

VS 1

Tomáš,

Čech z planety Triga

Martin S. 2023

Martin S.

VESMÍRNÉ SPOLEČENSTVÍ 1.

Tomáš, Čech z planety Triga

1. Planeta Mračoun

„Kontrola spojení.“ Ozvalo se z palubní vysílačky. „Výsadkové čluny ohlase se.“

„Výsadkový člun jedna. Slyším vás čistě a zřetelně.“

„Výsadkový člun dvě. Slyším vás čistě a zřetelně.“

Teď jsme byli na radě my, neboť člun tři byl zničen na planetě u hvězdy Prokyon a člun čtyři se technici neobtěžovali opravit. „Výsadkový člun pět. Slyším vás čistě a zřetelně.“ Po nás ještě následovaly čluny šest a sedm. Víc jich technici nepřipravili. Ačkoliv podle předpisů mělo být připraveno všech osmnáct strojů.

Prvních šest mělo letět k planetě. Druhých šest mělo čekat v záloze a třetí šestice měla být v nouzové pohotovosti, kdyby se některý z nasazených strojů porouchal. Jenže po Prokyonu nám zbylo čtrnáct strojů. Z toho dva byly neopravitelné a další dva měly lehčí poškození. To však měli technici opravit během cesty k Luytenově hvězdě. Jenže neopravili. Neopravili nic.

„Předstartovní kontrola skončila. Můžete startovat.“ Načež se začala otevírat vrata pěti ze sedmi hangárů.

„Tak bando, jdeme na to.“ Ozval se z vysílačky hlas velitele výsadku, Francouze Jeana Pierre Goirana. „Startujeme za tři, dva, jedna.“ Načež jsem stiskl tlačítko start. Vzápětí jsem pocítil slabý tah antigravitačního motoru.

Neuplynuly ani tři vteřiny a už se ve vysílačce hlásil jeden ze člunů. „Tady výsadkový člun sedm. Pierre, antigrav nám nepracuje. Zkusil jsem opětovný start, ale motor vůbec nereaguje.“

„Slyšela jsi to, Rosetto?“ Italka Rosetta Parmi byla velitelkou první pozemské mezihvězdné lodi jménem Aurora Borealis. „Všechno jsem slyšela a s techniky si to vyřídím.“

„To jsi měla udělat už dávno. Celou cestu od Prokyonu se jen povalují, chlastají a pořádají mejdany.“

„Podle předpisů měli mít všechny stroje v perfektním pořádku, ale jak se ukazuje, tak nemají ani těchhle pět.“

„Všech pět strojů bylo v naprostém pořádku.“ Skočil do probíhajícího rozhovoru šéf technik George. „My nemůžeme za to, že jste taková nemehla.“

„Georgi! Tady nemáš co dělat. Okamžitě uvolni frekvenci.“ Nařídila Rosetta.

„Já jen.“

„Okamžitě! A koukej spravit tu sedmičku. Jinak si jako šéf technik skončil.“

„Vždyť už jdu.“ Jenže nešel, jak se ostatně ukázalo za malý okamžik.

„Tady výsadkový člun dvě. Pierre, jaderný reaktor mi vypovídá službu.“

„Co je s ním, Hanzi?“

„Těžko říct. Jeho výkon dost rychle klesá. Odhaduji to tak na pět minut, než se systémy přepnou na rezervu.“

„S tím na planetu nemůžeš. Vrať se na Auroru.“

„Rozumím a hodně štěstí, kluci. Přivezte mi alespoň nějaký pěkný kámen.“

„Slyšela jsi to, Rosetto? Pár minut od startu a už jsou dva čluny v háji.“

„Samozřejmě, že vás slyším.“

„Pořád ses těch lenochů zastávala a tady máš výsledek. Namísto dvanácti strojů jich připravili jen pět. Z toho jeden ani neodstartoval a druhý se rozsypal ani ne dvě minuty po startu.“

„Ten velkohubý parchant nejspíš nezkontroloval ani jeden člun.“

„Pozor na jazyk. Podobné urážky si vyprošuji. Obzvláště když to nemůžeš nijak dokázat. Všechny stroje byly v naprostém pořádku. Tak buď tak laskav a přestaň mě obviňovat z neschopnosti vlastních lidí. Já nemohu za to, že jste je rozflákali v okamžiku, kdy jste se do nich posadili.“

„Georgi!“ Zařvala Rosetta našťvaně. „Něco jsem ti prve nařídila, nebo mi snad chceš říct, že už máte spravenou sedmičku?“

„Já jen.“

„Máte jí spravenou!?“

„Ještě ne.“

„Tak co tady děláš?“

„Kluci na tom už dělají.“

„A co uděláš s tou dvojkou?“

„Osobně se na to kouknu, hned jak přistane.“

„Tak to bych rád viděl.“ Vložil jsem se poprvé do debaty. „Reaktor už běžel. Takže bude pěkně radioaktivní. A ty se v tom teď hned chceš hrabat? To musíš být ještě větší blázen, než jsem si o tobě doposud myslel.“

„Tomáš má pravdu. Takže teď mě hezky poslouchej, Georgi. Nebudu to říkat dvakrát. Okamžitě zvedneš ten svůj líný zadek a okamžitě uvedeš do provozu a do perfektního stavu všechny zbývající výsadkové čluny. Jinak nejen, že jsi skončil jako šéf technik, ale navíc strávíš zbytek cesty ve své

kajutě. A to zcela sám. Bez jediné návštěvy. A teď vypadni z tohohle kanálu a dej se do práce.“

„Pierre, jak jste na tom?“

„Všechno je v pořádku. Asi tak za minutu vstoupíme do atmosféry.“

„Výborně. Nezapomínejte, že je celá planeta zahalená do hustých mraků. Takže nemáme ani tu nejmenší představu o tom, co vás tam dole čeká. Takže buďte prosím opatrní. Nerada bych si zopakovala Prokyon.“

U dvojhvězdy Prokyon jsme objevili planetu velikostně srovnatelnou se Zemí. Sice na ní nebyly podmínky vhodné pro život, ale i tak jsme na ní přistáli. Zkoumali jsme jí více jak měsíc a vše bylo v naprostém pořádku. V té době se planeta dostala mezi obě hvězdy.

A pak vypuklo hotové peklo. Prudké otřesy, náhlé výrony lávy a explodující sopky. A nejhorší na tom asi bylo to, že láva byla silně radioaktivní. Než jsme se trochu vzpamatovali, tak jsme přišli o člun číslo tři. Naštěstí v okamžiku, kdy ho pohltila žhavá láva, v něm nikdo nebyl. Jenže to se už nedá říct o devítce. Pod tou se prolomila zem v okamžiku, kdy do ní nastupovali poslední lidé ze základny devět. Jedenáctku a šestnáctku zasáhly letící balvany. Díky čemuž se zřítily zpět na povrch planety. Celkem jsme tehdy přišli o čtyři čluny a třicet lidí.

„Tomáši, Valmire. Je u vás všechno v pořádku?“ Zeptal se nás Pierre.

„Ano.“ Odpověděli jsme takřka současně.

„Dobře. Za okamžik vstoupíme do atmosféry planety Mračoun. Tak koukejte zapnout všechny senzory, ať nám nic neuteče. Obzvláště mě zajímá složení těch zatracených mraků. Celý týden jsme je pozorovali z oběžné dráhy a nikde se neobjevila ani skulinka. A radarům se také nelíbily.“

„Pierre nefunguje mi vnější kamera číslo tři.“

„Slyšíš to Rosetto? Další závada.“

„Valmire, můžeš pokračovat v letu, nebo se chceš vrátit?“ Oslovila Rosetta přímo Valmira.

„Pokračuji v letu. Bez trojky to zvládnou.“

„Rozumím. Každou další závadu mi okamžitě hlase.“

„Vidíte to, co já? Ty mraky jsou v podstatě jen prach. Vody v nich je minimum,“ oznámil Pierre.

„Doufám, že radiový signál skrz to projde.“ Vyslovil Valmir nahlas svoji obavu.

„Pierre, podle Rudolfa jsou ty mraky vyvržená hornina z povrchu planety. A rozhodně prý nejsou sopečného původu.“ Tlumočil jsem slova svého geologa Rudolfa Prokopa. Taktéž Čecha. „Ruda se domnívá, že do planety narazilo něco hodně velkého. A to nedávno.“

„Rozumím. Mějte oči na stopkách.“

O okamžik později se mraky rozestoupily a my jsme spatřili povrch Mračouna. Sice to bylo v pozemsky neobvyklé výšce nějakých desítek kilometrů, ale tohle nebyla Země. Kdo ví, jak se zde chovají mraky.

„A do prdele,“ řekl Ruda překvapeně, poté co spatřil povrch planety.

„Děje se něco, Tomáši?“ zeptal se mě Pierre. Patrně zaslechl Rudolfovo barvitě prohlášení.

„Rudolfe?“ Zeptal jsem se Rudolfa.

„Vy to nevidíte? Tam dole. Ten obrovský kráter. Musí mít v průměru nejméně sto kilometrů.“

„Tomáši. Zaměř ten kráter a změř jeho průměr a hloubku.“

„Hned to bude. Zatím jsme ještě daleko, ale podle toho, co vidím na obrazovce, si troufám říct a to s naprostou jistotou, že se jedná o impaktní kráter. Navíc se mi zdá, že je ten kráter velmi mladý.“

„Jak moc mladý?“ chtěl vědět Pierre.

„Jsme tu týden. Plus několik týdnů jsme planetu pozorovali během přiblížování. Takže řekněme od dvou měsíců, až odhadem po sto let.“

„To je dost velký rozptyl.“

„Přesněji to odsud určit nedokážu, Pierre. Museli bychom tam přistát.“

„Měření je hotové,“ oznámil jsem. „Trefil jsi to skoro přesně, Rudo. V průměru má devadesát šest kilometrů a hloubka činí téměř dva kilometry.“

„Tak to je pěkný macek.“ Ozvala se Pierrova geoložka Greta. „Pošlete mi nějaký obrázek. My odsud vidíme jen jeho okraj.“

„Hned to bude, Greto.“

„Díky, Rudo a aby ti to nebylo líto, tak já ti také pošlu jeden. My tu totiž také máme kráter, ale ten bude o něco menší. Pierre ho už zaměřuje.“

„Tak drazí přátelé. Průměr je padesát tři kilometrů a hloubka tři sta dvacet metrů.“

„To je také pěkný macek.“ Opět to pronesla Greta.

„My tu žádný kráter zatím nevidíme, ale ty snímky chceme také,“ ozval se Valmir. „Co kdybyste zkusili přistát přímo v nich a zjistili jejich skutečné stáří?“ navrhl Valmir. „Pod mámi jsou nějaké hory. Takže bychom mohli přistát poblíž nich.“

„Pánové, mám pro vás zprávu, která vás asi nepotěší.“ Oznamil nám Valmir po chvíli ticha.

„Doufám, že mi nechceš nahlásit další poruchu?“

„Nic takového, Pierre.“

„Tak sláva,“ řekl Pierre a svůj výrok doprovodil hlasitým oddechnutím.

„O co tedy jde?“ zeptal jsem se. „Jak jsem prve říkal, že u úpatí těch hor nevidím žádné krátery... Tak to už neplatí. Zdejší oblast vypadá jako ementál. Jeden větší jsem právě změřil. V průměru nemá ani kilometr.“

„Proto nebyly vidět z větší výšky.“ Uvažoval nahlas Pierre.

„Tak jo. Tomáši, zkus přistát v tom kráteru. Já udělám to samé a Valmire, ty si nějaké místo vyber sám. Po přistání se pokusíme navzájem spojit. Pokud to přes stěny kráterů nepůjde, tak zůstane každý na svém místě a pokusí se získat co možná nejvíc údajů.“

„Aurora dokončí oblet planety za necelých devadesát minut. Za předpokladu, že signál pronikne skrz ty zpropadené mraky. Nám poslouží jako spojovací most.“

„Pokud signál neprojde, tak se za dalších třicet minut všichni zvedneme do výšky tří kilometrů. Tam už potíže se vzájemnou komunikací mít nebudeme.“

„Pierre, slyšíš mě?“

Nic. Ticho po pěšině. Můj signál k Pierrovi nepronikne.

„Valmire, ohlas se.“ Také nic. Pierrovy obavy se tedy naplnily. Snad to vyjde alespoň s Aurorou.

„Tohle musíš vidět, Tomáši.“

„Co tam máš zajímavého?“

„Záznam našeho přistání.“ Oznamil mi Rudolf.

„Co je na něm tak zajímavého?“

„Prach.“

Náhle jsem zpozorněl. Naše antigravy žádný prach zvířit nemohly. To mohly leda přistávací nohy, ale toho muselo být jen nepatrné množství.

„Tak mi to ukaž, Rudo.“

Načež mi pustil malý kousek záznamu, na kterém bylo vidět jak jedna přistávací noha dosedá na pevnou zem a současně s tím se zvedá drobný obláček prachu. Přesně jak jsem se domníval. Jenže jak se ten drobný obláček rozptyloval, vířil další a další prach.

„A tohle je teď.“ řekl Ruda a přepnul na kameru jež zabírala velkou část plochy pod námi. Na obrazovce se objevil pomalu vířící prach. Všude.

Napadlo mě kouknout se z okénka ven. A to, co jsem spatřil, mě velice překvapilo. Prach se pozvolna šířil dál a zvedal další a další prach.

„Co se to děje?“ zeptal jsem se.

„Jedna teorie mě napadá, ale je to jen teorie.“

„Tak povídej.“ Vybídla Rudolfa palubní biologka Marie.

„Jak víte. Přistáli jsme v impaktním kráteru. A to velmi mladém kráteru. Když do velkého tělesa narazí těleso menší, dojde ke dvěma věcem. Za první. Vznikne takovýto kráter a za druhé. Dojde k vymrštění značného množství horniny do ovzduší.“

„Tato planeta sice má gravitaci o deset procent nižší nežli Země. K tomu má i řidší atmosféru. Proto ten vyvržený prach vystoupal tak vysoko.“

„Máš na mysli ty mraky?“

„Ano. Přesně ty.“

„Ale vše, co šlo nahoru, musí jednou i dolů. Proto se domnívám, že prach pod námi je to, co si už stihlo sednout, ale je velice jemný, a proto se tak snadno zvíří.“

„Takže jsme obklopeni jemným prachem, kterého pozvolna přibývá.“
Usoudil jsem nahlas.

„To ano.“ Potvrdil Rudolf správnost mého závěru. „Ale ještě tu je jedna věc. Já jsem ti nepustil celý ten záznam. Ten prach u přistávací nohy zmizel pryč a odkryl holou skálu.“

„A to nějak vadí?“ Zeptala se Marie.

„Jak se to vezme. Starý kráter snadno odlišíš od nového, neboť ty staré nebývají moc hluboké. Zkrátka jsou zanesené letitými usazeninami prachu a erozí z okolní stěny. Popřípadě i zaplněny vodou, ale zde je pod námi holá skála a trocha jemného prachu.“

„Chceš nám říct, Rudo, že ten kráter je zbrusu nový?“ Zeptal jsem se přímo.

„Asi nějak tak, ano. Při nárazu se pěkně rozpálí, ale tenhle je již studený, ale vychladnout může i za několik dní nejvýš týdnů.“

„Valmir hlásil, že vidí spoustu menších kráterů.“ řekl Ruda. „Takže se domnívám, že tato planeta musela před nedávnou dobou proletět značně velkým meteorickým rojem.“ „A co z toho plyne pro nás?“ Zeptal jsem se, neboť jsem nepochopil, co tím Ruda myslí.

„Celkem nic, ale Aurora by měla pořádně prohlédnout své okolí pomocí radaru a pokusit se ten roj najít a zaměřit jeho dráhu.“

„Až dokončí oblet, tak se s ní pokusíme navázat spojení a oni se už na to podívají. Ale do té doby zbývá téměř hodina. Takže jestli chceš, vysadím ti robota a můžeš se trochu porozhlédnout po okolí. Odebrat pár vzorků a tak podobně.“

Samozřejmě, že chtěl. A tak jsem mu vysadil na povrch robota. Avšak jediné, co zjistil, bylo vcelku nezajímavé složení prachu a stěny samotného kráteru. Stáří samotného kráteru odhadl na jeden rok. Plus mínus několik měsíců.

„Auroro, tady výsadkový člun pět.“ Ticho. Nikdo neodpovídá. „Auroro, tady výsadkový člun pět. Odpovězte prosím.“ Zopakoval jsem zprávu, ale marně. „Zatraceně.“ Zaklel jsem.

„Třeba ještě nejsou v dosahu.“ Navrhl Rudolf. „Podle hodin musí být přímo nad námi. Jenže jsem si právě všiml, že se náš signál odráží od mraků zpět k nám.“

„Nedá se nic dělat, musíme počkat další půl hodiny a pak poletíme na schůzku s ostatními.“ Oznámil jsem kolegům. I když to stejně věděli. Ostatně seděli kousek ode mě, když to Pierre tak rozhodl.

„Tomáši?“

„Ano, Marie?“

„Právě jsem si na něco vzpomněla.“

„Tak povídej.“ Vyzval jsem ji.

„Možná, že je to nesmysl, ale třeba také ne. Když jsem byla malá, jezdívala jsem na prázdniny k dědečkovi. Můj dědeček býval radioamatér. Měl doma takovou obrovskou vysílačku a s ní se bavil s jinými radioamatéry po celém světě. Vzpomínám si, že jsem se ho jednou zeptala, jak je možné, že se dovolá na druhou stranu planety, když je Země kulatá. Vždyť radiový signál se šíří rovně. On mi na to řekl, něco ve smyslu, že radioamatéři používají nějaké vlny, které se odrážejí od atmosféry. Přesně si to už nepamatuji, ale nedalo by se to použít ke spojení s ostatními čluny?“

„Ano. Vím, co tím myslíš. Jedná se o krátké vlny, které se odrážejí v ionosféře. Jenže ta je hodně vysoko nad mraky. Takže nám také nepomůže.“

„A co ty mraky? Říkal jsi, že odráží tvůj signál.“

„Ano. To máš pravdu. Když naklopím vysílací anténu patřičným směrem. Vlna se odrazí přímo k Pierrovi.“ Začal jsem rozvíjet Mariin nápad. A hned jsem se ho jal i realizovat. Vzdálenost mezi námi je nějakých pět set

kilometrů. Snad se signál dokáže dvakrát odrazit i od planety a přitom nezmění směr. Takže počítači spočítej příslušný úhel náklonu.

„Tady výsadkový člun pět. Pierre, naklopil jsem vysílací anténu v úhlu 112,88 stupňů tvým směrem. Signál by se tak měl odrazit od mraků a vrátit se k tobě.“

Pro jistotu jsem celou zprávu zopakoval a pak už jsme jen napjatě čekali na odpověď.

„Tomáši tady Pierre. Slyším tě čistě a zřetelně.“ Ozvalo se z vysílačky po několika minutovém čekání.

„I my tě slyšíme čistě.“ Odpověděl jsem mu.

„To byl výborný nápad využít pro radiové spojení odraz o mraky. Škoda, že tě to nenapadlo už dřív.“

„To nebyl můj nápad. Přišla s tím Marie.“

„Marie?“ Zeptal se nevěřicně Pierre.

„Slyšel jsi dobře Pierre.“

„V tom případě odvolávám vše, co jsem si doposud myslel o Mariiných technických dovednostech.“ Prohlásil Pierre.

A nebylo divu. O Marii bylo všeobecně známo, že je prvotřídní biologka, ale po technické stránce je úplné dřevo.

„Předpokládám, že se vám také nepodařilo navázat spojení s Aurorou.“ Zeptal se mě Pierre a zároveň si i sám odpověděl. Já mu to už jen potvrdil.

„Náš rádiový signál se odráží zpět od mraků.“

„Soudím, že takhle přišla Marie na to odražené spojení?“

„Skoro. Připomnělo jí to dědečka, který byl radioamatér. Oni využívali podobného jevu. Jen na místo mraků prachu využívali přirozených vlastností ionosféry.“

„Výborně. Gratuluji Marie.“

„Co je u vás nového?“ Zeptal se Pierre. „Zjistil Ruda něco o tom kráteru?“ Ještě se zeptal. „Rudo, vezmi si to.“

„Moc jsem toho zatím nezjistil. Nejzajímavější pro tebe asi bude odhad jeho stáří. A to je méně než půl roku. Ovšem bez záruk. Na přesnější určení naše přístroje nestačí.“ „Přesně to samé mi říkala i Greta. No nic. Máte tam ještě něco zajímavého?“

„Ani ne.“ Ujal jsem se opět vysílačky. „Snad jen Rudyho napadlo, že by Aurora měla pomocí radarů pořádně prohledat celou soustavu a najít meteoritický roj, který toto způsobil a určit jeho trajektorii.“

„Nápad to je dobrý, Tomáši. Ale to bude muset někdo zaletět nad mraky.“ Souhlasil Pierre. „Jenže než Aurora dokončí oblet Mračouna, máme více jak hodinu čas.“

„A co vy, Pierre? Máte tam něco zajímavého?“

„U nás je to stejné jako u vás, ale s Valmirem jsem ve stálém spojení. A tam se dějí úžasné věci. Našli tam život.“ Na okamžik se Pierre odmlčel. Zřejmě nás chtěl trochu poškádlit.

„Život? Jaký život našli.“ Zeptala se Marie poté, co mi z ruky sebrala vysílačku.

„Já jsem to neřekl?“ Hrál Pierre překvapeného.

„Koukej to okamžitě vyklopit.“ Neudržela se Marie.

„No dobrá. Našli tam jednu malou rostlinku. Něco jako malý keříček. Asi dvacet centimetrů vysoký, ale to je vše.“

„Tomáši? Mohl bys přeletět někam jinam?“ Zeptala se mě Marie. Její toužebný pohled mi moc na výběr nedával.

„Rudo, co ty na to?“

„Jsem pro. Tady stejně víc nezjistím.“

„Pierre, žádám o povolení přeletět na jinou pozici.“

„Povolení uděleno. My poletíme také jinam. Za jak dlouho můžete startovat?“ Chtěl vědět Pierre.

„Asi za pět minut. Jen co naložíme robota.“

„Výborně. Až budete připraveni, dej mi vědět. Poletíme společně.“

„Pierre můžeme startovat.“

„Tak do toho.“ Načež jsme oba spustili antigravitační motory. „Poletíme na sever.“ Rozhodla Marie. „Alespoň sto kilometrů za hranu kráteru.“

„Výborně. My také poletíme na sever.“ Oznámil nám svůj úmysl Pierre.

„Vidíš ty hory, Tomáši?“ Zeptala se mě Marie. Zbytečně. „Samozřejmě, že ano.“

„Co kdybys přistál v nějakém pěkném údolí?“

„Klidně. Slyšel si to, Pierre?“

„Potvrzuji. My přistaneme na planině.“

„Marie tohle musíš vidět.“ Zavolal jsem Marii, když už bylo dno údolí na dohled.

„Co tam máš tak zajímavého, Tomáši? No páni.“ Pronesla Marie překvapeně. Načež na několik vteřin oněměla. „Až tohle uslyší Garmon, doslova to s ním sekne o zem.“

„To bych chtěl vidět.“ Pronesl Ruda, který se k nám mezitím připojil a také se koukl ven. Ale to jsme už přistávali na dně horského údolí.

„Marie, vysazuji ti robota.“ To byla první věc, kterou jsem po přistání udělal, neboť mi bylo jasné, že mě Marie nenechá na pokoji, pokud tak neučiním. A teď spojení s Pierrem. A vezmu to rovnou odrazem.

„Pierre, tady Tomáš. Slyšíš mě?“

Na frekvenci bylo ticho. Až po několika vteřinách se Pierre ozval.

„No konečně. Už jsem se začínal obávat, že se přes ty hory nedokážeme spojit.“

„Jo. Jak to u vás vypadá, Pierre?“

„Není to tu žádná sláva. Gretě se tu docela líbí, ale Garmon si stěžuje, že tu není ani stéblo trávy. A co je zajímavého u vás?“ Zeptal se na oplátku Pierre.

„Tady je to stejné jako u vás. Jenže naopak.“

„To mi chceš říct, že je u vás zelená louka?“

„Jo. A to doslova, nebo to aspoň tak vypadá. Marie to právě zkoumá.“ Na chvíli zavládlo hrobové ticho. Až jsem si pomyslel, že jsme asi ztratili spojení.

„Pošli nám nějaké obrázky.“ Požádal mě Pierre po minutě ticha. „A pospěš si jinak to s Garmonem asi brzo sekne.“

„Už vám to posílám, Pierre.“

„Díky.“

„Tomáši, rozhodli jsme se pro další přelet.“ Oznámil mi Pierre.

„Rozumím. Kterým směrem se vydáte?“

„Nevím to jistě. Zvednu to do výšky odkud se trochu porozhlédneme po okolí. Pak se teprve rozhodneme, ale nejspíš poletíme směrem k vašim horám.“

„Rozumím. A co spojení? To se nejspíš přeruší.“

„Až někde přistaneme, snadno ho obnovíme. Vaše poloha zůstane stejná. Takže to půjde celkem snadno.“

„To máš pravdu Pierre. Prve jsme to také zvládli a bez problémů. Tak hodně štěstí.“

„To budeme potřebovat, Tomáši. Musíme rychle najít alespoň trochu toho plevelu. Poněvadž s Garmonem začíná být k nevydržení.“

„Tomáši, slyšíš mě.“ Ozvalo se z vysílačky po hodně chvíli ticha.

„Ano slyším tě čistě, Pierre. Dali jste si dost na čas. Už jsem si začínal myslet, že jsi se někde vyboural.“

„Dlouho jsme hledali vhodné místo. Garmon nám dovolil přistát, až na čtvrtý pokus.“

„A má tam nějaké kytičky na hraní?“ Zeptal jsem se s trochou pot'ouchlé škodolibosti.

„Něco se tu najde, ale zde to není tak pestré jako je tomu u vás.“

„To nevadí. Každopádně nám pošli nějaké obrázky.“

„Za okamžik. Nejdřív musím Garmonovi vysadit průzkumného robota. On by jinak vylezl ven osobně.“

„A jak ho znám, tak se skafandrem by se neobtěžoval.“ Přidala se k našemu rozhovoru Greta.

„Co Valmir? Je u něj něco nového?“

„Nic zajímavého tam už nenašli. Teď momentálně plánují přelet na jiné místo. Prý to vypadá, že budou následovat vašeho pokusu a vletí do hor.“

„To by nemuselo být marné.“

„Tomáši.“

„Ano, Pierre?“

„Valmir mi právě oznámil, že v horách nic kloudného nenašli. Tudíž se chtějí pokusit o další přelet. Chtějí to zkusit jako my. Budou létat, dokud něco zajímavého nenajdou. Jenže za nějakých patnáct minut bude v dosahu Aurora. Takže jsem mu nařídil, aby se zvedli nad ty zatracené mraky a podali hlášení.“

„Hlavně ať je nezapomene požádat o zaměření toho roje asteroidů. Klidně by se tu mohl potulovat někde poblíž.“

„To jsem mu již říkal.“

„Fajn. Tak mu za mě popřej št'astnou cestu a nějakou pěknou louku na přistání.“

„Vyřídím.“

„Tady Valmir. Tomáši ohlas se.“ Ozvalo se z palubní vysílačky asi dvacet minut poté, co se Valmir vydal k Auroře podat hlášení.

„Slyším tě dobře, Valmire. Kde se tady bereš? Já myslel, že poletíš někam na východ?“

„Nechtěli jsme se od vás příliš vzdálit.“

„Nedaří se mi navázat spojení s Pierrem. Mohl bys nás propojit?“

„Určitě. Hned to bude.“ Trvalo to jen okamžik a byli jsme na vysílače všichni tři. „

Jak to šlo na hoře, Valmire?“ byla první otázka, kterou Pierre položil.

„Vcelku dobře,“ odvětil Valmir. „Spojení s Aurorou mi naskočilo hned, jak jsme vystoupali nad mraky. Rosetta se mě hned začala vyptávat, co se stalo a proč se s námi nemohli spojit. Takže jsem jí musel vše pečlivě vylíčit. Včetně spásného nápadu, se kterým přišla Marie.“

„Potom jsem ji požádal o spojení s radarovou místností. Sice se tomu trochu divila, ale spojila nás. Poté co jsem jim vylíčil vše ohledně oněch impaktních kráterů. Včetně odhadu jejich stáří. Jsem je požádal o důkladné propátrání okolí a nalezení onoho roje. Načež prohlásili, že okolní oblast už dávno propátrali, ale nenašli ani jediný významnější asteroid. Natož nějaký roj. Pak mi oznámili, ať si přestanu vymýšlet nesmysly. Načež se odpojili. Alespoň jsem si v tu chvíli myslel, že se odpojili.“

„Potom jsem mluvil už jen s Rosettou. Slíbila mi, že dohlédne na radisty, aby se podívali po tom roji. Pak přišla řeč na další výsadkové čluny. George nakonec odvolala. Poněvadž se na to opět vykašlal a další čluny nepřipravoval. Sice nic takového neřekla, ale z jejích slov jsem nabyl dojmu, že se George zase ožral. Každopádně to místo převzal Miguel. A ten už začal pracovat.“

Nakonec přišla řeč i na povrch Mračouna. Tak jsem jí konečně prozradil, že jsme na povrchu našli zelené rostliny.

Načež se z vysílačky ozval radistův nadšený výkřik. „Vy jste našli živé zelené rostliny!? To se musí oslavit.“

Naštěstí zakročila Rosetta. Nařídila pátrat všemi radary po okolí a hledat ten zatracený roj. Pak jsem jí poslal všechna data. Přičemž jsme se dohodli, že se spojíme stejným způsobem za další tři hodiny.“

2. Roj se vrátil

„Pierre!“ Vykřikl Valmir do vysílačky a to dost poděšeně. „Kus od nás dopadl meteorit. Do háje. Je tu další. Ne. Jsou dva.“

„Tady jsou také.“ Odpověděl velitel průzkumu Pierre. Načež vydal rozkaz. „Okamžitý start a odlet do vesmíru. Potom se vydáme maximální rychlostí na odvrácenou stranu planety. Použijeme ji jako štít.“

Jeden z našich průzkumných robotů byl venku. Jenže byl příliš daleko, než abychom na něho mohli čekat. Tak jsem prostě spustil zkrácenou startovací sekvenci. Jenže ouha. Antigrav se nespustil. Tak znova. Opět nic. „Pierre, selhal mi antigrav.“ Oznámil jsem do éteru.

„Já toho George přetrhnu jako hada! Je mi to líto, Tomáši, ale je to jen a jen na tobě. Momentálně se k tobě nikdo nedostane. Tady to teď vypadá jako na střeleckých manévrech. Pokus se s tím něco udělat ty sám. Nadarmo jsme během letu nestudovali techniku. Tak teď ukaž, co jsi se naučil.“

„Zvláštní. Tady je naprostý klid. Ani jeden meteorit.“

„Asi vás chrání hory.“ Poskytl mi Pierre vysvětlení. Které znělo dost pravděpodobně.

„V nejhorším případě to budeme muset přečkat zde.“

„Hodně štěstí, Tomáši. Budu vám držet palce.“ Načež se Pierre odmlčel. A nikdy víc se už neozval. Ani Valmira jsem už nikdy neslyšel.

Až o několik dní později jsem se s Valmirem ještě jednou, nakrátko setkal. Jenže to už byl Valmir po smrti i se svojí skupinou.

Asi ze setrvačnosti jsem robotovi poslal příkaz k návratu. Načež jsem se začal zabývat nefunkčním antigravem. Marie s Rudolfem se mi zprvu pokoušeli pomáhat. Jenže spíš mi překáželi, než pomáhali. A sami si to brzy uvědomili, a tak mě nechali dělat, co umím. A já toho uměl dost. Ovšem jen teoreticky.

Dlouhý přelet mezi hvězdným prostorem si většina členů posádky krátila četnými mejdany. Výjimku jsme tvořili pouze my. Piloti a naši společníci. Geologové a biologové. A samozřejmě velitelka letu Rosetta.

Zatím co Geologové zkoumali kdejaký kámen, biologové spolupracovali s botaniky v hydroponii. A my piloti jsme zcela dobrovolně studovali techniku. Dokonce jsme se odvážili Rosettě navrhnout, že se o údržbu našich strojů postaráme sami. Jenže nám to nedovolila. Škoda. Kdo ví, jak by to teď dopadlo.

Zabralo mi to několik hodin, ale krátce po setmění jsem měl antigrav opravený. K mé neskonale nelibosti se jednalo o naprostou banalitu. Již několikrát jsme hlásili odchylky v antipunktním článku. Jenže to ničemu přímo nevadilo. Nikdy se nic nestalo. A tak se na to technici pokaždé vykašlali.

Jak s oblibou říká Emanuel, vrchní motorář na Auroře, drtivá většina techniků, kteří se vám mají starat o čluny, jsou Američané. A o těch se dá říct, že rádi provádí něco, co by se dalo nazvat normalizace odchylky. Jinými slovy. Co by se asi mohlo stát? Když se doteď nic nestalo. Takhle už přišli o dva raketoplány.

Ten první raketoplán. Challenger. Dva postranní motory na tuhé palivo. Byly složené z několika kusů. A mezi nimi bylo speciální těsnění. Den před startem do NASA přišli zástupci výrobce a vyjádřili své obavy. Prý by mohlo v důsledku nízkých teplot selhat ono těsnění a tudíž by mohlo dojít k bočnímu prohoření v některém spoji.

K jejich velkému zděšení jim zástupci NASA prozradili, že k onomu prohoření dochází běžně. Načež se dohodli, že nechají Challenger odstartovat a příště použijí jiné těsnění. Druhý den krátce po startu opravdu došlo k prohoření. Bohužel na tom nejhorším místě. Plameny šlehaly přímo na kovovou vzpěru, která držela onen motor. Asi si umíte představit, co se stane s kovem, který prudce ohřejete na vysokou teplotu. Posléze narazil do hlavní nádrže a nastalo velké bum.

Druhý raketoplán. Columbia. Tam to bylo dost podobné. Hlavní palivová nádrž byla obalena silnou vrstvou izolační pěny. Celé to monstrum během startu silně vibrovalo a ta pěna se odlupovala. A samozřejmě padala dolů. Do křídla Columbie narazil jeden takový kus. Ale protože senzory nic nehlásily a z okénka také nic neviděly, neboť se jednalo o místo na spodní straně křídla. Rozhodli, že to bude v pořádku. Jenže nebylo. Byla tam díra. Ale řekli si, nikdy se nic nestalo. Tak co by se mohlo stát? No a výsledek znáte sami.

Navíc zanedbali bezpečnost. Sami se posmívali ruskému Buranu. Jenže v jeho případě by posádka s velkou pravděpodobností přežila. Poněvadž se mohla katapultovat. Americký raketoplán neměl nic. A podle pozdějších analýz samotnou explozi přežili a zabil je až náraz na vodní hladinu.

Ať už má či nemá Emanuel pravdu, tohle si technici za rámeček nedají. A tak zaštitění planetou jsme se vydali na cestu. Zpět na palubu Aurory Borealis.

„Rudo, sedni si k radaru a dávej pozor. Jestli uvidíš nějaký objekt. Ihned mi to ohlásíš. Marie, ty si vezmeš na starosti vysílačku. Jakmile se dostaneme nad mraky, začneš nepřetržitě volat Auroru. Já se budu ze všech sil věnovat řízení. Je vám to všechno jasné?“ Bylo jim to jasné. „Takže startujeme.“

Antigrav naskočil bez potíží. A tak jsme letěli. Planeta Mračoun nás, jak pevně věřím, bude dostatečně kryt před rojem. Ačkoliv ten mohl být jen malý a proletět kolem planety během několika hodin. Ale to není moc pravděpodobné. U naší staré, dobré matičky Země to obvykle zabere několik dní. Ačkoliv většina těch asteroidů shoří v atmosféře a na povrch obvykle nic nedopadne.

Mraky tentokrát končily až ve výšce třiceti tisíc kilometrů. Což je setsakra hodně. „Co Aurora? Rudo, máš ji na radaru?“

„Ne. Nemám. Jediné, co mi radar ukazuje, je několik menších objektů v okolí planety. Ty ale letíš směrem od planety a nijak nás nemohou ohrozit. Navíc jich je jen pár. Vypadá to, že ten roj nebude moc dlouhý.“ Shrnul své dosavadní pozorování Rudolf.

„Dobrá. A co vysílačka?“

„Nic. Aurora se mi nehlásí. A ani nic jiného nezachytávám.“

„No nic. Na druhou stranu planety teď rozhodně nepoletíme. Takže nás zaparkuji na nízké oběžné dráze a zkusíme tu počkat.“

„Myslíte, že je Aurora v pořádku?“ Zeptala se trochu postrašeně Marie. Skutečnost, že Aurora nebyla v zákrytu planety, byla dost výmluvná.

„Určitě ano.“ Uklidňoval jí Rudolf.

„Aurora má výkonné radary. Takže dokáže každý asteroid zachytit včas a tudíž se mu dokáže vyhnout.“ Přidal jsem se k Rudolfovi, ačkoliv jsem si tím vůbec nebyl jist. „Nejspíš se letěli podívat na druhou stranu, jak to tam vypadá. Nejpozději za hodinu budou zpátky.“

„Tomáši.“

„Děje se něco, Rudo?“

„Nejsem si tím jist, ale visíme tu už tři čtvrtě hodiny. A mně se zdá, že těch asteroidů, co kolem létají, je o hodně méně. Navíc začínají létat spíše za planetou.“

„To by mohlo, ale také nemuselo znamenat, že planeta prolétla pouze okrajem roje. Nebo ten roj byl opravdu jen malý. Každopádně obě tyto varianty jsou pro nás dobré.“ Uvažoval jsem nahlas. „Každopádně tu ještě

chvíli zůstaneme. Aurora mohla odletět krátce před naším příletem a klidně se mohou na druhé straně chvíli zdržet.“

Už uběhla téměř celá hodina od našeho zaparkování nad planetou, když se ozval Rudolf.

„No konečně. Právě se na radaru objevila Aurora.“

„Marie, vysíláš?“ Zeptal jsem se, ačkoli mi bylo jasné, že vysílá.

„Samozřejmě, že vysílám, ale zatím bez odpovědi.“

„Pořád nic?“ zeptal se Rudolf poté, co uplynula snad půlka věčnosti. Ačkoli to byla asi jen minuta.

„Ne. Žádná reakce ze strany Aurory.“

„Třeba mají poruchu na vysílače.“ Navrhla Marie, ale neznělo to moc jistě.

„Je nesmysl čekat, než sem doletí. Takže tam letíme.“ Rozhodl jsem. A tak jsme letěli.

„To je divné. Vrata našeho hangáru se odmítají otevřít.“

„Tak zkus jiný.“ Navrhl Ruda.

Čtyřka nad námi, ani šestka pod námi, nereagovaly. Otevřel se až hangár dvě. Jenže ten byl v prvním prstenci.

„Letím dovnitř. Za okamžik přistaneme. Ale předem vás upozorňuji, že uvnitř nebude moc místa. Tohle je totiž Valmirův hangár. A ten už zde přistál před několika hodinama.“

Pamětliv si vlastních slov, jal jsem se opatrně vlétat dovnitř Valmirova hangáru.

„Kde sakra je Valmirův letoun?“

„On tady není?“ Podivovala se Marie.

„Ne. Není.“ Odpověděl jsem jí stručně.

„Zřejmě přistál v jiném hangáru.“ Navrhl Ruda pravděpodobné vysvětlení. Nevím proč, ale mně se to všechno přestávalo líbit.

Nejprve byla Aurora na denní straně, kde létaly ty zpropadené šutry. Pak nikdo neodpovídal na naše volání. K tomu se nechtěly otevřít tři hangáry. A teď tohle!

„Zavírám venkovní vrata.“ Oznámil jsem.

Načež se vrata skutečně začala zavírat. I když nějak pomaleji. Ale to se mi možná jen zdálo. Přeci jen jsem už dost unavený.

„A teď ještě na tlakovat hangár a můžeme vystoupit.“

„Kde jsou všichni?“ Zeptala se nechápavě Marie.

„Už by tu měli být.“ Přispěl svou troškou do mlýna i Rudolf. „Přeci nemohli přehlédnout přilétající člun. Natož otevření venkovních vrat hangáru. No nic. Odsud se beztak nic nedozvíme. Takže vystupovat, bando.“

„A sakra. Stůjte. Zpátky!“ nařídil jsem svým dvěma přátelům, sotva jsem vystrčil jednu nohu ven ze člunu.

„Co je? Děje se něco, Tomáši?“ chtěl vědět Rudolf.

„V hangáru není gravitace.“

„Jak je to možné?“ Ještě se zeptal.

„Nevím. Asi nějaká porucha.“ „Tím by se dalo vysvětlit, proč se nechtěly otevřít vrata u těch předchozích hangárů. A také proč sem nikdo nepřišel.“ Uvažovala Marie.

Ale mě se to všechno nezdálo. Začínal jsem z toho dostávat špatný pocit.

„Počkejte tady!“ rozhodl jsem. „Já se nějak dostanu k tamhle tomu terminálu a pokusím se přes něj spojit s velitelkou.“

Načež jsem se opatrně vysoukal ven do nulové gravitace a lehce se odrazil směrem k terminálu. Za což jsem byl odměněn krátkým a pomalým letem směrem k počítačovému terminálu, který jsem vzápětí asi tak o metr minul. Na druhý pokus se mi to už povedlo.

Na terminálu jsem vyvolal komunikační linku a zadal spojení s velitelkou Aurory. Jenže Rosetta mi to nebrala. Divné. Rosetta svůj komunikátor nikdy neodkládala. Posádka dokonce vtipkovala, že si ho bere i do sprchy.

Tak to zkusím jinak. „Proč v hangáru šest nepracuje umělá gravitace?“

Ve zlomku vteřiny jsem dostal odpověď. „Za výpadky umělé gravitace na lodi může nedostatek energie.“

Co je to za nesmysl? Aurora má šest jaderných reaktorů. Plus tři záložní. Ty jsou sice vypnuté, ale dají se uvést do provozu během několika desítek minut.

„Proč nemá Aurora dostatek energie?“ Položil jsem počítači další otázku. A odpověď byla poněkud překvapující. „Pět reaktorů je zcela mimo provoz. Reaktor čtyři pracuje na patnáct procent.“

„Proč je pět reaktorů mimo provoz?“ „Byly automaticky odstaveny kvůli velkému množství poruch na elektronických systémech.“

„Co bylo příčinou oněch poruch?“

Přiznávám, že odpověď jsem znát nechtěl. Přesto jsem ji dostal. „Poruchy elektronických systémů zapříčinila srážka s asteroidem.“

„A do prdele.“ Uklouzlo mi. Naštěstí jen potichu.

„Kde je posádka Aurory?“

„Celá posádka Aurory Borealis je v hangáru číslo šest.“ Několik následujících vteřin jsem nevěřícně zíral na slova napsaná na monitoru přede mnou. A nebýt Marie asi bych zíral ještě hodně dlouho.

„Tomáši!“ Zavolala na mě. „Zjistil jsi něco?“

„Něco ano. Je toho víc. Tak mi dejte ještě pár minut. Pak se k vám vrátím. A vše vám vypovím.“

„Jak rozsáhlé jsou škody na trupu Aurory?“ Napsal jsem nový dotaz.

„Na pravé straně Aurory Boealis je trhlina o délce pěti metrů. V nejširším místě měří jeden metr a zasahuje až dva metry do trupu Aurory Borealis.“

To je sice dost velká díra, ale takovýto otvor by Auroru jakožto celek neměl ohrozit, uvažoval jsem v duchu.

„Ukaž mi řídicí místnost.“

Vzápětí se přede mnou objevil hrůzný pohled. V řídicí místnosti se volně vznášeli lidé. Nebo spíš lidská těla. Nebylo nejmenších pochyb o tom, že jsou všichni mrtví. Hlavy měli zalité krví. A končetiny ohnuté do nepřírodných úhlů.

„Ukaž mi hydroponickou zahradu.“ Požádal jsem počítač.

Ale i tam to bylo stejné jako v řídicí místnosti.

Pak jsem požádal o záběry ze společenské místnosti. Aniž bych si dělal nějaké naděje. To, co jsem spatřil, mi vyrazilo dech. A to doslova. Někteří členové posádky si tam uspořádali mejdan. Včetně těch, co měli dohlížet na radary. Zřejmě šli oslavit náš nález živých rostlin, jak se zmínili při komunikaci s Valmirem. Takže nejspíš místo hledání meteorického roje šli slavit. A jak už to bývá, zákon schválnosti funguje naprosto dokonale a spolehlivě. A roj dorazil v okamžiku, kdy se radisté přestali dívat.

Ach Rosetto, jak jsi to mohla jen dopustit. Vždyť jsme tě před tou rozmáhající se lehkovážností tolikrát varovali.

Teď už mi to začínalo být vcelku jasné. Krátery na povrchu planety nebyly starší jak jeden rok. A roj přiletěl od slunce. Z čehož usuzuji, že asi tak před půl rokem. Ten zpropadený roj zasáhl planetu z noční strany. Dále pak pokračoval ke hvězdě, kolem které jen proletěl. Nejspíš se i trochu stočil. Nicméně se od ní začal vzdalovat a opět proťal oběžnou dráhu planety Mračoun, jež mezitím do onoho místa doputovala. A zde ji opět zasáhl. Tentokrát však z opačné strany, z denní, kde jsme byli my.

Anebo se také může jednat o dva odlišné roje. Těžko říct. Která verze je pravdivá? Ostatně to může také být ještě jinak. Kdyby jen radisté udělali ten

hloubkový průzkum, o který jsme je požádali. Ale i kdyby ho neudělali. Ten roj měli zaměřit včas. Kdyby se jen nerozhodli oslavit objev těch živých rostlin.

Jak to jen řeknu těm dvěma? A co si teď počneme? Ve třech. Zlehka jsem se odrazil a pozvolna plul zpět ke svému výsadkovému člunu. A svým dvěma přátelům. Posledním přeživším. Zbyli jsme jen tři. Z původních sto padesáti členů posádky prvního pozemského hvězdoletu jménem Aurora Borealis. Měli jsme prozkoumat sedm hvězdných soustav. A nedokončili jsme ani průzkum té třetí.

„Je po všem,“ řekl jsem sklesle, když jsem se opět postavil na nohy a stanul tváří v tvář svým společníkům.

„Co tím chceš říct?“ Zeptal se nechápavě Ruda.

„O Auroru se oťrel jeden asteroid. Pět reaktorů zcela vysadilo. Šestý pracuje na nějakých patnáct procent. Zřejmě je poškozený.“

„To si s tím technici neporadí? A co ty tři záložní?“

„Už ne Marie. Ti si už neporadí s ničím. Jsou mrtví.“

Po těchto slovech oba zesinali a zalapali po dechu.

„Všichni jsou mrtví. Zbyli jsme jen my tři.“ Dodal jsem po chvíli.

„Co budeme dělat? Tak sami?“

„Nevím Rudo. Nevím. Podle počítače drtivá většina lidí zemřela při samotné srážce. Několik nešťastníků ještě chvíli žilo, ale bez pomoci jen trpěli. Hodinu po nárazu už byli všichni mrtví.“

„Kdy k té srážce došlo?“ Chtěla vědět Marie.

„Asi půl hodiny poté co s nimi mluvil Valmir.“

„To nedává smysl. Vždyť je Valmir požádal, aby udělali hloubkový průzkum soustavy. Ty zpropadený šutry přeci museli na radaru vidět včas. A to i na radaru s krátkým dosahem!“ rozčílil se Rudolf.

„Museli.“ Přitakal jsem mu. „Jenže oni se nedívali.“

„Cože?“ Vypískla nevěřičně Marie.

„Valmir jim řekl o objevených rostlinách. Načež se na vše vykašlali a šli to oslavit. U radarů nikdo nezůstal.“

„Co budeme dělat?“ Zeptala se Marie po několika minutách ticha.

„Nevím.“ Přiznal jsem klidně. „Jsem unavený. Sotva se držím na nohách. Takže navrhuji, že dojdu do velínu a nastavím kormidlo tak, aby Aurora zůstala na noční straně, kde nehrozí další srážka. Pak se vrátím zpět do člunu, který uzavřeme. Načež půjdeme spát spát.“

„Třeba se ráno probudíme a zjistíme, že tohle všechno byl jen zlý sen.“
řekl Ruda a šel si lehnout.

3. Zpráva pro Zemi

Ráno bylo podivné. Nikdo z nás nic neříkal. V tom podivném tichu jsme i posnídali. A až pak se Marie zeptala. „Co budeme dělat?“

„Měli bychom poslat správu domů. Na Zem. Lidé, by se měli dozvědět k čemu zde došlo.“ řekl skleslý Rudolf. „Jenže na to potřebujeme energii. Hodně energie.“ Upřesnil jsem. „A tu nemáme. Reaktory stojí.“ Dodal jsem zachmuřeně.

„No tak je znovu spustíme.“ Pronesla rozhodně Marie. A hned pokračovala dál. „Vy asi zapomínáte, že celá Aurora byla postavena tak, aby jí mohl obsluhovat každý. Ke všemu máme manuály. A vše je dělané co nejjednodušeji. Takže bychom to měli zvládnout i my tři. Ty Tomáši, jsi navíc během přeletů studoval techniku. Tak teď nám zkrátka ukážeš, že to nebyl promarněný čas.“

„Zkusit to můžeme.“ řekl jsem. „Ale nejprve musíme odpojit vše, co je porouchané. K tomu musíme odpojit sekce zasažené meteoritem. A nesmíme zapomenout na těla našich přátel.“

„Tím bychom asi měli začít.“ Navrhl Ruda.

„No. Na co čekáte, pánové. Šup do práce. Já se podívám do skleníků. Snad se mi tam podaří něco zachránit.“

A tak jsme šli. „Marie!“ Ještě jsem na ní zavolal těsně předtím, než zaplula za roh. „Než otevřeš nějaké dveře, tak se pořádně ujisti, že je za nimi vše, jak má být. Koukni tam kamerou a zkontroluj tlak vzduchu.“

„Rozkaz, kapitáne.“

Pak už jsme šli každý po svém. Marie se vydala do skleníků a já s Rudou jsme se šli postarat o mrtvé. Společně jsme se shodli na tom, že je uložíme do společenské místnosti. Jednak byla dostatečně velká. A navíc, značná část posádky tam už byla.

A i když to příjemná práce nebyla, udělat jsme ji museli. Absence gravitace nám to vcelku usnadňovala, ale i tak nám to zabralo celý den. Nakonec jsme uvnitř zcela vypnuli topení. Takže tam během několika hodin začalo mrznout. Neboť společenská místnost byla u okraje Aurory a měla několik vyhlídkových oken.

Na noc jsme se všichni sešli opět v našem člunu. A hned jsme si uspořádali malou poradu. Marie nám prozradila, že dobrých devět rostlin z desíti musela vyhodit. A co se těch ostatních týče, je si zcela jistá, že jich

většina přežije. Takže vzhledem k našemu skromnému počtu hlady neumřeme.

Alespoň jedna dobrá zpráva.

Mimo toho jsme si ujasnili, co budeme dělat zítra. Jako první jsme si naplánovali kontrolu kyslíkových regenerátorů. Hned poté začneme s odpojováním poškozených přístrojů a přerušeno vedení.

Podle počítače v současné době pracuje pouze samotný počítač, potom ještě vnitřní vytápění a něco málo energie zbývá na světla. Ale ta mohou svítit maximálně v několika místnostech současně. Snížením vnitřní teploty by se sice trocha té energie ušetřila, ale k čemu. Přesto jsme se rozhodli snížit teplotu o dva stupně.

Ráno jsme se opět pustili do práce. Marie se vrátila do skleníků a já s Rudou jsme se vydali zkontrolovat kyslíkové regenerátory. Naneštěstí pro nás byly z bezpečnostních důvodů, rozmístěny po celé lodi a vesměs všechny plně funkční. Tedy, až na jeden. Ten býval v místě, které zasáhl asteroid.

Pak přišel Ruda s návrhem dojít zkontrolovat reaktory. Dva byly v háji. Sice by se daly opravit, ale na to bychom potřebovali odborníka. Spouštění a obsluha byly dělány co nejjednodušeji, ale samotná konstrukce se už jednoduše vyrobit nedala. Na to zkrátka jednoduchý manuál nestačil.

Tři půjdou, tedy alespoň podle počítače, spustit, a to na plný výkon. Zato ten, který nám dodává energii nyní, mele z posledního a za pár dní se připojí k oněm dvěma, jež se odporoučeli do věčných lovišť.

Takže když vše vyjde a my sami se při jejich spouštění neodebereme do věčných lovišť, budeme mít tři funkční reaktory a to tu ještě máme tři záložní. Ty, ale nemáme jak zkontrolovat. Jsou v režimu spánku. A abychom zjistili jejich stav, museli bychom je probudit. Což znamená uvést je do činného stavu. Což jsme nepotřebovali.

Pro běžný provoz celé Aurory by postačovaly reaktory dva. Tři jsme potřebovali, když byla v provozu mezihvězdná vysílačka a šest musí být v provozu, když pracují atomové motory Aurory. Což je hlavní mezihvězdný pohon, s nímž jsme dosahovali rychlosti blížící se rychlosti světla, díky čemuž na nás působilo zpomalení času.

Jenže na atomový pohon můžeme zapomenout. Ne, že by nebyl provozu schopný, ale na let až k Zemi nás bylo málo. Ve třech bychom nezvládli ani tu nejzákladnější údržbu. Natož to ostatní. To prostě nebylo možné. Jak

jsem tak uvažoval o naší situaci, ozval se v mé hlavě vždy zvědavý průzkumník.

Podle předběžného průzkumu má tato hvězda pět planet. Z toho dvě jsou v bio zóně. Mračoun je třetí. V době našeho příletu nám byl nejbližší, proto jsme začali s průzkumem u něho. Ty ostatní jsou v současné době dál. Ta druhá planeta v bio zóně je dokonce na opačné straně hvězdy. Navíc je blíž k samotné hvězdě. Mračoun sice byl v bio zóně, ale blížil se k jejímu zadnímu okraji, proto na něm byla zima. Pouhých šest stupňů Celsia.

Ta druhá planeta by pro nás mohla být příhodnější. Navíc by tam mohl být i život. Inteligentní život? Kdo ví? Třeba by nám mohli pomoci s návratem domů. Na Zem. Dost, Tomáši! Teď už moc fantazíruješ. Drž se hezky při zemi, nebo spíše při podlaze. Pevná země byla poněkud vzdáleným pojmem. Každopádně to večer navrhnu ostatním. Ale pro jistotu se o mé představě inteligentního života nezmíním. Kdybych tehdy jen tušil, jak blízko jsou mé představy pravdě. To bych se zcela určitě zachoval jinak. Obzvláště, kdybych věděl, koho na té planetě potkám. To bych asi jinak spěchal.

Po večeri jsme Marii seznámili s výsledky naší dnešní činnosti. Načež jsem přednesl svůj návrh. K mému příjemnému překvapení byly oba mí společníci pro.

Pouze Marie pronesla. „Jsem pro, ale nejprve musíme poslat zprávu na Zem. Lidé se musí dozvědět, co se nám zde přihodilo. Pokud někdy vyšlou další výpravu, tak musí být varována, aby se nedopustila stejné chyby jako my.“

„Pokud ji někdy vyšlou.“ Poznamenal Rudolf.

„Oni ji vyšlou, Rudo. O tom nepochybuji.“ řekl jsem. „Otázka je, kdy se tak stane? Auroru Borealis lidé stavěli více jak deset let. Podle posledních zpráv odborníci začínali plánovat stavbu druhého hvězdoletu. Jenže ty zprávy jsou více jak dvanáct let staré. Naše zpráva k Zemi poletí také více jak dvanáct let.“

„Za tu dobu mohou v klidu postavit druhý hvězdolet a vyslat ho do vesmíru. Jenže ho pošlou na opačnou stranu. Vždyť proč by ho posílali tam, kde už jsme my.“

„Jestli ho ovšem postaví.“ Ujal se slova Ruda. „Vzpomeňte si jaké ciráty dělali Američani. O všem chtěli rozhodovat sami. V podstatě vše, co navrhli, se muselo předělávat. Poněvadž to bylo neúměrně složité. Jak jen se rozčilovali nad řízením, když se objevil požadavek, že to musí být tak

jednoduché, aby to mohl v případě nouze zvládnout kterýkoliv člen posádky. Jak se rozčilovali, že pilotovat Auroru mohou jen specialisté vyškolení za tímto účelem.“

„O tom mi ani nemluv. Na stavbu přispěli tak malou částkou, že i naše malé Čechy dali jednou tolik. A přesto měli tu drzost pro sebe požadovat post velitele Aurory. A k tomu trvali na tom, že všichni piloti budou nejen Američané, ale i vojáci.“

„To mi ani nepřipomínej.“ řekl jsem rozhořčeně. „Jak se jen rozčilovali, že my Češi budeme mít celou posádku výsadkového člunu. A oni ne.“

„To stačí, pánové.“ Rázně ukončila naše vzpomínání Marie. „Je pozdě a před námi je ještě spousta práce. Takže hybaj na kutě.“

V následujících dnech jsme odpojovali poškozené přístroje a kde to bylo zapotřebí, tak jsme tam umístili nový. Naštěstí toho bylo ve skladech dostatek. Největší problém nastal v sekci zasažené asteroidem. Museli jsme s Rudou do skafandrů a jít ven tahat nové kabely.

Nejprve jsme je chtěli táhnout vnitřkem, ale to jsme velmi brzo zavrhlí. Kabely by museli vést skrz několik vzduchotěsných dveří a ty by nešly zavřít. Což by mohlo být dost riskantní, proto jsme rozhodli táhnout je vesmírným prostorem. Podél poškozených stěn. Roj už byl daleko od nás, takže to bylo poměrně bezpečné.

Trvalo nám to asi týden, ale dokázali jsme to. Teď spustit první reaktor.

„Je to dobré. Nevybuchli jsme.“ Prones vesele Ruda.

„Tak můžeme jít spustit druhý.“ Rozhodla Marie.

„To může chvíli počkat. Nejdřív půjdeme zkontrolovat radary. A udělat ten hloubkový průzkum. Ať už konečně víme, kde co je. Nerad bych se dočkal další nečekané nadílky kamení.“ Rozhodl jsem.

Radarový průzkum nám zabral zbytek dne. Neboť radarové paprsky se pohybují rychlostí světla a sluneční soustava je poměrně rozsáhlá oblast. Ale vyplatilo se nám to. Během několika hodin jsme měli zaměřený ten zpropadený roj a počítač vypočítal jeho trajektorii. Načež se ukázalo, že můj dřívější odhad byl správný.

Podle počítače měl ten roj tak blbou dráhu, že se vracel každý druhý rok. A pokaždé dvakrát zasáhl planetu. Navíc byl pekelně rychlý. Asi proto byl tak brzy pryč. Navíc radary zaměřily několik dalších rojů, ale ty byly na delší oběžné dráze a většina z nich Mračouna mījela.

„Tak co? Jsi už spokojený? Tomáši?“ Zeptal se Ruda. „Tohle měli ty pitomci udělat hned po přiletu a nikomu se nic nemuselo stát. Úplně by

stačilo zaparkovat Auroru na noční straně planety.“

„Zítra spustíme zbylé dva reaktory.“

„Tak co? Jak to vypadá s reaktory?“ Zeptala se nás Marie poté, co jsme se vrátili.

„Vzhledem k tomu, že jsme ještě na živu, tak bych řekl, že oba reaktory pracují tak jak mají. Že Tomáši?“

„Jo.“ Přitakal jsem.

„Takže kdy pošleme zprávu na Zem?“ „,

Až jí sestavíš a nahraješ, Marie.“

„Já?“ Podivila se Marie.

„Jistě, že ty. Byl to přeci tvůj nápad.“ Odvětil jsem.

„Nebo víš o někom vhodnějším?“ Zeptal se Ruda.

Marii se to sice moc nezamlouvalo, ale tu zprávu připravila. I když nás do toho zapojila také. Tvrdila, že se lidem musíme ukázat všichni tři. Prý aby tomu uvěřili. Museli jsme jí dát za pravdu. K tomu jsem jí nabídl, že s výsadečným člunem zaletím na druhou stranu Aurory a pořídím pár záběrů oné díry v trupu. Což ochotně přijala.

Ruda jí připravil souhrnnou zprávu o tom, co zjistil o planetě Mračoun. A já jsem jí připravil vše, co jsme, bohužel, až dodatečně zjistili pomocí palubních radarů. Plus parametry samotné planety. S Rudou jsme pak vybrali několik výmluvných záběrů na poletující těla a nakonec záběr na vnitřek společenské místnosti, již jsme přeměnili v márnici.

Příprava vysílání Marii trvala skoro tři dny. Nevím, co jí na tom trvalo tak dlouho, ale domnívám se, že jen nemohla najít vhodná slova. Každopádně to už měla a my jsme to šli odeslat. Jenže jsme nedošli. Během cesty do vysílacího sálu nás zcela neurvale zastavil radarový poplach. Něco se nacházelo na kolizním kurzu s Aurorou.

„Rudo, k radaru. Já si беру na starosti kormidlo.“ Rozhodl jsem, ačkoli tomu ani nemohlo být jinak, což jsme všichni dobře věděli. Vždyť Rudolf měl školení v práci s radarem. Byť jen v tom pro malé výsadečové čluny. A já byl jediný pilot na palubě.

„Už to vidím. K zádi se blíží malý objekt. Ke srážce dojde asi za dvacet minut.“ Ohlásil mi Ruda.

„Marie, zkus na ten objekt zaměřit kameru. Ať vidíme, co se na nás žene.“

Trvalo jí to několik minut, než ten objekt zaměřila kamerou. Přeci jen Marie je biologka. A tohle nikdy dřív nedělala. Navíc je to technický

antitalent.

„Hotovo.“ Oznamila stručně.

„Pusť to na velkou obrazovku.“ Vyzval jsem ji.

Načež se obraz přede mnou změnil.

„To je nějaký divný šutr.“ Pronesl Ruda. Pak nastala chvíle ticha.

„To není šutr.“ řekl jsem svým společníkům. „To je jeden z našich člunů.“ Vzápětí jsem dodal vesele. Bohužel mé veselí nemělo mít dlouhého trvání.

„Marie, k vysílačce. zkus je zavolat.“ Vybídl jsem Marii celkem zbytečně. Už si k ní totiž sedala.

„Výsadekovej člune. Tady Aurora. Ozvěte se.“ Ozval se Mariin hlas mluvící do vysílačky. „Výsadekovej člune.“ Zopakovala volání Marie.

„Neodpovídají.“ Oznamila nám Marie po třetím pokusu. „Mohou mít poškozenou vysílačku.“ Navrhl jsem možné vysvětlení. „Nu což. Chvíli počkáme a uvidíme co se bude dít. A necháme to na nich.“

O několik minut později už bylo jasné, že se jedná o Valmirův člun. A že se chystá přistát. Takže jsme se odebrali k jeho hangáru. Můj člun už klidně seděl ve svém hangáru. Takže Valmir bude mít dostatek místa na přistání a nebude se muset nijak tísnit.

„Člun právě přistál. Zavírám vrata hangáru.“ Oznamil jsem svým dvěma notně nedočkavým přátelům. „Ještě napustit vzduch a můžeme je jít přivítat.“ Dodal jsem. „Hotovo.“ Oznamil jsem zbytečně, neboť oba byli již u mě a dívali se mi takříkajíc přes rameno.

„A de se dovnitř.“ Pronesl vesele Rudolf. Načež natáhl ruku po dveřním ovladači, aby je otevřel.

„Zadrž!“ Vykřikl jsem a zároveň jsem mu srazil ruku od ovládání dveří. Povedlo se mi to jen tak tak. Na poslední chvíli.

„Co je? Děje se něco?“ Nechápala Marie.

„Radiace.“ řekl jsem. A ukázal jsem na displej.

„Pane bože.“ Vypískla Marie zděšeně, když na něj pohlédla. A nebylo divu. Kdyby Ruda otevřel dveře, dozajista by nás ta radiace všechny zabila a to hezky rychle. No. Spíš ošklivě.

„Nejspíš jim nějaký mikrometeorit provrtal reaktor.“ Uvažoval jsem nahlas.

„Co budeme dělat?“ Chtěl vědět Ruda.

„Myslíte, že jsou?“ Marie nedokázala dokončit otázku.

„Těžko říct. Reaktor je v zadní části člunu a vnitřek je dobře odstíněn.“ Uvažoval jsem. „Takže bude záležet na tom co se doopravdy stalo. Pokud je skutečně zasáhl nějaký meteorit, mohl proletět jen skrz reaktor. Načež by veškerá radiace unikala ven. A podle toho, kolik jí už je v hangáru, usuzuji, že by to tak mohlo být. Ale také mohl meteorit proletět dovnitř.“ Nalil jsem jim tak říkáje čistého vína.

„Ale jak to chceš ověřit?“ Zajímalo Rudu.

„Jednoduše. My dva vlezeme do protiradiačních skafandrů a Marii pošleme pryč odsud. Pak si vlezu do přechodové komory, která zde je pro podobné případy. Načež ty vypustíš zamořený vzduch do kosmu. A až se tak stane, vejdu dovnitř. Prohlédnu si člun ze všech stran. Neboť ty pitomci konstruktéři tam umístili jen dvě kamery, díky čemuž toho moc nevidíme. A pak se uvidí. Ale nejspíš použiji přechodovou komoru člunu a vstoupím na jeho palubu.“ Načež jsme tak učinili.

„Na zádi vidím otvor.“ Hlásil jsem do vysílačky. To si, totiž vymínila Marie. S tím, že vše nahraje na video a já to doplním komentářem. „Na druhé straně je také. Zřejmě to bude, jak jsem prve odhadoval. Mikrometeorit jim prostřelil reaktor. Jinak trup je trochu potlučen, ale žádný další průstřel odsud nevidím. Vstoupím do přechodové komory člunu.“

„Zdá se mi, že se ty dveře otevírají pomaleji.“

„Reaktor jim určitě nepracuje. Takže musí jet na záložní akumulátor. A ten jim zřejmě už dodělává.“ Usoudila na dálku Marie.

„Zkusím připojit člun na palubní zdroj.“ Rozhodl jsem. A vzápětí tak i učinil. Naštěstí to vyšlo. „Jdu dovnitř.“ Oznamil jsem.

„Zatraceně.“ Ulevil jsem si.

„Co se děje?“ Chtěli vědět oba mí společníci.

„Podle senzoru je uvnitř člunu vakuum.“ Na okamžik nastalo hrobové ticho.

„Nemůže to být nějaká porucha?“ Navrhl Ruda.

„Může. Ale je to dost nepravděpodobné.“

„Zkus zabušit na vnitřní dveře přechodové komory.“ Navrhla Marie.

„Dobrý nápad.“ Ocenil jsem uznale její návrh. A hned jsem se ho jal realizovat. Buch, buch, buch. A poslouchat. nebo spíš položit ruku na dveře. Jelikož ve vakuu se zvuk šíří jen v Hollywoodských filmech, ale realita je zcela jiná. Nic jsem však necítil.

„Žádná odpověď. Zkusím to znova.“ Pro jistotu jsem nechal ruku položenou na dveřích, abych si ověřil, jestli ono bušení opravdu ucítím. Ono takový protiradiační skafandr není nic tenkého. Ale údery jsem cídl dost silně. Ačkoliv jsem měl ruce, co nejdál od sebe. Ale ani teď se mi nedostalo žádné odpovědi. A ani na potřetí.

„Žádná reakce z druhé strany.“

„Něco mě napadlo.“ Ozval se Ruda. „Co kdybys na tlakoval přechodovou komoru jen na padesát procent normálního tlaku. A pak ji zkusil otevřít ručně. Pokud je uvnitř vakuum, tak tě to tam trochu vycucne, ale nebude to tak strašné, jako by tomu bylo při plném tlaku. A pochopitelně naopak.“

„Přechodová komora je malá takže...“ Na několik vteřin jsem se odmlčel. „Zkusím to.“ Rozhodl jsem.

„Přechodová komora je natlakovaná na padesát procent.“ Oznámil jsem do vysílačky. „Elektronické otevírání vnitřních přechodových dveří je vypnuto. Držte mi palce.“ Načež jsem nepatrně poodtáhl přechodové dveře. A současně s tím bylo vše jasné. Uvnitř člunu nebyl žádný vzduch. A já dost razantně narazil na vnitřní dveře přechodové komory. Poněvadž ta nepatrná skulinka zapůsobila jako vysavač.

„Všechn vzduch je pryč. Otvírám dveře. Vstupuji do nitra člunu. V místnosti před komorou nikdo není. Takže lezu nahoru. Nad žebříkem je vzduchotěsný poklop. Ten by měl být zavřený.“ Což byl, jak se vzápětí ukázalo. Jenže to bylo k ničemu.

„Poklop je uzavřený. Jenže v něm je asi centimetrový otvor.“ Načež jsem ho otevřel a vstoupil na horní palubu. Průlez byl umístěn u stěny, takže jsem nahoru vystupoval čelem ke zdi. Navíc protiradiační skafandr mi silně omezoval výhled, proto jsem hned neviděl vnitřek řídicí místnosti.

Poté co jsem stanul na pevné podlaze, nastal okamžik pravdy. Otočil jsem se do místnosti. A strnul jsem. Spatřil jsem všechny tři členy posádky, jak sedí na svých místech. Hned na první pohled mi bylo jasné, že jsou mrtví. Okolo bylo vakuum a oni neměli skafandry.

Mlčel jsem. Co také říct. Mí společníci sledovali přenos z kamery umístěné na mé přilbě. Takže vše viděli na vlastní oči. Ani nevím, jak dlouho jsem tam jen tak stál, než mě probral Rudolf.

„Tomáši, jak je na tom jejich počítač?“

Neodpověděl jsem, ale šel jsem to zjistit. „Počítač se zdá být v pořádku.“ Ohlásil jsem po chvíli.

„Tak mi ho zpřístupni. Zkusím zkopírovat palubní deník.“

„Hotovo. Můžeš kopírovat.“

„Už to jede.“

„Co budeme dělat dál?“ Ozvala se Marie. „Ze člunu uniká příliš radiace. Opravit ho sami nedokážeme. A nechat si ho tady bez opravy nemůžeme. Takže navrhuji naprogramovat auto pilota na odlet a řízený vstup do atmosféry Mračouna, kde výsadkový člun shoří.“

„A co těla?“ Zeptal se tentokrát Ruda. „Mohli bychom je přesunout do márnice k ostatním. Ale abych byl upřímný, nechce se mi to dělat. Radši bych je nechal zde.“

Chvilí bylo ticho. To mí přátelé uvažovali nad mými slovy. Ale nakonec mi dali za pravdu. A tak jsem naprogramoval počítač k odletu a zániku v atmosféře. Konečný povel dostane počítač, až poté co se dostanu do bezpečí. A také musím odpojit vnější napájení.

O půl hodiny později jsme všichni stáli v hlavní řídicí místnosti, odkud jsem chtěl vyslat závěrečný povel k odletu. Ale nejprve si vzal slovo Rudolf.

„Letmo jsem se koukl do zkopírovaného palubního deníku. A zjistil jsem, že se oba čluny dostali bezpečně do kosmu. Jenže Aurora tam nebyla a tak se rozhodli, že se skryjí za planetou. Asi tři minuty nato Pierrův člun zasáhl meteorit a zcela ho zničil. Ten Valmirův zřejmě zasáhl některý z úlomků. Prorazil jim trup a zřejmě i ten poklop. Nikým neřízený člun, zůstal na oběžné dráze. A při dalším obletu mu něco prorazilo reaktor, ale to už byli všichni tři mrtví.“

Poté jsem vyslal příkaz ke startu. A my tři, jediní přeživší z první pozemské mezihvězdné výpravy hvězdoletu Aurora Borealis jsme tam stáli a sledovali ten poslední let výsadkového člunu číslo šest a jeho již řadu dní mrtvé posádky – pilota Valmira, geoložky Táni a bioložky Světlany. Sledovali jsme jejich poslední let a vlastně i pohřeb.

Druhý den jsme nastavili hlavní parabolickou anténu směrem k Zemi. Načež Marie začala vysílat. Pro jistotu kompletní zprávu odeslala několikrát po sobě.

4. Druhá planeta

Následujícího dne jsme spustili hlavní antigravitační motor Aurory Borealis tak, aby nás vymanil z gravitačních sil té proklaté planety, jíž kdosi z mrtvé posádky přisoudil jméno Mračoun. Krátce poté jsme přepnuli na hlavní pohon čili atomové motory. Samozřejmě jsme je mohli použít hned, ale předpisy zakazovaly jejich používání v atmosféře planet a jejich blízkém okolí. A to kvůli radiaci, kterou vyzařovaly.

S tímto motorem je Aurora schopna letět devadesáti šesti procentní rychlostí světla. Což v tomto případě nebylo proveditelné. Ono totiž takové zrychlování trvá půl roku. A stejnou dobu zabere následné brzdění. Počítač nám určil patřičnou trajektorii, která nás zavede k druhé planetě. A vypočetl cestu na nějakých pět měsíců. Takže dva a půl měsíce budeme zrychlovat a dva a půl zpomalovat.

A tak se za krátko stala z Mračouna jen malá tečka kdesi za námi. A jak se zmenšovala, zlepšovala se i naše nálada. A tentokrát nám ji ani nekazila poloviční gravitace, která byla trvale na palubě, i když systémy té umělé pracovaly naplno. Nikdo nevěděl, proč a jak, ale když se výkon atomových motorů pohyboval mezi 30 až 60 procenty, výkon umělé gravitace spadl na polovinu. Naštěstí motory pracovaly v této oblasti pouze během zrychlování a brzdění.

Pět měsíců uteklo jako voda. No. Té vody bylo hodně. Každopádně druhá planeta je konečně na dosah ruky a za několik dní budeme na její oběžné dráze. Podle spektrometru se jedná o planetu kyslíkového typu a co je nejlepší, počítač tvrdí, že je na povrchu spousta vody a zeleně.

Konečně nastal den, kdy mé snažení a Rudolfova asistence prokáží, že má samostudia, kterým jsem se věnoval během dlouhých a nudných přeletů mezi jednotlivými hvězdami, nebyla jen promrhaným časem. Za oněch pět měsíců se nám podařilo to, co George s celým týmem techniků nebyli schopni, nebo spíše ochotni, udělat za několik let.

To, co jsme udělali, není nic jiného než zprovoznění všech výsadkových člunů. S výjimkou Hanzovy dvojky. Tam byl problém na reaktoru a na to jsem si netroufal. A i kdyby ano, tak to ještě nešlo. Neboť už byl v provozu, i když jen krátce, ale byl. A proto byl jak se patří radioaktivní. Z pochopitelných důvodů se k němu nikdo nemohl přiblížit. A to nejméně půl roku.

„Jsi si jistá, že si na nic nezapomněla, Marie?“ Zeptal se trochu provokativně Rudolf poté, co jsme naložily asi stou věc, na kterou si naše bioložka dodatečně vzpomněla. „Myslím, že v tvé kajutě ještě zbyla lednice. Nemáme ti pro ni radši dojít?“

„Zmlkni.“ Odsekla podrážděně. Ačkoliv nechápu, proč byla podrážděná právě ona. To my dva jsme neustále nosili do člunu věci, na které si Marie vzpomněla, až dodatečně. A u každé prohlásila, že se bez ní dole, na planetě, neobejde. Díky čemuž se náš odlet opozdil o více jak dvě hodiny.

Pro přistání jsme si vybrali místo, které nade všemi vyčnívalo. U druhé planety jsme, ostatně jako u té třetí, neobjevili jediný umělý objekt, jenž by kolem ní kroužil. A ani žádný radiový, či televizní signál jsme nezachytili. Tudíž nám bylo již od počátku jasné, že zde nenajdeme vyspělou civilizaci podobající se té naší. Ale ještě zde nějaká primitivnější být mohla.

Jenže na povrchu jsme nespatriili jediné osvětlené město, tak jak to známe ze Země. Nicméně zcela technicky mrtvo zde nebylo. Ačkoliv jsme na povrchu neobjevily známky inteligentního života ani pomocí palubního teleskopu, tak lodní systémy zachytily slabou energetickou stopu. Jenže byla tak malá, že jsme ji nedokázali zaměřit s větší přesností než na pět kilometrů.

Proto jsme vybrali pro přistání tuto oblast. Naštěstí pro nás na jejím okraji přecházela džungle v menší poušť. A navíc byl její okraj docela rovný, tudíž vhodný pro přistání člunu.

„Zavírám vstup. Odlétáme.“ Pronesl jsem rozhodným hlasem, jenž nepřipouštěl pochyb o mém dalším úmyslu. Zvláštní, jak rychle se ti dva přestali hašteřit a usedli na svá místa.

Odlet z Aurory tentokrát proběhl hladce. Ale možná, že to bylo tím, že odlétal jen jeden člun namísto předepsaných šesti. Ačkoli ty byly v pohotovosti a čekaly na můj signál ke startu. To pro případ, že by došlo k nějaké poruše či nehodě a náš člun by se stal neschopným dalšího letu. Pak by k nám přiletěl náhradní člun řízený autopilotem. Naštěstí to nebylo zapotřebí.

Samotný let a přistání proběhly bez sebemenších potíží. A vzhledem k tomu, že antigravitační motory nevíří žádný prach, jako tomu bývalo u starých chemických raket, mohli jsme začít s průzkumem planety takřka okamžitě po přistání.

„Atmosférický tlak je srovnatelný s pozemským.“ Přečetl nám Ruda údaje ze senzorů. „Gravitace je o šest procent slabší nežli pozemská.“ Ještě

dodal.

„Výborně. Takže budu moct vypnout umělou gravitaci.“ Poznamenal jsem. „Co složení atmosféry?“ Optal jsem se Marie.

„Její složení je podobné jako na Zemi. Jen je o několik řádů čistší. A obsahuje o dvě procenta víc kyslíku.“

„Takže je pro nás dýchatelná?“

„Ano, Tomáši. Ale, až po řádné sterilizaci. Mikrobiologický rozbor zabere nějakou dobu. A ani poté nebude nic jisté.“

„Já vím. Bakterie, jež jsou přirozenou součástí našich těl. Ty zdejší by mohly vyhubit a způsobit tak ekologickou katastrofu.“

„A naopak.“ Podotkl Rudolf.

„Takže ven jen ve skafandru.“ Rozhodl jsem.

První den jsme provedli základní průzkum nejbližšího okolí. Ten kupodivu nepřinesl nic zajímavého. Ale možná, že to bylo zapříčiněno tím, že okolo nás byla poušť.

Druhého dne jsme vyslali průzkumného robota směrem k džungli. Plánovali jsme, že do ní jen nahlédneme. Samotný vstup jsme si chtěli nechat, až na třetí den. Jenže zde zasáhl osud. No osud. Osud nemá zuby.

Sotva se robot dostal do těsné blízkosti džungle, něco se na něj vyřítilo. Otevřelo tlamu a pokusilo se robota zbaštit. Naštěstí pro nás, nebo spíš pro toho robota, byl poněkud tužší konstrukce, než byl onen hladový tvor zvyklý. A naneštěstí pro toho tvora robot onen pokus o konzumaci vyhodnotil jako útok a spustil první stupeň automatické obrany.

Tvor připomínající křížence přerostlé slepice a psa tak dostal při druhém útoku silný elektrický úder. A to přímo do tlamy. Načež s křikem utekl. I když slůvko křik je také poněkud nadsazené. Spíš to znělo jako kejhání husy. A to hodně nastydlé husy.

„Co to sakra bylo?“ Obrátil se Ruda na Marii.

„Ptakopes.“ Odpověděla klidně.

„Ptakopes?“ Zeptal se nevěřičně Ruda.

„No. Má to tělo ptáka a hlavu pudla. Tak jak jinak bys to chtěl nazvat?“

„Vždyť to mělo na výšku nejméně tři metry.“

„No a?“

„Radši nic.“ Vzdal to Ruda.

„No, proto.“ Neodpustila si poslední slovo Marie. „Tomáši. Je robot v pořádku?“ Obrátila se na mě.

„Diagnostika už běží. Chvilku vydrž. Podvozek a všechny senzory jsou v pořádku, ale výsuvné rameno... Reaguje jen částečně.“

„Dokáže se s tím sám postavit zpátky na kola?“ Zajímalo Rudu.

„Uvidíme.“

Následně jsem vyslal robotovi příkaz k tomu, aby se narovnal. Chvilí s tím zápolil, ale nakonec se mu to podařilo. „Tak. A co teď?“ Zeptal jsem se zvědavý, co mi odpoví.

„Jedeme do džungle. Alespoň pár metrů.“ Vyzval mě Ruda.

„Co když ho zas něco napadne?“ Vyslovila svoji myšlenku Marie.

„O tom silně pochybuji. Ten tvůj čoklopták zcela určitě vypudil vše živé v širokém okolí.“

„Tomu bych docela i věřil.“ Dal jsem Rudolfovi za pravdu.

Tak jsme vyrazili. Tedy robot vyrazil. Jenže to víceméně byla ztráta času. Kvůli poškození ramene nedokázal odebrat ani jeden vzorek. To jediné, co nám mohl poskytnout, byl obraz. A tak jsme se alespoň dívali na ty nepozemské rostliny. Ačkoli tak moc nepozemsky nevyhlížely. Vlastně nebýt toho ptakopsa, nohli bychom si říkat, že jsme zpět na staré dobré Zemi.

Třetího dne jsme již opraveného robota vyslali do džungle. Přesně tak, jak jsme původně plánovali. Tentokrát Marii odebral spoustu vzorků a také svou kamerou zachytil několik drobných živočichů. Jednou se v záběru mihl i ptakopes, ale jen letmo. Zřejmě se už poučil o tom, že náš robot není žádný dezert.

Čtvrtý den jsme se rozhodli vypustit dron a pokusit se zaměřit onu podivnou energetickou stopu. Trvalo celé dopoledne, než ji zachytil. Ale i když jsme vyzkoušeli starodávňý způsob zaměřování pomocí takzvané triangulace, výsledek byl neuspokojivý. Zkrátka budeme si muset vyrazit na výlet. A tak jsem to také přednesl svým dvěma přátelům.

„Je to příliš nebezpečné.“ Oponovala mi Marie. „Cestou můžeme narazit na ty ptakopsy. A kdo ví, co dalšího se v té džungli skrývá za nebezpečí.“

„V tom máš pravdu. Ale odsud nic o té energii nezjistíme.“ Oponoval jsem jí. „To, že se zde vyskytuje zdroj energie může znamenat, že je zde inteligentní život. A to na slušné úrovni.“ Pokračoval jsem. „Může tam být nějaká laboratoř zabývající se výzkumem právě objevené energie.“

„Může, ale také nemusí.“ „Já souhlasím s Marií.“ Přidal se k ní Ruda. „Ale. Prozkoumat to musíme. Co se znalostí týče. Lidstvo toho už objevilo

dost, ale neví vše. Klidně tam může být nějaký přirozený zdroj energie o jakém se nám nikdy ani nesnilo.“

„Zkus se na to podívat z jiného úhlu pohledu. Ten zdroj je vzdálený několik kilometrů odsud. Představ si. Těch zajímavých rostlin a tvorů, co cestou potkáme.“

„A těch špičatých zubů. Co potkáme.“ Pronesla jízlivě. Ale bylo na ní vidět, že ji to láká. Inu vědec se nezapře.

„Když si každý z nás vezme jeden fotomet. Tak si na nás žádná potvora nepřijde. Uvidíš.“

„Kde chceš vzít tři fotometry?“ Podivila se Marie. „Pokud mě paměť neklame. Předpisy povolují pouze jeden fotomet na jeden výsadkový člun.“

„No. Víš. Já jsem jich s sebou vzal celou bednu.“

„A kolik jich je v bedně?“ Zajímalo Rudu.

„Deset.“ Odpověděl jsem klidně.

„A nevádí ti, že to předpisy zakazují?“

„A tobě Marie, nevádí, že předpisy zakazují přistání na planetě méně jak šesti člunům?“

„Ty máš na všechno hned odpověď. Že?“

„A já si, až doteď myslel, že jsi pacifista, Tomáši?“

„To máš tak Rudo. I ten nejzapřisáhlejší pacifista neodmítne zbraň, když má jít do džungle kde řádí pudlokuře robožrout.“

„Já ti dám robožrouta.“ Vyprskla Marie smíchy. „V tom máš pravdu. Ta vořecho slepice, nebo jak to Marie pojmenovala, nám může být dost nebezpečná“

A tak jsme pátého dne ráno vyrazili na cestu s očima na stopkách. Ani jeden z nás nechtěl skončit jako svačina kdo ví čeho. Šli jsme asi hodinu, když jsme spatřili prvního většího tvora. Naštěstí to byl býložravec a vůbec si nás nevšímal. Což bylo jen dobře, neboť byl velký jako autobus. Na čtyřech dvoumetrových nohách. Nutno podotknout, že Marie z něj byla v sedmém nebi. Ale bála se, k němu byt' jen trochu víc přiblížit.

„Tamhle jsem zahlédl něco divného.“ Oznámil nám Rudolf.

Ohlédl jsem se oním směrem, ale nic jsem tam neviděl. „Nic tam nevidím.“ řekl jsem Rudovi.

„Já také nic nevidím.“ Přidala se Marie. „Mělo to barvu jako ten ptakopes, jenže to bylo příliš úzké a vzpřímené. A rozhodně to nebylo tak vysoké. Spíš to vypadalo jako...“ na okamžik se odmlčel. „Člověk.“

„Tak se tam pojďme podívat.“ Navrhl jsem.

Místo, které Ruda označil, nebylo daleko. Jen asi dvě stě metrů. Jenže mezi námi bylo menší údolí s potokem. Tudíž se nám ta cesta protáhla na dobrého půl kilometru. Čehož jsme v nejmenším nelitovali. Tedy. Hlavně Marie toho nelitovala. Dole u potoka se nám naskytla příležitost prohlédnout si a hezky zblízka stádo zdejších tvorů, kteří se sem přišli napít. Podle Mariina odborného názoru se jednalo o savce.

I když mi zůstává záhadou, podle čeho tak usoudila. To jediné, co jsem na nich vypožoroval a dokážu o nich říct, je to, že vypadají trochu jako koně, až na tu hlavu. Ta mi spíš připomíná bobra. Nebo něco takového. A svojí velikostí mi připomněli kočku. Ovšem na chůdách. Neboť jejich nohy byly dost dlouhé. Odhadem to mohlo být třicet centimetrů.

„Jdeme.“ Rozhodla Marie po nějaké době. A tak jsme šli. Po pár krocích mě napadlo zkontrolovat přenosný snímač energie. A bylo to dobře.

„Počkat.“ Pronesl jsem. Oba dva se na místě zastavili a otočili ke mně čelem, neboť jsem šel jako poslední.

„Ta energie.“ Začal jsem vysvětlovat. „Tady v tom údolí je ten signál o dost silnější. řekl bych, že jsme dost blízko. Skoro se mi chce říct, že to vypadá jako, kdyby na tom potoce někdo postavil elektrárnu.“

„Jsi si tím jist?“ Zeptal se Ruda.

„Tou elektrárnou? To ani náhodou. Ale tím ostatním ano. Zdroj té energie je někde tamhle,“ ukázal jsem směrem proti proudu potoka.

Načež jsme změnili směr. A vydali se proti proudu potoka. Jenže elektrárnu jsme nenašli. Místo toho jsme asi tak po kilometru našli skalní stěnu, z níž onen potok vytékal.

„Koukám, že ta elektrárna pochází z doby kamenné.“ Pronesl rádoby vtipným hlasem Ruda. A sám se tomu zasmál.

„Tak to si s ní budeš rozumět.“ Rýpla si do Rudy Marie.

„Jen se směj, ale ta energie přichází z nitra té skály.“

„Nesmysl. Kde by se tam vzala?“

„Tak se podívej.“ Načež jsem mu strčil snímač až pod nos.

„Může tam být jeskyně.“ Navrhla Marie.

„A kde je potom vchod?“ Otázal se Ruda.

„Může být někde nahoře, nebo na druhé straně. Ostatně geologem jsi tu ty.“ Trochu ho popíchla.

„Jdeme nahoru.“ Rozhodl Rudolf, aniž by dal najevo, že si Mariina rýpnutí všiml. A tak jsme šli.

Jakmile jsme vyšli nahoru, naskytl se nám úžasný pohled. Ta skála tvořila asi tak sto metrů širokou hráz a za ní se rozkládalo vsutku veliké jezero. A na protější straně oné hráze se tyčila vysoká skála a v ní se černal vchod do jeskyně. Po krátkém rozhlížení jsme se vydali k jeskyni.

5. Dívka

Když jsme urazili asi půlku cesty k jeskyni, uslyšeli jsme silnou ránu. Odkud přišla jsme nedokázali hned určit, neboť zvuk nám zprostředkoval skafandr. Naštěstí jsme měli na přilbě dva mikrofony, umístěny podobně jako uši na hlavě. Takže jsme se nakonec shodli na tom, že ona rána připomínající výstřel z pušky, přišla z pravé strany. Čili směrem k jezeru.

Po krátké diskuzi, nebo spíše několika slovech jsme se vydali směrem, odkud se ozvala ona rána. Jen co jsme ušli několik málo metrů, ozvala se druhá rána, prokazující hned dvě skutečnosti. Za prvé. Jdeme správným směrem. A za druhé. Rozhodně to byl výstřel.

Po dalších padesáti metrech skála s jeskyní končila. A nám se tak náhle otevřelo poměrně velké prostranství. Na skalním výběžku po naší pravici něco, nebo spíš někdo stál. Těžko říct. Postava vypadala lidsky, ale... Co vlastně, ale? Kůže, nebo oděv. Na tu dálku těžko posoudit. Každopádně povrch onoho těla vypadal jako ptakopes. Tedy, až na ty lidské tvary. Hlava vidět nebyla. Tu zakrývala větev stromu, který tam rostl.

Každopádně ta bytost držela v ruce pušku. Nebo možná malé dělo, soudě podle úctyhodného průměru hlavně. A tím puškovým dělem mířila na ptakopsa, který se snažil vydrápat k ní nahoru. Následně zazněla rána a z puškové vyšlehl záblesk. Načež se ptakopes svalil k zemi.

Ve stejný moment jsem si povšiml dvou věcí. Na zemi již leželi dva. Nyní tři, bezpochyby mrtví ptakopsi. A na samotnou bytost se pokoušelo dostat ještě dalších pět potvor. Neváhal jsem ani na okamžik. Zamířil jsem na první potvoru fotomet a bez zaváhání vystřelil. Ptakopes okamžitě padl k zemi. Téměř současně padli další dva. To vystřelili mí přátelé. Nečekaje na nic vystřelil jsem na čtvrtého a Ruda se postaral o pátého.

Notnou chvíli jsme zůstávali na místě a bedlivě pozorovali okolí. Ale žádného ptakopsa jsme už nenašli. Pak jsme teprve vykročili směrem k oné bytosti. S největší opatrností jsme se k ní přibližovali, neboť jsme stále měli na očích to puškové dělo. Klidně se přiznám, že mi nahánělo hrůzu. Čím to asi ládují? Žaludy jako používal Rumcajs to určitě nebudou.

Opatrně a pomalu jsme obešli strom. Kráčeli jsme tak, aby si nás ta bytost snadno všimla, ale pokud možno se nás nepolekala. A hlavně nevystřelila. Což byla zbytečná obava, neboť jak se později ukázalo, měla ona osoba poslední tři žaludy a ty již použila.

V okamžiku, kdy jsem jí spatřil, ve mně zatrnulo. Přede mnou, nebo spíše nade mnou stála žena. Lidská žena. A ke všemu velice krásná žena. Jakmile mě spatřila, upustila svou zbraň a začala spěšně seskakovat dolů ze skály. Po několika skocích byla na pevné zemi a o vteřinu později u mě. Načež mě objala. Přičemž něco štěbetala. Sice jsem jí navzdory Hollywoodským filmům, kde celý vesmír mluví anglicky, nerozuměl. Ale poznával jsem v tom srozumitelnou řeč.

Po několika vteřinách mě pustila, ale mluvit nepřestávala. K mému obrovskému překvapení jsem zjistil, že některým jejím slovům rozumím. Tázavě jsem pohlédl na Rudu, ale hledí skafandrů byla zvenčí neprůhledná, takže jsem nic neviděl.

O chvíli později si dívka došla pro své malé dělo. A pak nás gestem ruky vyzvala, abychom šli za ní. Načež vykročila směrem k jeskyni, kde, jak se ukázalo, bydlela.

„Možná, že se mi to jenom zdá.“ Oslovil jsem své společníky. „Ale jazyk, kterým mluví. Mi přijde dost povědomý. Některým slovům, dokonce rozumím.“

„To se ti nezdá. Já jsem na tom stejně.“ Podpořila moji domněnku Marie. „Přijde mi to, jako kdyby mluvila po našem. Česky. Jenže nějakým hodně starým dialektem.“

„Myslíš jako třeba staročeštinu?“ Zkusil navrhnout Ruda. „Ano. To by mohlo být ono. Staročechům bychom také moc nerozuměli. Jen tu a tam nějaké to slůvko.“

„To je sice zajímavé. Ale jak by to bylo možné?“

„To nevím, Rudo. Každopádně můj skafandr zaznamenává vše, co řekne, a program se to snaží přeložit. Byť zatím marně.“

„Potřeboval by několik záchytných slov.“ Navrhla Marie. „Jakmile to půjde. Tak si sní zkusím promluvit. Snad to nějak dáme dohromady.“

„Tak na to jsem zvědaví.“ Pronesl vesele Ruda. „To bude něco jako, když se bavil slepý s hluchoněmým.“

„V tom případě ty budeš zticha. A bavit se s ní budu já.“

„Tak na to jsem zvědavý?“ Pronesl opět Rudolf.

O několik minut později jsme dorazili k jeskyni. A vešli dovnitř. I když, vešli dovnitř není přesné. Prve jsme si toho nevšimli. Nejprve jsme byli příliš daleko. A potom jsme na prohlížení neměli čas, proto nás teď ona jeskyně značně překvapila. Jednalo se totiž o mělký výklenek. Na boční

stěně se však skrýval vchod. Skrýval? To zrovna ne. Vlastně to byly dveře. Poctivé dveře, které se nedaly s ničím splést.

Vešli jsme dovnitř. A uvnitř nás uvítala prázdná jeskyně, nebo spíš chodba. A na jejím konci bylo několik místností. Do jedné dívka vešla, ale za vteřinu se zase vrátila zpět do chodby. Jenže už beze zbraně. Zřejmě tam měla něco jako zbrojnici. Pak nás uvedla do větší jeskyně. Zřejmě to byla zdejší společenská místnost. Při tom opět něco říkala. Ale překladači to stále nestačilo.

Gestem a slovem nás vybídla, abychom si sedli ke stolu. Obě použitá slova jsem počítači přeložil jako, posad'te se, či sedněte si. A označil je jako pravděpodobně správné určení významu.

Posadili jsme se. Načež dívka začala mluvit. Stále jsme jí nerozuměli. U některých slov jsme si mysleli, že jim rozumíme. Jenže to nebylo tak snadné. Těžko určit konkrétní význam jednoho konkrétního, byť povědomého slova bez znalosti kontextu.

Usoudil jsem, že je na čase také něco říct. „Je mi líto, ale nerozumíme vám, madam.“ řekl jsem česky to první, co mě napadlo. Na dívku to zřejmě zapůsobilo jako studená sprcha, neboť v okamžiku přestala mluvit. A začala si nás pozorně prohlížet. Pak z ničeho nic vyjekla. Následně vyskočila na nohy a utekla do jedné z bočních místností. Načež za sebou zavřela dveře.

„Tak to se ti povedlo.“ Pronesl posměšně Ruda.

„Chápete to?“ Pronesl jsem nevšímaje si Rudolfa. „Takovou dobu byla v pohodě. Ale sotva člověk promluví, hned se vyleká.“

„Skoro to vypadá, jako by si zprvu myslela, že jsme její krajani.“ Navrhla Marie. A až když jsi promluvil, došlo jí, že je něco jinak.“

„No jo? Ale co teď?“ Chtěl vědět Ruda.

„Počkáme.“ Rozhodl jsem.

„V té místnosti nemůže zůstat věčně. Nehledě na to, že tu určitě nebude sama.“ V ten moment jsem nemohl tušit jak moc se mýlím. A tak jsme čekali. Naštěstí jen několik málo minut.

Konečně se dveře otevřely. A v nich se objevila ona dívka. Jenže už na sobě neměla oděv z ptakopsa, ale světe div se. Kosmický skafandr.

„Ona se šla převléct.“ Pronesl pobaveně Ruda. „Koukám, že ženské jsou na všech planetách stejné.“ Ještě dodal.

Následně jsme se postavili čelem k dívce, která začala mluvit. Sice jsme jí stále nerozuměli, jen nám spousta slov připadala povědomá. Poněkud nám unikal kontext. Nicméně jsme klidně stáli a poslouchali, neboť tón

jejího hlasu byl velmi vážný. A také překladač bedlivě zaznamenával její slova. Poté co domluvila, jsem jí gestem vybídl, abychom se posadili ke stolu. Přitom mi probleskla hlavou myšlenka, že ta dívka asi bude trosečnicí. Jako my.

Z kapsy skafandru jsem vyňal tablet. Ten jsem položil na stůl tak, aby na něj dívka dobře viděla, ale před tím jsem ho ještě propojil s počítačem našich obleků. Pak jsem na něj napsal matematickou rovnici. $1+1=2$ Zároveň s tím jsem dívce říkal, co píše. Pak mě ještě napadlo ukázat jí to názorně. Takže jsem jí ukázal jeden palec a první jedničku. potom druhý palec a druhou jedničku. Nakonec jsem ukázal dva prsty na jedné ruce a dvojku na tabletu. Naštěstí tato matematika platí vždy a všude stejně. Dívka se rychle dovtípila, oč mi jde. Jak je vidět, je velmi chápavá.

Poté jsem začal na tablet psát jednotlivá čísla a názorně je dívce ukazovat. Načež je ona opakovala ve své řeči. Pak jsem přešel na složitější věci. Na displeji se zobrazil obrázek. Následně jsem ukazoval na jednotlivé objekty a česky jsem je pojmenovával. Dívka po mě opět opakovala. Ve své mateřštině.

Po několika slovech mě napadlo pokusit se o nezobrazitelná slova. Jako je například klad a zápor. Tak jsem ukázal na strom a řekl v jejím jazyce strom. Nejprve na mě pohlédla, pak jí to patrně došlo a řekla čtyři slova. Překladač usoudil, že to znamená. Ano. To je strom.

Pak jsem ukázal na skálu a opět jsem řekl strom. Dívka okamžitě odpověděla. Ne. To není strom. To je skála. Alespoň tak to vyhodnotil překladač. A jak se později ukázalo. Vyhodnotil to správně.

Asi po hodině práce mi počítač oznámil, že již má dostatečný základ. Pro částečný automatický překlad. Zbytek se pokusí extrapolovat. Sice v překladu budou zcela jistě chyby, ale ty by měly být odstraněny automaticky během vzájemné konverzace. Načež jsem dívce naznačil, že si uděláme přestávku a požádal jsem počítač o překlad předcházejícího proslovu.

Následně se mi na tabletu objevil překlad. I s barevným znázorněním. Černě zbarvená slova byla přeložena s jistotou nad devadesát procent. Zelená s jistotou nad padesát procent. A ta červená jsou pod padesáti procentní jistotou. Nakonec zde byla ještě barva modrá. Ta označovala slova nepřeložená. A musím uznat, že jich bylo ještě hodně.

Nicméně. Z textu se dalo vyčíst, že ona dívka je také trosečnice. Jak jsem se již ostatně domníval. Pochází z planety Triga a jmenuje se Alaný. A je

zde již půl roku. Zde počítač přidal komentář. V tuto chvíli nelze určit. Jak dlouhý je zmiňovaný rok. Další překlad byl příliš nejasný.

Marie s Rudou se do našich snah doposud nevměšovali. Ale teď mi Marie předložila vcelku zajímavý návrh. „Zkus zjistit. Jestli zde nemá nějakou knihu.“

„K čemu ti bude jejich kniha?“ Podívoval se Ruda. „Nebo si snad myslíš, že se z ní naučíš jejich jazyk?“

„Osle.“ Stručně odbyla Rudolfa.

„Počítač by tu knihu mohl naskenovat a pak by ji mohl překládat.“ Jala se vysvětlovat svoji myšlenku. „V knize je spousta slov a pokud nepoužívají podobně nesmyslný systém. Jako třeba anglicky mluvící země. Kdy se jedním jazykem mluví a druhým pýše. Tak by to měl počítač zvládnout. Stačí jen doplnit písmena. A to nebude těžké. Pár slov už umí. K tomu postačí. Když je Alaný napíše na tablet prstem.“

„Za pokus to rozhodně stojí.“ řekl jsem po krátkém uvážení. „Ale jak na to?“ „To už je tvůj problém.“ Odvětila Marie vesele. „My s Rudou se ti do toho plést nebudeme.“ Ještě dodala škodolibě.

Chvíli jsem nad tím přemýšlel. Pak jsem prostě vzal tablet. A v něm jsem vyhledal několik obrázků knih. Nebylo jich tam moc. Vlastně jen tři. Ty jsem postupně ukázal Alaný. Pak jsem prstem ukázal na obrázek knihy. Následně dvěma prsty na své oči. A na konec jsem ukázal rozmáchlým gestem na jeskyni. V níž jsme seděli a doprovodil to pátravým pohledem.

Alaný jen nechápavě seděla, ale po krátké chvíli vstala a kamsi odešla. Vzápětí se vrátila, ale žádnou knihu v ruce nedržela. Na místo vytoužené knihy držela malou krabičku. Možná, že to je jejich elektronická kniha. Prolétlo mi hlavou. Ale to mě až tak nepřekvapilo. Jako ta chlupatá kulička, co jí sedí na rameni. Ozdoba to rozhodně není, jelikož se to samovolně pohybuje. Tudíž to musí být živé. Zřejmě dívčin mazlíček pomyslel jsem si. Otázkou je, zdali se jedná o místního tvora či o tvora pocházejícího z domoviny oné dívky. Ale to teď není důležité. I když jak pro koho. Marie sice nic neříká, ale je mi jasné, že z tvorečka nedokáže spustit zrak.

Dívka Alaný položila na stůl krabičku. Načež ji otevřela. Uvnitř se zablýsklo několik krystalů. Jeden z nich vzala do ruky. Onen krystal lehce vsunula do zdířky na přední straně pouzdra. Načež krabičku zavřela. V momentě, kdy víčko dosedlo, změnilo se. Už to nebyl kov, jak jsem se prve domníval, nýbrž displej. A na něm a o tom nemohlo být nejmenších pochyb, byl text v dívčině mateřském jazyce.

Chvíli jsme na to jen nevěřicně zírali. A musím přiznat, že jsem i trochu záviděl. To, co leželo před námi na stole byla dozajista vyspělejší technologie nežli ta naše. Až po chvíli jsem si povšiml velmi nízkého rozlišení displeje. Zase o tolik vyspělejší nebudou, pomyslel jsem si potěšeně.

Takže. Knihu bychom měli. Co dál? Písmo. Vzal jsem svůj tablet. Nahlas jsem vyslovil dívčino jméno. „Alaný.“ Načež jsem ho prstem napsal na displej. Pak jsem vybídl dívku. aby ho napsala svým písmem. Pochopila to okamžitě. Díky čemuž jsme během několika minut poskládali celou abecedu.

„Zajímavé.“ Pronesl jsem ke svým přátelům. „Jejich mluvený jazyk mi připadá, jako kdyby se jednalo o nějakou vzdálenou odnož češtiny. A teď tu máme jejich písmo.“ „

Co je sním?“ Zajímalo Rudu.

„No. Píší jako my. Co řeknou to napíší. Ne jako angličtina, o které jsme prve mluvili.“

„Angličtina je nesmysl.“ Pronesla Marie.

„A pak je tu samotný tvar písmen. Jsou odlišná od těch našich, ale vidím zde jistou podobnost. Navíc nad písmeny používají tečky, háčky a čárky. Jako my.“

„Znaménka bych vůbec neřešil. Samozřejmě by mohli používat i jiná. Ale tato jsou tak nějak nejvhodnější. A to díky své jednoduchosti.“ Uvažoval Ruda nahlas.

Zatímco jsem držel tablet nad knihou. Alaný obracela jednotlivé stránky.

„Rychleji.“ Vybídl jsem jí. A gestem dlaně naznačil, co po ní chci. Pochopila okamžitě.

„Rychleji.“ Vyzval jsem ji znova. A pak ještě jednou. To už obracela stránky po vteřině. Tímto tempem jsme měli knihu naskenovanou za několik málo minut. Poté jsme naskenovali ještě druhou a třetí knihu. Následně mi počítač oznámil, že to prozatím bude stačit. A že zahajuje podrobnou analýzu cizího jazyka.

Neuplynulo ani patnáct minut a počítač ohlásil konec analýzy, jejíž výsledek je sedmdesát procent slov identifikovaných s devadesáti procentní přesností. Osm procent bylo identifikováno s přesností nad padesát procent. sedmnáct procent bylo identifikováno s přesností pod padesát procent. Pět procent slov nebylo možné identifikovat vůbec. Může se jednat o odborné výrazy, pro které Země nemá adekvátní protějšek.

„Jaký je odhad pro ústní konverzaci?“ Zeptal jsem se počítače.

„Odhad pro ústní komunikaci činí 63 procent úspěšnosti. Tento způsob komunikace se doporučuje. Může přinést mnoho dalších poznatků a výrazů.“ Tak jsem to zkusil.

6. Vyprávění

„Jmenuji se Tomáš a pocházím z planety, již nazýváme Země.“ Zkusil jsem se nejprve představit. Jenže jsem tím Alaný zjevně dost zmátl. Ne, že by mi nerozuměla. Za okamžik se totiž ukázalo, že mi rozuměla dobře. Jenže můj hlas. Náhle byl zcela jiný.

Až doposud skafandr reprodukoval můj hlas přímo. Jenže teď ze skafandru vycházel strojní hlas počítače.

„Toho hlasu si nevšímejte, Alaný. To je jen počítač. Který se nám snaží tlumočit.“ Pokusil jsem se jí to vysvětlit. Zjevně úspěšně. „To je který z vás? Ten počítač?“ Zeptala se zcela klidně. Pak mi došlo, že ona nechápe význam onoho slova, jelikož ho překladač vyslovil česky. Evidentně doposud nenašel adekvátní výraz v její řeči.

„To je náš částečně myslící stroj.“ Pokusil jsem se jí to vysvětlit oklikou.

„Myslíci stroj?“ Zeptala se udiveně a i trochu překvapeně.

„Že by neznali počítače?“ Pronesl Ruda.

„Nesmysl.“ Oponovala mu Marie. „Když létají do vesmíru tak musí znát počítače.“ Pokračovala. „Jen asi budou pracovat na jiném principu než ty naše.“

„Možná. Ale také může jít o chyby v překladu. Nezapomínejte, že máme jen šedesáti tři procentní shodu.“ Připomněl jsem jim.

„Tak tedy ještě jednou. Já se jmenuji Tomáš. A jsem pilot našeho člunu. Tohle je naše bioložka Marie. Poslední člen naší malé skupinky je geolog Rudolf. Rozeznat nás můžete podle barevných znaků na skafandrech. Na tuto planetu jsme přiletěli z planety Země. Na palubě hvězdoletu Aurora Borealis.“

„K naší velké smůle nás v tomto solárním systému u třetí planety zastihl meteorický roj, který poškodil naše plavidlo. Poškození sice nebylo příliš vážné, jenže samotný otřes zahubil celou posádku. My tři jsme to přežili jen díky chybě našeho palubního technika, který nedostatečně zkontroloval náš výsadekový člun. Což zapříčinilo, že jsme se zdrželi na povrchu oné planety. A to nám zachránilo životy.“

Alaný tiše naslouchala mému vyprávění. Aniž by na sobě dala něco znát. Jen když jsem řekl, že celá posádka zahynula. Sebou trochu trhla. „A co vy? Jak jste se zde ocitla?“ Zeptal jsem se Alaný, zvědav, co mi řekne.

„Jak již víte. Jmenuji se Alaný a pocházím z planety Triga. A můj příběh je podobný tomu vašemu. Jen se odehrál o půl roku dříve. Náš hvězdolet

byl též poškozen meteoritem u třetí planety. Rozdíl je v tom, že my jsme to přežily všichni. Sice jsme měli zranění. I dost závažná, ale nebylo to nic s čím bychom si, spomoci čalí, nedokázali poradit.“ Načež výmluvně pohladila svého mazlíčka.

„Hvězdolet však byl vážně poškozen. Na třetí planetě jsme opětovně přistát nemohli, neboť její život je pro nás extrémně nebezpečný. Tak jsme se rozhodli, že zkusíme štěstí u druhé planety. Celou tu dobu, co jsme sem letěli jsme doufali, že tato planeta bude obyvatelná. Ani si nedovedete představit jakou jsme měli radost, když jsme konečně dorazili na oběžnou dráhu. A konečně jsme mohli zamířit dalekohled napovrch planety. Jaká byla naše radost, když jsme viděly zelené rostliny a živočichy.“

„Ti sice nevypadali moc přívětivě, ale byli jsme si celkem jistí, že nebudou tak nebezpeční jako ty žravé bakterie, co žijí na třetí planetě.“

„Vida. Tak žravé bakterie. Tak, proto jsme tam neviděli jediného živočicha.“ Usoudila Marie. A nejspíš správně.

„Ano. Tamní bakterie jsou příliš agresivní, proto se tam nemohly vyvinout vyšší formy života.“ Dala Alaný Marii za pravdu. „Nicméně zde to také není ideální. S bakteriemi problém není. Zato ti velcí ještěři. Ti jsou velice nebezpeční. Naštěstí to jsou většinou samotáři. Jen výjimečně se spojují do smečky. Před půl rokem, když jsme přistáli, nás bylo deset. Přistáli jsme na břehu tohoto jezera. Jenže náš hvězdolet byl poškozen a antigravitační motor mlel z posledních sil. Těsně před dosednutím vysadil. Načež jsme spadli jako švestka na břeh jezera. Stát se to o vteřinu dříve skončili bychom v jezeře. Krátce po přistání jsme objevili tuto jeskyni. Hned druhý den ráno jsme ji začali upravovat. Chtěli jsme zde postavit stanici igutli. Jenže jsme to nestihli. Třetího dne se utrhł břeh. A náš hvězdolet se propadł do jezera. A s ním i tři mí přátelé, co byli zrovna uvnitř. Takže nás zbylo sedm. Aby té smůly nebylo málo, několik dní poté ještěři zabili další dva. Pak jsme si začali dávat obzvlášť velký pozor. Jenže ani to nestačilo. Když se na nás vrhl jeden, ubránili jsme se vcelku snadno. Dva jsme také zvládli. Ale celá smečka jako třeba dnes, to už bylo moc. Jako posledního dostali Iluna. To bylo zhruba před dvěma měsíci. Nebýt vás, tak by dnes dostali i mě. Možná kdybych měla náboje, ale ty mi došly. A další už nemám.“

„Smím se vás, Alaný, ještě zeptat? Jak daleko odsud je váš domov?“ Napadlo mně, že pokud je blízko mohli bychom se pokusit o spojení. Popřípadě k němu i doletět. Ale to byla jen zbožná myšlenka. Dobře jsem

věděl, že i ta nejbližší hvězda je pro nás čtyři příliš daleko. A to jsem ještě nevěděl, jak moc je daleko.

„Planeta Triga, ze které pocházím je odsud vzdálená přibližně tisíc tři sta padesát světelných let.“ V momentě, kdy to číslo řekla, noje srdce spadlo snad až do středu planety.

„Jak rychle létají vaše hvězdolety?“ Zeptal jsem se po chvíli ticha.

„Dvou třetinovou rychlostí světla.“ Jestli jsem byl prve překvapen. Tak teď to platilo dvojnásob.

„Ale to by znamenalo, že jste sem letěli nějakých dva tisíce let.“ Spočetl jsem to jen tak. Letmo.

„Možná.“ Připustila Alaný. „Ale to za předpokladu, že bychom letěli z Trigy.“

„Vy jste odtamtud neletěli?“ Zeptala se Marie. „Jistě že ne. Náš hvězdolet startoval z planety Urylon. A ta je vzdálená asi čtyři světelné roky odsud. Náš let trval jen sedm let.“

„Království za hvězdnou mapu.“ Pronesl jsem nahlas. A to k údivu všech.

„Co to meleš, Tomáši?“ Zeptal se Ruda. Za všechny.

„Nejsem si tím zcela jistý. Potřeboval bych si to ověřit ve hvězdné mapě. Nicméně se domnívám, že tady naše nová přítelkyně sem přiletěla od hvězdy DX Cancri.“

„Co tím básník chtěl říct?“ Zeptal se trochu ironicky Ruda.

„Jen to, že hvězda DX Cancri byla naším dalším cílem.“

„To je sice hezké, ale k ničemu. Tu vzdálenost stejně sami nedokážeme přeletět.“ Konstatovala Marie holý fakt. „To sice ne, ale vysílačka ano.“

„Ty myslíš?“ Rozjasnila se Marie. Byť jen v hlase. Do tváře jí pochopitelně nebylo vidět, neboť sklo skafandru bylo zvenčí neprůhledné.

„Alaný? Myslíte, že by vaši lidé z planety Urylon dokázali poslat záchranný hvězdolet? Kdybychom jim z Aurory poslali zprávu?“

„Zprávu?“ Pronesla udiveně Alaný. „Vždyť i malé dítě ví, že rádiový signál slábne tak rychle, že již po několika světelných hodinách zcela vymizí.“

Notnou chvíli jsem na ni jen nevěřičně zíral. Až pak jsem promluvil. „Ve své podstatě to je pravda. Rádiový signál slábne se čtvercem vzdálenosti. Ale na druhou stranu to je naprostý nesmysl. Létáte do kosmu. Jste třináct set světelných let od domova a ani nemáte vysílačku? Vždyť je to přeci tak

jednoduché. Stačí přesně zaměřit cíl a vyslat úzký paprsek o síle několika megawatt.“

„Vy spolu dokážete komunikovat na vzdálenost několika světelných let?“ Zeptala se překvapená Alaný. „V tom případě je ještě naděje.“

„Naděje? Jaká naděje?“ Zeptala se nechápavě Marie.

„Záchranný hvězdolet. My létáme vždy ve dvou hvězdoletech. Ten první je vždy hlavní. Půl roku za ním odstartuje druhý. Ten slouží jako záchranný. Už několikrát se stalo, že byl hlavní hvězdolet nějak poškozen a nedokázal navázat spojení s domovskou planetou. A proto za ním vždy letí ten záchranný. Nicméně. Teď mi jde o to. Za normálních okolností by tu náš záchranný hvězdolet už byl. Jenže v době, kdy jsme odlétali, technici na něm našli nějakou závadu. Přičemž její oprava měla zabrat dlouhou dobu. Tudíž je velmi pravděpodobné, že odlétal s nějakým zpožděním. Proto zde ještě není. Pokud, jak mi tvrdíš, Tomáši, dokážete vyslat dostatečně silný rádiový signál se zprávou, která je včas varuje, pak by nemuseli vletět do stejné pasti, jako se to stalo nám před více jak půl rokem.“

„V tom nevidím žádný problém. Jediné, co k tomu potřebujeme je rádiová frekvence a přesně určit hvězdu od které sem letí.“

„Ale ještě tu je jedna věc, které nerozumím. Prve jsi nám, Alaný, říkala, že pocházíš z planety Triga. A ta je odsud vzdálená více, než tisíc světelných let. Kdežto sem si přiletěla od planety Urylon a to za nějakých sedm let. To vše mi je již jasné. Jenže nechápu, jak jsi se dostala z Triga na Urylon. Když vaše hvězdolety létají pouze dvou třetinovou rychlostí světla?“

„To je v celku prosté. Vy nic podobného patrně neznáte. Ale my používáme stanice igutli. Ty nás dokážou přepravit na obrovské vzdálenosti. A to ve zlomku vteřiny.“

Notnou chvíli jsme nevěděli, co říct. Tisíc světelných let. A to ve zlomku vteřiny? Fascinující. „Jak dlouho máte stanice igutli?“ Zeptal jsem se po chvíli.

„Přesně to nevím, ale bude to něco mezi padesáti a pět a padesáti tisíci lety.“

Ještě štěstí, že jsem seděl. Padesát tisíc let. V té době jsme ještě lezli po stromech. A oni už měli takovouto fascinující technologii.

„Jak dlouho létáte do kosmu?“ Zeptal jsem se.

„Vesmírné lety byly zahájeny asi o pět století později.“

„Tak to musíte znát spoustu světů.“ Marie, spíše konstatovala, nežli se zeptala.

„Ano. Známe mnoho hvězdných systémů a planet. V současnosti má Vesmírné společenství téměř sto osídlených planet. A žije v něm sedmnáct inteligentních druhů. K tomu máme několik set průmyslových planet.“

„To, ale mluvím pořád jen já. Já bych se pro změnu chtěla dozvědět něco o vás.“

„Omlouvám se, Alaný. Ale potřebovali jsme, abys mluvila co nejvíce. Náš překladač se tak rychleji naučí tvůj jazyk. Díky čemuž dokáže lépe tlumočit. Nicméně se domnívám, že jeho překlad je již na vysoké úrovni. Takže to můžeme zase na chvíli otočit.“

„Co bys o nás chtěla vědět?“

„Stručně řečeno. Všechno.“

„Pokusíme se ti říct vše, co budeme vědět. Tak tedy. Pocházíme z planety Země. Ta je odsud vzdálená něco málo přes dvanáct světelných let. Do vesmíru létáme již sto let. Ale, až na palubě Aurory Borealis jsme se vydali za hranice sluneční soustavy. Rychlost, které dosahuje naše Aurora, je devadesát šest procent rychlosti světla. A toto je v pořadí třetí hvězdná soustava, kterou jsme navštívili. Bohužel i poslední. Aurora by sice další cestu mohla zvládnout, ale ne se třemi lidmi na palubě.“

„To naše hvězdolety v nouzi dokáže pilotovat i jeden člověk.“ Pochlubila se Alaný.

„Podle toho, co jsi nám již prozradila, usuzuji, že vaše hvězdolety jsou poměrně malé. Tedy ve srovnání s naší Aurorou. A jen tak mimochodem. Auroru v nouzi také dokáže řídit jeden člověk. Jenže váš hvězdolet se vešel na břeh u planiny, na níž jsme se potkali. Oproti tomu naše Aurora by se nevešla ani na celou tu planinu.“ Tímto prohlášením jsem Alaný poněkud zaskočil.

„Kolik vás bylo na palubě?“ Zeptala se trochu bázkivě. „Při odletu ze Země nás bylo sto padesát. Ale v druhém solárním systému jsme přišli o třicet lidí. Takže nás sem přiletělo sto dvacet.“

„Co se vám přihodilo v druhém solárním systému?“ Zajímalo Alaný.

„Krátce po příletu jsme přistáli na planetě velikostně se podobající naší Zemi. Ostatně stejně se jí podobá i tato. Ta planeta sice byla poměrně aktivní, co se sopečné činnosti týče, ale stabilních míst tam byla spousta. Tak jsme přistáli a zřídili několik výzkumných základen. Jenže jsme tam nebyli ani dva týdny, když se planeta přiblížila k druhé hvězdě. Načež se

probudila a začala, a to doslovně, zuřit. Najednou byly všude samé sopky a výrony lávy. K tomu byla ta láva silně radioaktivní. Při evakuaci jsme přišli o čtyři výsadkové čluny a tři kompletní posádky. Čtvrtou se nám podařilo zachránit.“

„Dvojhvězdné systémy jsou nevyzpytatelné, proto se na nich moc nezdržujeme.“

„Jo. To už víme také.“ Pronesl Rudolf s notnou dávkou ironie v hlase. „Jenže tomu se u nás říká ‚pozdě bycha honit‘.“

„A co záchranná výprava? Kdy pro vás přiletí?“

„Pro nás nepřiletí žádná záchranná výprava. Nemá to cenu.“

„Jak to?“ Divila se Alaný. „Když se stavba Aurory chýlila ke konci, začalo se spekulovat o tom, že by se měl postavit i druhý hvězdolet. Jenže to již bylo před lety. A naše nejnovější zprávy ze Země jsou staré dvanáct let. A v té době stavba ještě nezačala. Naše zpráva k Zemi poletí dalších dvanáct let. A i kdyby v onom mezidobí druhý hvězdolet konečně postavili, určitě by ho vyslali na opačnou stranu dřív, než k Zemi dorazí naše zpráva. A i kdyby byl ten hvězdolet připraven ke startu v době příletu naší zprávy a Země se ho rozhodla poslat sem, co myslíš, že by tu našel, Alaný? Našel by tu tři starce nad hrobem, neboť by zatím uplynulo nejméně dvacet šest let.“

„Pokud se vám povede odvysílat zprávu pro náš záchranný hvězdolet a on se sem bezpečně dostane, otevře se vám celé Vesmírné společenství. A k vaší Zemi vyšleme co nejdřív hvězdolet. Jestli se nepletu, tak cesta mu potrvá osmnáct let. Příprava letu zabere nejméně jeden rok. Možná i dva.“

Nevím proč, ale všichni tři jsme na sebe pohlédli. Do tváří jsme si vidět nemohli. Ale stejně. Pak jsem promluvil chvějícím se hlasem. I když to překladač Alaný nezprostředkoval. „To byste pro nás udělali?“

„Samozřejmě.“ Odpověděla klidně Alaný. „Ještě mám jednu otázku. Proč máte na sobě ty skafandry?“

„Na této planetě jsme přistáli teprve před několika dny.“ Ujala se odpovědi Marie. „To, že je zdejší atmosféra pro nás vhodná, víme již dávno. Jenže tu přetrvává problém s bakteriemi. Naše těla žijí v přirozené symbióze s mnoha druhy bakterií. A já ještě nemohu s naprostou jistotou říct, co se stane, když se naše bakterie setkají s těmi zdejšími. Klidně by se mohlo stát, že některý druh našich bakterií způsobí vyhynutí této planety.“

„Již jsem provedla několik testů, ale výsledky nejsou průkazné. Některé naše bakterie vyhubily ty zdejší. A u jiných to zase bylo na opak.“

„To dokážu pochopit. Ale pokud nám poskytnete vzorek vaší krve. Bude postačovat několik kapek. Tak vám to zjistíme během několika minut. A to naprosto spolehlivě. Já jsem totiž geno biologka a biologickou stránku této planety již mám prozkoumanou dávno.“

„Vzorek krve ti dát můžeme.“ Ujal jsem se opět slova. „Jenže to nebude hned. Přes skafandr to jaksi nejde.“

„Pravda,“ uznala Alaný. „Takže. Kdyby ti to nevadilo. My bychom se teď vrátili do našeho výsadečového člunu a přeletěli s ním sem. K tobě. Přistát bychom mohli na tom plácku vedle skály.“

„To budu ráda. Konečně zas budu mít společnost. Jen prosím přistaňte dál od břehu.“

7. Přelet k Alaný

Jakmile jsme se s Alaný dohodli na spolupráci, vyrazili jsme zpět k našemu výsadkovému člunu.

Společně s Rudou jsme se pokusili přesvědčit Marii, aby zůstala v jeskyni s Alaný. Jenže to bylo marné snažení. Odmítla to se slovy. „Vy se budete procházet po novém světě a já mám být zavřená tady v jeskyni? Tak to pusťte hodně rychle z hlavy, hoši.“

Naklonil jsem se blíž k Rudovi a pošeptal mu jakoby do ucha. „A ty by sis ji chtěl vzít za ženu.“

Jejich roky utajovaný vztah byl na palubě Aurory veřejným tajemstvím. A to již od jeho počátku.

„Já to slyšela.“ Pronesla úsečně.

„Bodejt' by ne. Když jsou naše skafandry propojené.“ Konstatoval vesele Rudolf.

„Když se teď naše situace změnila takovýmto způsobem. Nechtěli byste se už konečně vzít?“

„Naše situace je momentálně hodně mizerná a horší už to ani být nemůže.“ Uvažoval Ruda nahlas. „Navíc jsme potkali Alaný. A to je dobré. A rozhodně se to může už jen zlepšovat. Takže, já bych byl pro. A co ty Marie? Vezmeš si mě?“

„Nikdy.“ Odpověděla Marie rázným hlasem. „Nikdy si nevezmu takového troubu. Troubu, který ani sám nedokáže přijít na to, že by mě mohl požádat o ruku. Nikdy.“

„To se poddá.“ Opět jsem jako by pošeptal Rudolfovi.

„Já vím.“ Odpověděl vesele Ruda. „Nejpozději zítra začne plánovat svatbu.“

„Ani mě nenapadne.“ Odsekla Marie, ale z tónu jejího hlasu bylo znát, že už nad tím přemýšlí.

„Stůjte!“ Nařídil Ruda nečekaně. „Tamhle se něco hýbe.“

„Kde?“ Chtěla vědět Marie. Já ostatně také.

„Tam co je ten keř.“ Upřesnil Ruda. Načež oním směrem ukázal. Chvilí nám trvalo, než jsme onoho tvora objevili. Ne že by byl tak malý. Ba naopak. Byl dost velký. Asi jako dospělá kráva. Vlastně ona to byla kráva. Alespoň tvarem ano. Ten byl naprosto přesný. Zato její barva. Nebo spíš barvy. Vypadala jako to křoví, vedle něhož se pásla.

„Vidíte to také?“ Zeptala se Marie. A hned pokračovala. „Ta kráva má maskování jako chameleon.“

Jsem pilot. A rozhodně ne krávolog. Takže mi trvalo o dost déle, než jsem si toho všiml. Barva krávy se měnila podle okolí, ke kterému se přiblížila.

Zbytek zpáteční cesty proběhl v klidu. Bez dalších zajímavých objevů. Jen Ruda si občas prohlédl nějaký ten kámen. Ale vždy ho po chvíli zahodil. A tak jsme se dostali až k okraji pouště, na níž stál náš výsadkový člun. Jenže zde nastal problém.

„Opice.“ Popsal Ruda jedním slovem to, co jsme všichni viděli.

„Trochu divné opice. Nemyslíš?“ Pronesl jsem.

„Rozhodně to jsou primáti.“ Ozvala se Marie coby odbornice.

„Vždyť to říkám. Opice.“ Zopakoval Ruda svůj názor. „Už si někdy viděl pětinohou opici?“ Zeptal jsem se. „Jo. Právě jich vidím celou smečku.“

„Co budeme dělat? Nevypadají zrovna moc přátelsky. A ta jejich pátá noha.“ Najednou si Ruda nevěděl rady.

„To není noha, ale ocas, ty bambulo.“ Odvětila Marie. „Pravda. Na jeho konci mají něco jako prsty. Ale pořád je to jen ocas.“

„To je teď jedno. Ruda má pravdu. Nevypadají přátelsky.“

„Bud' zkusíme počkat, než odejdou, nebo je vyplašíme.“

„A jak si takové plašení lidožravých opic představuješ? To jako mezi ně vběhneme? Přitom budeme mávat rukama a křičet: Vyplašte se opice! A zároveň budeme doufat, že nám neukousnou hlavu?“

„To víš, že ne, drahý. My nikam běhat nebudeme.“

„To mi spadl kámen ze srdce.“

„Jak říkám. My tam nevběhneme. Vběhneš tam totiž ty.“ Dodala Marie.

„Že jsem nebyl zticha.“

„Teď, ale vážně. To vás dva ani nenapadne vzít fotomet a vystřelit párkrát vedle nich?“ Trochu jsem se zastyděl za to, že mě to nenapadlo. Nicméně jsme neváhali ani na okamžik. Všichni tři jsme vytáhli své fotometry a začali střílet mezi opice. Samozřejmě ne do nich, ale do země vedle nich. Prvních několika výstřelů si sotva všimly, ale po chvíli vzaly, lidově řečeno, nohy na ramena.

„Ty to tu pěkně zřídily.“ Pronesla Marie, když viděla z blízka tu spoušť. Snad všechny vědecké přístroje, co jsme instalovali vně člunu nyní byly v různém stavu demolice. Člun samotný měl naštěstí metrové přístavací

nohy. To kvůli případnému zaboření. Stěny samotné byly hladké, tudíž po nich nedokázaly vylézt nahoru. Tam by snadno napáchaly značné škody.

„Uklidte si ten bordel ať můžeme letět k Alaný.“ Nařídila nám Marie. Načež zmizela uvnitř člunu.

Jedno ze základních pravidel mise bylo, pokud to okolnosti jen trochu dovolí, tak po sobě nenechávat žádný nepořádek. Netrvalo nám ani čtvrt hodiny a vše, co jsme našli, bylo uklizeno. I když použít slůvko uklizeno je poněkud nadsazené. Zkrátka vše o čem jsme usoudili, že je nadobro zničené, jsme naházeli, a to doslova, do vnějšího nákladního prostoru. Přitom jsme neustále pokukovali po okolí.

„Že vám to, ale trvalo.“ Vyčetla nám Marie, když jsme vešli do člunu. „Ostatně teď už je to jedno. Hlavně se přestaňte flákat a hodte sebou. Už je nejvyšší čas letět za Alaný.“

Tímto prohlášením mě a jistě i Rudu poněkud namíchla.

„A co důležitého jsi za tu neskutečně dlouhou čtvrt hodinu udělala ty, Marie? Tedy krom toho, že ses osprchovala. A ještě něco. Tohle je stále ještě průzkumný výsadek a při něm, pokud se tedy něco nezměnilo, velí pilot člunu. A to ty, pokud vím, nejsi.“ Rýpnul jsem si do ní. Možná, že to bylo zbytečně moc, ale za tu bandurskou si to zasloužila.

„Všichni na svá místa. Za okamžik startujeme.“ Nařídil jsem, aniž bych dal Marii čas na nějakou reakci. „Rudo máš naváděcí signál od Alaný?“

Před odchodem jsme tam nechali jeden polohový vysílač. To, abychom si usnadnili hledání. Samozřejmě tak velké jezero, jež je ostatně vzdálené jen několik kilometrů, bych našel i tak. Ale tohle bylo snazší.

„Poziční signál přijímám perfektně. Posílám ti směr.“

„Výborně. Takže děcka. Spouštím antigrav a letíme se vykoupat.“ řekl jsem zvesela.

„Snad tam nebudou nějací pudložraloci. Nebo tak něco.“ Přidal se Ruda.

Nejvíce času nám zabral start a přistání. Samotný let byl pak dílem okamžiku. Na ten kousek jsem ani nezasunoval přistávací nohy. Nemělo to cenu. Za tu chvíli by to ani nestihly. A tak jsme byli zpět. Pouhých několik set metrů od vchodu do jeskyně k Alaný. „Teď ještě ten vzorek krve a můžeme jít.“

„Hlásí se někdo dobrovolně?“ Zeptal jsem se čistě formálně, neboť bylo jasné, že to bude na mně. Marie je totiž jediná, kdo zde umí bezpečně pracovat s injekční stříkačkou. Jenže ne na sobě. A Ruda se pro změnu bojí jehel. Takže zbývá jen jeden dobrovolník. Čili já.

„Že jsem se ptal.“ Povzdechl jsem si nahlas.

„Patří ti to.“ Ušklíbl se na mě Ruda. Marie neříkala nic. Bylo na ni vidět, že je na mě našťvaná. Ono ji to za chvíli přejde. Za to její pánovitě chování jsem ji musel trochu přistříhnout křídélka. Ne, že by mi záleželo na velení. Ať si klidně velí, kdo chce. Já jenom nesnáším, když mi někdo bezdůvodně nadává. Obzvláště tak, jak to udělala prve Marie.

Zabralo to jen pár minut. Nejdéle mi trvalo vylézt ze skafandru. A zase si ho obléct. Samotný odběr už byl dílem okamžiku. A já, tentokrát sám, jsem se vydal za Alaný. Za krásnou dívkou z hvězd. Ti dva odmítli s tím, že zatím připraví něco k jídlu.

Alaný jsem našel v té velké jeskyni, co jsme v ní před několika hodinami debatili. Poté co Marie odmítla počkat na nás zde, zkusili jsme nabídnou Alaný, aby šla s námi, ale to odmítla pro změnu Alaný. S odůvodněním, že by nás sice ráda viděla bez skafandrů, ale nechce se jí tarabit s tím svým, až k našemu člunu. Radši prý počká zde, až přiletíme. Ale je na nás velice zvědavá, neboť to vypadá, že jsou si naše dva druhy velmi podobné.

„Už jste tady? To je dobře.“

„Nesu ti ten krevní vzorek.“ Načež jsem jí ho podal. „Náš výsadkový člun je venku. Přesně tam, co jsme se dohodli. Jestli si ho chceš jít prohlédnout, tak samozřejmě můžeš. Rád tě při tom budu doprovázet.“

„To počká. Nejdřív ten vzorek.“

„Buď opatrná. Ať...“ Dál jsem to nestihl doříct, neboť Alaný zkumavku na místě otevřela. Což bylo přesně to, čemu jsme se celou dobu, co jsme strávili na této planetě, snažili vyhnout.

Jenže ani to nebylo vše. Čekal jsem, že ji vloží do nějakého složitého analytického přístroje. Jenže to Alaný neudělala. K mému velikému překvapení, nebo spíše zděšení přidržela zkumavku s mou vlastní krví u hlavičky svého mazlíčka. A ten neváhal ani na okamžik a tu krev vypil. Všechnu. Nenechal ani kapičku. Je pravda, že jí moc nebylo. Ostatně. Tak nás o to Alaný žádala.

Tiše jsem stál a nevěděl co si mám teď počít. Má krev, která měla být pečlivě analyzována, posloužila jako dlabanec pro nějakou nepozemskou chlupatou upíří kuličku. Jenže překvapením ještě neměl být konec. Asi po minutě se kulička začala pohybovat. Bez jakýchkoliv okolků se vyšplhala na dívčinu hlavu, kde se klidně uvelebila. K mému ještě většímu překvapení se tomu Alaný nikterak nebránila. Naopak Alaný vypadala, že na to přímo čeká.

Potom co se ta chlupatá potvůrka pohodlně usadila, roztáhla své, asi to byly přední packy a položila je Alaný na spánky. Načež Alaný zavřela své krásné hnědé oči. A setrvala tak několik minut. Pak je náhle otevřela a pozorně se na mě zahleděla. Opatrně si přendala toho upíra na rameno. Kde, jak jsem si nyní všiml, měla nějakou kapsu. Do ní se ta upíří koule téměř okamžitě schovala. Načež dívka vstala a přešla ke mně.

„To byla tvá krev, nebo Rudolfova? Jestli jsem vás dobře odhadla, tak Marie je žena. Jako jsem já. A ten vzorek patřil rozhodně muži.“ Tímto prohlášením mi, naštěstí jen obrazně, vyrazila dech.

„Byla moje.“ Odpověděl jsem jí. Byť jsem nic nechápal. „Jak jsi to poznala?“

„To moje malá čalí. Takže Tomáši, raději se na to posadme.“ Vybídla mě.

„To, co jsem o vás zjistila, je doslova šokující až neuvěřitelné. To, co jsem zjistila nemá v celé historii společenství obdoby. Asi začnu tímto. Ten skafandr si můžeš odložit. Pro planetu nepředstavujete žádnou hrozbu. To platí i naopak. Tedy s výjimkou toho, že si vás některá zdejší potvůrka dá ke svačině. Teď z trochu vážnějšího soudku. Je ti asi čtyřicet let, ale soudě podle našich kritérií jsi dost zchátralý. Jenže toho o vás moc nevím. Tak třeba jakého průměrného věku se dožíváte? Z krve vím, že to moc není.“

„Průměrný lidský život trvá nějakých osmdesát let.“

„Tak to jsem trefila správně. V tom případě je tvůj stav v normě. Ačkoliv máš značně odvápněné kosti. Zřejmě na vaší lodi máte nízkou gravitaci.“

„Umělá gravitace na palubě Aurory byla původně stejná jako na Zemi. Jenže během určitých rychlostí nám nějak interaguje s pohonem a klesá na padesát procent.“

„To by také odpovídalo. Jenže ani to není to nejzásadnější. Po analýze tvé DNA jsem zjistila něco, co je vskutku šokující.“

„Co? Mám snad rakovinu?“ Zeptal jsem se s obavami, neboť mě její slova začínala poněkud děsit.“

„Rakovinu?“ Zopakovala. „To neznám. To asi bude nějaká vaše nemoc. Možná jí jen říkáme jinak, ale to je jedno. Nemocný nejsi. Jde o to, že ty a já jsme stejní. Tedy stejný živočišný druh. Jsme a o tom ani v nejmenším není pochyb. Čalí se nemýlí. Jsme dva zástupci dvou živočišných druhů, které se nezávisle na sobě vyvinuly na dvou od sebe izolovaných světech do naprosto identické formy. Je zde pouze několik drobných rozdílů. Většina jich je na mé straně a jsou vytvořeny uměle, A ty, co jsou u tebe, jsou časově konvergentní. Čili. Časem se samy ztratí.“

„Jak to můžeš všechno vědět?“ Zeptal jsem se nechápavě. Neboť jsem také nic nechápal.

„Promiň. Asi bych ti ještě měla ledacos vysvětlit. Já jsem genetická bioložka. Bioložka u nás znamená, že jsem způsobilá k léčení lidí.“

Takže to je jejich doktorka. Pomyslel jsem si.

„To slůvko genetická znamená, že jsem navíc způsobilá provádět genetické manipulace. Ten malý tvoreček, jehož jsi u mě viděl, je čalí. Sice se živí krví, ale postačuje mu ji i nepatrné množství. Na oplátku pro nás tu odebranou krev okamžitě analyzuje. A to dokáže, až na genetickou úroveň. Pomocí svých tlapiček s námi dokáže jistým způsobem komunikovat a předávat informace přímo do mozku. Společnými silami je velmi rychle vyhodnotíme. Načež můžeme podniknout patřičné kroky.“

„Ale jak je to možné?“ Zeptal jsem se opět nechápavě. „Vždyť podrobný rozbor krve trvá několik hodin. A to ani nemluvíme o analýze samotné DNA.“

„Čalí pochází z naší původní planety Triga. V našich nejstarších záznamech jsou zmínky o čalí. A už tehdy měli jakýsi příznivý vliv na zdraví. V průběhu několika tisíců let si je naši tehdejší biologové začali geneticky upravovat. A to, až do dnešní podoby. Čalí jsou sice velmi malí, ale většinu jejich těla tvoří mozek. A ten je oproti běžným mozkovým tkáním značně zhuštěný. Navíc mají dva malé, uměle vytvořené orgány. Jeden z nich provádí analýzy přijatých vzorků. A ten druhý dokáže vytvářet vlastní léčivé a vysoce účinné látky.“

„Ale teď bych byla doopravdy ráda, kdyby sis odložil ten skafandr. Postačila by ta helma. Podle jednoho z těch ustupujících genů bys měl mít tvář porostlou srstí.“

Tímto výrokem mě na okamžik trochu zarazila. Ale vzápětí mi došlo, že myslí vousy. To vlastně srst je. Jen jí tak neříkáme. Malou chvíli jsem nad tím přemýšlel. A pak jsem se rozhodl Alaný vyhovět. Nu což. Třeba ji trochu zaskočím. Ráno jsem se totiž oholil.

„Snad máš pravdu, Alaný.“ řekl jsem nahlas a sundal si přilbu. Když nic jiného, tak ten pohled na šokovanou dívku stál za to. „To není možné.“ Vypravila ze sebe po chvíli otřesená Alaný. „Čalí se ještě nikdy nezmýlili. To není možné.“ Zopakovala.

Tak nevím. Mám ji v tom chvíli nechat? Nebo vše vysvětlit? Udělám to jinak.

„Co není možné?“ „Podle čalí máš mít tvář pokrytou srstí. Ale ty jí máš holou jako my. To se ještě nikdy nestalo. Čalí se nikdy nezmýlili.“

„Ty asi myslíš vousy. Tak s tím budeš muset počkat na Rudu. Já jsem se totiž dnes ráno holil.“

„Holil?“ Zopakovala tázavě. A to česky. Bez helmy jsem k překladu musel použít sluchátko s mikrofonom. Tudíž jsem měl druhé ucho volné a slyšel jsem ono slůvko jasně. Překladač již fungoval téměř dokonale. Proto mě překvapilo, že nedokáže přeložit takovéto jednoduché slovo.

„Prostě jsem si je odstranil.“

„Chápu.“ V ten moment vypadala, jako že jí právě spadla ze srdce hodně velká hora. „Ale proč jsi to udělal?“ Nedalo jí to a zeptala se.

„To máš tak. Vousy rostou jen mužům. I když občas se najde i nějaká žena které také rostou. Ale to je velká vzácnost.“

„Patrně nějaká genetická porucha.“ Poznamenala Alaný. „Určitě ano. Co se nás mužů týče, tak někteří muži si své vousy pěstí a to doslova. Jiní si je pravidelně holí. A ti ostatní, jako já si je holíme občas.“

„Zajímavé, ale to jen prokazuje pravdivost mých slov.“

„Já jsem pilot. Biologii v podstatě nerozumím. Takže to nechám na tobě a na Marii.“

8. Signál

„Teď z jiného soudku. Dnes už je poměrně pozdě. Takže navrhuji výlet na Auroru Borealis odložit na zítřejší ráno. Tvoji zprávu tam nahrajeme a pošleme tvým krajanům.“

„To budu velice ráda.“ Odvětila Alaný s milým úsměvem ve tváři. Načež jsme se rozešli.

A teď spět do našeho člunu. To zas bude vysvětlování. Hlavně s Marií. Ta se v posledních dnech chovala jako by měla patent na rozum. Pak se jeden nemůže divit, že mi po návratu povolily nervy. Ale lehké to s ní přeci jen nebude. Konečně je to také bioložka. Jenže na jiné úrovni než Alaný.

Nakonec přesvědčit Marii nebylo zas tak obtížné, jak jsem se zprvu obával. Samozřejmě zpočátku vše odmítala. A označovala mě výrazy jako důvěřivý naivka, či důvěřivý blázen. Nakonec jsem ji přiměl zhlédnout záznam našeho rozhovoru. A to ji nakonec přesvědčilo. I když ne zcela, neboť stále něco brblala. Ale možná jen chtěla mít poslední slovo.

Druhého dne, sotva se vyhoupllo slunce nad obzor, už stála Alaný u vchodu do našeho člunu. Zjevně se nemohla dočkat okamžiku, kdy odešleme varovnou zprávu jejím krajanům. Ostatně nebylo se čemu divit. Krátce po zkáze naší výpravy, jsme objevili a zaměřili meteoritický roj, jenž poškodil Auroru. Ale až během přeletu ke druhé planetě, jsme objevili několik desítek podobných rojů. Tudíž varování bylo na místě.

Nejprve jsem Alaný nabídl prohlídku člunu. Jenže to odmítla se slovy. „Člun si prohlédnu ráda, ale to může počkat. Důležitější je varovat mé krajany. Oni se mohou kdykoliv dostat do smrtelného nebezpečí.“ A tak jsme Alaný usadili do volného křesla hned vedle pilota a odstartovali směr Aurora Borealis.

„Alaný. Teď se dobře dívej. Za okamžik se před námi objeví Aurora Borealis.“ Dívala se dobře, ale neviděla. Na tom však nebylo nic tak podivného. Vždyť jsme k Auroře přilétali zepředu.

„Tak kde máš ten hvězdolet?“ Zeptala se Alaný po několika minutách.

„Je přímo před námi.“ Odpověděl jsem jí s úsměvem.

„Kde? Já nic nevidím. Jen ten asteroid.“

„No tak vidíš, že vidíš. Stačí se jen pozorně dívat.“

„Chceš mi říct, že ten asteroid není asteroid, ale váš hvězdolet?“

„Ano. To, co teď vidíme, je čelní štít Aurory. Jako asteroid jen vypadá.“

„Proč jste Auroru postavili tak, aby vypadala jako asteroid?“ Stále jí nic nedocházelo.

„My jsme ho tak nepostavili. Samotný trup je vyroben z hladkého kovu. To jen čelní štít je vyztužen vrstvami různých materiálů. Ty mají za úkol zadržet malé a nebezpečné objekty během letu vysokou rychlostí. Ta podoba s asteroidem je zapříčiněna nesčítelným počtem drobných srážek.“

„Naše hvězdolety obvykle vydrží několik mezihvězdných cest. Ale před každou další výpravou musíme vyměnit celý plášť. Vždy je tak rozbitý, že další let by se rovnal sebevraždě.“

„My jsme dělali něco podobného. Poté co jsme dokončili průzkum hvězdného systému, opravili jsme ty nejhorší díry. A až pak jsme se vydali na další cestu. K další hvězdě.“

„Když jsi mi řekl, že vás původně bylo sto padesát došlo mi, že váš hvězdolet bude o hodně větší než jsou ty naše. Ale nikdy by mě nenapadlo, že bude tak moc veliký.“

„K původní posádce uvnitř ještě bylo osmnáct těchto výsadkových člunů. Ve dvanácti hangárech. Z toho v polovině hangárů bylo jedno místo volné. K tomu si přičti několik hydroponických skleníků a sklady plné náhradních dílů. Pak ti vyjde, že Aurora je ve skutečnosti ještě malá.“

Bez potíží jsme vletěli do hangáru a přistáli. Za malou chvíli jsme už byli před člunem. A mířili ke dveřím do chodby. Zatímco se Marie s Rudou vydali zkontrolovat skleníky, my dva jsme se vydali nejkratší cestou do velící místnosti a k hvězdné mapě. Načež jsem požádal Alaný, aby nám označila hvězdu odkud výprava letí. Učinila, oč jsem ji požádal. A označila přesně tu hvězdu, kterou jsem již dříve předpokládal. DX Cancri.

Následně jsem posadil Alaný k mikrofonu. „Takže, Alaný, než nahrajeme tvoji zprávu, měli bychom se dohodnout, co v ní svým krajanům řekneš.“

„Myslela jsem, že jim řeknu o těch asteroidech a aby si na ně dávali větší pozor. A že jsme na druhé planetě od slunce.“

„Aha. V tom případě bych navrhoval, aby si jim sdělila, že se v této sluneční soustavě pohybuje velké množství nebezpečných meteoritických rojů.“

„Dále doporučuji, aby sluneční soustavu částečně oblétni a k druhé planetě sluneční soustavy se přiblížili od jednoho z pólů, neboť většina rojů obíhá v úrovni ekliptiky, ale je zde několik rojů pohybujících se mimo úroveň ekliptiky. Ty by je však neměly ohrozit. Opatrnosti nikdy není nazbyt. Je téměř jisté, že zde bude velké množství asteroidů samotářů.“

„Ty jsi tu pilot. Tudíž těmto záležitostem rozumíš mnohem lépe nežli já. Takže poslechnu tvých rad. Ale o vás jim nic neřeknu.“

„Proč ne?“ Upřímně jsem se tomu podivil.

„Malé překvapení na uvítanou.“ Pronesla pot'ouchle.

„Jak dlouho myslíš, že to mám opakovat?“ Zeptala se mě zcela vážně.

„Proč bys to měla opakovat?“ Nechápal jsem.

„První zprávu nemusí zachytit vůbec. Druhou třeba jen částečně. Až tu třetí zachytí celou. A to ještě není jisté, že právě teď poslouchají.“

„Aha. Právě se projevíly rozdíly mezi technologiemi,“ řekl jsem Alaný.

„Zprávu řekni jen jednou. Palubní počítač si ji zaznamená a bude jí vysílat ve smyčce.“

„Podívej. Stisknutím tohoto tlačítka spustíš záznam, a až domluvíš, stiskneš ho znovu a tím ukončíš nahrávání. Načež jsem ji požádal, aby nahrála svoji zprávu.“

Během oné chvílky jsem namířil vysílací anténu správným směrem. A vysílačku naladil na frekvenci, jež mi dodala Alaný. Mimochodem byla to dost zastaralá frekvence. Frekvence, kterou už dávno nepoužíváme. K tomu jsem poněkud rozšířil paprsek, aby se trochu rozptýlil a pokryl širší pás prostoru. Konečně nemusí doletět, až k DX Cancri.

„Hotovo.“ Oznámila mi Alaný když dokončila nahrávku.

„Já také. Můžeme vysílat.“ Načež jsem spustil vysílací smyčku. „Pro jistotu to necháme opakovat několik hodin.“ Oznámil jsem Alaný.

„Výborně. A teď jsem zvědavá na ten váš hvězdolet. Doufám, že mě tu provedeš, Tomáši.“

„O to se, Alaný, nemusíš obávat. Průvodce Tomáš je plně k tvým službám. Ale ještě musíš chvíli počkat.“

Ještě jsem palubnímu počítači chtěl zadat jeden úkol. Aurora by měla pomocí svých senzorů sledovat udaný směr. A pátrat po Triganském hvězdoletu. Jako určovací náповědu jsem mu zadal, že hvězdolet nyní letí, pokud letí, v přímce od DX Cancri a zpomaluje. Případně, pokud zachytí naši zprávu, změní výrazně svůj kurz.

Hned poté jsem Alaný provedl po celé Auroře. Společenskou místnost, nyní márnici, jsem chtěl vynechat. Jenže Alaný si jí naopak chtěla prohlédnout. Nebo spíš si chtěla prohlédnout těla našich druhů a odebrat několik nepatrných vzorků.

Ty pak dávala své čalí k analýze. Načež k mému velkému údivu prohlásila. „Někteří lidé zemřeli okamžitě a jiní žili ještě hodinu poté.“

Nicméně byli v bezvědomí.“

Zajímalo mě, jak to, tak rychle dokázala určit, ale raději jsem se nezeptal. Prostě jsem tomu nerozuměl. Nebyl to můj obor.

„Jen je škoda,“ pokračovala dál klidným tónem, „že jste je nezmrazili hned po smrti.“

„Proč?“ Tentokrát jsem se už zeptal.

„Protože bych některé dokázala ještě oživit a uzdravit.“

Tak teď jsem opravdu nevěděl, co mám říct. Navíc jsem tam stál s otevřenou pusou jako nějaký idiot.

„Vy jste sice mladá rasa, ale v technice jste o hodně dál než my. Oproti tomu v biologii jsme dál pro změnu my. A to o dost.“

„Nešlo to. V době, kdy k tomu došlo, jsme byli na povrchu planety, kde jsem se snažil opravit náš pohon. A sem jsme se dostali asi tak deset hodin po té katastrofě.“

„To už by bylo pozdě.“ Konstatovala Alaný.

Valmir, Táňa a Světlana, prolétlo mi hlavou. Oni zmrzli hned po smrti. Jenže těm třem jsme uspořádali něco jako pohřeb žehem. Takže ani zde nic nepomůže.

Po exkurzi a kontrole skleníků nastal čas k návratu zpět na planetu. Planetu napadlo mě. Vždyť jsme jí ještě ani nedali jméno. Ale myslím, že Alaný a její druzi tak učinili. Přeci jen tu byli o půl roku dříve než my.

„Alaný.“ Oslovil jsem dívku z hvězd během cesty ke člunu. „Dali jste této planetě nějaké jméno?“

„Ano. Pojmenovali jsme jí Yzilá. To jméno vybrala Hanár.“

„To zní hezky.“ Připojila se k nám Marie. „Co to znamená?“ Ještě se zeptala.

„Nic. Hanár si to vymyslela. Nicméně všem se líbilo, jak to zní, a tak jsme to prostě přijali.“

„Co budeme dělat teď, když je správa odeslána?“ Zeptal se Ruda.

„Pokud se nepletu tak vy dva jste stále ještě vědci. Tak co kdybyste se věnovali té vaší vědě. Pokud byste měli zájem, nabídnu vám výsledky svého biologického průzkumu.“ Nabídla nám Alaný. „Mám kompletně prozkoumaný okruh sta kilometrů.“

„Jak jsi to dokázala? Bez hvězdoletu.“ Nechápala Marie. A rozhodně nebyla sama.

„Měla jsem antigravitační nárameníky. S těmi se dá pohodlně a hlavně bezpečně létat po okolí.“

„Měla?“ Došlo mi.

„Ano měla. K mé velké smůle je už nemám. Před několika týdny se mi rozbily. Naštěstí to nebylo moc daleko. Jenže mi přestaly fungovat zrovna když jsem letěla. Naštěstí pro mě jsem letěla poměrně nízko a pode mnou byl vysoký strom. Takže jsem přistála do měkkého. Jenomže při slézání mi ty nárameníky poněkud vadily. Tak jsem si je sundala a přehodila je přes jednu větev.“

„Třeba by se daly ještě opravit.“ Uvažoval jsem nahlas.

„Možná ano. Jenomže já to neumím.“

„Dokázala bys najít ten strom, Alaný?“

„Nevím. Možná. Museli bychom použít váš člun. Vím přibližný směr. Navíc ten strom byl o dost vyšší nežli ostatní. Také stál na břehu řeky.“

„Tak bychom to mohli zítra zkusit.“

„Klidně.“ Odpověděla mi Alaný.

Druhého dne jsem se vydal společně s Alaný hledat její rozbité létací nárameníky. Řeku i strom jsme našli snadno. Jenže po náramenících nebylo na stromě ani stopy. Zato jsme objevily něco, co sem rozhodně nepatřilo. Těžko říct, co to původně bylo, ale jedno je jasné. Původně to byl stroj. Dle mého názoru to byla nějaká družice. Každopádně to zde leží již hodně dlouho.

Chtěl jsem to vzít s sebou, ale Alaný byla proti. Prý co bych s tím dělal před jeskyní. Beztak je to rozbité. A podle vegetace už hodně dlouho. A tak jsme to tam nechali. Aspoň jsem si zaznamenal přesnou polohu. Později jsme zjistili, že to doopravdy byla družice. A že jí je více, jak šest tisíc let. Dost mě zajímalo, kdo a proč ji vyrobil. A kdyby mi tehdy někdo řekl, že se jednoho dne setkám i s jejím tvůrcem, nejspíš bych se mu vysmál. Ale to vše se mělo stát až za mnoho let.

9. Dějiny

„Tomáši, měl bys na mě chvíli čas?“ Vyrušila mě Alaný od mého samostudia jazyka Trig.

„Na tebe vždy.“ Odpověděl jsem jí.

„Co to děláš?“

„Učím se tvému jazyku.“

„Vážně?“ Zeptala se překvapená Alaný.

„Ano.“

„A jak ti to jde?“

„Abych byl upřímný, jde mi to velmi dobře. Vaše řeč Trig se, až neskutečně podobá mé mateřštině. Slova jsou sice jiná, ale přesto povědomá.“

„Naše dva druhy jsou v podstatě stejné. Tak si myslím, že tato podobnost je vcelku pochopitelná.“

„To si nemyslím, Alaný. Na Zemi žije spousta lidí a mluví mnoha různými jazyky. A ty jsou dost často velmi odlišné, ač mají společné kořeny. Kdežto ty naše nemají společného vůbec nic.“

„Já bych to označila za zajímavou náhodu a nechala to být.“

„Jinou možnost ani nemáme.“ Dal jsem Alaný za pravdu.

„Proč jsi vlastně přišla?“

„Chtěla bych se dozvědět něco o vaší historii.“

„V tom případě tu chvíli počkej.“ Načež jsem vstal a odešel do vedlejší místnosti. Za malý okamžik jsem byl zpět s jedním tabletem. „Ještě chvíli.“ Požádal jsem Alaný o trochu trpělivosti.

„Tak tady to máš. S naším tabletem už umíš pracovat. Takže jsem ti do něho zkopíroval stručné dějiny naší planety. Pochopitelně v tvém jazyce.“

„Děkuji.“

„Není zač. Ale ještě tě musím upozornit, že některé věci, co tam uvidíš, jsou poněkud drsnějšího charakteru.“

„A tady máš na oplátku dějiny civilizace Triga.“

„Ačkoliv jsem nebyl historikem, dějiny nepozemské civilizace mě velice zajímaly. A tak, sotva Alaný opustila náš výsadkový člun, který sloužil i jako naše ubytovna a pro Marii s Rudou i výzkumná základna, jsem se pustil do čtení dějin civilizace Triga.

Nejstarší triganský záznam je záznam o stvoření člověka. Podle legendy kdysi dávno sestoupil na svět Triga praotec Petlun. Vzápětí však shledal, že

svět Triga je pustý a prázdný. Následně zatoužil po nějaké společnosti mu blízkých bytostí. A tak ze své touhy vypustil na svět Triga první lidi. Místo, kde tak učinil, nazval Kosmo.

Se svými lidmi strávil nesčetně roků. Během té doby je učil, jak mají žít ve vzájemné harmonii a míru. Jednoho dne shledal, že musí svůj milovaný lid opustit. Nechat je jít dál. A tak lidé na Trigu osířeli. Podivná pověst, pomyslel jsem si.

Toto je jediný dochovaný záznam z dávných dob před šedesáti tisíci lety. Zvláštní. pomyslel jsem si. Že by z dávné historie měli mít jen jeden jediný záznam.? A to ještě tak podivný? Kdybych tehdy jen tušil, že ta pověst se ve skutečnosti zakládá na pravdě. A přitom to netušili ani sami Trigané.

Civilizace Triga se již od počátku vyvíjela mírumilovnou cestou. V roce 7238 od velkého obnovení byl učiněn přelomový objev mimoprostorové přepravy. Ono zařízení bylo nazváno igutli. Následně propojilo celou planetu. A dnes zcela stejným způsobem spojuje celé Vesmírné společenství.

V roce 7809 od velkého obnovení opustil mateřskou planetu Triga první hvězdolet. S cílem mimo domovský solární systém. Tehdejší triganský antiprostorový pohon dosahoval pouze třetinové rychlosti světla. Díky čemuž mu první cesta zabrala šestnáct let. Samotný let však nepřinesl nic užitečného, ale přesto zahájil éru mezihvězdných letů, jež trvá dodnes.

V průběhu několika staletí navštívili zástupci civilizace Triga několik desítek hvězdných systémů. V některých objevili planety vhodné ke kolonizaci. Ale většina jich byla vhodná jen jako technické světy. Což mělo za následek ozdravení atmosféry na domovském světě. Na tyto neživé světy není nutné brát žádné ekologické ohledy. Tudíž jsou k tomuto účelu téměř dokonalé.

Co se inteligentních forem života týče, k prvnímu kontaktu došlo až po tisíci letech. A byla to civilizace, jenž se nazývá Émnoly. Bytosti podobou připomínají motýly. Ovšem v lidské velikosti. Trigané a Émnoly, si velmi rychle porozuměli. Poněvadž oba druhy jsou přátelské a mírumilovné. A to i přes nesmírnou technickou propast. Nebot' civilizace Émnoly byla teprve v době železné.

Dalším velkým milníkem se stalo navázání kontaktu s civilizací Uzálaj. V roce 23461. Tato civilizace obojživelných bytostí přinesla do společenství svůj velký vynález na snadné zpracování neorganických materiálů. Pomocí rezonance se tak dalo snadno změkčit a následně zpracovat vše, co bylo

z kovu či kamene. Tento významný vynález způsobil průmyslovou revoluci v celém společenství.

Celé společenství žilo v klidu, míru a vzájemné harmonii. Až do roku 30580 kdy průzkumný hvězdolet objevil civilizaci Mojgonů z planety Mojgo. Zprvu vše probíhalo vcelku dobře. Přistání, první kontakt a stavba první stanice igutli. A poté začaly problémy.

Zatímco Trigané ke všem přistupovali stejně, samotní Mojgoni už ne. V okamžiku, kdy Trigané požádali o místo pro stavbu druhé stanice igutli, nejlépe na opačné straně planety, byli Mojgonskými úřady ihned uvězněni. Posléze je postavily před soud, kde je obvinili z vyzvědačství pro nepřátelské Mojgoty.

Vše se sice velmi rychle vysvětlilo, ale Trigané byli od té doby v podstatě vězni ve své stanici. Samotnou stanici a hvězdolet Mojgoni obestavěli vysokou zdí, zpoza které Trigané, pod trestem smrti, nesměli vycházet. S výjimkou ojedinělých okamžiků, kdy si je vyžádali místní vládcí. A tak se společenství rozhodlo planetu Mojgo opustit.

Samotný plášť hvězdoletu byl po dlouhé cestě značně poničen. Pro další let by tudíž musel být zcela vyměněn. Což by neuniklo občasným kontrolám ze strany místních stráží. Proto se rada kosmonautiky rozhodla naložit do hvězdoletu novou stanici igutli. A s ní následně přeletět na jinou planetu v onom hvězdném systému. Let do vesmíru byl pro Mojgony prozatím nedosažitelný. Trigané tak získali potřebné místo, kde mohli provést řádnou opravu hvězdoletu.

Jestli tento plán Mojgoni odhalili, či nikoli, se můžeme jen dohadovat. Skutečností však zůstává, že krátce před odletem vtrhli do stanice ozbrojenci. Velitel, který stál ve vchodu do stanice, byl na místě zabit. Všichni ostatní Trigané byli v té době uvnitř hvězdoletu a prováděli závěrečné přípravy.

Ona ohavná vražda neunikla jejich pozornosti. Díky tomu se posádce povedlo uzavřít hvězdolet a odletět. Čímž se dostali do bezpečí. Avšak Mojgoni se zmocnili stanice igutli. Naštěstí si s ní nevěděli rady. A tak se spokojili s jejím zničením. Posádka sledovala stanici pomocí palubního dalekohledu a za krátko uviděla i její explozi.

Následujícího dne se rozhodli prohlédnout si druhou stranu planety. Jenže, než se vydali na plánovaný půl oblet, začali se na povrchu planety objevovat obrovské exploze. Když doletěli na druhou stranu, spatřili jen následky dřívějších explozí. Usoudili z toho, že se národ Mojgonů a

Mojgotů vyhubil nesmírně ničivými zbraněmi. Šokovaní tímto odhalením prchli na sousední planetu. Odtud se posléze spojili s domovským světem Triga.

V následujících tisíciletích objevilo Triganské společenství mnoho planet. Včetně několika barbarských civilizací. Žádná z nich však nebyla tak krutá jako civilizace na planetě Mojgo. To nejhorší, co poté potkali, byla civilizace Ulijů, žijící na žhavé planetě.

Jejich hvězda se přiblížila svému konci a začala se rozpínat. Z toho důvodu se atmosféra planety oteplovala a stávala se tak neobyvatelnou. Obyvatelé se proto uchýlili do podzemí, kde se ještě dalo přežít.

Jenže když se některý jedinec prohřešil proti některému pravidlu, lhostejno zda se jednalo o závažný, či banální prohřešek, byl tento hříšník vyhoštěn na povrch. Což se rovnalo trestu smrti. A vzhledem k podmínkám, panujícím na povrchu, to byl krutý trest. Jenže ani to nebylo tím nejhorším. Jakmile hříšník zemřel, ostatní jeho druzi, kteří ho po celou dobu pozorovali, vzali jeho mrtvé tělo a odnesli ho zpět do podzemí, kde z něj uspořádali velkou hostinu.

Krátce po přistání se Trigané potkali s jedním takovýmto nešťastníkem. Naštěstí pro odsouzence to bylo včas. Díky této šťastné náhodě došlo k navázání kontaktu s místními. A na důraznou žádost Triganů i k omilostnění provinilce. V několika následujících letech pak došlo k přestěhování civilizace Ulijů na novou planetu, jež nazvali Truli.

A tak se postupně společenství založené Trigany zdárně rozrůstalo. A to i přes stále přetrvávající nesnáze. Mnohdy se, totiž stalo, že u cílové hvězdy nebyla žádná planeta. Nebo byla příliš malá, než aby na ní stanice igutli fungovala. Z tohoto důvodu má každý hvězdolet určený náhradní cíl.

Vida. Zde bychom Triganům mohli pomoci. Vždyť naše teleskopy dokážou najít planety již řadu desetiletí. Když k tomu přidám rádio a elektroniku celkově, tak na tom Země zas tak špatně nebude. Jde se za Alaný. Jsem zvědavý, co mi na to řekne.

Cestou do jeskyně jsem si zkoušel představit, jak na tuto zprávu zareaguje ona hvězdná dívka. A proto jsem byl jak se patří zklamán, když jsem našel Alaný, jak v slzách sleduje to nejhorší z pozemských dějin. Podle toho, co sem zahlédl, se jednalo o záznam pořízený při osvobození nějakého koncentračního tábora na sklonku druhé světové války.

To sis nevybrala moc šťastné období, má dívka z hvězd. řekl jsem si v duchu. „Alaný.“ řekl jsem zlehka, abych ji nepolekal. „To je strašné,

Tomáši.“ Vzlykala. „Jak jen můžete...“ Nedokončila větu a ukázala na displej. „To, na co se díváš, je již dávná historie, Alaný.“ Pokoušel jsem se ji utěšit.

„Dávná historie? Vždyť se to stalo nedávno. Jen pár let před mým narozením.“

„Alaný. To, co vidíš se stalo před sto lety. To je pro nás dost dlouhá doba.“

„No vždyť to říkám. Nedávno.“

„Moment.“ Něco mi tu uniká. říkala jsi, že se to stalo krátce před tvým narozením?“

„Ano.“

„U nás se považuje za nezdvořilé ptát se ženy na její věk. Ale přesto to teď udělám. Alaný, kolik ti vlastně je let?“

„Máš pravdu. Je to nezdvořilé, ale odpovím ti. Je mi devadesát tři let.“

„A sakra.“ Uklouzlo mi. „Promiň, to mi jen tak uklouzlo. Kolika let se běžně dožíváte?“

„Tisíc let není výjimkou.“ Tak teď mi poklesla čelist. A nejen obrazně.

„My se stěží dožíváme desetiny.“ Vypravil jsem ze sebe po chvíli.

„Bodejt' by ne. Když se,“ a ukázala na displej tabletu.

„Alaný, v první polovině minulého století u nás proběhly hned dvě světové války. Neznamená to, že by se válčilo na celém světě. Znamená to jen to, že v onom konfliktu bojovali národy ze všech kontinentů. Konkrétně to, na co jsi se prve dívala, se stalo při té druhé.“

„Tehdy na zemi žil jeden spisovatel. Filozof, tuším, že se jmenoval Nietzsche. A on napsal, že jednoho dne se na Zemi objeví takzvaný nadčlověk. Také vysvětloval, že ten člověk vzejde z nějaké přírodní pohromy. Jako je například srážka planety s velkým asteroidem či masivní vulkanická činnost jenž by postihla celí svět.“

„Žádná takováto katastrofa se naštěstí lidstvu nestala. Nicméně to nezabránilo malé skupině lidí vztáhnout to na sebe. A prohlásit se za nadlidi. Do jejich čela se brzy dostal jeden muž, jenž byl velmi dobrým řečníkem. A jeho slova padala na úrodnou půdu. Když se nad tím zamyslíš, ono se to poslouchá celkem dobře.“

„Tedy pokud byl tím nadčlověkem právě ten posluchač. Zfanatizoval celý národ. A výsledky jsi již viděla. Během času vojensky dobyli a obsadili okolní země. Ale všude se chovali podobně. Oni zkrátka byli nadlidé a

ostatní byli jen bezcenní pod lidé. Kteří jim měli sloužit. A k některým, jak jsi viděla, se chovali ještě hůř.“

„Ale to je strašné. Jak jste jen mohli?“

„To spáchali naši předci. Ne my, Alaný. To se stalo v dobách, kdy mí prarodiče byli ještě dětmi. Navíc ani nebyli příslušníky onoho národa. Ostatně i ten národ je dnes již na jiné úrovni. Rozhodně se za skutky svých předku velice stydí. Jenže a to mi jistě dáš za pravdu, nikdo z nás nemůže za činy svých předků.“

„Proč sebou vozíte něco tak otřesného? Vždyť by bylo lepší na to zapomenout. A ne se tím chlubit.“

„Předně, Alaný. Našla sis to sama. My jsme se tím nechlubili. A zatajovat vlastní historii? To považujeme přinejmenším za ostudné. Bez ohledu na to, jak je strašná. K tomu ještě přidám jedno rčení. Národ, který zapomene svoje chyby, je odsouzen k tomu, aby si je zopakoval. A to rozhodně nechceme.“

„A co teď. Stále se na Zemi hromadně zabíjíte?“

A sakra, jak odpovědět a zároveň jí tím nezranit. Vždyť v době našeho odletu se schylovalo k další válce. Sice malé, ale přesto k válce.

„Alaný, to, co jsi viděla, se na Zemi od oněch dob neděje. Ale války tam stále máme.“

Tak a je to. Pomyslel jsem si.

„To je strašné.“ Vzlykla Alaný.

„Já vím. Jediné, co ti na to mohu říct, je to, že už jich je málo. A jedná se vždy jen o krátké konflikty a ne tak krvavé.“

10. Záchranná výprava

„Alaný, Aurora právě zachytila vysílání z kosmu. Je od tvých krajanů.“

„Co říkají?“ Zeptala se mě Alaný a současně s tím vyskočila na nohy.

„Nevím. Ještě jsem to neslyšel. Přehrál jsem si jenom kousek. Byl v řeči Trig. Takže jsem s tím šel rovnou za tebou.“

„Tak to už pust’.“ Vybídla mě nedočkavě.

„Tvou zprávu jsme zachytily krátce před vstupem do sluneční soustavy. Děkujeme za včasné varování. Sice jsme ho zachytily jen díky neznámé anomálii této hvězdné soustavy, ale i tak jsme za to vděční. Náš kurz jsme okamžitě změnil dle tvých informací. K druhé planetě přiletíme za tři měsíce. Zatím se drž, Alaný.“

„To je vše, co Aurora zachytila.“

„Ještě tři měsíce.“ Povzdechla si Alaný.

„Nevím, jestli tě to potěší, ale radary na Auroře zaměřily váš hvězdolet. Odteď ho nespustí z dohledu. A pokud se něco změní, tak nás bude palubní počítač informovat.“

„Zpráva je to bez pochyby dobrá, ale nemyslím si, že nám to nějak pomůže.“

„Ještě tu je jedna věc, která mě poněkud zaráží. Vaše hvězdolety létají dvou třetinovou rychlostí světla. Jestli se tedy nepletu?“

„Nepleteš.“ Potvrdila mi Alaný.

„V tom případě musíte brzdit dost slabým tahem. Když jim zbývající cesta zabere tři měsíce. Navíc se mi nezdá jejich kurz. Sice mám velmi málo údajů, ale zdá se mi, že se váš hvězdolet přibližuje k planetě postupně.“

„Nechápu? Co myslíš tím postupně?“

„Myslím tím, že tví krajané zaměřili planetu a jak se planeta pohybuje po své oběžné dráze, tak oni zkrátka a prostě upravují svůj kurs.“

„Jak jinak bys to chtěl letět?“

„Vy neumíte spočítat, kde bude cílová planeta v době, kdy tam doletíte?“ Zeptal jsem se udiveně.

„Co je to?“

Zhluboka jsem se nadechl a pak jsem dostal zajímavý nápad. „Počkej tady pár minut. Já si odskočím do našeho člunu. Potřebuji si něco spočítat na navigačním počítači.“

„Co?“ Zajímalo Alaný. „

Pak ti to vysvětlím, ale teď si to musím pořádně promyslet.“ Načež jsem odešel z jeskyně.

„Takže Alaný. Provedl jsem několik výpočtů. A zjistil jsem, že váš hvězdolet sem letí po značně nevýhodné trajektorii.“

„My takhle létáme od nepaměti. Pokud vím, jiný způsob ani není možný.“

„Řekni mi, jak se těšíš na setkání se svými krajany?“

„Ani dočkat se jich nemohu.“

„Myslel jsem si to. V tom případě bych pro tebe měl jeden návrh. Pokud o to setkání opravdu tak moc stojíš? Tak bychom jim mohli letět vstříc.“

„Teď si ze mě děláš legraci.“ Obvinila mě Alaný. „I malé dítě ví, že když jeden hvězdolet naplno brzdí a druhý mu letí vstříc, tak se vzájemně minou, neboť ten druhý bude mít v okamžiku setkání příliš velkou rychlost. Navíc by se musel otočit a zamířit zpět. A to prostě nejde tak snadno a rychle. Teď jsi, Tomáši opomněl jeden důležitý fakt. Já jsem také kosmonautka.“

„Ach, Alaný. Do kosmu létáte již desítky tisíc let. Ale v navigaci se v podstatě nevyznáte. Věř, že to, co ti teď řeknu, myslím zcela vážně. Pokud se chceš setkat se svými krajany dříve, jak za ony tři měsíce, můžeme nasednout do našeho člunu a vydat se jim vstříc. Setkáme se s nimi za dvacet dní. A zpět k planetě poletíme hezky vedle sebe.“

Několik minut jsme ani jeden nic neříkali. Ostatně já už řekl vše podstatné. Teď se musela rozhodnout Alaný. Uvěří mi či nikoliv? „Zkusíme to.“ Nakonec se rozhodla. „V nejhorším případě se s nimi setkáme o několik týdnů později. Kdy myslíš, že budeme moci vyrazit?“

„V podstatě hned. Teď když bydlíme u tebe v jeskyni, tak se nemusíme zajímat o náhradní ubytování pro Marii a Rudu. Takže postačí, když jim o tom jen řekneme. Poté se ještě zastavíme na Auroře pro zásoby a nějaké vybavení a můžeme vyrazit.“

„A kde ti dva jsou? Dneska jsem je ještě neviděla.“

„Spojím se s nimi vysílačkou.“

Několik následujících minut jsem strávil v rozhovoru se svými přáteli. Naštěstí nebyli proti tomu, abych si s Alaný udělal tříměsíční výlet. Upřímně řečeno, ten můj návrh přijali podezřele snadno. Skoro to vypadalo, že jsou rádi, že odsud oba dva na nějakou dobu vypadneme.

Takže jsme vyrazili. Na Auroře jsme naložili zásoby trvanlivého jídla na několik měsíců. Rovněž manévrovací trysky pro můj skafandr. A to hned ze dvou důvodů. Kdyby cestou došlo k nějaké závadě a já musel vystoupit

ven. A ve volném prostoru něco opravovat. I když to bylo málo pravděpodobné.

Ten druhý důvod byl poněkud reálnějšího charakteru. Když už jsme letěli vstříc triganskému hvězdoletu, tak aby se mohla Alaný setkat se svými krajaný o něco dříve. Myslel jsem, že by nebylo marné, aby několik Triganů přestoupilo k nám do člunu. Popřípadě my k nim, ale o tom jsem si nedělal velké iluze.

Z toho, co mi o triganských hvězdoletech prozradila Alaný, jsem pochopil, že většina posádky během dlouhých přeletů v mezihvězdném prostoru spí. Používají k tomu něco jako zimní spánek. Při tom se jim sníží tepová a dechová frekvence na desetinu. Z tohoto důvodu mají jen skromnou regeneraci kyslíku a další dva lidé na palubě by ji mohli nepříjemně zatížit.

Proto jsem počítal spíše s tou první variantou a tak jsem přibalil dlouhé lano, určené pro výstupy do kosmického prostoru. A několik krátkých metrových lan s karabinou na obou koncích. Alaný mi také prozradila, že Trigané téměř nikdy nevystupují do volného kosmu. Ve skutečnosti se toho dost bojí. Jak mohli kolonizovat tolik planet asi nikdy nepochopím. Každopádně jsme se na palubě Aurory zdrželi jen několik hodin a už jsme byli na cestě.

„Můžeš mi, Tomáši, ukázat kde je náš hvězdolet.“ Požádala mě Alaný.

„Jestli se nepletu, tak to je tamhle ta tečka.“ Načež jsem ukázal prstem přímo na malý bod u horního okraje velké obrazovky. „Počkej okamžik. Nechám počítač, aby ji zvýraznil.“ Tento drobný požadavek mi zabral jen několik málo vteřin.

„A neměla by ta tečka být uprostřed?“

„Ne. My k ní neletíme.“ Přiznal jsem klidně.

„Já věděla, že to nemůže vyjít.“ Pronesla poněkud odevzdaně. „Vyjde to přesně tak, jak jsem ti to říkal, Alaný. Podívej se.“ Načež jsem na obrazovce nechal zobrazit dráhu triganského hvězdoletu.

„Tví krajané sledují planetu. Jenže ta se jim neustále posunuje a oni musí každou chvíli upravovat svůj kurz. Ve výsledku proletí po této křivce. Kdežto my letíme po této přímce. Za dvacet dní budou zde.“ Načež jsem jí ukázal zvýrazněný bod na elipse. Kdežto my tam dorazíme za devatenáct dní.“

„Tak to vidíš. Mineme se s nimi o celý den.“

„Nemineme.“

„Vždyť tam budeme o den dříve. Jen tím místem proletíme.“

„Ano. Proletíme. Jenže se za ten zbývající den otočíme o tři sta šedesát stupňů a vrátíme se přesně na vypočtený bod setkání. A pak už poletíme vedle nich. A zpět na Yzilá.“

„Já jsem geno bioložka. Vaše kosmická navigace je pro mě příliš složitá. Radši mi řekni, co tu těch dvacet dní budeme dělat?“

„V palubním počítači je spousta pozemských knih. Tak si můžeš třeba číst. Ostatně já se nadále budu učit vašemu jazyku.“

„Ale co? O vaší literatuře nic nevím.“

„Tak já ti něco vyberu. Chtěla bys něco odborného, nebo spíš něco pro pobavení?“

„Docela mě zajímají vaše mluvící stroje. Stále tomu nemohu uvěřit. Stroj, který dokáže mluvit a poslouchat ústní povely.“ Vyhledal jsem jí učebnici kybernetiky pro začátečníky.

Do knihy se začela s vervou sobě vlastní, ale nevydrželo jí to ani hodinu.

„Tomáši, vůbec tomu nerozumím. Píše se tu něco o křemíku, o krystalech a o nějakých tranzistorech. Ale to je asi tak vše, co jsem pochopila.“

„Nebudu zapírat, že mě to překvapilo.“

„Tak mi najdi něco jiného. Třeba to pro pobavení, ale prosím tě něco bez násilí.“

Tak to asi bude problém. Pomyslel jsem si. „Tak chvíli počkej.“ Nechal jsem počítač vyřadit všechny knihy, kde se vyskytuje násilná smrt a úmyslné poškozování lidského zdraví. Nutno říct, že výsledek byl žalostný. Zobrazovala se mi jen červená knihovna. Trocha poezie a pohádky. To první jsem Alaný nabídnout nemohl. Už jsem totiž věděl, že Trigané jsou poněkud, cudní. S poezií jsem si nebyl moc jist. Tudíž zbývají pohádky. Jenomže ani zde není velký výběr.

Nechme to osudu. Vybral jsem jí jednu z těch novějších pohádek. O chlapci, který cestuje po planetách. A jako dopravní prostředek mu slouží bludná kometa.

Alaný s chutí začala číst. Jenže po chvíli se opět ozvala.

„Jak může někdo létat mezihvězdným prostorem na bludné kometě? Vždyť je to nesmysl.“ O chvíli později se ozvala s další připomínkou a pak další a další.

„Alaný, to, co čteš, není cestopisný příběh, ale pohádka.“ „Co je to? Pohádka?“

„Vy neznáte pohádky?“

„Ne.“ Odpověděla mi klidným hlasem.

„Tak nevím. Mám se začít smát, nebo brečet? „Alaný, pohádka je smyšlený a zábavný příběh. Určený převážně pro děti. A mnohdy se v něm skrývá i nějaké to poučení, ale vždy je tam spousta nadsázky a především fantazie. Jako je například to, že ten chlapec létá na kometě. Každý ví, že je to nesmysl. Jenže to v tom příběhu vypadá dobře a přitažlivě.“

Po těchto slovech se Alaný na chvíli zamyslela a pak řekla. „Takže to není myšleno vážně.“

„Přesně.“ Odpověděl jsem jí.

„A nemáte to ty děti? Vždyť je to tak nereálné.“

„Možná ty opravdu velmi malé, ale i ty to brzy pochopíš.“ Následně začala číst pohádku od začátku a už se ničím nevyrušovala.

„Víš Tomáši, ona ta pohádka je docela zajímavá. Když to člověk vezme s trochou té nadsázky.“ Přiznala Alaný poté, co onen příběh dočetla. A v ten moment jsem dostal zajímavý nápad. „Víš co, Alaný? Právě mě něco napadlo. Udělej si pohodlí a sleduj hlavní obrazovku.“

Následně jsem v databázi vyhledal filmovou verzi oné pohádky, již natočily krátce před naším odletem. A pustil přehrávání.

„A teď se uvolni a sleduj.“ řekl jsem Alaný v okamžiku, kdy se spustilo přehrávání. Pochopitelně jsem nejprve nechal počítač přeložit řeč do řeči triga. Počítače Aurory byly naštěstí vybaveny experimentálním programem, který dokázal vcelku rychle nadabovat film do požadované řeči. Přitom ponechával původní hlasy. Sice to nebylo dokonalé, ale stačilo to. Navíc jsem si při sledování mohl zdokonalovat své dovednosti jazyka trig.

Celou pohádku jsme zhlédli v klidu. A já shledal, že má znalost řeči trig je vcelku obstojná. Ale stále se mám co učit.

„To byla ta pohádka, co jsem předtím četla?“ Pronesla Alaný udiveně. A zároveň to vyznělo, jako by Trigané neznali ani film. A jak se následně ukázalo. Neznali. „Sice se to v mnohém odlišovalo, ale podstata byla stejná.“

„Ty odlišnosti tam jsou schválně. Jednak některé prvky vypadají ve filmu lépe. Navíc v budoucnu mohou tento příběh znova zfilmovat. Jen udělají nějaké drobné změny, aby to nebylo úplně stejné.“ Vysvětlil jsem jí.

„Ale jedno mi Tomáši, ještě vysvětlí. Víím, že jste v technice mnohem vyspělejší než my. Ale jak jste dokázali zařídit, abychom se na tu pohádku mohli teď spolu dívat tak, jako by se někde doopravdy odehrávala?“

„To byl záznam pořízený na Zemi. Krátce před naším odletem.“

„Vy umíte zaznamenat i obraz? Tedy pohyblivý obraz?“

„Říkáme tomu film.“

V následujících dnech jsme společně shlédli značné množství pohádek. Dokonce Alaný akceptovala drobné násilí, neboť se jednalo o klasický boj dobra se zlem. A zlo vždy prohrávalo. A když mě napadlo pustit jí přírodopisný dokument, bylo tak říkáje vymalováno. Zcela ji uchvátil. Libovala si, že může, byť jen částečně, studovat další svět.

„Alaný, triganský hvězdolet je v dosahu pro vysílačku. Prodleva bude asi tak třicet vteřin, ale to už je snesitelné. Nechtěla bys jim už dát vědět, že se k nim blížíme?“

„Za jak dlouho se s nimi setkáme?“

„Za dva dny.“

„A kdy začneme brzdit?“

„Asi tak za dvě hodiny.“

„Tak jim zavolám za dvě hodiny.“ řekla trochu škodolibě.

„Za dvě minuty spouštím brzdny zážeh. Už bys je opravdu měla zavolat.“

„Tak nás spoj.“

„Hotovo. Můžeš mluvit.“ Vyzval jsem Alaný a zapnul vysílačku.

„Tady je Alaný. Poslední přeživší z triganského průzkumného hvězdoletu EJ 257. Slyšíte mě krajané?“

Po chvíli čekání se ozvala odpověď. „Tady Algán, velitel hvězdoletu EK 258. Slyšíme, ale nechápeme. Vždyť z planety Yzilá nás ještě nemůžete vidět. Již víme, že se zde vyskytují jisté anomálie, ale přesto nechápeme. Jak jsi nás mohla tak přesně zaměřit, aby nás tvůj signál zastihl?“

„Dobře se něčeho držte krajané. Poprvé za celou naši dlouhou historii jsme se setkali s jinou lidskou a kosmickou civilizací. A já se nyní nacházím na palubě jednoho z jejich letounu a letíme vám vstříc. Pozorně se dívejte před sebe. Za okamžik tam můžete spatřit zážeh jejich brzdnych motorů. Přibližný čas našeho setkání je za čtyřicet tři hodin.“

„Gratulujeme ti k objevu nových nelidí, Alaný. Ale z toho, co nám říkáš, je vidět, že se jedná o kosmicky nezkušenou civilizaci. Vždyť my brzdíme na plný tah a vy letíte proti nám. V takovém to případě kolem nás jen proletíte vysokou rychlostí, a než se dokážete otočit, budeme už kdo ví kde. Ale to bys měla vědět.“ Přišla odpověď těsně před zážehem.

„To jsem si také myslela, Algáne. Jenže pozemská technika je příliš odlišná od té naší. Jako příklad mohu uvést to, že varovný signál, který jste před nějakou dobou zachytili, byl vyslán z jejich hvězdoletu a žádná šťastná

anomálie zde není. Ten signál byl prostě tak silný. Oni dokáží vysílat mezi hvězdami. A další příklad uvedu, že cesta od Yzilá, až sem k vám nám zabrala pouhých dvacet dní. Navíc jsme letěli přesně na toto místo. Ne sledovali jsme vás tak, jako vy sledujete Yzilá. Jejich pilot řekl za dvacet dní se s vámi setkáme zde. A nutno přiznat, že měl naprostou pravdu.“

„Jaký je index genetické příbuznosti mezi námi a těmi nelidmi?“ Přišla po chvíli otázka od Triganů. Asi si budu muset nechat pořádně vysvětlit, co to je ten jejich index. Už na Yzilá o něm Alaný mluvila a teď se na něj ptají i ti druzí.

„To si budete muset ověřit sami. Mně vyšlo něco neuvěřitelného.“

„Kolik ti vyšlo, Alaný?“ Zopakoval tentýž dívčí hlas.

„009,112,5“ Pronesla po chvíli ticha Alaný.

„Nezmýlila jsi se? Taková shoda snad ani není možná.“

„Budeš si to muset ověřit sama. S vlastní čalí.“ Odpověděla onomu hlasu Alaný.

„Škoda, že se v kosmu nedá přestoupit z jednoho hvězdoletu do druhého.“ Pronesl onen hlas. „K Yzilá nám ještě zbývá sedmdesát dní letu. Já to snad nevydržím. Alaný, ty šťastlivá. Jak já ti závidím.“

„Jestli nás už vidíte, a vzhledem k tomu, že již brzdíme a musím uznat, že dost razantně, přetížení mě doslova přibilo do křesla, tak vám mám vyřídit, že máte držet svůj kurz a světla tryskajícího z našeho motoru se nemusíte nikterak obávat. Sice není zdraví prospěšné, ale mineme vás v dostatečném odstupu.“

„Jejich hvězdolety používají jako pohon světlo?“ Podívoval se někdo na druhé straně. Podle hlasu to byl Trigan který doposud mlčel.

„Nevím, na jakém principu pracuje pozemský kosmický pohon, ale projevuje se jako světelný kužel.“ Odpověděla onomu hlasu Alaný.

„Jak jsi to prve říkala? Pozemský hvězdolet?“

„Přesně tak, Algáne.“

„Je o dost menší, než jsem čekal. Ačkoli na druhou stranu pro lety uvnitř soustavy to jistě stačí. Ale Alaný. Urilon je dost blízko. Z toho usuzuji, že ti pozemšťané si ještě na mezihvězdný let netroufají. Jinak by Urilon jistě už navštívily.“

Ani nevíš, jak moc se mýlíš, Algáne. Ty se domníváš, že planeta Yzilá je domovem pozemšťanů. Jenže ona není. Oni sem přiletěli stejně jako my.“

„Tímhle malým hvězdoletem?“ Podivil se kdosi. „Vždyť se do něho může vejít nejvýše pět lidí. A to budou značně stísnění.“ Ještě dodal onen

hlas.

„Mýlíš se. Toto je pouze jejich malý výsadkový člun, určený k přistávání na planetách. A jen tak mimochodem je zde dost místa pro deset lidí.“

„To není možné...“ Pronesl kdosi na druhém hvězdoletu.

„Je.“

„A kde je jejich hvězdolet?“

„Obíhá kolem Yzilá.“

„Proč s ním nepřistáli na planetě?“ Zeptal se překvapeně někdo. Podle hlasu to mohl být Algán.

„Nemůžou. Je na to příliš velký.“

„Jak ho tedy postavili, když je tak velký? To by ho museli postavit přímo v kosmu, ale to je zhola nemožné.“

„Slovo nemožné zřejmě pozemšťané neznají. Oni, totiž ten hvězdolet doopravdy stavěli přímo v kosmu.“ Na chvíli zavládlo nevěřící ticho.

„Kolik jich v tom hvězdoletu přiletělo? A mohla bys nám je alespoň popsat, jak vypadají?“

„Z planety Země. Jak nazývají svůj domov, odletělo sto padesát lidí. Cestou sem navštívili dva hvězdné systémy. V tom druhém je zastihla pohroma, při níž ztratily třicet lidí.“

„Takže jich je sto dvacet.“ Skočil kdosi Alaný do řeči.

„Krátce po příletu,“ pokračovala Alaný jakoby nic, „je u třetí planety zasáhl asteroid. Srážku přežili pouze tři lidé, kteří byli na povrchu oné planety.“ Opět to děsuplné ticho, ale jen na okamžik. Pak Alaný pokračovala. „Pozemský hvězdolet byl sice značně poškozen, ale přesto s ním dokázali přeletět k druhé planetě, kde mě našli.“

11. Trigané

„Alaný, měl bych pro vás jeden návrh.“

„Poslouchám tě, Tomáši.“

„Zkus se jich zeptat, jestli si někdo z nich nechce přestoupit sem k nám.“

„Sem k nám? Vždyť to je nemožné.“

„Prve jsi to sama řekla. Nemožné není pozemské. Jestli to neumíte, tak já pro ně klidně dojdu. Mezi naše letouny natáhnu lano a po něm tví krajané mohou snadno přeručkovat.“ Okamžik na mě nevěřičně zírala, ale pak můj návrh tlumočila svým krajanům.

Chvíli je musela přesvědčovat, ale pak se jich pět uvolilo, že to zkusí. Nicméně požádali, jestli by si sebou nemohli vzít nějaká menší zavazadla. Pochopitelně jsem souhlasil. Ovšem s podmínkou, že mi předem oznámí počet zavazadel a každé bude mít nějaké ucho či očko za které bych je mohl upevnit pomocí karabiny.

A tak jsem o hodinu později stanul v přechodové komoře a ve skafandru s tryskami pro manévrování ve volném prostoru. O chvíli později jsem byl na cestě k přechodové komoře na triganském hvězdoletu. Naštěstí je včas napadlo otevřít mi dveře. Jinak bych asi zažil nepříjemné chvílky, neboť jak se ukázalo v okamžiku mého vstupu do hvězdoletu, Trigané nepoužívali železo ke stavbě hvězdoletů. Takže jsem nemohl použít magnetické boty.

Zde však nastal drobný problém. Bylo zde přítomno šest Triganů, namísto domluvených pěti, ale to mi došlo v okamžiku. Ten šestý byl něco jako obsluha. Měl jen pomoci ostatním a pak za nimi zavřít. Větší problém byl v zavazadlech. Byla o dost větší, než jsem očekával. S trochou ironie jsem si pomyslel, že mohlo být i hůř. Co kdyby si sebou chtěli vzít piano?

Jenže co teď s tím. Šest lidí a ten náklad se mi do přechodové komory nevejde. Nedá se nic dělat. Budu muset jít nadvakrát. Ale jak jim to vysvětlit, když nemají ve skafandrech vysílačky a kolem nás je vakuum. Takže jim to nemohu říct ani prostřednictvím vnějšího reproduktoru.

Nakonec jsem to vyřešil tak, že jsem pomocí krátkých lan a karabin připojil k hlavnímu lanu tři Trigany a jejich zavazadla. Načež jsem tak nějak zamával rukama, abych upoutal pozornost. Poté jsem ukázal na Přivázané Trigany v kosmickém prostoru a jejich zavazadla. Následně na sebe a na můj člun. Nakonec jsem opět ukázal na sebe a na zdejší podlahu. Nevím, jestli mě pochopili, ale nechali mě odejít a počkali na můj návrat o deset minut později.

Cestu zpět jsem měl usnadněnou navijákem, který nás pozvolna přitahoval do naší přechodové komory. S Alaný jsem pochopitelně spojení měl, a tak jsem ji o všem průběžně informoval. Díky čemuž jí nepřekvapilo, že nás přišlo míň. Být škodolibý mohl jsem vše zamlčet a chvíli předstírat, že jsem ostatní cestou ztratil. Jenže Trigané by takovýto žertík nepochopili.

Sotva se v přechodové komoře obnovil tlak, Trigané si sňali přilby svých skafandrů. A hned se začali dělit o své dojmy. Jediný přítomný muž prohlásil, že ten kosmický výstup nebyl tak strašný, jak se původně domníval. Dokonce se mu to i trochu líbilo a klidně by si to zopakoval.

Ale obě přítomné ženy si ho v podstatě nevšímalý. Je nejvíc zajímala moje maličkost. „Škoda, že mají neprůhledné hledí skafandru. Ráda bych viděla alespoň jeho tvář.“ Pronesla ta menší.

„Třeba vidí v jiném spektru než my.“ Navrhla ta vyšší.

„To by byla příliš velká odchylka. To by Alaný musela zohlednit v indexu.“ Oponovala jí menší dívka.

„Já si myslím, že se Alaný musela splést. Podívejte se na jeho postavu. Jak je proti nám široká a robustní.“ Vyslovil svůj názor Trigan.

„To může být jen odlišná konstrukce skafandrů.“ Odvětila menší žena. Na víc jsem už nečekal a otevřel dveře do nitra člunu, kde už netrpělivě přešlapovala Alaný.

V rychlosti jsme přesunuli zavazadla i Trigany. A já se vydal pro zbytek skupiny. Krátká kosmická vycházka. Přivázat zbylé dva Trigany a jejich rozměrná zavazadla. A hurá zpět do našeho člunu. Šestý Trigan zůstal v přechodové komoře a zavřel za námi vnější dveře. Přesně jak jsem prve předpokládal.

V přechodové komoře člunu jsme se opět moc nezdržovali. Sotva jsem prošel do hlavní místnosti a ohlédnutím si ověřil, že mě Trigané následují, vydal jsem hlasový příkaz k palubnímu počítači. Stručně řečeno jsem mu nařídil, aby zvětšil vzdálenost mezi námi a triganským hvězdoletem na deset kilometrů. Následně pak přepnul na program formace a automaticky tak udržoval naši pozici vzhledem k hvězdoletu Triganů.

Pak jsem se teprve mohl věnovat hostům. Přiznávám, že jsem měl co dělat, abych se nezačal smát. Všech pět Triganů se snažilo vysvléct se ze svých skafandrů. Jenže jim to moc nešlo. Bylo znát, že kosmické výstupy netrénovali. Na první pohled je vidět, že jejich skafandry jsou sice pohyblivější, ale o to hůře se s nimi manipuluje, když se do nich má jeden navléct, či vysvléct.

Po chvíli se jim to však podařilo.

„Proč si i pozemšťan neodloží svůj kosmický oblek?“ Zeptala se jedna z dívek Alaný.

„Neboj se. On si ho hned odloží. Jen co mu uděláme trochu místa.“

„Vždyť ho tam má dost?“ Podivil se muž, který přišel v druhé skupině.

„Jenže on se potřebuje nejprve dostat tamhle. K té stěně.“ Načež Alaný ukázala na protější stěnu. V ní byl úložný prostor pro několik skafandrů.

Cestu mi uvolnili takřka okamžitě. A tak jsem šel. Otevřel jsem dvířka úložného prostoru a vstoupil dovnitř. Načež se skafandr automaticky přichytil do perfektně padnoucích úchyťů. A hned poté se i otevřel zádový vstup. Pak už jen stačilo trochu se zaklonit ven ze skafandru. Čímž jsem si uvolnil ruce. Chytil jsem se madla nad dvířky a lehkým přitážením jsem se vysunul ze skafandru. Toť vše, k velkému údivu Triganů, během několika vteřin a bez těch jejich prostocviků.

„On doopravdy vypadá jako my.“ Pronesla udiveně menší dívka.

„Říkala jsem vám to. Genetický index 009,112,5 ke mně.“ Pronesla Alaný uspokojivým hlasem.

„To si musím ověřit sama. Se svojí čalí.“ Prohlásila menší dívka. Zřejmě to bude geno bioložka výpravy. „Nejprve bychom se ale měli seznámit.“ Pokračovala klidně dál. „Tebe všichni dobře známe Alaný. Ale ty neznáš nás. Takže já se jmenuji Galíja a jsem tvá kolegyně geno bioložka. Tohle je Eliáš. A tihle tři pánové jsou Kánli.“ To byl ten, co přišel v první skupině. „Lutyj a Marán.“

„A teď by mě zajímalo, jak se jmenuje ten tvůj pozemšťan a jak se s ním domlouváš?“

„Jmenuje se Tomáš. A domlouvám se s ním tak, že na něho mluvím a on mi odpovídá.“

„Chceš nám říct, že jsi ho už naučila jazyku trig?“ Zeptala se překvapeně Eliáša.

„Ne, já ne.“

„Takže ses ty naučila jeho řeči?“

„To ne, Elišo. On, ač to tak nevypadá, se naučil naší řeči od svého mluvícího stroje.“

„Stroje přeci nemluví. To ví i malé děti.“ Pronesl Kánli.

„Tak proč nic neříká?“ Zeptala se Galíja. „Třeba kdo teď řídí tenhle hvězdolet? Když jste oba tady?“ Navrhl Marán.

„Neříkám nic, poněvadž jste mě ještě nepustili ke slovu. A náš člun se v tuto chvíli pilotuje sám.“

„Sám? jak by se nějaký stroj mohl pilotovat sám?“ Podívoval se Marán.

„Jak je vidět, tak vcelku dobře.“ Odpověděla za mě Alaný.

„Nevěřím. To není možné.“ Oponoval jí Marán, ale nezněl moc jistě.

„Věř. Tomáš, dokonce může svůj člun řídit na dálku a pouze svým hlasem.“ Přidala Alaný tak říkáje k dobrému.

„To by nám musel předvést.“ Pokračoval nevěřící Marán. Asi mu doopravdy budu muset udělat malou předváděčku.

„Pojď se mnou.“ Vyzval jsem nevěřícího Marána.

„Alaný, ale říkála že to dokážeš odkudkoliv.“ Poznamenal Lutyj.

„A nemýlila se, ale teď pojď se mnou Maráne.“

Zavedl jsem ho do pilotní místnosti a posadil do pilotního křesla. „Toto je řídicí místnost. Před tebou je manuální ovládání mého člunu.“

„Tohle, že je řízení.“ Vytřeštil na mě oči. „Tolik páček knoflíku a kdoví čeho ještě?“

„Ano. To je náš řídicí panel.“

„Je pravda, že tohle,“ a ukázal na kormidlo, „trochu připomíná řídicí páky, ale to je tak vše. Navíc tu nikde nevidím radar. Víš ty vůbec, co je to radar?“

„Vtipálku. Radar je tamhle.“

„Vždyť na něj odsud vůbec nevidím.“

„A proč bys na něj měl vidět? Pilot má pilotovat a radarista se má starat o radar.“

„Ale dost už o odlišnostech v našich technologiích. Na to bude dost času později. Teď tu jsme kvůli tvé nevěřivosti. Tak na nic nesahej a sleduj obrazovku. Výš ty vůbec co je to obrazovka?“ Trochu jsem ho popíchl. To za ten radar.

„Jakou obrazovku?“

„Sedíš před ní.“

„Přede mnou je jen velké okno.“

„Jasně. Tak sleduj velké okno. Já jdu vedle odkud zadám slovní příkaz palubnímu počítači k drobné změně kurzu.“

„Jak to poznám?“

„Sleduj obrazovku.“ Načež jsem odešel.

„Příkaz pro palubní počítač. Změnit polohu člunu tak, aby triganský hvězdolet byl po naší druhé straně. Během obletu udržovat stejnou

vzdálenost od cíle. Oblět provést za zádí hvězdoletu. Provést okamžitě.“
Během tohoto neškodného manévru se hvězdolet dostane na čas do záběru kamery, která momentálně přenáší svůj obraz na hlavní obrazovku.

„Omlouvám se. Je to přesně jak Alaný říkala.“ Pronesl po chvíli Marán.
„Skutečně jeho letoun provedl manévr, aniž by se někdo dotkl řízení.“

„Tak teď, když si kluci do syta vyhráli, jsem na řadě já.“ Pronesla nekompromisně Galíja. Načež odněkud vylovila čalí. Nachlup stejnou jako má Alaný.

„Dovolíš, aby si má čalí od tebe vzala nepatrný vzorek krve pozemšťane Tomáši?“ Přikývnutím jsem souhlasil. A vzápětí jsem jí podal svou ruku. Čekal jsem, že vytáhne nějakou injekční stříkačku, nebo alespoň jehlu, ale Galíja prostě přiložila k mé ruce svou čalí. Ta se mi, jak jsem dobře viděl, zlehka zakousla do prstu odkud si patrně nasála kapku krve. Zvláštní na tom bylo to, že jsem nic necítil. Žádná bolest, jen ten divný pocit v hlavě, že mám něco zakousnutého do prstu.

O vteřinu později mě čalí pustila a přesunula se Galíje na hlavu a své droboučké pacičky jí položila na spánky. Přesně jak jsem to už viděl u Alaný. Po chvíli napjatého ticha Galíja udiveně promluvila. „019,112,5 ke mně. To je fascinující.“

„Nic takového se ještě nikdy nestalo.“ Pronesla Elišá poněkud nevěřícně.

Skoro celou hodinu se Trigané dohadovali o tom, co to pro jejich společenství bude znamenat. Přiznám se, že jsem je víceméně neposlouchal. No. Popravdě. Spíš to více než méně. Většinu času jsem proto strávil v řídicí místnosti. Kam nakonec za mnou přišli i všichni Trigané. A nešli s prázdnou.

„Ty jsi nám na uvítanou předvedl svoje zázraky, Tomáši.“ Ujal se slova Marán. „Teď je řada na nás, abychom předvedli zázraky my tobě. Nevím, jestli to na vaší planetě také máte, ale my tomu říkáme hudba. A naše triganská hudba je považována za nejkrásnější hudbu ve vesmíru. Proto ti teď něco zahrajeme.“

Tak už vím, co bylo v těch objemných zavazadlech. Každý Trigan držel nějaký nástroj. Měli bubínek. Někou flétnu. Pak něco mezi kytarou a balalajkou. Dále měli něco jako větší harfičku a dvě podivné trubky.

A pak spustili. Hráli na ty pro mě podivné nástroje a k tomu zpívali. A musím uznat, že hlasy měli krásné. Samotné písničky byly také velmi líbivé. A hudba? Na to, v jakých podmínkách jsme byli, to znělo velice hezky. Ale celé mi to připomínalo naše staré české lidové písně.

Jak jsem tam tak seděl a poslouchal, napadlo mě, že bych se jim za to měl nějak revanšovat. Během třetí písně jsem na počítačovém terminálu otevřel svoji složku a vybral z ní tři své oblíbené skladby. Každou z jiného žánru. Jako první měl přijít na řadu duet Andrea Bocelliho s nevím jakou zpěvačkou. Ale skladba se jmenovala The Prayer. Druhou jsem zvolil legendární Abbu a jejich Dancing Queen. Do třetice Smetanovu Vltavu.

„Tak co?“ Zeptala se mě Alaný když domuzicírovali. „Jak se ti naše hudba líbila, že je nejkrásnější ve vesmíru?“

„Bylo to hezké.“ řekl jsem klidně a upřímně. Na jejich tvářích jsem však zahlédl osten zklamání. „Když dovolíte, tak teď ukážu zas něco já vám.“ A pustil jsem přehrávání.

Jako první byl onen duet. Záznam z nějakého koncertu. Takže to mělo i video. Jenž běželo za mnou na Velkém monitoru.

Nevím, jak popsat, co sedělo s Trigany. Nejvhodnějším slovem by asi bylo: Uchvácení. Tato skladba začínala úžasnou hudbou. Alespoň dle mého názoru. Poté se přidaly dva krásné hlasy, které se skvěle střídaly a doplňovaly. Navíc po většinu skladby zpívaly tak, že to připomínalo rozhovor.

Triganská hudba byla proti tomu poněkud chudá a text zpívali všichni současně. Navíc Trigané málo pracovali se svými hlasy. A tak nebylo divu, že jim po chvíli Bocelli doslova učaroval. Navíc ten veliký a barevný obraz na velké obrazovce.

Trigané, jak jsem již věděl od Alaný, se pouze zmohli na zobrazení textů v těch jejich tabletových knihách a na černobílé fotografie. Video vůbec neznali. Zvuk sice dokázali zaznamenat, ale pouze na malé válečky. Trochu připomínající voskové válečky do pradávných fonografů.

Po Bocellim se spustila Dancing Queen od Abby. Velice podobný, ale i velice odlišný styl hudby. Nicméně stejně úspěšný. Ty výrazy ve tvářích rozhodně stály za těch dvacet dní cesty. Dokonce jsem si povšiml, že Kánli je tak uchvácen pozemskou hudbou, až zapomíná zavírat ústa.

Třetí byla Vltava. A zatímco se z reproduktorů linuly nádherné tóny, na obrazovce se střídaly záběry na řeku. Pochopitelně na Vltavu. Postupně se měnící podle toho, jak plynula hudba. A opět ty uchvácené výrazy. Lutyj v jeden okamžik zdvihl ruku a ukázal na obrazovku, ale vzápětí jí zase mlčky spustil dolů.

Poté co skončila Vltava, trvalo hodnou chvíli, než někdo z Triganů promluvil.

„Proč jsi nám o tom neřekla, Alaný?“ Zeptala se stále ještě uchvácená Galíja.

„Taková nádhera.“ Konstatoval Kánli.

„Já jsem to nevěděla.“ Odpověděla Alaný. Přitom její odpověď zněla jako by se bála, že svými slovy poškodí kouzlo tohoto okamžiku.

„Vždycky jsem si myslela, že naše hudba je absolutním vrcholem všeho. Ale teď jsem viděla, tedy slyšela, že je od vrcholu neskonale daleko.“ Pronesla uznale Elišá. Byť stále opatrným hlasem.

„Pozemská hudba je beze všech pochyb naprosto úchvatná.“ Přidal se Kánli. „Mě však zaujalo ještě něco jiného. A to pozemská technika. Ta veliká obrazovka a barevná. Vždyť my jsme se za šedesát tisíc let zmohli jen na malé obrazovky na našich krystalových knihách. A černobílé fotky.“

„To, co jsem viděl, ani nedokáži pojmenovat. Vůbec pro to neznám vhodné slovo. A to ani nemluvím o tom zvuku. Tak čistý. Navíc zněl z více reproduktorů. K tomu vám tu klidně odpřisáhnu, že z každého reproduktoru znělo něco jiného.“

„Tomu, co jste viděli na obrazovce, říkáme film. A ten zvuk byl přesně jak říkáš, Kánli, říkáme tomu stereofonní zvuk. A je to blíže reálnému zvuku. Takto to má lepší prostorový efekt.“ Vysvětlil jsem Kánlimu to, čeho si všiml, ale nedokázal to pojmenovat.

Tento několikaminutový zážitek ovlivnil zcela zásadním způsobem zbytek naší cesty zpět na planetu Yzilá. Trigané se, až vášnivě zamilovali do pozemské hudby. Nejhorší na tom ale bylo to, že se každému líbilo něco jiného. Nejjednodušší by asi bylo dát každému jedny sluchátka. A ať si poslouchá, co chce. Jenže bezdrátová sluchátka byla již na Auroře nedostatkovým zbožím. Naštěstí se Trigané rychle shodli na klasice. A brzy tak objevili kouzelné umění pánů Smetany, Dvořáka a Mozarta.

Další, avšak drobná nesnáz nastala o několik dní později, kdy se ozvali Trigané z hvězdoletu s žádostí o výměnu. Také se chtěli podívat na pozemšťana a jeho podivnou technologii. O pozemské hudbě doposud nic nevěděli. Všech šest Triganů na palubě mého člunu se shodlo, že jim nikdo nic neprozradí. Takovéto krásné překvapení je jistě potěší.

Jenže odcházejícím Triganům se moc nechtělo loučit s hudbou. Proto jsem jim navrhl, že jim budu přehrávat hudbu přes vysílačku. Jenže to Kánli jako triganský technik rázně zamítl. S odůvodněním, že jejich reproduktory by Mozarta jen zničily. To raději hudbu na nějakou dobu oželí.

Docela jsem byl zvědavý, jak si to hudební překvapení Alaný zařídí. Domníval jsem se, že to udělá nějak podobně jako se to stalo v prvním případě. Jenže Alaný zvolila poněkud přímější způsob. Jakmile se její krajané vyprostili ze svých skafandrů a řádně se s námi přivítali a seznámili, nahnala nás do řídicí místnosti a požádala mě, abych jim přehrál stejné tři skladby jako poprvé. Nutno dodat, že efekt byl naprosto totožný.

„Škoda, že je zničený. Ani nevíte, jak ráda bych se podívala, jak vypadá zevnitř.“ Povzdechla si Galíja zklamaně. „Jak jsi přišla na to, že je zničený?“ Zeptal jsem se.

„Vždyť jste říkali, že do něho narazil asteroid. A celá posádka na místě zemřela. Tudíž musí být zničený a určitě i bez atmosféry.“

„Nerad,“ na okamžik jsem se zarazil, „vlastně docela rád tě zklam, Galíjo. Naše Aurora Borealis je plně funkční a schopná mezihvězdného letu. To jediné, co nemá, je posádka. Ta doopravdy zemřela. Ne však kvůli úniku vzduchu. Nýbrž kvůli samotnému nárazu. Ten byl tak razantní, že trhnul s celým hvězdoletem do strany. A to tak rychle, až posádka poměrně vysokou rychlostí narazila do stěny.“

„A já si celou dobu myslela, že vaše Aurora byla zcela zničena.“

„Jak vidíš, Galíjo. Aurora je stále zde. Jenže mi pozemšťané jsme jen tři. A to je na řízení a potřebnou údržbu málo.“

„Kolik lidí byste potřebovali na cestu zpět na Zemi?“

„Nevím Kánli. Ale tři jsou málo.“

„Náš hvězdolet dokáže v nouzi řídit i jeden člověk.“ Pochlubil se Kánli.

„To ten náš také. Ostatně jsme sem od třetí planety přiletěli ve třech. Ale mezihvězdný let? Na to jeden nikdy nemůže stačit.“

Kdyby mi tehdy někdo řekl, že se jednoho dne setkám s člověkem, který takovýchto cest má za sebou několik, včetně té z naší oblasti, až na planetu Triga, a to na hvězdoletu pomalejším, nežli jsou ty triganské, asi bych ho považoval za šprýmaře, blázna, či fantastu.

„Takže se můžeme podívat na palubu?“ Zeptala se pro jistotu Galíja.

„Ano, ale ne dnes. Dnes musíme přistát na Yzilá, kde nás už očekávají mí dva krajané a spousta ptakopsů.“

„Ptakopsů? Co to je?“ Zeptala se nechápavě Eliša.

„To je jeden místní nelétavý pták. Dost velký pták.“ Podotkla Alaný. „Pozemšťanům připomíná dva jejich tvory. Má tělo typického ptáka, ale hlava je psí. Proto mu říkají ptakopes. Marie mi ukazovala obrázek toho psa. A uznávám, ta podoba je až zarážející.“

„Držte si klobouky. Přistáváme.“ Neodpustil jsem si pozemskou hlášku. Těsně před vstupem do atmosféry planety Yzilá.

„My, ale žádné klobouky nemáme.“ Pronesl nechápavě Kánli.

„Vážně?“ Podívoval jsem se. Byť jen tak na oko. „Tak to máte problém. Nu což. Tak si alespoň držte židle.“

„Proč?“ Zeptala se Elíša.

„Jen tak.“ řekl jsem s širokým úsměvem. Načež jsme vstoupili do atmosféry.

O chvíli později jsme už přistávali na mýtině vedle jezera a jeskyně, odkud nás již netrpělivě vyhlíželi Marie s Rudou. Mýtina byla naštěstí dost velká. Tudíž na ní bylo dost místa pro přistání obou strojů a ještě zde zbyde dost místa pro další dva stroje. Pro jistotu jsem, ale přistál o kousek dál od jeskyně. Čímž zbylo víc místa pro Trigany. Takže bude jejich hvězdolet stát blíž ke vchodu do jeskynního komplexu. Kde vbrzku postaví stanici mimo prostorové přepravy igutli.

Po přistání obou strojů a řádném seznámení se zbytkem pozemšťanů, jsme se přesunuli do velkého sálu v jeskyni. Tam jsme si dlouho vyprávěli, co kdo z nás zažil. Ale největší překvapení jsem pro své dva krajany měl já. A nebylo to nic menšího nežli pozemská hudba. Respektive triganská záliba v ní.

Jenže, jakmile jsem se o ní zmínil. Trigané nastražili uši. A když se nic nedělo, začali se dožadovat nějaké té hudební produkce. Zde však vyvstal drobný problém. Neměli jsme zde žádnou aparaturu. Ve člunu se o to postaral palubní počítač, ale zde nebyl a pouštět hudbu z tabletu zde bylo odsouzeno ke zkáze.

Nakonec jsem to vyřešil tak, že zítra ráno zaletíme na Auroru. Beztak jsme to nemohli moc dlouho odkládat. Musíme, totiž zkontrolovat hydroponické skleníky. A při té příležitosti přivezeme jednu přehrávací aparaturu. Tam jich je dost. Každý člen posádky měl vlastní pokoj. A jeho součástí byla i přehrávací aparatura.

„Tak jak jde stavba stanice igutli?“ Zeptala se Marie Triganské skupiny, když přišli na oběd.

„Dobře. Nejpozději zítra odpoledne budeme mít hotovo.“ Odpověděl Algán

„Tak rychle? Vždyť jste začali teprve dnes ráno.“ Divil se Ruda triganské rychlosti.

„Ono by to zase tak moc rychlé nebylo, kdyby první výprava tak dobře nepřipravila jeskyni.“

„Takže zítra se konečně budu moct vrátit domů. Na Trig. Konečně zase uvidím rodiče a sestru. Určitě se už vdala.“ Bylo vidět, jak se Alaný těší na návrat a na své blízké. „Vás pozemšťany samozřejmě zvu na návštěvu. A to do doby, než se budete moct vrátit domů na Zem ke svým rodinám.“

„Jak to vlastně máte vy s rodinami? Přece jste měli strávit téměř celý život ve vesmíru?“ Chtěla vědět Galíja.

„Co se těchto vztahů týče.“ Ujala se odpovědi Marie. „Tak jsme odlétali s tím, že nikdo z nás nikdy nebude mít žádné děti. Uzavírat manželství na palubě Aurory jsme mohli a někteří tak i učinili. Ale mít děti na takovéto cestě jsme nechtěli. Kdo ví, jak by na ně působilo dětství strávené v kosmu. A jak by se cítily po přiletu na Zem? Třeba by se nakonec začali stranit ostatních lidí.“

„Zkrátka to pro nás byla velká neznámá. Proto jsme se takto rozhodli již před odletem. Samozřejmě se našlo mnoho hlasů požadujících, abychom nevybočovali z běžného směru a děti měli. Jenže to byli všechno lidé, kteří s námi neletěli. A co se týče příbuzných, zůstávajících na Zemi? Tak tam je to různé. Jak jsi již řekla, Galíjo. Měli jsme strávit většinu života v kosmu, proto na cestu přijímali pouze svobodné lidi. Popřípadě celý pár.“

„Ale co vaši rodiče a sourozenci? Přeci jste nemohli být všichni sirotci a jedináčci?“

„To jistě ne, Galio. I když já ano. Ale tady Ruda nechal na Zemi matku a Tomáš matku i otce.“

„A sestřenici.“ Dodal jsem. „Sestřenici? Pak musíš mít na Zemi tetu a strýce?“ Napadlo Elišu.“

„Nemám.“

„Moje sestřenice. Jmenuje se skoro jako ty.“

„Vážně?“

„Vážně. Jmenuje se Eliška.“

„Eliška, Eliša. To si je doopravdy velice podobné.“ řekl Kánli. „

Také se mi zdá.“ Vzápětí mu přitakal Igól. Eliščina matka zemřela při porodu. A když byl Elišce rok, přišla i o otce.“

„Nějaký opilec sedl za volant. Následně nezvládl řízení a vjel do autobusové zastávky, kde právě strýc s malou Eliškou čekali na autobus. Strýc byl na místě mrtev. Elišku odvezli do nemocnice, kde strávila téměř půl roku, než se uzdravila.“

„Bohužel se to neobešlo bez trvalých následků. Eliška přišla o jednu ledvinu a v levé ruce má, řekněme málo citu. No a od doby, co jí z nemocnice propustili, žila Eliška u nás. Já jsem sice o rok starší, ale stejně si z té doby pamatuji jen to, co mi řekli rodiče. Prý jsem se nemohl dočkat okamžiku kdy si Elišku odvezeme z nemocnice domů.“

„Smutný příběh.“ řekla Eliška za všechny.

„Ano, ale řečeno slovy klasika. Svět je velký a o nehody v něm není nouze.“

„To zní skoro jako by se takovéto nehody u vás stávaly denně?“

„Ale ony se opravdu stávají. Jistě ne zrovna takovéto, ale dějí se a většinou to je ještě horší. Občas se stane, že se zřítí letadlo se třemi sty lidmi na palubě. Jindy zas vykolejí vlak. Pak se pro změnu potopí nějaká loď. A autonehody se dějí denně.“

„Strašný to svět, kde se dnes a denně dějí smrtelné nehody.“

„Strašné to je. Ale lidé dělají vše možné, aby těch nehod ubývalo.“

„A daří se jim to?“

„Jak se to vezme, Kánli. Daří i nedaří.“

„To si trochu protirečí. Nezdá se ti, Tomáši?“

„Ani ne. Ono třeba taková letadla jsou obecně velmi spolehlivá. Jejich spolehlivost se neustále zvyšuje, tudíž ubývá nehod. Jenže na druhou stranu létá čím dál víc letadel. Takže se i zvyšuje pravděpodobnost nehody.“

„Dost už té ponuré debaty. Radši se vraťme ke stavbě igutli.“ Rozhodl Algán. A tak šli stavět. Jenže jako by to náš malý rozhovor o nehodách nějak přivolal. Krátce po poledni se ukázalo, že i stoprocentně spolehlivá igutli může mít nehodu. I když to nebyla nehoda stanice samotné.

„Mám špatnou zprávu.“ Oslovil nás Algán. „Někdy během cesty, těžko říct kdy, náš hvězdolet zasáhl mikrometeorit. Narazil do hermeticky uzavřeného kontejneru. První, co zasáhl, bylo tlakové čidlo. Nezničil ho. Jen se o něj otřel a tím se zaseklo. Tudíž neustále hlásilo tlak v komoře. Ale to samo o sobě není podstatné.“

„Podstatné je to, že poté, co vnikl do kontejneru, zasáhl řídicí jednotku stanice igutli. Přičemž jí zcela zničil.“

„Ale máte náhradní?“ Zajímalo Rudu.

„Náhradní?“ Zopakoval Algán. Načež se chytl za hlavu. „Nikdy nás nenapadlo vozit s sebou něco dvakrát.“

„Tak dokážete postavit novou z dílu tvořící váš hvězdolet?“

„Ne. To nedokážeme Rudo. Většinou to jsou příliš specifické díly. Které se jinak nedají použít.“

„Takže nám chceš říct Algáne, že jsme tu uvízli?“

„Ano, Alaný.“ V hale najednou bylo takové ticho, že by byl slyšet i pád pověstného špendlíku.

„Takže nám nezbývá nic jiného, než nasednout do vašeho hvězdoletu a odletět na Urylon.“

„Ne Marie. Hvězdolet má příliš poškozený plášť. Takže se s ním již nedá odletět. Zkrátka jsme zde uvízli. A nevidím žádnou možnost, jak se odsud dostat.“

Po těchto slovech už bylo jen a jen ticho. Ani hudbu nikdo toho dne nechtěl poslouchat.

12. Vyzvednutí

„Rudo. Máš na mě chvíli?“

„Na tebe vždycky, Tomáši.“ „Tak pojď se mnou do našeho člunu.“

„Co tam budeme dělat?“

„To uvidíš. Dostal jsem takový zajímavý nápad. A ráno bych ho chtěl zrealizovat. Jenže to sám nezvládnou. Navíc dvě hlavy víc ví. Třeba ho nějak vylepšit.“

„Tak to jsem zvědavý, co jsi zas vymyslel za ztřeštěnost.“

„Teď ne, až ve člunu.“ Připomněl jsem.

„Tak povídej? Oč jde?“ Zeptal se mě Ruda. Jakmile se za námi zavřely dveře našeho výsadečového člunu.

„Nevím, jak moc sis prohlížel konstrukci triganského hvězdoletu, ale já si ji prohlédl vcelku podrobně. Takže jsem si povšiml tří závěsných ok na vrchní straně. A jeden Trigan mi potvrdil, že se jedná o závěsy užívané k pozemní manipulaci s pomocí nějakého jeřábu. Takže mě napadlo, že bychom z Aurory přivezli další dva čluny a pokusily se z jezera vyzvednout ten první hvězdolet.“

„Ty myslíš na díly té jejich stanice?“

„Ano. Podle všeho by měly být v pořádku.“

„Ale co když bude hvězdolet vzhůru nohama? A co hloubka? A jak ho chceš uchytit k lanům?“ Zavalil mě Ruda otázkami.

„Už jsem se na to díval. Je v hloubce třiceti dvou metrů a zdá se, že převrácený není. I když je poněkud nakloněný. Ale to by nemělo vadit. Na Auroře máme několik automatických miniponorek. A ty tu hloubku hravě zvládnou. Navíc nám bude stačit jedna. Ale to hlavní, s čím potřebuji pomoci, jsou navijáky.“ „Myslíš jako ten, co jsme s ním odsud odváželi ty zastřelené ptakopsy?“

„Přesně tak Rudo.“

„A co je s nimi?“

„S nimi není nic. Jenže mají krátké a slabé lano. Ale na Auroře jsou ještě jedny navijáky.“

„A ty už nám budou stačit?“

„Měly by. Lana je na každém padesát metrů a je o něco silnější. To jediné, co musíme udělat je to, že vymontujeme ty stávající a namontujeme ty větší.“

„Myslíš, že to ve dvou zvládneme?“

„Určitě. Co se týče navijáků, můžeme si snížit gravitaci. Tím si ulehčíme jejich výměnu. Samotné čluny poletí na automatiku za námi.“

„V tom máš pravdu. Ale ještě bych do toho zapojil Marii.“

„Nechci dávat lidem planou naději. Kdyby to nevyšlo, budou tím víc zklamání.“

„Chápu. A co jí jen říct, aby byla na vysílačce. Až hvězdolet vytáhneme, mohli bychom jí zavolat a ona pak přivede ostatní ven.“

„Dobrá. Ale domluvíš to s ní ty.“

„Proč zrovna já?“

„Protože sis to vymyslel.“

„Jestli mi Marie utrhne hlavu. Tak mě budeš mít na svědomí.“

„Nebudu.“ Odvětil jsem vesele.

Nakonec Marie nikomu z nás hlavu neutrhla. A tak jsme mohli odletět na Auroru ještě téhož odpoledne. Někteří Trigané se sice vyptávali, kam a proč letíme. Ale všem jsme odpovídali vyhýbavě, že letíme na Auroru. Provést rutinní kontrolu systému a skleníků. Dokonce se našlo několik ochotných rukou, jež nám nabízely svou pomoc. Pochopitelně jsme museli všechny zdvořile odmítnout.

„Tak Rudo. Můžeme letět zpět na planetu a vyzvednout triganský hvězdolet. Marii dáš vědět kdy?“ Ještě jsem se zeptal.

„Až ho budeme mít pevně zavěšený na lanech. Jak jsi to říkal? Nedávat planou naději.“

„Ono by bylo nejlepší je zavolat, až bude rybička ulovená a venku z vody. Jenže si myslím, že by chtěli vidět, jak se ten jejich hvězdolet vynořuje.“

„To určitě.“ Dal mi za pravdu Ruda.

„A také by to mohla být zajímavá podívaná.“ Dodal jsem.

„Čluny jsou na svých místech.“ Oznámil jsem. Celkem zbytečně, neboť Ruda viděl to samé, co já.

„Mini ponorka vypuštěna.“

„Přebírám řízení ponorky.“ Oznámil Ruda.

„Spouštím první lano.“

„Mám ho. Zahajuji sestup k prvnímu úvazu.“ Sestup, byť do více jak třiceti metrů trval ponorce jen krátce.

„Tomáši.“ Oslovil mě Ruda. „Vypadá to, že jsi s orientací triganského hvězdoletu měl pravdu. Už vidím první závěs.“

„Udej mi přesný směr a vzdálenost, až popluješ pro druhé lano. Alespoň budu moct přesunout člun na správné místo.“

„Už se tak děje. Právě ti je posílám.“

Opět to netrvalo dlouho a miniponorka vyplula na hladinu, kde si zachytila druhé lano. Se ním vzápětí zmizela pod hladinou. O chvíli později si dal Ruda i třetí kolečko.

„Čluny jsou na svých místech. A lana drží. Takže okamžik pravdy. Zkusíme zvednout hvězdolet o jeden metr.“

„Ale pomalu.“ Připomněl Ruda to, na čem jsme se dříve dohodli. „Nezapomínej na odpor vody.“

„Rozumím. Spouštím navíjení na nejnižší rychlost. Sleduj pozorně sonar.“ Připomenul jsem Rudovi pro změnu já.

„Funguje to. Hvězdolet se odlepil ode dna.“ Ohlásil Rudolf.

„Vše vypadá v pořádku. zvyšuji rychlost navíjení na dva metry za minutu.“

„Myslím, že je nejvyšší čas zavolat Marii.“ Navrhl Ruda. „Vše je v naprostém pořádku. Tak jí zavolej. Ať sem všichni přijdou. Mají na to necelou čtvrt hodinu.“

„Hele už jdou.“ Upozornil mě Ruda. „Jaká je hloubka?“

„Patnáct metrů.“

„Tak ještě pět metrů. A začneme s vyrovnáváním hvězdoletu.“ „Už jen jedenáct metrů.“ Upozornil ně Ruda.

„Výborně. Zapínám automatické vyrovnání délky závěsných lan. Teď drž palce, Rudo. Jestli jsem se sekl někde ve výpočtech, tak si uřízneme pěknou ostudu.“

Nesekl jsem se. Naštěstí. Vyrovnání proběhlo perfektně. A za dalších pět minut se triganský hvězdolet začal vynořovat. Naneštěstí začal také těžknout, ale stále to bylo v silách tří našich výsadkových člunů. Vzápětí z hvězdoletu začala vytékat voda skrz otevřený vchod.

„Docela by mě zajímalo. Co teď říkají Trigané?“

„Tak to jsme dva, Tomáši.“ Přiznal Ruda. „Marie nám to jistě vše vylíčí.“ Dodal ještě.

„Podle údajů je hvězdolet dvacet centimetrů nad hladinou.“ Ohlásil mi Ruda.

„Jak to vypadá s vytékající vodou?“ Zeptal jsem se.

„Něco z něho ještě teče, ale je to jen malý proud. Myslím, že nás můžeš přesunout nad pevnou zem. Jen ho, prosím tě zaparkuj dál od břehu. Nerad

bych dopadl jako Trigané.“

Samozřejmě, že jsem triganský hvězdolet neposadil hned na břeh. Ostatně ani Trigané to tehdy neudělali úmyslně. Jejich hvězdolet byl poškozen meteoritem. A v průběhu přistávání jim zkrátka vysadil antigrav. Oni na tom břehu prostě havarovali. Naštěstí pro ně a vlastně i pro nás se jejich hvězdolet nalézal jen asi dva metry nad zemí. Přistání tak bylo poněkud spěšné, ale snesitelné. Rozhodně to bylo lepší, než kdyby jim ten antigrav vysadil o deset metrů dříve.

„A co teď?“ Zeptal se mě Ruda. „Tady jsi to nějak nedomyslel. Naše tři výsadkové čluny se už na tu louku nevejdou.“

„Vtipálku.“ řekl jsem s úsměvem od ucha k uchu. Načež jsem s naším člunem klesl těsně nad triganský hvězdolet.“

„Teď můžeš jít ven a hezky nás odvázat.“

„To mě nenapadlo.“ řekl Ruda a šel ven odpojovat lana. O několik minut později již stál náš člun na pevné zemi. Kdežto zbylé dva, řízené autopilotem, letěly zpět do svých hangárů na palubě Aurory Borealis.

Za chvíli jsem vyšel ven i já. A to, co jsem uviděl, mě poněkud překvapilo. Ruda ještě slézal z triganskeho hvězdoletu. To bylo v naprostém pořádku. Trigane s Marií a Alaný v čele, stáli opodál a nevěřícně zírali na hvězdolet. To jsem také čekal. A tak to také bylo v pořádku. Ale co už nebylo v pořádku, byl samotný hvězdolet, nebo spíš to, co bylo pod ním, nebylo v pořádku.

Do poškozených přistávacích vzpěr bylo něco zapletené. Těžko to popsat. Naštěstí pro nás, to už bylo mrtvé. Každopádně to vypadalo jako hodně velký žralok, který měl na místo ocasní ploutve několik chapadel jako chobotnice.

„Ta potvora musela pod hvězdoletem uvíznout nedávno.“ Usoudil Algán.

„Co je to za potvoru, Alaný?“ Zeptala se Marie.

„Nevzpomínám si, že bych ji viděla ve tvých záznamech.“

„Kluci objevili nový druh.“ Pronesla Alaný s pokrčením ramen. „A to jsem si myslela, že mám zdejší okolí už kompletně prozkoumané.“ Ještě dodala.

„Nu což. To teď může počkat.“ Ujal jsem se slova. „Ta choboryba vám nikam neuplave. Ostatně je mrtvá. Mě teď daleko víc zajímá, jestli je v pořádku ta vaše igutli, co se schovává uvnitř hvězdoletu. Ta čudla pod ním si může dělat, co chce. Pokud mě nekousne do zadku, tak mě vůbec nebude zajímat.“

Načež na mě Trigané a to doslova, vytřeštili oči. Patrně jim až teď došlo, proč jsme ten jejich hvězdolet vyzvedli z jezera. „Igóle, Kánli. Pojdte se mnou.“ Ujal se velení velitel druhého triganského hvězdoletu Algán. „Neustále mě překvapuješ, pozemšťane.“ Obrátil se na mě Algán. „Když jsem viděl, jak se ten hvězdolet vynořuje, nechápal jsem, proč to děláte. A došlo mi to, až když jsi nám to řekl.“ Ještě dodal.

Za chvíli se všichni tři vrátili. „Alaný, našli jsme tam ostatky dvou tvých kolegů.“ Ujal se slova opět Algán. „Ale už nepoznáme, kdo je kdo. Patrně ryby, nebo jiní zdejší živočichové je zcela ohlodali. Zbyly tam jen dvě kostry. Co se kontejneru se stanicí igutli týče, tak voda se dovnitř nedostala a vše zůstalo na svém místě. Tak snad bude v pořádku. Igól a Kánli už odvažují řídicí jednotku. Za chvíli tu s ní budou.“

A skutečně. Neuběhlo ani pár minut a už Igól a Kánli byli u nás. Jenže výrazy v jejich tvářích mluvily samy za sebe. „Co je?“ Zeptal se jich Algán. „Vypadáte jako by se vám někdo chystal uříznout obě ruce.“

„Ta jednotka, Algáne.“ Pronesl sklesle Kánli.

„Co je sní? Vždyť jí máte.“

„Máme.“ Pokračoval tentokrát skleslý Igól. „Jenže v ní něco rachotí.“

Na okamžik zavládlo ticho. Pak pokračoval Kánli. „Vzali jsme ji sebou v naději, že by mohla jít opravit. Přeci máme nějaké díly z té naší jednotky.“

„No tak na co ještě čekáte? Vezměte ji do dílny a pusťte se do práce.“ Vybídl je Algán. My ostatní jsme tam jen stáli a nevěřícně naslouchali jejich rozhovoru.

Celá skupina, prve tak rozjařená, opět upadla do chmurné nálady. Nicméně naděje zde ještě byla. Byť malá, ale byla. Pomalým plouživým krokem jsme šli zpět do jeskyně. Vrhaje nadějně pohledy na dvojici triganských techniků, Igóla a Kánliho.

Naše naděje však neměla mít dlouhého trvání. Už po půlhodině se oba technici připojili k naší skupině, která celou tu dobu seděla ve velké hale. Aniž by někdo z nás pronesl jediného slova. Zkrátka nálada byla špatná a mělo být ještě hůř.

„Rozebrali jsme řídicí jednotku igutli.“ Vzal si slovo Igól. „A vše, až na jeden krystal je v pořádku. Jenže ten krystal je pro nás, k naší velké smůle klíčový. Bez něj nedokáže stanice nic odeslat. Sice můžeme přijímat, ale to nám nijak nepomůže.“ Dál už nic říkat nemusel. Vše bylo jasné. Ten

zpropadený krystal by nám mohli snadno poslat nový. Jenže to by tam někdo musel vědět, že tu jsme a potřebujeme ho.

„Nedal by se nahradit nějakým jiným krystalem z hvězdoletu?“ Zeptal se Ruda. „Nedal. Je příliš specifický a na palubě není nic jemu podobné.“ Odpověděl Kánli.

„A co ho nahradit něčím z naší technologie?“ Tentokrát položila otázku Marie.

„To také nepůjde. Rozdíl mezi naší a vaší technologií je velký. Její propojení bude obtížné. Navíc bychom k tomu potřebovali někoho, kdo tomu opravdu rozumí. My dva to umíme jen sestavit a oživit. Případně nějakou drobnou opravu. Ale to je asi tak vše, co je v našich schopnostech.“ Vysvětlil nám Kánli.

„Musím se trochu na dýchat čerstvého vzduchu.“ řekl jsem. Načež jsem odešel ven. Hodnou chvíli jsem bezmyšlenkovitě hleděl na poklidnou jezerní hladinu. Asi po čtvrt hodině se ke mně připojila Alaný. Zprvu také jen mlčela, ale pak promluvila klidným hlasem.

„Nakonec jsme nedopadli zas tak špatně. Žít se tu dá, je tu hezky. A hlavně jsme živí.“ Po těchto slovech se na okamžik odmlčela, ale pak dodala šeptem. „A jsme tu spolu.“ Načež se ke mně přitulila. Čímž mě velice překvapila. Alaný byla velice krásná a inteligentní dívka, ale co ta genetická propast mezi námi?

„Omlouvám se, Alaný. Ale já teď potřebuji být sám.“ Načež jsem se jí vysmekl. A odešel. Aniž bych řekl něco dalšího.

Nevím proč a jak, ale najednou jsem stál před naším člunem. Bez uvažování jsem do něho vstoupil. Došel jsem do řídicí místnosti a posadil se do pilotního křesla. Odstartoval jsem. Letěl jsem na Auroru. Najednou mi bylo vše jasné. Teď musím být sám. A to mohu jen na Auroře.

13. Plán odletu

Nevím, kolik času uplynulo. Zatím jsem byl poněkud apatický. Popravdě jsem byl úplně mimo. Vzpomínám si, že jsem spoustu času strávil ve své kajutě. Také jsem byl často ve skleníku, ale asi nejvíce času jsem strávil v řídicí místnosti Aurory. Seděl jsem v pohodlném křesle hlavního pilota. Odkud jsem marně pozoroval okolní hvězdy.

Nevím jistě, kdy přesně se ve mě ta myšlenka zrodila. Možná, že to bylo již na planetě, ale dozajista dozrála právě zde. V tomto křesle. Jenže od myšlenky k její realizaci je leckdy dlouhá cesta. A čas neúprosně letí kupředu. A na nikoho nečeká. Takže směle do toho.

„Počítači spustit audio konverzaci.“ Nařídil jsem. Můj osamocený lidský hlas tu zněl tak cize a zvláště.

„Audio konverzace aktivní.“ Oznamil stroze počítač. „Podej hlášení o letu schopnosti Aurory Borealis.“

„Aurora Borealis má na pravé straně poškozený plášť.“ Začal hlásit počítač. „Nicméně tato závada nikterak neohrožuje celkovou pevnost konstrukce hvězdoletu. Poškozené energetické rozvody byly opraveny. Připojené zdroje energie momentálně pracují pouze na pět procent běžného výkonu, ale jsou plně funkční. Tudíž během několika minut mohou přejít na plný výkon.“

„Motorová sekce je v naprostém pořádku a vše je připraveno k okamžitému spuštění. Hvězdná komunikace je nemožná v důsledku chybějící vysílací antény. Montáž nové není možná. Sklad náhradních dílů pro tento systém byl v části hvězdoletu, kterou zasáhl asteroid. Posádka Aurory Borealis podle aktuálních záznamů je tvořena třemi lidmi. Z tohoto důvodu nedoporučuji mezihvězdný let.“

„Kolik členů posádky je zapotřebí pro mezihvězdný let?“ „Minimální posádka pro mezihvězdný let činí sedm lidí. Konkrétně: Pilot, navigátor, obsluha radarů. Dále nejméně jeden člen pro dohled nad reaktory. Plus nezbytný personál pro obsluhu hydroponie. A minimálně jeden technik a lékař.“

Takže sedm lidí. A dole na planetě jich je třináct. Plus já. To je čtrnáct. Což je dvojnásobek minimálního počtu. Jenže jedenáct z nich nemá o systémech Aurory ani ty nejzákladnější znalosti. K tomu tu jsou veškeré popisky v angličtině. Ačkoliv ty by se daly přešlepnout. Palubní počítač by také mohl mluvit jazykem Trig. Ruda se ujme radarů a k ruce si vezme

některého z Triganů. Kormidla se ujmu já sám. Ostatně jde jen o naprogramování letu. Pak už bude stačit jen občasná kontrola kurzu. To mi moc času zabírat nebude. Navíc k tomuto úkonu snadno zaučím Algána. Ostatně nic jiného dělat nemusí. Igól a Kánli jsou technici. Opět si je mohu vzít k ruce a společně to snad nějak zvládneme.

Rozhodnuto. Letím zpět na planetu. Svolám poradu a předložím jim svou úvahu. Snad mě za ten šílený nápad nehodí do jezera k těm choborybám, nebo co to vlastně onehdy bylo. A vůbec, co je vlastně za den?

„Počítači. Kolik času uplynulo od mého příletu na palubu Aurory?“

„Dva dny, šestnáct hodin a deset minut.“ Určitě mě hodí do jezera. Pomyslel jsem si ještě.

Za několik okamžiků jsem již seděl za řízením výsadkového člunu. A následně letěl dolů na planetu k ostatním trosečnickům. Před několika dny jsem jim dal novou naději. Jenže ta se za několik okamžiků rozpadla vniveč. Dnes se k nim vracím a opět s nadějí. Otázkou je, jak dlouho tato naděje přetrvá.

Hned po přistání jsem se ničím nezdržoval. A rovnou si to zamířil do jeskynního komplexu. K mému velkému a i příjemnému překvapení jsem našel všechny, jak posedávají ve velké hale a poslouchají pozemskou hudbu. Nebyl jsem si tím zcela jist, ale domnívám se, že to byl Mozart.

Mého příchodu si nikdo nevšiml. Proto jsem se opatrně, abych je nevyrušil, posadil do volného křesílka kousek od hlavního vchodu. Následně jsem se zaposlouchal do té krásné hudby. Očima jsem přitom bloudil po hale. A to až do doby, kdy jsem spatřil Alaný. Alaný, nadpozemskou krásku z planety Triga.

Ach, krásná Alaný. Povzdechl jsem si v duchu. Proč je mezi námi tak velký genetický rozdíl. Tak rád bych tě objal a pošeptal ti do tvého krásného ouška, že tě miluji. Že chci být jen a jen s tebou. Po zbytek našich dní. Proč jen je mezi námi ta propast. Honilo se mi hlavou, zatímco hrála hudba. A hrála dlouho.

Když skladba došla ke svému konci, chopil se Ruda dálkového ovladače a vypnul přehrávač. Konečně ticho. Ale nikdo nepromluvil. Nikdo se ani nepohnul. Všichni seděli bez hlesu dál. Trigané byli doslovně okouzleni krásou pozemské hudby. Chtěl bych vidět, jak by se Mozart tvářil. Kdyby mu někdy někdo řekl, že jeho hudba bude jednoho dne znít tak daleko od jeho domova.

„Tomáši.“ Oslovila mě Marie, která se z hudebního opojení probrala jako první. Vzápětí ji následovali i ostatní.

„Konečně jsi se vrátil. Už jsme o tebe začínali mít strach.“ To promluvila Alaný.

„Vůbec jí nevěř.“ Přidal se Ruda. „Oni o tebe měli strach. Mě to bylo úplně jedno.“ Načež na své tváři vykouznil úsměv od ucha k uchu.

„Kde jsi byl?“ Zajímalo Alaný, která se také usmívala. „Všem se vám omlouvám za to, že jsem utekl, aniž bych někomu něco řekl. Na ten řídicí panel jsem se příliš upnul a mé zklamání bylo příliš velké. Zkrátka jsem potřeboval být sám. Tak říkáje, srovnat si myšlenky. A to šlo jen nahore, na Auroře. Mezi hvězdami.“

„A srovnal sis je?“ Zeptal se Ruda s pot'ouchlým úsměvem. „Nebo je máš pořád ještě vzhůru nohama?“

„Srovnal. A nikdy jsem je neměl vzhůru nohama. Na rozdíl od tebe.“ Rýpnul jsem si pro změnu já do něj. „A co vy? Jak se vedlo vám?“

„Dobře.“ Ujal se slova Algán. „Trochu jsme začali upravovat naše jeskynní obydlí. Některé místnosti jsme už zvětšili a vybrali jsme místa kde vytvoříme nové místnosti. I když, abych byl upřímný, tak jsme většinu času strávili zde. Poslechem té čarokrásné hudby.“ Načež láskyplně pohlédl na pozemský přehrávač.

„Dobře, ale já mám pro vás pro všechny úplně jinou práci. A na plný úvazek.“

„To jako, že nebudeme poslouchat Mozarta?“ Zděsila se Galíja. „Večer si ho budete moci na chvíli pustit.“ Odpověděl jsem jí s širokým úsměvem.

„A co bychom měli dělat?“ Zajímalo Rudolfa. „Chceš tu snad postavit hrad?“

„Učit se.“

„Učit se? A co?“ Nechápal Igól.

„Já, Marie a Ruda. Se budeme od vás učit jazyku Trig. To neustálé čekání na počítačový překlad je dlouhodobě neúnosné. A vy se od nás budete učit o naší technice a jak ji obsluhovat. Kapitána si vezmu do parády jako prvního. A naučím ho létat s našimi stroji. Igóla a Kánlího pro změnu zaškolím do tajů odstraňování drobných závad a poruch v našich systémech.“

„Nechci být hnidopich, Tomáši.“ řekl Ruda.

„Pozdě.“ Pronesla Marie k všeobecnému pobavení.

„Naučit se jazyku Trig? Tomu rozumím.“ Pokračoval jakoby nic. „Ale proč by se Trigané měli učit pracovat s naší technikou? Vždyť ji zde skoro nepoužíváme. Tedy, až na ten přehrávač. Ten hraje skoro nepřetržitě.“

„Protože my jsme tři a jich je jedenáct. Tudíž dohromady nás je čtrnáct.“

„Čtrnáct? Tak teď už mi to je jasné.“ Pronesl Ruda kupodivu zcela klidně. „Ty jsi byl vždycky trochu praštěný, ale teď jsi se už doopravdy zbláznil.“

„To se ti jen zdá.“

„Myslíš? A co bys dělal, kdyby nás bylo jen sedm?“

„To by ještě šlo.“ Mávl jsem ledabyle rukou.

„Tak ono by to ještě šlo. A co kdyby nás bylo jen šest? Anebo pět? To by také ještě šlo?“ Trošku se nám Ruda začíná rozpalovat. Radši to už ukončím. „V šesti bychom to snad ještě nějak zvládli. Ale v pěti? Pochybuji, že bychom v pěti udrželi Auroru v chodu během letu k planetě Urylon.“

„Ty chceš s naší Aurorou a čtrnácti lidmi na palubě letět až k Urylonu?“

„Vidíš, že ti to nakonec došlo.“

„A proč by to šlo v sedmi lidech, ale v šesti by to už byl problém?“

„Podle palubního počítače stačí k obsluze Aurory sedm lidí.“

„Jestli jsem to správně pochopil, tak ty, Tomáši tvrdíš, že bychom se mohli s vaším hvězdoletem vrátit zpět na Urylon?“

„Ano. Přesně to tvrdím.“

„Ale vždyť ho poškodil meteorit.“

„To je sice pravda, Tolijo. Ale to poškození není zase tak rozsáhlé. Navíc samotná kostra Aurory je v naprostém pořádku.“

„Takže můžeme letět domů.“ Zaradoval se Kánli.

„Moc se neraduj, Kánli. Nejprve se musíme dohodnout, jestli to riskneme. A také je tu to učení.“

„Já jsem všemi deseti pro.“ Ozval se Igól. Vzápětí následován Kánlim. „Bude to velice riskantní. Jen ve čtrnácti lidech. Z toho jedenáct o Auroře vůbec nic neví. Pokud dojde k nějaké větší závadě. Třeba zkolabují hlavní motory a pokud je nedokážeme opravit... Ani nechci domyslet.“

„Já vím Rudo, ale pověz mi. Máme tvrdnout tady a doufat, že sem někdy někdo přiletí? Nebo trochu riskovat a pokusit se o další let. Připomínám, že tentokrát se nejedná o let do neznáma. Víme, že v cíli je obyvatelná planeta a na ní lidé. Lidé, kteří by nám mohli pomoci dostat se domů. A to není málo.“

„Já jsem pro.“ Podpořila mě Marie. „Pravda, je to dost riskantní, ale tady je rizikem už jen vyjít ven z jeskyně. S klidným srdcem se ani nemůžeme přiblížit k jezeru. Natož si v něm zaplavat. Oproti tomu. V kosmu nás může trefit nějaký ten šutr, ale pravděpodobnější je, že skončíme jako svačina některé zdejší potvory.“

„Nikdo se nemusí rozhodnout hned.“ Ujal jsem se opět slova. „Času máme dost. I když bych to zbytečně neprotahoval. Stačí jeden větší asteroid a máme po Auroře. Vzpomeňte si na vysílací anténu. Tu už jeden trefil. Pokud budeme otálet příliš dlouho, mohlo by se na krásno stát, že už nikam neodletíme.“

„Co tedy navrhuješ Tomáši?“ Zeptala se Galíja. Geno biologka ze záchranné výpravy. „Nechte si to projít hlavou. Promyslete si to. A, až pak se rozhodnete. Pokud se rozhodnete pro odlet, přesuneme se na Auroru Borealis a začneme s úpravami.“

„Nastavíme počítač tak, aby na Trigany mluvil jazykem Trig a na nás česky. Přepíšeme nejdůležitější popisky do jazyka Trig. A potom opustíme tuhle prokletou soustavu. Během letu se budeme učit jazyku Trig. A současně učit Trigany obsluze palubních systémů. No a když nám štěstí bude přát. Tak za pár let dorazíme ke hvězdě DX Cancri a planetě Urylon.“

„Kolik máme času na rozhodnutí?“

„Kolik budete chtít Alaný.“

„Já si nic rozmýšlet nemusím. Když jsem poprvé stanula na zdejší půdě, tak nás bylo deset. O několik měsíců později jsem byla sama. Všichni zemřeli. A já tu umřít nechci. Radši budu riskovat v kosmu.“ Pronesla Alaný, čímž připomněla, ostatně jako Marie, zdejší dravce.

„Já jsem stále pro.“ Přidal se k Alaný Igól.

„I já.“ Připomněl se Kánli. Následně se přidali všichni. Včetně Rudolfa.

„Nuže dobrá. Tak začneme balit. Každý si vyberte, co chcete vzít s sebou, a nějak si to připravte. Na Auroře je místa více než dost. Jediné omezení vidím v tom, že se to musí vejít do výsadkového člunu. Takže Rudo. Žádnou skálu sebou brát nebudeme.“ Načež se Marie pobaveně usmála.

„A ani žádné vzrostlé stromy, Marie. A ptakopsy také ne. Ani ty malé.“ Což pro změnu pobavilo Rudu.

„Ještě tu je jedna podstatná otázka. Co s mrtvou posádkou Aurory? Upřímně. Nechce se mi je vozit s sebou.“ Náhle jako by všichni oněměli. A nebylo divu. Vždyť na palubě zůstávalo více jak sto mrtvých lidí.

„Měli bychom je pohřbít.“ Pronesla Marie. „Ale kde? A jak?“ Zeptal se Ruda. „Chceš někde kopat stovku hrobů? Nebo je pohřbíme do jednoho hromadného hrobu?“

Chvíli bylo ticho. Pak se ozval Lutyj. „S rezonanční tavičkou nebude problém vyhloubit do skalního masivu velkou jeskyni s malými výklenky. Do nich uložíme ostatky vašich a dvou našich druhů. Následně jeskyni uzavřeme a na místě vchodu vytvoříme pomník.“

A tak jsme to také udělali. Sice to trvalo několik dní, ale co jiného jsme mohli dělat. Mrtví si zaslouží klid.

Druhého dne jsme začali se stěhováním. Jako první jsme přestěhovali Marii a Rudu. Jednak toho měli nejméně a také, protože se vyznali na Auroře.

V několika následujících dnech jsme na palubu Aurory přesunuli značné množství vybavení. Včetně vybraných komponentů z triganského hvězdoletu.

Krátce po dokončení krypty jsme začali s tím nejtěžším. A to přesun mrtvých těl našich přátel. Do člunu jsme vždy naložili několik těl, se kterými jsem přistál před jeskynní kryptou. Jednotlivá těla jsme pokládali do výklenků, vytvořených k tomuto smutnému účelu. Nad každý výklenek jsme vlastnoručně napsali jméno, datum narození a datum smrti. Pro nápisy jsme se rozhodli až dodatečně, ale ani tak v tom nebyl žádný problém.

Lutyj vždy pomocí rezonanční tavičky změkčil potřebný kus skály. A my jsme do ní prstem napsali vše potřebné. Poté zas Lutyj uvedl skálu do původní tvrdosti. Jako poslední jsme k věčnému odpočinku uložili velitelku Aurory, Rosettu Parmi. Její tělo jsme uložili do středu v zadní stěně krypty. Po obou stranách již odpočívaly ostatky dvou Triganů z prvního hvězdoletu. Ty jsme sem uložili jako první.

Uprostřed krypty ponechal Lutyj podpěrný sloup, na který jsme napsali vše, co se zde událo. My pozemšťané jsme se dlouho nemohli dohodnout, který z pozemských jazyků použít. Nakonec jsme se však shodli na češtině. Jelikož my tři, co jsme to jako jediní přežili, jsme byli Češi. A tak jsme to napsali češtinou. Trigané to měli jednodušší. Měli totiž jen jeden jazyk. Nakonec jsme kryptu uzavřeli. A musím říct, že mě Trigané opět překvapili.

Ve svém hvězdoletu měli složených několik forem. Teď jednu přinesli. Postavili ji do vchodu a naplnili ji vytěženým kamenem. Následně kámen změkčili pomocí rezonance. Takto změkčený materiál se chová jako pozemský beton. Jinými slovy. Rozteče se. A po opětovném vytvrzení se

změní v pevný kámen. Následně Trigané posunou formu o kus výš. A proces se opakuje.

Po kompletním zazdění se několik Triganů chopilo menších taviček. S nimi začali změkčovat povrch nové zdi a různě jej zdobit. Mimo jiné nezapomněli na vyobrazení všech tří hvězdoletů. Symbolicky se vznášející u horního okraje bývalého vchodu. Oproti tomu u země, pod Aurorou vyobrazili nás tři. Alaný umístili do pro střed pod její hvězdolet. Sebe pak zobrazili na kraj pod svůj hvězdolet. Tím zde bylo vše dokončeno.

Posledním činem na Yzilá bylo neprodyšné uzavření vchodu do obytné jeskyně. A to stejným způsobem jako vchod do krypty. Uvnitř ponechali pouze základní vybavení a samozřejmě i nefunkční, nebo spíš polo funkční stanice igutli. Až doletíme do cíle, budou se sem moci vypravit Trigané s plně funkční řídicí jednotkou. Díky čemuž uvedou stanici do plného provozu.

14. Odlet

Následujícího rána jsme všichni nasedli do výsadkového člunu a odletěli z planety Yzilá na Auroru Borealis. Po ubytování nové posádky a zapsání jejich jmen do palubního počítače, nastal čas přejít k druhé části mého plánu. A to. Seznámit Trigany s Aurorou.

„Takže přátelé.“ Oslovil jsem Trigany. Hned jak jsme se sešli v obnovené společenské místnosti. „Dnešek věnujeme vám a Auroře Borealis. Důkladně vás tu provedeme a seznámíme s palubními systémy. Samozřejmě od vás nečekáme, že si vše hned zapamatujete. Především mi jde o to, abyste se zde trochu zorientovali.“

„Zítřka si vezmu do práce Igóla a Kánliho. Zjistil jsem, že před odletem budeme muset provést alespoň částečnou opravu štítu. Od poslední kontroly tam přibylo několik výraznějších kráterů. Hned na to doporučuji odlet. Dříve, než nás trefí něco dalšího.“

„Radary jsem už zkontroloval.“ Zareagoval Ruda na má slova. „V blízkém okolí je v tuto chvíli naprosto čisto. Tedy. Míním tím to, že se nic nenalézá na kolizním kurzu.“

„Přesto bych už chtěl být odsud co možná nejdál.“

„Souhlasím s Tomášem.“ Podpořila mě Marie.

„Aurora je v dobrém stavu, ale pokud ji ještě něco trefí, může se to okamžitě změnit. A my pak budeme ještě rádi, když se nám povede vrátit na Yzilá. Na Yzilá je sice krásně, ale strávit zbytek života mezi ptakopsy. Děkuji nechci.“

„Je pravda, že Trigany můžeme zaučovat až za letu.“ Připustil Ruda po krátkém váhání.

„A co vy? Jak se na to díváte vy?“ Oslovil dosud mlčící Trigany.

„O Auroře nic nevíme.“ Ujala se slova Alaný. „Tudíž způsob, jakým nás začleníte je zcela na vás. A co se odletu týče. Nemohu a ani nechci mluvit za své krajany, ale já budu jen a jen ráda, když odletíme co možná nejdříve.“

„Souhlasím s Alaný.“ řekl Algán. Následovaný ostatními Trigany.

Ráno jsme spolu s Kánlim a Igólem. vystoupili do volného prostoru a opravili nejvýznamnější poškození štítu. Zpočátku se oba Trigané dost báli. Ačkoliv jsem je měl celou dobu upoutané na dlouhém laně. Ale po pár hodinách se otrkali. Díky čemuž se přestali bát a dokonce se jim to začalo líbit. Takže nám šla práce hezky od ruky.

Nejprve jsme krátery překryli jemnou sítí, kterou jsme pevně ukotvili po celém jejím obvodu. Poté jsem přivolal jeden ze dvou speciálních člunů. Ty jsme měli již ze Země upravené jako míchačky na speciální štítový beton. Ten jsme pomocí velkých hadic napustili do zakrytého kráteru, kde během několika hodin ztuhl do velice pevné, ale i pružné hmoty.

Ještě toho večera jsme opustili oběžnou dráhu planety Yzilá. Kurz jsem nastavil podobný jako měl záchranný triganský hvězdolet. Jediné rozdíly byly v rychlosti a úhlu. Neodlétali jsme po elipse jako Trigané, když přilétali. Nýbrž jsme letěli kolmo vzhůru od planety. Na přímý kurz k planetě Urylon jsme přešli, až po několika týdnech letu.

Během těchto týdnů jsme se věnovali studiu jazyka Trig. A pochopitelně jsme i Trigany, alespoň povrchně, zacvičovali do tajů pozemské techniky, jejího ovládání a pro začátek i základní údržbu. Naštěstí pro nás pro všechny, aby se Trigan mohl stát kosmonautem, musel být inteligentní, vnímavý a učenlivý. A tak jim i nám to učení šlo obzvláště dobře.

Marie s Rudou byli ve srovnání se mnou o dost pozadu, neboť se na Yzilá, na rozdíl ode mě, věnovali převážně výzkumu. Nicméně i jim šlo učení jazyka Trig velmi dobře. A nebylo divu. Vždyť ta řeč nám byla tak blízká. Rozhodně zněla jako by to byla řeč nějakého ztraceného slovanského národa. Češtině se podobala asi jako staročeštině, nebo možná polštině. Až tak si naše řeči byly blízké.

Krátce po změně našeho kurzu z kolmého směru od planety Yzilá na přímý kurz k hvězdě DX Cancri a planetě Urilon mě vyhledala Alaný. Nebylo na tom nic zvláštního. Ostatně jsme spolu trávili většinu času. Alaný byla krásná, inteligentní a velice milá dívka. Asi, proto mě to k ní tak moc přitahovalo. Jen nebyť té zpropadené genetické odlišnosti. Zpropadená DNA.

„Tomáši, chci si s tebou vážně promluvit.“ Oznamila mi Alaný náhle.

„A o čem?“

„O nás dvou.“ „

Co je s námi?“ Dělal jsem úmyslně nechápajícího.

„Mám tě ráda.“ řekla mi Alaný na rovinu.

„Alaný, já...“

„Nech mě domluvit. Já tě mám ráda tak, jako má ráda Marie Rudolfa.“

„Alaný, já tě mám také rád. Ale ty sama dobře víš, jak strašná propast mezi námi je.“

„Tomáši, už dlouho tě nepovažuji za barbara. Pochopila jsem, že i když je na Zemi spousta barbarů, tak ty a tví dva přátelé k nim rozhodně nepatříte.“

„Drahá Alaný, já nemyslím morální propast. Nýbrž propast genetickou.“

„Genetickou?“ Nechápala, co tím myslím.

„Alaný, přeci nebudu tobě, geno biologce, já pilot vysvětlovat, jak velký genetický rozdíl je mezi námi dvěma.“

„Tak se mi zdá, že jsi nepochopil, co znamená náš genetický index. Tak tedy dobře poslouchej. Genetický index se skládá ze tří samostatných čísel. To první 009 udává takzvanou rodovou příbuznost. První číslovka určuje příbuznost mezi rodiči či prarodiči a jejich potomky. Druhá číslovka označuje příbuznost sourozeneckou, popřípadě ob jednu větev. Myslím, že to se týče tebe a tvé sestřenice Elišky. Nuly v těchto případech znamenají, že nejsme nikterak příbuzní. Pro nás je však nejdůležitější to třetí číslo. To, totiž označuje genetickou slučitelnost. Konkrétně číslo devět znamená, že jsme geneticky naprosto stejní. Jinými slovy. Naše dva národy jsou naprosto identické a tudíž zcela kompatibilní.“

Tímto prohlášením mi naprosto vyrazila dech. Dva světy vzdálené od sebe více jak tisíc světelných let a deseti tisíce let vývoje k tomu. A výsledkem mají být dva naprosto identické lidské druhy? To asi nikdy nepochopím. Ačkoli jsem pilot a technik. Co já vím o kosmické biologii? Sakra vždyť o ní nic neví ani vědci na Zemi. Dávno před naším odletem vypočítali pravděpodobnost, že cestou potkáme inteligentní tvory na hodnotu mezi jedním, až dvěma procenty. A že budou vypadat jako my? O tom odmítali být jen uvažovat.

„A co znamenají ta zbylá trojčísla?“ Zeptal jsem se po chvíli. „Určují odlišnosti a jejich závažnost. 112 znamená, že od nás máte dvě odlišnosti. První jednička říká, že se jedná o vcelku nepodstatné odchylky. Druhá jednička označuje, že tyto odchylky jsou časově konvergentní. Neboli, že se během několika desítek či stovek generací samy vytratí. Třetí číslovka zase určuje uměle vytvořené odlišnosti.“

„To ale už není tak podstatné. Jedná se o úpravy, které jsme na sobě v průběhu věků provedli sami. Například. Jedna úprava je naše prodloužení života. Druhá úprava je tak trochu spjata s tou první. Myslím tím zuby. Díky této úpravě se náš chrup samovolně obnovuje. A pokud dojde k nějakému výraznějšímu poškození či ztrátě celého zubu, naroste nám prostě nový.“

„Jestli to dobře chápu. Ty mi tady tvrdíš, že jsme naprosto stejní? Že naše dvě rasy jsou ve své podstatě jedna. A ty, jak říkáš, drobné odchylky jsou ve své podstatě bezvýznamné?“

„Ano. Konečně jsi to pochopil.“

„Ale moment. Něco mi tu nehraje. Když jsme byli v našem člunu. Galíja říkala, že jí ten index vyšel 019. Podle toho, co jsi mi teď řekla to vypadá, že by Galíja měla být mou sestrou?“

„Samozřejmě, že není. Jednička je velmi malá genetická příbuznost. Tvá skutečná sestra by musela mít číslo osm, nebo devět.“

„Osm, nebo devět?“ Zeptal jsem se nechápavě. „Osm znamená jeden společný rodič. Devět oba společní rodiče. Ta jednička je skutečně téměř zanedbatelná. Mnoho Triganů má v indexu i číslo čtyři. Přitom nejsou nikterak příbuzní. Je to jen značná genetická podobnost, ale to je vše.“

„Ale pořád nechápu, jak je to možné? Vždyť vaše civilizace je o desítky tisíc let starší. Navíc nás odděluje více jak tisíc světelných let vzdálenosti?“

„Na Trigu máme jednu, až dosud nepotvrzenou teorii. Když na dvou podobných světech nastanou podobné podmínky, můžou se na nich vyvinout podobné formy života.“

„To zní vcelku logicky.“ řekl jsem chápavě, ale pak jsem dodal první věc, která mě napadla. „Čalí.“

„Co je s ní.“ Nepochopila Alaný co tím myslím.

„Chci tím říct, že na Zemi nemáme nic podobného jako jsou vaše čalí.“

„Nějaké odchylky budou vždy.“

„To asi ano, ale jestli se na dvou světech vyvinul člověk do naprosto shodné formy, tak si myslím, že i ostatní živočichové by si měli být značně podobní. Nemyslíš?“

„V tom máš pravdu. Vaši planetu znám pouze z vašich počítačových záznamů a filmových dokumentů, které jsi mi pouštěl. A takhle zpětně musím přiznat, že život na planetě Zemi a na Trigu si až tak moc podobný není.“

„Tak si myslím, že budeš mít ještě spoustu práce, než budou všechny takovéto otázky zodpovězeny.“ Načež jsem Alaný láskyplně objal a políbil.

15. Červí díra

Od našeho odletu z planety Yzilá již uběhlo téměř čtvrt roku. Naše znalost jazyka Trig se značně zlepšovala. Marie s Rudou měli ještě nějaké ty mezery, ale já jsem mluvil vcelku plyně. Ačkoliv o dokonalosti mého ústního projevu jsem si nedělal žádné velké iluze. Každopádně jsem se již dokázal domluvit bez počítačového překladu.

Trigané se velmi ochotně učili všemu o naší technologii. A také jim to šlo. Naštěstí byla naše Aurora postavena tak, aby bylo vše co možná nejjednodušší. Jak na ovládání, tak i na případnou opravu. K tomu jsme doposud měli štěstí. Neboť vše pracovalo tak, jak má. Nějaké ty poruchy se samozřejmě objevily, ale vždy se jednalo víceméně o drobnosti. Proto mě poněkud překvapilo, když mi Alaný oznámila, že se mnou musí probrat něco závažného.

„Tomáši, už několik dní o tom diskutuji s Galíjou. A po tom, co se včera přihodilo Marii už nehodlám déle otálet.“ Maria si včera ráno postěžovala, že ji bolí břicho. A naše dvě geno biologky se na ni v podstatě sesypaly. Naštěstí se za několik minut ukázalo, že se jedná o lehký zánět slepého střeva. S čímž si děvčata poradila během několika minut. A to bez operace.

„A s čím nechceš otálet?“ Zeptal jsem sem když se Alaný neměla k pokračování.

„Chci si tě upravit po našem.“

„To jako s bůčkem a na česneku?“ Zeptal jsem se pot'ouchle.

„Co?“ Zeptala se Alaný zmateně.

„Ale nic. Klidně pokračuj.“

„Mám na mysli naše genetické úpravy. Především prodloužení života. Úprava chrupu a také ti chci odstranit to zbytečné slepé střevo.“

„Možná i vousy. Beztak si je denně odstraňuješ. Co ty na to?“

„Dej mi pár minut na rozmyšlenou.“

„Rozmýšlej si to, jak dlouho chceš. Ale měj na paměti, že jak se rozhodneš ty, tak se určitě rozhodnou i Marie s Rudou. Myslím, že tě berou jako svého velitele.“

„Technicky vzato jím jsem. Ale ve skutečnosti o všem rozhodujeme společně. Tak nevím, proč by mě tak měli brát.“

„Tak si to trochu přebereme.“ Přemýšlel jsem nahlas. „Prodloužení života? Nevidím jediný důvod, proč něco takového odmítnout. Vylepšení zubů? To by odmítl jen naprostý blázen. Slepé střevo? Pokud vím, tak mi je

také k ničemu. A pokud ho nebudu mít? Když nic jiného tak se mi nebude moct zanítit jako Marii. A vousy? Je pravda, že nesnáším holení. Na druhou stranu nesnáším i ty vousy.“

„Takže to bereš?“ Skočila mi do uvažování Alaný.

Neodpověděl jsem jí hned. Ještě chvíli jsem nad tím přemýšlel. „Ano. Beru to.“

„To jsem opravdu ráda.“

„Moc se neraduj.“

„Jak to? Vždyť s tím souhlasíš. A ostatní jistě budou také.“ Nechácala Alaný co tím myslím.

„Ruda s tím zcela určitě bude souhlasit. Jenže u Marie si tím už tak moc jistý nejsem.“

„Proč myslíš, že s tím nebude souhlasit právě Marie?“

„Ono ani tak nejde o domněnku, jako spíš o jistotu.“

„Tak teď tomu už vůbec nerozumím, Tomáši.“

„To je prosté. Marie je totiž žena.“

„Toho jsem si jaksi nemohla nevšimnout.“

„Ano. A jak známo, drahá Alaný. Ženám vousy nerostou, a proto jim je nemůžeš geneticky odstranit.“

„Mizero.“ Odvětila vesele.

„Pro Marii mám samozřejmě něco jiného.“

„Vážně? A mně to nenabídneš?“

„Blokáda měsíčních cyklů je jen pro ženy. K tomu přidám jednu drobnou genetickou úpravu pro ulehčení porodu. A tu ty určitě nikdy potřebovat nebudeš. Nebo se domníváš že ano?“

„Možná, že ano. Ale to bude také záležet na tobě.“

„Mizero.“ Opět odvětila vesele.

„Kdy to chceš udělat?“

„Co možná nejdřív. Teď mi stárneš moc rychle.“

„Co naděláš. Mladší už nebudu.“

„Tím bych si na tvém místě zas tak moc jistá nebyla. Až s tebou skončím, budeš mít organizmus tak vyladěný, že budeš vypadat o několik let mladší. Přinejmenším o deset let. Možná i víc.“

„Tak na to jsem zvědavý.“ Pronesl jsem s nevěřícím úšklebkem.

Hned druhého dne začala Alaný provádět ony úpravy. Zabralo jí to téměř měsíc, jelikož jsme vše museli koordinovat s mými povinnostmi vůči zbytku posádky. Jako nejproblematictější se ukázalo ono prodloužení věku.

Neboť jsem během oné doby musel být v umělém spánku a to celých pět dní. Ale i to se povedlo. Jen na to omládnutí si musím nějakou dobu počkat. Neboť, jak říká moje Alaný, každá změna potřebuje svůj čas.

V průběhu několika týdnů nás takto upravili všechny tři. Jen u Marie to děvčatům trvalo o několik dní déle nežli u nás. A tak se stalo, že namísto toho, abychom byli v polovině našich životů, jsme se ocitli zpět na jeho počátku. Tisíc let. Není pro Trigany nic výjimečného. To jen my pozemšťané na to nejsme zvyklí.

Ani nevím, jak se to stalo, ale najednou jsme za sebou měli první rok z cesty k planetě Urylon. Dlouhé chvíle jsme totiž vůbec neměli. Buď nás palubní počítač a posléze i Trigané učili znalostem jazyka Trig. Nebo jsme naopak my učili Trigany. A to znalostem naší techniky. Každá volná chvílka byla okamžitě zaplněna naší pozemskou hudbou.

K tomu Trigané objevili kouzlo pozemských dokumentárních filmů. Nejvíce je zaujaly ty o přírodě a vesmíru. Největším překvapením pro ně bylo, když se v jednom pořadu dozvěděli, že pozemšťané dokáží na dálku odhalit, zda kolem hvězdy obíhají nějaké planety a jakého jsou typu. Ale také narazili na naši temnější stránku. A ta měla hned dvě jména. Hirošima a Nagasaki. Nejprve se zeptali Alaný, zda o tom něco ví, ale ta o tom nevěděla zhola nic. A tak přišli za mnou.

„Tomáši?“ Oslovil mě Algán. „Můžeš nám věnovat několik minut?“

„Jistěže. Co potřebujete, Algáne?“

„Co ti říká jméno Hirošima a Nagasaki?“ Zeptal se Algán. Při čemž to vyznělo, jako kdyby ta dvě nešťastná města byla jedním. A jak se vzápětí ukázalo, také to tak myslel.

„Říká mi to – ostuda lidstva.“ Odpověděl jsem mu klidně.

„Jak jste jen mohli to město tak zničit? Vždyť bylo plné lidí. Starců, žen, dětí.“ Ještě dodal.

„Tohle je příliš závažná otázka, než abychom ji probírali vestoje a uprostřed chodby. Lepší bude, když se na to někde v klidu posadíme a tam se vám to pokusím vysvětlit.“

Aniž bych čekal na odpověď, namířil jsem si to do společenské místnosti. Zde jsme se na to opravdu posadili.

„Takže. Kde začít?“

„Hirošima a Nagasaki.“ Připomněl mi Algán. Samozřejmě zbytečně. Neboť na takovou otázku se jen těžko dá zapomenout.

„Tak tedy. Již na Yzilá narazila Alaný v našich záznamech na zvěrstva, jež se děly na Zemi. Bylo to v období takzvané druhé světové války.“

„Samotný ten název neznamena, že se bojovalo na celém světě. Jen v něm bojoval alespoň jeden národ z každého kontinentu. Tehdy jsme spolu o tom také mluvili. Jenže jsme se zaměřili hlavně na Evropu a nacistické Německo. Oproti tomu v Asii se nachází jiný stát. Jménem Japonsko.“

„Dnes už je Japonsko velmi vyspělý a mírumilovný stát. Jenže v oněch dobách tomu tak nebylo. Japonsko je sice krásná země, ale chudá na nerostné zdroje. Proto se tehdejší japonská vláda rozhodla, že si vezme vše, co potřebuje, u sousedů. A to silou. Tak začali útočit na své sousedy. Nutno dodat, že se jim zprvu dařilo. Jenže po nějaké době zaútočili i na Američany. A to byla velká chyba. Vrchní velitel jejich námořních sil moudře varoval japonského císaře před tímto krokem. Tvrdil, že Amerika je jako spící obr, kterého není radno probouzet. Mínil tím, že Amerika je velká země s dostatkem zdrojů. Surovin i lidí. K tomu má velký průmyslový potenciál.“ Doufal jsem, že okolnosti vysvětlují srozumitelně, a pokračoval.

„Pokud je Japonsko napadne, obr se probudí a začne se bránit. Americký průmysl se rozběhne na plné obrátky a do půl roku získají nad Japonskem nesmírnou převahu. Slova onoho admirála se skutečně vyplnila. Avšak Japonci měli nad Američany jednu dost pochybnou výhodu. Přesto to výhoda byla. Byli to totiž fanatici. Měli svůj názor na to, co je čest. A podle toho se chovali. Čestný voják se nikdy nevzdává. A tak se nevzdávali. Když je Američané začali zatlačovat zpět na jejich vlastní území, Japonci většinou bojovali do posledního muže. Bojovali o každou mez, každý strom či větší kámen. A co bylo nejhorší? Když Američané dobývali jeden z Japonských ostrovů, stalo se, že tam našli samé mrtvé lidi. Civilisté to považovali za zhanobení a tak mnozí páchali rituální sebevraždy. Nebo se alespoň vrhali z útesů.“

„Myslím, že se tehdy Američané zcela oprávněně, obávali dne, kdy jejich vojáci zaútočí na japonskou pevninu. Tehdy už nikdo nepochyboval o tom, že Japonsko prohraje. Američané se však obávali ztrát na životech. A to obrovských ztrát. A na obou stranách. Někteří se prý obávali toho, že až dobudou poslední kout japonské pevniny, zemře i poslední Japonec. A to nikdo nechtěl. Proto se rozhodli Japonce zastrašit nově vyvinutou zbraní. Proto svrhli atomovou bombu na město Hirošima a o tři dny později svrhli druhou na město Nagasaki. Tehdy zemřelo během okamžiku mnoho tisíc

lidí a další tisíce jich zemřelo ještě poté. Na následky ozáření. Odhady říkají, že ty dvě bomby zabily sto padesát až dvě stě padesát tisíc lidí. Jenže na druhou stranu možná zachránily milióny.“

Během mého výkladu byli všichni zticha. Nikdo z Triganu hrůzou ani nedutal. Ani jsem se jim nedivil. Tehdejší události byly příliš děsivé, než aby se to někdo pokoušel zlehčovat. A Trigané byli zapřísáhlí pacifisté. Vždyť už jen samotná myšlenka na násilí v nich budila zděšení a odpor.

„A kolikrát jste na sebe tu atomovou bombu ještě svrhli?“ Opatrně se mě zeptal vyděšený Algán.

„Proti lidem ji od té doby nikdo nepoužil, ale přesto. V průběhu několika nadcházejících desetiletí bylo odpáleno mnoho desítek bomb. Vždy se však jednalo o test nového typu. Typu, který byl, alespoň většinou silnější nežli ten předchozí.“

„Ale ty testy provádíte stále?“ Nedal se Algán tak snadno odradit.

„Už ne. Po druhé světové válce vypukly tak zvané závody ve zbrojení. Některé z vítězných států začaly vyvíjet vlastní bombu. Dopadlo to tak, že se i samotní představitelé oněch zemí nad množstvím těchto bomb zalekli a začali mluvit o celosvětovém jaderném odzbrojení.“

„A odzbrojily jste se?“

„Zpočátku to šlo velmi pomalu, ale několik let před naším odletem došlo k úplnému jadernému odzbrojení. Zůstalo jen několik silnějších bomb. A ty byly uloženy na bezpečné místo na mezinárodním území, kde jsou pod stálou kontrolou mezinárodních oddílů.“

„Proč jste si ty ohavnosti ponechali? Nebylo by lepší se jich zbavit definitivně?“

„Bylo i nebylo, Algáne.“

„Tomu nerozumím. Vždyť si to protiřečí.“

„Jak se to vezme. Ty bomby jsou uloženy a zajištěny, aby je některá ze stávajících zemí nemohla zneužít. Zároveň slouží jako možná ochrana planety.“

„Bojíte se snad, že na vás zaútočí někdo z vesmíru? Upřímně. To mi přijde jako pochopitelné, ale naše společenství se doposud s žádnou takto nebezpečnou civilizací nesetkalo.“

„Sice jsem i o této variantě slyšel, ale skutečnost je jiná. I když v podstatě stejně děsivá. Zachování několika bomb si vymínili naši vědci.“

„Vědci? Proč právě vědci?“

„Každým dnem na Zem dopadají asteroidy. Drtivá většina jich je ale tak malá, že zcela neškodně shoří v atmosféře. Jenže v historii naší planety se již několikrát stalo, že na povrch dopadl meteorit značné velikosti. A také se stalo, že způsobil masové vymírání druhů.“

„Co se těchto velikých objektů týče, tak ty se vědci již celá desetiletí snaží nalézat a zaměřovat jejich oběžnou dráhu. Nicméně. Kdyby se nějaký vychýlil ze své dráhy a namířil si to k Zemi, pak by lidstvo mohlo sáhnout po jaderné bombě. Dopravit jí na asteroid a tam ji odpálit. Čímž by se onen pomyslný asteroid měl vychýlit a minout naši Zemi.“

Dál jsem se nedostal, neboť nás přerušil náhlý otřes paluby. Přetrvávající několik vteřin.

„Co to bylo?“ Zeptal se někdo ze skupiny Triganů, ale nepostřehl jsem kdo to byl.

„Nevím.“ Odpověděl jsem po pravdě. „Mohli jsme se srazit s nějakým větším asteroidem.“ Navrhl Kánli poněkud váhavě. „Možné by to bylo, ale moc se mi to nezdá. Zajdu do řídicí místnosti. Tam se dozvím víc.“ řekl jsem a odešel. Nešel jsem však sám. Celá skupina mě následovala.

Jakmile se přede mnou otevřely dveře do řídicí místnosti, všiml jsem si, že vysadila hlavní kamera. Velká obrazovka totiž ukazovala naprostou tmu. To, co ukazovala doposud se sice o moc nelišilo, ale přesto tam nějaké ty hvězdy byly vidět. Byť značně zkreslené v důsledku naší rychlosti. Jenže teď tam byla tma.

„Asi to bude tak, jak jsi říkal, Kánli. něco nás trefilo. A zřejmě se tak stalo u okraje štítu, neboť nám nefunguje hlavní kamera.“ Zkusil jsem přepnout na jinou kameru. Jenže ani ta nic neukazovala. A ani žádná jiná. Včetně těch bočních.

„Tak tohle je divné.“ Pronesl Igól. „Podle tohotole panelu pracují všechny kamery správně, ale přitom je všude tma.“

„Tak si na to zkusíme posvítit.“ Načež jsem nechal vysunout reflektor vedle jedné kamery. A světe div se. Měli jsme obraz. Otočil jsem světlo tak, aby osvětlovalo čelní štít. Samo sebou, že osvětlil jen jeho část. Neboť štít byl vypouklého tvaru. Navíc byl pro jeden reflektor příliš velký.

„Tahle část štítu je v pořádku. Krátery, co v ní vidím jsou příliš malé. Ty by takový otřes způsobit nemohly.“ Pro jistotu jsem zkontroloval celý štít. Ale nic jsem nenašel.

„Tak přátelé.“ řekl jsem teď již všem, neboť mezitím co jsem prohlížel štít pomocí vysunovacích kamer a reflektorů, přišli i zbylí členové posádky.

„Štít je v pořádku. Žádný z tlakoměrů nehlásí sebemenší únik atmosféry. Z toho všeho usuzuji, že nás nic nezasáhlo.“

„A co ta tma?“ Zeptal se Algán za všechny.

„To nevím. Přístroje nic nehlásí.“

„Možná, že jsme vlétli do hustého oblaku prachu. A ten brání průniku světla.“ Navrhl Ruda jednu logickou možnost.

„Ale co pak způsobilo ten otřes? Pochybuji, že na to nějaký prach mohl stačit.“

„Nějaká porucha.“ Navrhl Kánli poněkud nesměle.

„Počítač nic nehlásí. A sakra.“ Zaklel jsem. Něčeho jsem si totiž právě všiml. A rozhodně to nebylo nic dobrého.

„Co se děje?“ Zeptal se Ruda.

„Náš rychloměr.“ Odpověděl jsem prostě.

„A sakra.“ Zopakoval po mě Ruda. Jakmile uviděl to, co mám na mysli.

„Co se děje?“ Ptali se už i ostatní. Neboť neviděli to, co my dva.

„Rychloměr ukazuje, že stojíme na místě.“ Vysvětlil jsem tazatelům.

„To musí být nějaká chyba. Vždyť jsme ještě dnes ráno letěli téměř rychlostí světla.“ Konstatoval Algán. „Sám jsem to kontroloval. Taková rychlost se přeci nedá ubrzdít během pár hodin.“

„Tak tohle je opravdu divné.“ řekl jsem o několik minut později.

„Všechny systémy hlásí, že stojíme na místě, ale motory přitom jedou na plný výkon. Jenže to nedává smysl.“

„Tomáši, zkus je tedy vypnout.“ Navrhl mi Ruda. „Přinejhorším trochu zpomalíme a ztratíme tím nějaký ten čas, ale to je asi tak vše.“

„Motory vypnuty.“ Oznámil jsem po chvíli.

Je pravda, že když motory nebudou pracovat, začneme zpomalovat až na pětinu rychlosti světla. Naši vědci tomuto záhadnému jevu nikdy nepřišli na kloub. To jediné, s čím přišli, byla pouhá teorie. Všechny sondy, které lidstvo dosud vytvořilo, nepřesahovaly onu limitní hranici. Proto je stačilo uvést do pohybu a ony si bez dalších zásahů pohonné jednotky udržely svoji rychlost.

Jenže při překročení pětiny rychlosti světla začíná působit odpor samotného prostoru. Proto musí motory Aurory neustále běžet na plný výkon. A při dosažení devadesáti šesti procentní rychlosti světla dochází k vyrovnání tažných sil našich motorů s odporem samotného prostoru.

„Žádná viditelná změna nenastala.“ Konstatoval Algán po chvíli čekání.

„Co teď?“ Zeptal se někdo vzadu.

„Nic. Jestli jsme jen v nějakém oblaku prachu, tak postačí počkat, než z něho vyletíme. A pak se uvidí, co dál.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Těžko říct, Alaný. Pár minut. Pár hodin. Nebo také několik dní.“

„To nezní moc povzbudivě.“

„Ne, Alaný. To nezní.“ Dal jsem jí za pravdu.

„Tomáši!“

„Děje se něco Marie?“

„Radiace.“ řekla Marie a vypadala jako by tím jedním slovem řekla vše.

„Co je s radiací?“ Musel jsem se po chvíli zeptat.

„Není.“

„No a?“

„Venku není žádné měřitelné záření. Ve vesmíru je vždy nějaké to záření, ale teď tam není vůbec nic. Pokud jsme v nějakém prachu, tak by se tu ta radiace měla naopak koncentrovat.“ Dodala ještě.

Od otřesu uplynula téměř hodina, aniž by se něco změnilo. Po celou tu dobu jsme byli všichni v řídicí místnosti. Vtom se Aurora opět otřásla. Jenže tentokrát byl otřes Aurory silnější a delší. Naštěstí pro nás se nikomu nic nestalo. Tedy až na Rudu. Toho nečekaný otřes poslal rovnou k zemi. Neboť jako jediný v ten okamžik stál, přitom se praštil do hlavy. Inu. Asi bude mít pěknou bouli.

„Hvězdy!“ Vyhrkla ze sebe Galíja.

A skutečně – před námi bylo plno hvězd.

„Zapnout všechny kamery.“ Nařídil jsem a sám jsem začal zapínat vše co jsem měl v dosahu.

„Marie, co ta tvoje radiace?“

„Vůbec to nechápu, ale vše je v normálu. Zachytáváme nepatrné stopy záření. Jako obvykle.“

„Alaný pust' nám na hlavní obrazovku záběr z některé zadní kamery. Prohlédneme si, v čem jsme to byli.“

„A sakra.“ Opět jsem zaklel. Neboť se na obrazovce neobjevil žádný oblak prachu, ale obyčejný kosmický výhled. Čily hvězdy. Ani v okolí nebylo vidět nic jiného, než hvězdy a zase hvězdy. Jako kdyby si z nás vesmír dělal legraci.

„A sakra.“ Opět jsem zaklel. Neboť jsem právě pohlédl na rychloměr. Už neukazoval, že stojíme. Nyní jsme letěli. Jenže pětinou rychlostí světla.

„Jak je to možné? Ještě před hodinou jsme letěli devadesáti šesti procentní rychlostí světla. A teď jsme na nějakých dvaceti procentech. Přitom jsme necítili žádné přetížení tak typické pro výraznou změnu rychlosti. Vždyť přetížení muselo být obrovské.“ Uvažoval Algán nahlas.

„A co naše poloha? Kolik jsme za tu hodinu urazili?“ Zeptal se Igól.
„Když jsme letěli bez motorů.“ Ještě dodal.

„Počítač už ověřuje naši polohu.“

„Ale nějak mu to trvá.“ Konstatoval Ruda.

„Nejspíš bude trochu rozhozený. Díky té hodinové absenci veškerých údajů z vnějších senzorů.“ Usoudil jsem.

„A sakra.“ Opět jsem zaklel. Už ani nevím pokolikáté to dnes bylo.

„Co se děje tentokrát?“ Zeptala se mě Alaný.

„Počítač určil naši polohu. A jsme úplně jinde, než bychom měli být.“

„Jak to myslíš, Tomáši?“

„Podívej se sám, Algáne.“ Načež jsem nechal na hlavním monitoru zobrazit hvězdnou mapu.

„Tady je planeta Yzilá. Zde je Urylon. Náš cíl. A Aurora by měla být někde v této oblasti. Jenže není. V tuto chvíli jsme zde. Poblíž této hvězdy. A podle vašich map se jmenuje Zantilo.“

„Zantilo.“ Vyhrkl ze sebe překvapený Algán. „Kolem té hvězdy přeci obíhá planeta Nutyt.“

„Je osídlená?“ Zeptal jsem se.

„To si piš, že ano.“ Pozemské rčení z úst Trigana? Jak zajímavé. „Planetu Nutyt objevil před více jak třemi sty lety právě náš hvězdolet. Tehdy totiž letěl jako hlavní.“ Vysvětloval nám Algán. „O několik let později byla Nutyt trvale osídlena Trigany z planety Argaj.“

„Výborně. Takže teď letíme na Nutyt.“ Pronesl jsem.

„Jak jsme od ní daleko?“ „Asi tři čtvrtě světelného roku, Alaný.“

„To, ale znamená, že naše cesta potrvá méně jak dva roky. Namísto původních pěti.“ Spočítala si rychle Alaný.

„Správně. Sice do letíme jinam, než jsme chtěli, ale ano.“ Potvrdil jsem její domněnku.

„Ale jak je to možné? Tolik světelných let během jedné hodiny. Vždyť Nutyt dělí od Urylonu téměř dvacet světelných let.“ Nechápal Kánli.

„Na Zemi máme mnoho teorií týkajících se vesmíru a různých vesmírných jevů. A nutno dodat, že některé z těchto teorií jsou poněkud výstřední. Nicméně, kdysi si někdo vymyslel kosmické objekty, jež nazval

černé díry. Zprvu se objevovaly pouze ve smyšlených příbězích, ale časem se jimi začali zabírat i skuteční vědci. Až jednoho dne v kosmu objevily skutečnou černou díru. Od té doby vědci již tak snadno nezavrhnou podobné výstřední teorie. A jedna z nich právě popisuje to, co se stalo nám, říkáme tomu červí díra. Jejím prostřednictvím je teoreticky možné urazit obrovské vzdálenosti během krátké chvíle.“

„Jo. Jenže nikdo žádnou červí díru nikdy neviděl.“ Připojil se Ruda.

„Až dodnes.“ Podotkl jsem.

„Vypadá to tak. Jenže z onoho průletu nemáme jediný byt informací. Naše senzory zkrátka nic nezaznamenaly.“ Upozornil nás Ruda na onen fakt.

„Jenže když máš něco, co vypadá jako slepice, chová se to jako slepice, kvoká to jako slepice a snáší to vejce jako slepice, tak to asi ta slepice bude. Nemyslíš Rudo?“

„Asi budeš mít pravdu, ale je to dost podivné.“ Neodpustil si Ruda.

„Vesmír má zkrátka podivný smysl pro humor.“

„Upřímně řečeno.“ Ozval se Algán. „Vůbec to nechápu. Za celá ta tisíce letí, co létáme do vesmíru, jsme se s ničím podobným nikdy nesetkali.“

„Jak jsem již řekl, příteli. Vesmír má podivný smysl pro humor. Nicméně se domnívám, že se s tímto jevem vaše civilizace setkala již vícekrát.“

„Nemyslíš, že bychom v tom případě onen jev znali?“

„To si nemyslím. Alaný mi kdysi vyprávěla o vašich průzkumných výpravách ke hvězdám. A neopomněla se zmínit o tom, že vám v průběhu věků zmizelo několik desítek hvězdoletů. A to zcela beze stopy.“

„Ty myslíš, že mohli narazit na tu červí díru?“

„Ano. Sice pochybuji, že všechny, ale některé určitě.“

„Jenže žádný hvězdolet nikdy nic podobného nenahlásil.“ Upozornila mě Alaný na domnělou chybu v mé úvaze.

„Nezapomínejte na fakt, že se bavíme na teoretické úrovni. Nicméně. Pokud skutečně proletěli červí dírou, je zde otázka, kde se z ní vynořily? A jestli se z ní vynořily? Nezapomínejte, že triganské hvězdolety jsou jiné konstrukce než Aurora.“

„Ať je to tak či onak. Pro nás je momentálně podstatnější fakt, že se nám cesta zkrátila z pěti let na necelé dva. To, že doletíme k jiné planetě? No a? Hlavní je, že patří do společenství.“ Ukončila naši debatu Marie.

16. Nutyt

„A jsme tu. Planeta Nutyt.“ Prohlásil spokojeně Algán v okamžiku, kdy naše Aurora Borealis vstoupila na oběžnou dráhu kolem oné planety. A o chvíli později jsme už byli všichni pohodlně usazeni ve dvou výsadkových člunech. Já, jako pilot jsem byl pochopitelně v tom prvním. Druhý poletí za námi řízený autopilotem držícím kurz dle mého letu. A vzápětí přistane vedle nás na místě, které vyberu. Nebo ho spíš vybere Algán.

Poslední týden cesty jsme se snažili spojit s planetou prostřednictvím naší vysílačky. Jenže marně. Nikdo nás neslyšel. Podle Kánliho, to není až tak překvapivé. Trigané sice své okolí kontrolují. Hledají velké asteroidy, jež by mohly ohrozit obyvatele. Jenže tak činí jen občas. Proto není tak překvapivé, že nás nezaměřili opticky a ani pomocí radarů, které sice jsou výrazně výkonnější než ty na jejich starém hvězdoletu, přesto se těm pozemským nedokážou ani přiblížit.

Radiový signál by dokázali zachytit pouze tehdy, kdyby zrovna poslouchali. Jenže k tomu nikdo nemá důvod. A bezdrátové frekvence používané na planetě jsou pro nás momentálně nedostupné. Na jejich úspěšné použití musíme být přímo u planety. A to už můžeme raději přistát, než se zdržovat s nějakým voláním. Místní budou pěkně překvapení, až tam přistanou dva naše čluny.

„Startujeme.“ Oznamil jsem poté co jsem se ujistil, že jsou všichni na svých místech. Načež jsem spustil antigravitační jednotku na první stupeň. Čili ven z hangáru. Následně jsem pohon přepnul na druhý stupeň. Což je běžný výkon pro let mezi mateřským hvězdoletem a cílovou planetou. Pohledem na malý displej jsem si ověřil, že druhý člun nás následuje přesně podle programu. Ale pak už jsem se ničím nerozptyloval.

Po několikaminutovém letu, kdy se naše čluny dostaly do předem vybrané oblasti, nadešel čas pro zahájení sestupu do atmosféry planety Nutyt. A lidé tam dole o nás stále neměli ani to nejmenší tušení. Jak se asi budou tvářit, až jim budeme prolétat, téměř bezhlučně, nad hlavou? Proletělo pro změnu mou hlavou.

„Jak to vidíš s místem pro naše přistání, Algáne?“

„Stoč to kousek na sever, Tomáši. Krajinu pod námi poznávám. Snad.“ Konstatoval potichu. Jen sám pro sebe. „To stačí.“ Zarazil mě v okamžiku, kdy se mu zdál kurz dobrý. „Asi tisíc kilometrů před námi je místo, kde

přistál hvězdolet, jenž jako první objevil tuto planetu. A tam přistaneme i my.“ Rozhodl.

„Předpokládám, že místa tam bude dost.“ Usoudil jsem nahlas.

„Jistě. Triganské hvězdolety jsou o dost větší než tyto výsadkové čluny. A navíc je kolem dostatek volného prostoru. Ono totiž místa prvního přistání zpravidla ponecháváme volná. Jen tam umístíme nevelký památník oné události, ale tomu se hravě vyhneme.“ Vysvětlil mi Algán.

Doletět na ono památné místo nám trvalo pouhou půlhodinu. Jen jsem ještě musel několikrát upravit kurz. To, ale byla pouhá drobnost. Trefit se přesně na jedno konkrétní místo vzdálené tisíc kilometrů? A bez přístrojů? Nesmysl. To dokážou jen borci v Hollywoodských filmech.

„Támhle je ten památník.“ Upozornil mě Algán.

„Vidím ho. Přistanu kousek za ním.“

Jenže to nešlo tak rychle. Nejprve jsem musel počkat, až několik skupinek lidí, kteří tam byli na pikniku, uvolní místo pro přistání. Naštěstí jsou Trigané chápaví. Tudíž to trvalo jen malou chvilku. A my jsme mohli přistát.

„Oba čluny bezpečně přistály.“ Oznámil jsem. „Teď jsem jen zvědavý? Jak navážeš kontakt s domorodci? Algáne?“ „

Neměj obavy. Na tyto situace jsem školený.“ Odpověděl Algán s úsměvem od ucha k uchu. „Konečně jsem zase doma.“ Ještě dodal.

„Tak jdeme ven.“ Zavelel jsem. Ačkoliv to bylo vcelku zbytečné. Ta nedočkavost všem jen čišela z obličejů. Do přechodové komory se vešlo pouze sedm lidí. Tudíž jsme z našeho člunu museli vystoupit nadvakrát. Neboť nás uvnitř bylo devět. Ve druhém člunu to měli jednodušší. Tam jich bylo pouze pět.

„Zdravím vás, přátelé.“ To oslovil Algán své krajany. „Mohl by někdo, prosím, zavolat starostu?“ Požádal je. „A zdejšího zástupce pro kosmonautiku?“

„Už jsou na cestě.“ Odpověděl někdo z přítomných.

„Kdo jste?“ Zeptala se jedna žena.

„Odkud jste přiletěli?“

„Kdo jste?“

„Co je to za divné hvězdolety?“ Začali se ptát jeden přes druhého.

„Počkejte pár minut. Pak se vše dozvíte najednou. Když vám začnu teď vše vysvětlovat, nejspíše bych to do příchodu starosty nestihl dokončit, a

aby to vše správně pochopil, musel bych začínat opět od začátku. Takže byste na konec našeho příběhu beztak museli čekat.“

Zdálo se, že Algánova poslední slova zapůsobila tak, jak zamýšlel. Neboť místní na nás přestali naléhat.

Odhadem mohlo uběhnout půl hodiny. Když kousek od nás přistál zulyt. Z něho vystoupila velice krásná mladá žena. I když u triganů jeden nikdy neví, kolik jim vlastně je. Za ní ještě vystoupilo několik mužů. Společně si to namířili přímo k nám. „Starostka je tady.“ Ozvalo se ze skupinky.

„Starostka?“ Zopakoval udiveně Algán. Pak pravil šeptem. „Tak teď jsme v opravdovém průšvih. Radši bych teď stál proti smečce ptakopsů.“

„Hlavní pilot záchranného hvězdoletu EK 258 Algán hlásí úspěšný návrat.“ Pronesl Algán když se k nám starostka dostatečně přiblížila.

„Hlavní pilote záchranného hvězdoletu EK 258 Algáne. Máte dva roky zpoždění.“ Pronesla starostka poněkud nahněvaně.

„V tom se mýlíte.“ Oponoval jí Algán. „Pravdou je, že máme tři roky náskok.“

Následně se ozvalo mlasknutí. To Algán dostal od starostky facku. A vzápětí ho objala. „Už jsme tě dávno oplakali, bráško.“ řekla starostka Algánovi téměř šeptem.

„Co se to děje?“ Zeptal se mě Ruda, který stál víceméně za mnou, a tak měl omezený výhled a také nejspíš neslyšel, co starostka řekla Algánovi.

„Ale. Jen menší rodinné shledání.“ Odvětil jsem klidně. „Jak se zdá. tak Algán a zdejší starostka jsou sourozenci.“ Ještě jsem dodal.

„Co se s vámi stalo? A jak jste se dostali sem?“ Zeptala se starostka Algána. Když ho konečně propustila ze svého obětí.

„To je docela dlouhý příběh, sestřičko. Na to, že jsme z Urylonu odlétali se zpožděním, si dozajista pamatuješ.“

„Tehdy jste měli docela dost smůly.“

„To nebyla smůla, ale štěstí.“

„Štěstí?“ Zeptal se jeden z mužů doprovázejících starostku.

„Ano. Bylo to štěstí. Poněvadž to pozdrželo náš přílet k Udulu. Kolem hvězdy Udulu obíhají hned dvě kyslíkové planety. Ale také velká spousta asteroidů. Průzkumný hvězdolet EJ 257. Nejprve prozkoumal planetu Mračoun. Jenže ta je pro nás zcela nepoužitelná. A to hned ze dvou důvodů. Jednak na ní žijí vysoce agresivní bakterie. A za druhé je silně ostřelovaná asteroidy. U této planety byl průzkumný hvězdolet vážně poškozen meteorickým rojem. A jen se štěstím doletěl ke druhé planetě, již nazvali

Yzilá. Tam se jim podařilo nouzově přistát na břehu jezera. Jenže o několik dní později se pod hvězdoletem utrhł břeh a on zmizel v hlubinách. A s ním i tři muži. Během následujících měsíců si tamější šelmy vybraly na zbytku posádky krutou daň. Přežila to pouze geno bioložka Alaný. V té době vstoupil do soustavy další hvězdolet. Hvězdolet lidí z planety Země.“ Načež se Algán na okamžik odmlčel. Ale než někdo stačil něco říct. Opět spustil.

„Pozemský hvězdolet spadl do stejné pasti jako náš průzkumný hvězdolet. V době, kdy zkoumali planetu, již nazvali Mračoun, přiletěl jeden z oněch rojů a jeden z asteroidů jej zasáhl. V důsledku onoho nárazu zahynula celá posádka. Přežili pouze tři lidé, kteří právě byli na planetě. Jejich hvězdolet byl sice poškozen, ale kupodivu nikterak vážně. A tak s ním přeletěli k druhé planetě. K Yzilá. Zde po několika dnech našli Alaný. Během neuvěřitelně krátké doby se naučili náš jazyk. Od Alaný se dozvěděli o našem brzkém přiletu. A Alaný se od nich dozvěděla o až zázračných schopnostech jejich vysílačky. Vysílat signál až ke vzdáleným hvězdám.“ Opět se na okamžik odmlčel.

„Díky této technické dovednosti odvysílali zprávu, kterou jsme zachytili a na poslední chvíli se tak dozvěděli o hrozícím nebezpečí. Také nám navrhli obletět nebezpečnou soustavu a k Yzilá se přiblížit od pólu. Asi nemusím zdůrazňovat, že jsme tak učinili.

„V době, kdy nám zbývalo nějakých devadesát dní letu, jsme vyslali zprávu pro Alaný o tom, že přilétáme. O lidech z planety Země jsme v ten moment neměli ani ponětí. O to bylo naše překvapení větší, když se k nám o dvacet dní později připojil pozemský výsadkový člun. Vyrazil nám s Alaný na palubě vstříc. Krátce poté, co obdrželi naši zprávu.“ Opět se odmlčel. Algán má rád dramatické pauzy. Pomyslel jsem si.

„Nebudu to dále protahovat. Bok po boku jsme pak dolétli k Yzilá, kde jsme krátce po přistání začali se stavbou stanice Igutli. Jenže zde nastal problém. Náš kontejner zasáhl malý kamínek. Poškodil tlakové čidlo a také zničil řídicí panel naší stanice. O několik dní později dostal jeden z pozemšťanů nápad. A hned ho se svým přítelem zrealizoval. S použitím tří jejich člunů vyzdvihli průzkumný hvězdolet z jezerního dna. Jenže krátce na to se ukázalo, že druhá řídicí jednotka je také poškozena. Sice nebyla zcela zničená, jako ta naše, ale i tak nám byla k ničemu. Stanice Igutli zanechaná na Yzilá sice může přijímat, ale nedokáže odeslat jediný gunyt.“

„Krátce na to přišel onen pozemšťan s dalším spásným nápadem. A to sice. Nastoupit do jejich hvězdoletu a společnými silami letět zpět na Urylon. A musím říct, že nad tím nikdo z nás dlouho nepřemýšlel. A tak jsme letěli. Jenže asi po roce cesty se stalo něco podivného. Ukazatelé rychlosti se zbláznily. Náhle začaly ukazovat, že stojíme na místě. K tomu ze všech obrazovek zmizely hvězdy.“

„Tento podivný stav trval asi hodinu. Když se pak hvězdy vrátily, doopravdy jsme stáli na místě. Jenže o několik světelných let jinde než prve. Byli jsme asi tak tři čtvrtě roku cesty odtud. A to je asi tak to nejpodstatnější z toho všeho, co se nám přihodilo.“

„A kdes nechal ty tři pozemšťany? A jaký mají index? A jak vypadají? A kde je ten jejich hvězdolet? Nebo mi chceš namluvit, že jste přiletěli od té Yzilá v těchhle dvou malých hvězdoletech?“ Vychrlila ze sebe hotovou záplavu otázek paní starostka.

„Zpomal trochu, Unli.“ Požádal jí Algán po záplavě dotazů.

„Díváš se a nevidíš, sestřičko. Všichni tři stojí tady za mnou.“ Načež nás začal představovat. „Tohle je jejich pilot a jmenuje se Tomáš. Bioložka jménem Marie. A v neposlední řadě pozemský geolog Rudolf neboli zkráceně Ruda.“

„Vítejte na planetě Nutyt.“ Oslovila nás překvapená starostka přímo. „A omluvte mě, že jsem se nejprve přivítala s bratrem a vás přehlédla. Ostatně jste nám tak podobní. Kdyby mi Algán nic neřekl, myslela bych si i nadále, že jste Trigané.“

„To je v pořádku, madam.“ Ujal jsem se odpovědi. „S bratrem jste se neviděli řadu let. A jestli jsem to dobře pochopil, již nějakou dobu jste si mysleli, že zemřel.“

„Děkuji vám Tomáši. Za pochopení. A dovolte abych vám pochválila vaši znalost řeči Trig. Kdo vás ji tak dobře naučil? Bratr to určitě nebyl. On sám s ní měl jako malý potíže.“

„Unli.“ Zkusil Algán napomenout sestru. „Ale ano. Měls. Proto si nedovedu představit, jak někoho učíš.“

„Máte pravdu, paní starostko. Algán mě neučil.“

„To je mi jasné. Takže kdo to tedy byl?“ Zeptala se již značně zvědavě.

„Většinu mě a mé druhy naučil náš palubní počítač. A o doladění zbytku se převážně postarala má manželka.“

„Kdo je to ten? Palubní počítač? Vždyt' jste přežili jen tři a všichni jste tady? A jak vás mohla učit vaše manželka? Když sama nemohla naši řeč

ovládat?“

„Palubní počítač není kdo? Ale co. Jedná se totiž o částečně myslící a mluvící stroj umístěný na našem hvězdoletu.“

„Myslíci stroj? A mluvící? To přece není možné?“ Vylétlo z muže stojícího vedle starostky.

„Proč by to nebylo možné?“ Zeptal jsem se prostě.

„Asi bych vás měla nejprve představit.“ Ujala se slova opět starostka.

„Toto je Atůl. Zdejší zástupce rady pro výzkum vesmíru a kosmonautiku. A také můj manžel.“ Ještě dodala. „Docela by mě zajímalo, jak mi vysvětlíte tvrzení, že vás učila i vaše žena?“ Opět se zeptala starostka. A svoji otázku zakončila pokývnutím směrem k Marii.

Vtom mi to došlo. Ona si myslí, že moje manželka je Marie. Což je ostatně zcela logické. Vždyť jsme zde jen tři pozemšťané a z toho dva muži.

„Ale Marie není mou manželkou.“

„V tom případě nechápu, jak jste to myslel.“

„Má manželka je Alaný z planety Trigo.“

„To přeci není možné? Genetické rozdíly mezi námi a vámi musí být obrovské. A to navzdory vzájemné podobnosti.“ Nechácala starostka. A jak ukazovaly výrazy ve tvářích ostatních, nebyla v tom sama.

„Jaký je váš genetický index?“ Zeptala se opatrně po krátkém váhání.

„009.112.5 ke mně.“ Odpověděla Alaný. „Galíje dokonce vyšlo ještě víc. 019.112.5“

„To není možné?“ Vyhrkla ze sebe starostka nevěřičně a také značně udiveně. „Ujist’uji tě, že to možné je, ale ověřit si to můžete celkem snadno. Nemyslíš?“ „

Za celá ta tisíceletí, co létáme do vesmíru.“ Vložil se do debaty Atůl. „Se ještě nic podobného nestalo. Ačkoliv dobře vím o teorii našich vědců, že pokud na dvou odlišných světech nastanou stejné podmínky, může se stát, že se tam vyvinou stejné formy života.“ Uzavřel prozatím tento bod Atůl.

„Momentálně by mě spíše zajímalo, jak jste sem doletěli? Tyto dva hvězdolety se mi zdají na takovou cestu dost malé. Navíc jestli dobře počítám, tak hvězda Udul je odsud vzdálená více než dvacet světelných let. Kdežto vám ta cesta nemohla trvat více jak dva roky? Což by se dalo vysvětlit tím, že pozemské hvězdolety jsou nadsvětelné. Ale tomu se zdráhám uvěřit.“

„Dobře děláš, Atůle, že tomu nevěříš. Poněvadž pozemský hvězdolet není nadsvětelný. A to, co vidíš za námi, nejsou pozemské hvězdolety, nýbrž výsadkové čluny. Určené k přistání na planetě.“

„A kde tedy je ten jejich hvězdolet. A proč s ním nepřistáli rovnou?“

„No, Atůle. Pozemský světelný hvězdolet.“ Davem, který se za posledních několik minut dost výrazně rozrostl to pěkně zahučelo. Když uslyšeli slova, světelný hvězdolet. „V tuto chvíli obíhá kolem Nutyt. A přistát zde nemůže, neboť je na to příliš velký. Jen pro názornou představu. Pozemský hvězdolet jménem Aurora Borealis měl původně sto padesáti člennou posádku a ve své výbavě osmnáct takovýchto člunů. Plus spoustu náhradních dílů na opravu. Rozsáhlé hydroponické skleníky a další podobné zvláštnosti.“

„Říkáš, že pozemský hvězdolet dosahuje rychlosti světla.“ Konstatoval Atůl. Jenže, jak jste se sem mohli dostat za pouhé dva roky?“

„Upřímně řečeno. Aurora nelétá zcela rychlostí světla. Dosahuje však devadesáti šesti procent oné rychlosti.“

„V tom případě nechápu, jak jste sem mohli doletět za pouhé dva roky?“

„My jsme ve skutečnosti neletěli na Nutyt. Letěli jsme zpět na Urylon. A skutečně od našeho odletu z planety Yzilá neuplynuly ještě ani dva roky. Rok po našem odletu jsme proletěli nějakou anomálií. Pozemšťané jí nazývají červí díra. Když jsme z ní po hodině vylétli, zjistily jsme, že jsme méně jak tři čtvrtě roku letu od planety Nutyt.“

„Až se to rozkřikne po společenství, to bude poprask. První kontakt se skutečně kosmickou civilizací. Navíc je ta civilizace s námi po genetické stránce zcela identická. A jak se zdá je i vyspělejší nežli ta naše.“ Konstatovala starostka. „Vyspělejší je, ale jen v něčem. Do kosmu létají jen něco kolem sta let, ale i přesto jejich hvězdolet je mnohem lepší než ty naše.“

„A podobně je na tom i jejich elektronika. Nejen, že dokážou zaznamenávat zvuk v kvalitě, o jaké se nám ani nezdá. Ale oni dokážou zaznamenávat i obraz v takové kvalitě, že ho nerozeznáš od skutečného. Navíc barevně. My máme pouze malé obrazovky na našich čtečkách. Ale na Auroře mají obrazovku větší, než jsem já.“

„To nezní moc povzbudivě, bratře.“

„Oproti tomu, sestřičko. V biologii to je naopak. Tam jsme napřed my. A to o hodně. Ale ani v té technice na tom nejsme až tak špatně. Viděl jsem jejich antigravitační motory. Ve srovnání s naším typem jsou obrovské a

mají malý výkon. A i v jiných oborech jsme na tom lépe. Navíc Země, domovský svět našich přátel, je ještě částečně barbarský.“

17. Srdce společenství

Ještě téhož dne jsme se měli přemístit na Trigo, domovskou planetu mé Alaný. Jenže Algán, jako místní, nás přemluvil, abychom se zde ještě trochu zdrželi. Zatoužil totiž po hudbě. Přesněji řečeno. Toužil se podělit se svými krajany o kouzlo pozemské hudby. A tak jsme uspořádali takový malý improvizovaný koncert. Převážně se hrál Algánův oblíbený Dvořák. Dvořáka si ostatně oblíbili i ostatní. Ačkoliv Mozart byl u většiny ve vedení. Byť jen o malinký kousek.

Úspěch pozemské hudby, ať se jednalo o Dvořáka, Abbu či Bocelliho, byl naprosto fenomenální. Ani jednoho z hudebníků, kteří na tomto koncertě účinkovali, byť nevědomky, jistě nikdy nenapadlo, že jejich umění vyvolá takový dojem. A to tak daleko od domova. Kdysi se na Zemi říkalo, že hudba sbližuje. A zde se ukázalo, že to je pravda. Zdejší obyvatelé to dokázali. Před naším odchodem na Trigo jsem jim musel slíbit, že jim věnuji jednu z přehrávacích aparatur z Aurory.

„Tak co Tomáši? Jak se těšíš na první cestu prostřednictvím stanice igutli?“ Zeptala se mě Alaný.

„Už, aby to bylo.“ Odpověděl jsem jí napjatě.

„Uvolni se. Na té cestě nic zvláštního není. Ničeho si ani nevšimneš.“

„A už si nastup.“ Vyzvala mě. Přiznávám, že jsem z toho měl trochu strach. Ale nastoupil jsem. Přeci jen statistika mluvila dost jasně. Stanice igutli prostě neví, co je to nehoda.

„A jsme doma.“ Oznamovala mi Alaný v okamžiku, kdy se otevřely vchodové dveře. „Vystupovat.“

„Vždyť jsem si sotva sedl?“ Upřímně jsem se podívoval.

„Mimo prostorová přeprava je okamžitá. Nejvíce času zabere nastoupení a vystoupení.“ Připomněla mi Alaný to, co mi kdysi říkala na Yzilá. Ničeho zvláštního jsem si opravdu nevšiml a Marie s Rudou také ne.

„Vítejte na planetě Triga, pozemšťané. Na planetě, jenž je mým domovem. Nyní mě prosím následujte.“ Uvítala nás Alaný konečně na svém domovském světě. „Nejprve se musíme ohlásit v hlavním sídle pro kosmonautiku a vesmír. Tam o nás dosud nikdo neví. O vás pochopitelně také ne. Obávám se, že tam vyvoláme pořádný poprask. Určitě budou chtít svolat velkou radu společenství.“

„Proč by měli svolávat velkou radu společenství?“ Zeptal se Ruda.

„Na Yzilá se toho odehrálo příliš mnoho.“ Ujal se odpovědi Algán. „K tomu naše cesta na vaší Auroře a nezapomínejme na tu červí díru. To nejspíš bude stejně důležité jako vy samotní. A pak.“ Na okamžik se odmlčel. „Ta vaše čarokrásná hudba. Ta se rozletí do společenství rychlostí igutli.“ Věštil Algán zárnou budoucnost naší pozemské hudbě. Jenže já jsem to tak růžově neviděl. Počet přehrávačů na Auroře je omezen na méně jak dvě stě. Další zde nikdo nedokáže vyrobit. A Země je daleko. I kdyby již zítra vyslali z Urylonu výpravu k Zemi. Ta vzdálenost činí téměř dvanáct světelných let.

Triganské hvězdolety létají dvoutřetinovou rychlostí světla, tudíž by jim cesta trvala osmnáct let. A to nepočítám čas potřebný na zrychlení a zbrzdění. Jenže na Urylonu žádný hvězdolet nemají a jeho stavba zabere nějaký čas. Takže ať dělám, co dělám, Země je vzdálená nějakých dvacet let.

„Pojďte, vezmeme si nějaké zulyt taxi. Táhle mají stanoviště.“ Nasměrovala nás Alaný tím správným směrem. To nějaké taxi byly ve skutečnosti čtyři pětimístné zulyty. A to včetně pilota.

Ono, totiž triganský zulyt je něco jako vznášedlo se třemi řadami sedadel. vpředu je jedno sedadlo pro pilota. Za ním pak jsou dvě dvojsedadla pro cestující. A musím uznat, že ta sedadla jsou velice pohodlná. A když přimhouřím jedno oko, mohu i říct, že se zulyty do určité míry podobají naším pozemským autům.

„Kam to bude?“ Zeptala se řidička, nebo to byla pilotka? Když vlastně zulyty létají.

„Hlavní budova rady pro kosmonautiku a vesmír. Prosím.“ Udalala cíl naší cesty Alaný.

„Chcete se stát kosmonauty?“ Odtušila taxikářka.

„To se stalo již před lety. Nyní jdeme ohlásit návrat z výpravy.“ Vysvětlila jí Alaný.

„Vracíte se z nějaké nově objevené planety?“

„Je to trochu složitější, ale ano.“

„Ale proč jste se vrátili standardní přepravní stanicí? Vždyť kosmické středisko má pro průzkumníky své vlastní linky.“ Nechápala taxikářka. Ani jsem se jí moc nedivil.

„Na Yzilá nám asteroidy poškodily obě stanice a tak jsme museli letět zpět na Urylon.“

„Takže se vracíte z Urylonu.“ Usoudila taxikářka zcela mylně.

„Ne. Cestou jsme proletěli nějakou anomálií. A ta nás přemístila do blízkosti planety Nutyt.“ Vysvětlila jí Alaný.

„O ničem podobném jsem nikdy neslyšela.“

„A co ta Yzilá? Našli jste tam nějaké nelidi?“

„Ne. Žijí tam pouze primitivní ještěři. Ale v době našeho pobytu nás tam našli lidé z planety zvané Země.“

„Co si mám představit pod tím, našli nás nelidé z planety Země?“ Zeptala se nechápavě taxikářka.

„To je prosté. Oni tam přiletěli od své hvězdy. Ostatně jako my.“

„Fascinující. Nic podobného se ještě nikdy nestalo. To tedy znamená, že jste se tam setkali s první kosmickou civilizací v dějinách společenství.“

„Přesně tak.“ Přitakala jí Alaný.

„A jak ti nelidé vypadají? Jaký mají index?“ Naštěstí jsem již dobře věděl, co to je, ten jejich index. Ale dost mě překvapilo, že to ví i řadová taxikářka.

„Ty jsi mě špatně poslouchala. Neřekla jsem, že nás tam našli nelidé, ale lidé.“

„Počkej. To mi jako chceš říct, že nám jsou tak moc podobní?“

„Ne, říkám, že to jsou lidé jako my. Ostatně tři z nich tu sedí s námi. Index 009.112.5. Ke mně.“

V ten moment mě za mrzelo, že pilotce nevidím do tváře. Nejspíš měla oči navrch hlavy. Neboť na několik vteřin zcela utichla.

„To snad ani není možné?“ „Je. Dvě další čalí to potvrdily.“ Ujistila jí Alaný. „Galíje, dokonce vyšlo 019.112.5.“

„Ale jak je to možné?“ Nechápala taxikářka. Jenže to už jsme se blížili k cíli naší cesty. Jak se vzápětí ukázalo.

„Rada o tom jistě vydá rozsáhlý věstník. Tam se dočteš vše podstatné.“ Čímž Alaný ukončila rozhovor. Pak už jen zaplatila za svezení penězi, jež na tento účel obdržela od zástupce rady pro kosmonautiku a vesmír na planetě Nutyt.

„Tak tady sídlí rada pro kosmonautiku a vesmír.“ Pronesl Algán jenž se k nám právě připojil. „Sem směřují všechny stanice igutli z právě objevených planet. Jako je i Yzilá. Nebýt těch poškození. Mohli jsme zde být již před dvěma lety.“ Objasnil nám Kánli, který přiletěl s Algánem.

Vešli jsme do oné dvoupatrové budovy, v níž sídlila ona rada. „Vzhledem k velikosti té budovy tu těch stanic asi moc nebude.“ Usoudil nahlas Ruda.

„Je jich zde dvanáct, jenže jsou pod zemí, a proto je nadzemní část stavby tak malá.“

„V podzemí?“ Podivil jsem se.

„Ano.“ Potvrdila mi Alaný. A hned to i rozvinula. „Stanice jsou v podzemí a tvoří kruh. Samotná nadzemní část stavby stojí uprostřed a slouží jako hlavní vchod a organizační jádro zároveň. Z druhé strany je velký vchod a za ním široká chodba klesající do podzemí. Přímou ke stanicím.“

„Jsme na místě.“ Přerušil Aláný Algán. Načež otevřel dveře a my jsme vešli do velké místnosti.

„Přeji vám krásného dne.“ Oslovila Alaný dva muže sedící v oné, ne moc velké místnosti.

„Vítejte. S čím vám můžeme pomoci?“ Zeptal se ten starší.

„Jsem genoložka hvězdoletu EJ 257 Alaný. Na chodbě čeká kompletní posádka záchranného hvězdoletu EK 258. A tito tři lidé jsou naši noví přátelé z planety, již nazývají Země.“ Vychrlila na ně Alaný.

Myslím, že kdyby jim řekla. Jsem Jety a teď vás sním, oba muži by vypadali stejně vyjeveně. Možná i mň. Ačkoli. Slovo Jety by jim zcela určitě nic neřeklo. Každopádně si od této chvíle dovedu představit, jak vypadá člověk, o kterém se řekne, že vypadá jak čerstvě vyoraná myš.

„Hvězdolety EJ 257 a EK 258 se ztratily před dvěma lety.“ Pronesl mladší muž poněkud nejistým hlasem.

„Neztratily.“ Popřela Alaný. „Oba přistáli na planetě Yzilá. Jenže ten náš byl vážně poškozen asteroidy. A aby té smůly nebylo málo, tři dny od nouzového přistání se pod ním utrhł břeh a propadł se do hlubokého jezera i se stanicí mimo prostorové přepravy.“

„Zadrž, Alaný,“ zarazil ji ten starší, „říkáš, že na chodbě čeká deset lidí. Myslím, že bude lepší, když se všichni odebereme do zasedacího sálu.“ Aniž by čekal na reakci mé ženy. Vstal a zamířil si to ke dveřím.

„Následujte mě prosím.“ Vyzval nás v okamžiku, kdy sáhl po klice dveří. Načež jsme vstali a vlastně jen přešli přes chodbu do protějších dveří.

„Posadte se.“ Vybídl nás. Když jsme tak učinili, obrátil se opět na Alaný. „Tak nám řekni Alaný. Co se vám přihodilo? Na té planetě, jež jste nazvali Yzilá?“

Alaný začala vyprávět vše, co se jí a její posádce přihodilo v onom hvězdném systému. Pečlivě jim popsala i naše setkání a všechny následující

události. Přes vyslání varovného signálu, až po náš společný odlet na palubě naší pozemské Aurory Borealis.

„Pozoruhodný jev. Ta červí díra.“ Konstatoval Ytyl. Ten mladší muž. „V průběhu desítek tisíců let se nám ztratilo a to zcela beze stop, několik desítek hvězdoletů. Myslíte Tomáši, že by za to mohly podobné anomálie?“ Obrátil se Ytyl přímo na mě.

„Ano. O tom jsme již debatovali na Auroře. Domnívám se, že takováto anomálie mohla pohltnout některé z vašich hvězdoletů. Samozřejmě, že jen některé. Všechny, to by byla tak obrovská náhoda, že její pravděpodobnost se rovná nule.“

„Souhlasím.“ Dal mi za pravdu.

„Okamžitě musíme svolat velkou radu společenství.“ Rozhodl Dymil. Starší muž a ředitel rady pro kosmonautiku a vesmír. „Naše společenství se poprvé v dějinách setkalo s jinou kosmickou civilizací. A k tomu ty červí díry. To bude rozruchu.“ Předpověděl Dymil. Jenže si v ten moment ani nedovedl představit, jaký poprask to vyvolá. Ještě nevěděl vše podstatné. „Ytyle, Zaříd to. Prosím.“

„Ještě s tím počkej.“ Zastavila Alaný Ytyla.

„Ještě je zde několik velice důležitých věcí, jež vám musím sdělit.“

„Tak pokračuj.“ Vybídl jí Dymil.

„To, že Tomáš, Marie a Ruda pochází z planety Země, už víte, ale to, co ještě nevíte je náš vzájemný genetický index.“

„Ten bude velice blízký. Ani by mě nepřekvapilo číslo 008.“ Usuzoval Ytyl.

„Mýlíš se. Ve skutečnosti to je 009.112.5. ke mně.“

„To není možné. Určitě se pleteš.“ Domníval se Dymil.

„Galíja to potvrdila. Dokonce jí vyšlo 019.112.5. A na Nutyt to potvrdily další čalí. Takže o tom už nemůže být ani těch nejmenších pochyb.“

„To není možné.“ Stále tomu nemohl uvěřit Dymil.

„Jistě jste slyšeli o teorii, že když se na dvou světech vyskytnou stejné podmínky, tak se na nich můžou vyvinout stejné formy života.“

„Ano. Jenže to je ničím nepodložená teorie“ Odvětil Ytyl.

„Ani bych neřekla. Ostatně důkaz máte přímo před sebou.“ Pronesla Alaný s trochu potutelným úsměvem. „A hned tři.“ Ještě dodala.

„A ještě tu jsou dvě věci.“ Pokračovala Alaný po chvíli ticha. „Krátce po odletu z Yzilá jsme, já a Tomáš uzavřeli formální manželství.“ Překvapené

výrazy obou mužů jsem prve přirovnal k čerstvě vyorané myši. Jenže k čemu bych je měl přirovnat nyní? Nevím. Nic mě nenapadá.

„A ta druhá věc?“ Zeptal se Ytyl poněkud bázně.

„Tomáši.“ Obrátila se na mě. „Vltavu. Prosím.“ Požádala mě o to, na čem jsme se předem dohodli.

„Co je to? Vltavu?“ Zajímal se Dymil. „Vltava je řeka tekoucí krajem odkud pocházíme.“ Odpověděla mu za mě Marie. „Vy sebou vozíte řeku? Jak?“ Nechápal Dymil, co tím Marie mohla myslet.

„To za okamžik pochopíš.“ Odpověděl mu tentokrát Algán.

Následně jsem spustil přehrávání hudby i s doprovodnou projekcí záběrů na řeku. Nasměrovanou na protější stěnu. Úspěch je zaručen. Pomyslel jsem si. Výrazy okouzlení ve tvářích obou pánů jen potvrzovaly mou domněnku. A slova, jež vyslovili poté, co hudba utichla, můj odhad jen potvrdila. I když toho zas tak moc neřekli.

„Uzány z toho klepne. Hudba, která popisuje řeku. Musíme ihned svolat velkou radu společenství.“ Zopakoval Dymil svá dřívější slova. „A hlavně. Musíme zkontaktovat planetu Zemi. A požádat, aby do ní vyslala své zástupce.“ Připojil se Ytyl.

„Asi jste to špatně pochopili, pánové.“ Upozornil jsem je na onen fakt. „Mezi Zemí a společenstvím není žádné spojení.“

„Jak to?“ Zeptali se zaraženě oba pánové.

„Aurora Borealis je první pozemský hvězdolet. A nejspíš je i jediný.“ Pokračoval jsem ve vysvětlování. „Sice byly plány, že bude postaven ještě druhý, ale to bylo neustále odkládáno. A obávám se, že možná i zrušeno. K tomu jen podotknu, že o vašem společenství. Země nemá ani ponětí. Tudíž pokud druhý hvězdolet postaví, a nelze vyloučit, že ho již staví. I když o tom silně pochybuji. Je zcela jisté, že ho vyšle jiným směrem.“

„Pak musíme k Zemi vyslat hvězdolet my.“ Usoudil Dymil. V což jsem upřímně řečeno doufal celým svým srdcem.

„O tom, ale musí rozhodnout velká rada společenství.“ Upozornil Dymila Ytyl.

„Ani na okamžik nepochybuji, že tak učiní. K jejich rozhodnutí bude postačovat, když jim naši noví přátelé pustí tu čarokrásnou hudbu.“

„Ale na to, aby se sešla celá rada, je zapotřebí tří dnů. Takže je musíme někde ubytovat.“ Poznamenal Algán.

„O to se samozřejmě postaráme.“ Odpověděl mu Dymil. „Kousek odsud je jeden pěkný hotel. Jistě budou mít tři volné pokoje. Všechny výdaje

samozřejmě hradí náš úřad.“

„Marie a Ruda jsou manželé.“ Sdělil Dymilovi Algán. „Takže jen dva pokoje.

„O Tomáše se postarám sama. On je, totiž pro změnu můj manžel.“ Připomněla jim Alaný. Myslím, že kdyby jim oznámila, že se na Yzilá stala kanibalkou a teď je oba hodlá sníst, vypadali by méně šokovaně.

„Manžel?“ Zeptal se po několika vteřinách Ytyl.

„Ano. Před okamžikem jsem vám to říkala. Vzali jsme se nedlouho poté, co jsme odletěli z Yzilá.“

„Vlastně proč ne. Vždyť podle genetického indexu jsme zcela identičtí.“ Odevzdaně konstatoval Dymil. „Ale upřímně, Alaný. Čí to byl nápad? Tvůj, nebo Tomášův?“

„Můj Dymile. Tomáše by to nikdy ani nenapadlo. Měla jsem ho ráda už na Yzilá a věděla jsem, že i on mě má rád. Jenže se stále držel stranou. Dalo by se říct, že přede mnou utíkal. Dlouho jsem nemohla pochopit proč. Vždyť geneticky jsme stejní a máme se rádi. Až po odletu z planety mi došlo, že neví, co znamená náš genetický index. Tudíž byl přesvědčen, že ačkoliv vypadáme stejně, tak po genetické stránce jsme příliš odlišní, proto neslučitelní.“

„Lidé Země sice mají nádhernou hudbu. Elektroniku tak vyspělou, že se nám o ní ani nezdá. Jenže po biologické stránce jsou tisíce let za námi. Ačkoli. S jejich technikou a vynalézavostí možná jen stovky ne-li desítky let.“

18. Rodina

„Vezmeme si zulyt a poletíme domů.“ Oznamila mi Alaný v okamžiku, kdy jsme vyšli ven ze správní budovy úřadu pro kosmonautiku a vesmír.

„Musím tě představit svým rodičům.“

„Tak nevím. Mám se těšit, nebo se bát?“

„Čeho by ses měl bát?“ Nepochopila mou narážku Alaný. „No. Jediná dcera se vdala a vlastním rodičům to ráčí říct, až po dvou letech. Navíc si ještě vzala barbara z neznámé planety.“

„Pouhá drobnost.“ Pronesla jako kdyby byla nad věcí. A podle výrazu, co měla ve tváři, asi i byla. Načež jsme si sedli do jednoho zulyt taxi. Následně Alaný sdělila taxikáři cíl naší cesty. Načež jsme vyrazili směr rodný dům mé ne pozemsky krásné manželky. Musím uznat, že to byla velice zajímavá cesta. Během prvního letu ze stanice igutli do rady jsem se více než okolí věnoval rozhovoru, jež vedla Alaný s taxikářkou. Ale nyní jsem se tak říká kochal výhledem do kraje.

Zulyty, totiž běžně létají nad vrcholky stromů, proto je z nich vcelku dobrý výhled. Obzvláště když máte po ruce někoho, kdo vám říká kde co je. Ze všeho nejvíc mě však překvapilo, když mi Alaný ukázala místo, kde se nalézá ona stanice jejímž prostřednictvím jsme přicestovali. A následně to doplnila slovy. „To, co vidíš kolem, je město Komo. Komo je hlavním městem našeho společenství a také je největší na planetě. Vy byste ho tuším nazvali velkoměsto.“

„Tohle?“ Podivoval jsem se upřímně. „A kolik má obyvatel?“

„Víš, že to ani nevím.“

„Necelých dvacet tisíc.“ Prozradil nám taxikář.

„Tak to bychom velkoměstem nenazvali ani ve snu.“ Odvětil jsem. Aniž bych nad tím musel přemýšlet.

„A jak bys ho nazval, cizince?“ Zajímalo taxikáře.

„Maloměsto.“

„Maloměsto?“ Podivil se taxikář. „Vždyť to je největší město na planetě. Navíc v něm je nejvyšší budova ve společenství.“

„Vážně?“ Upřímně jsem se podivil. Neboť jsem nikde žádnou vysokou budovu neviděl. Všechny domy ve městě totiž byly nižší než okolní stromy. Kterých zde ostatně bylo hodně.

„Ano. Odsud ji ale neuvidíš. Výhled na ni nám zakrývá támhle ten pahorek. Ale jestli tě zajímá. Tak se na ní zítra zajdeme podívat.“ Navrhla

mi Alaný.

„Jak je vysoká ta vaše stavba?“ Zeptal jsem se obezřetně. Začínal jsem mít jisté tušení. Ten pahorek neměl na výšku ani sto metrů.

„Přesnou výšku si nepamatuji, ale má patnáct pater.“

„Patnáct pater?“ Možná to vyznělo poněkud zaraženě. Neboť taxikář na to hbitě zareagoval.

„Je to úžasný stavitelský počín.“

„Nerad vás zklamou, ale ve srovnání s pozemskými výškovými domy to je jen taková chaloupka.“

„Jak to můžeš říct? Vždyť jsi tu úchvatnou výšku ani neviděl.“

„Ani nemusím. Stačí mi počet pater. Za předpokladu, že výška vašich místností je podobná té naší. A z toho, co jsem doposud viděl usuzuju, že tomu tak je. Mohu odhadnout výšku té stavby na nějakých čtyřicet metrů. Což vskutku není mnoho. Na Zemi máme nesčetné množství budov, které jsou mnohonásobně vyšší. Několik jich má na výšku více jak tisíc metrů. Což je pětadvacetkrát více nežli mnou odhadovaných čtyřicet metrů.“

„Koukám, že tvůj přítel je šprýmař.“ Obrátil se taxikář na Alaný. „Jenže to poněkud přehnal s tou výškou. Kdyby řekl dvojnásobnou výšku, znělo by to ještě reálně. Ačkoli se domnívám, že i to je nesmysl. Ale pětadvacet krát vyšší? To už je opravdu nesmysl.“ Usoudil taxikář. „A aby někde stálo tolik vysokých budov, že je ani nelze spočítat. To si nedovedu představit.“ Ještě dodal.

„Opravdu to zní dost neuvěřitelně, Tomáši.“ Přidala se k taxikáři Alaný.

„Asi jako červí díra. Že?“ Odpověděl jsem jí trochu jízlivě. „Během našeho letu jsi viděla spoustu pozemských dokumentů. O pozemské přírodě a o vesmíru. Ale jak je vidět, o pozemšťany jsi se moc nezajímala. Vyjma biologického hlediska. Jinak bys o našich městech a stavbách věděla. A nepovažovala bys fakta za neuvěřitelná.“

„Uznávám, že jsem se o váš způsob života moc nezajímala.“

„Jsme na místě.“ Přerušil ji taxikář a jako na dokreslení začal klesat kolmo dolů.

„Konečně. Snad bude někdo doma.“ Pronesla Alaný s nadějí v hlase. A o okamžik později jsme bok po boku stáli před domovním vchodem a Alaný tiskla něco, co mi připomínalo tlačítko pozemského zvonku. A jak se následně ukázalo zvonek to doopravdy byl. Neboť se dveře otevřely a v nich stála mladá žena.

„Věrký.“ řekla Alaný.

„Alaný?“ Odpověděla žena jménem Věrký nevěřícím a do značné míry i překvapeným hlasem. „Alaný!“ Vykřikla o zlomek vteřiny později. Následně se vrhla mé ženě kolem krku. „Všichni jsme si mysleli, že jsi mrtvá.“ řekla Věrký po dlouhém obětí.

„Nechybělo mnoho a byla jsem.“

„Pojď dovnitř. Tam mi vše povyprávíš. A kdo je tenhle fešák?“ Konečně si Věrký všimla i mě.

„Jen podomní prodejce ojetých aut.“ řekl jsem vesele.

„Asi bych vás měla představit.“ Pronesla Alaný. „Tohle je Věrký. Má nejlepší kamarádka.“

„A také švagrová.“

„On se konečně rozhoupal?“ Zeptala se Alaný s úsměvem od ucha k uchu. „Ano. Akorát jsem ho k tomu musela tak trochu přinutit.“

„To mi něco připomíná.“ Zamumlal jsem si pod neexistující vousy. „Co jsi to říkal?“ Zeptala se mě Věrký.

„Ale, nic důležitého.“

„A tenhle šprýmař je Tomáš. Jeden ze tří lidí, s nimiž jsem se setkala na planetě Yzilá.“

„Nečlověk. Vypadá úplně jako my. Jaký má index?“

„Říkala jsem lidí, ne nelidí, Věrký.“

„Ale.“ Nechápala Věrký.

„A také to je můj manžel a tvůj švagr. Drahá švagrová.“

„Manžel?“ Zopakovala nevěřičně Věrký.

„Ty jsi si vzala netrigana? A pojďte už dovnitř.“ Vyzvala nás Věrký.

„Ano. Skutečně jsem si Tomáše vzala za manžela.“

„Doufám, že sis ho brala dobrovolně, že tě nijak nenutil?“

„Když nad tím tak uvažuji. vlastně to bylo stejné jako s tebou a Badyrem.“ Přiznala se Alaný.

„Kde vlastně jsou ostatní?“

„Badyr je v práci a tví rodiče jsou ve městě. Vráti se asi za půl hodiny. Vezmi prosím tě svého manžela do pokoje. Já tam za okamžik přijdu.“ Načež se Věrký vydala nahoru do prvního patra.

„Tak, Tomáši. Tady jsem doma. V tomto domě jsem strávila celé dětství a větší část svého dosavadního života.“

Sotva jsme se s Alaný usadili v pokoji, už byla Věrký zpět. A nebyla sama.

„Drahá Alaný. Dovol, abych ti představila tvou neteř Luco a synovce Kají. Děti tohle je vaše teta Alaný a strýc Tomáš.“

„Kolik vám je let, děti?“ Zeptala se Alaný.

„Mně je už šest.“ Odpověděl kurážně chlapec Kají.

„A kolik je tobě, Luco?“ Jenže Luca neodpověděla. Evidentně se nás trochu bála. Na místo ní odpověděl Kají, který byl přeci jen kurážnější. „Je jí o šest minut méně než mě.“

„Takže vy jste dvojčata.“ Konstatovala Alaný.

„Ty jsi opravdu naše teta?“ Zeptal se Kají.

„Ano. To opravdu jsem.“

„Ale ta umřela ve vesmíru. Už hodně dávno. A ty mrtvě nevypadáš.“

„Kají!“ Napomenula ho matka. „Zprávy o smrti tvé tety byly poněkud přehnané. Ve skutečnosti, jak se může přesvědčit, je tvá teta živá.“

Pokusil jsem se to trochu zlehčit. „Úplně živá.“ Ještě jsem dodal.

„Ty jsi s tetou byl na výpravě, strejdo?“ Zeptal se mě Kají.

„Ne, Kají. Já jsem vaši tetu potkal, až na planetě Yzilá. Kde jejich hvězdolet ztroskotal.“

„Takže jsi ze záchranného hvězdoletu.“ Usoudil Kají.

„Ani to ne. Já pocházím z vám dosud neznámé planety Země. A na Yzilá jsme přiletěli vlastním hvězdoletem.“

„Takže jste tam počkali na záchranný hvězdolet. Pak jste postavili stanici igutli a s její pomocí jste se vrátili.“ To se konečně otřepala i dívenka Luca.

„To, ale nevyhází časově.“ Došlo Věrký.

„V tom máš pravdu.“ Ujala se slova opět má žena. „Když přilétli naši. Začali jsme stavět stanici. Jenže se ukázalo, že kontejner se stanicí poškodil jeden malý asteroid. Přitom zničil řídicí panel stanice. Tudíž jsme nemohli odejít.“

„Naštěstí pozemský hvězdolet obíhal kolem planety. A byl také vážně poškozen. Přičemž ztratil téměř celou posádku. Přežili to jen tři lidé. Jeden z nich je váš nový strýček. My všichni jsme pak nastoupili na onen hvězdolet a opustily tu smolnou Yzilá. Na obsluhu celého pozemského hvězdoletu nás sice bylo málo, ale neměli jsme moc na výběr. A tak jsme letěli zpět na Urylon.“

„Když jsme za sebou měli první rok cesty, vlétli jsme do nějaké anomálie. Tomáš jí později nazval červí dírou. Ta červí díra nás za jednu hodinu přenesla o mnoho světelných let jinam. Přesněji jsme se ocitli

nějakého tři čtvrtě světelného roku od planety Nutyt. No a tam jsme přistáli včera odpoledne.“

„Strejdo? Ty tedy nejsi člověk?“ U soudil Kají.

„Říká se nečlověk, Kají.“ Napomenula ho Věrký.

„Ne Kají já nejsem nečlověk. Já jsem člověk. Stejně jako ty a tvá sestra. A také jsem tak trochu barbar.“ Poslední slova jsem doplnil spikleneckým mrknutím.

Následně za rachotily vchodové dveře.

„Babička!“ Vyjekl Kají a odběhl do chodby.

„Babí! Babí!“ Volal na svoji babičku. Během té krátké cesty. „Babi víš, co je nového?“ Zeptal se jí a nečekaje na odpověď pokračoval dál. „Přišla nás navštívit teta. Ta mrtvá. A má s sebou barbara z cizí planety. Prý je to náš strejda.“

„Koukám, že Kají má pěkně proříznutou pusou.“ řekl jsem ne moc nahlas. Jen tak, aby mě slyšely obě přítomné ženy.

„Ale to už do dveří vešel Kají v čele. A doslova za sebou táhl ženu, která měla být jeho babička. Za ní šel zřejmě děda. Jenže jejich vzhled tomu neodpovídal. Tedy alespoň pozemsky, neodpovídal. Došlo mi. Oba dva, totiž vypadali, že jim ještě nebylo ani čtyřicet. Jenže mi včas došlo, že Trigané stárnou mnohem pomaleji než my pozemšťané. Vlastně v tomto případě nemohu říkat my. Neboť si mě Alaný upravila k obrazu svému. tudíž také stárnu pomaleji.“

„Alaný!“ Vykřikla radostně babička a vrhla se své dceři kolem krku, až po hodné chvíli přišel na řadu i děda. Nebo vlastně otec. Pak přišlo na řadu představování. Babička se jmenuje Dyla a děda je Matyn. Pak následovala záplava otázek a odpovědí. V podstatě jsme odvyprávěli to samé, co prve Věrký a dvojčatům plus něco navíc.

„Kdy se vrátí Badyr?“ Zeptala se Alaný o hodinu později. „Málem bychom skrz samou radost na něho zapomněli.“ Ozval se Matyn.

„Věrký, Badyr ti vzkazuje, že se vrátí, až zítra. Musel narychlo odcestovat mimo planetu.“

„Škoda.“ Povzdychla si Alaný. „No nic. Jeho smůla. Čekat na něho nebudeme. Tomáši, pusť nám něco.“ Požádala mě Alaný.

„Vltavu?“ Navrhl jsem. „I s projekcí?“

„Jistě. Tahle stěna bude dostačující. Jen z ní na chvíli sundáme ten obraz.“ A tak dnes, již podruhé zazní na planetě tak vzdálené od Země ta krásná česká skladba.

Pozorně jsem sledoval obličej své příbuzných. A tak mi neunikly proměny jejich výrazů. Jako první výraz byl a to beze vší pochyb, nechápavost. Vždyť jediná Alaný věděla, co se to chystá. Pak ho vystřídal výraz překvapení. To, když se spustila hudba doprovázená barevnou obrazovou projekcí. Následující výraz bych nazval slastné okouzlení. A to i u dětí.

„To byla nádhera.“ Pronesl uznale Matyn. „Vždy jsem si myslela, že triganská hudba je nejkrásnější v celém vesmíru. Ale s touto nádherou se nedá srovnávat.“ Připojila se Věrký.

„Ale co ty obrazy? V životě jsem neslyšel o tak velikém obraze. A dokonce bez čtečky. Navíc v barvách.“ Nechápal Matyn.

„Ach, tati.“ Povzdechla si Alaný. „Civilizace planety Země je proti nám velice mladá. V mnoha ohledech je, dokonce barbarská. Přesto je v některých oborech o mnoho napřed. Jejich elektro technika je z našeho pohledu tak fantasticky vyspělá. Asi jako je vyspělá naše geno biologie oproti té jejich.“

„Dobrá, ale jak dokáží vytvořit barevnou obrazovku na zdi a z ničeho. Přitom jsem tam nic jako obrazovku neviděl. Jen obraz a za ním holá zeď.“ Nedal se Matyn odradit.

„Na zdi nic nebylo. Pouze světlo, jež vyzařoval tento projektor. V tomto případě jsme se obešly bez obrazovky. Proto také ten obraz neměl moc dobrou kvalitu.“

„Vždyť byl nádherný.“ Nesouhlasila s mým hodnocením Dyla.

„Zdání klame, mami. Kdybys jen věděla, jaké obrazy jsme sledovali na Auroře. Tak bys mluvila jinak.“

„Na Auroře?“ Zeptala se Dyla nechápavě. „To je ten pozemský hvězdolet. Oni ho pojmenovali Aurora Borealis.“

„Tak to bych chtěl vidět.“ Prohodil Matyn.

„Později k tomu určitě bude příležitost.“ Slíbil jsem mu.

„Ostatně vím, jak se vám naše hudba líbí. A jelikož je naše Země, momentálně mimo dosah. A nějaký čas tomu tak ještě bude. Tak jsme se spolu s mými dvěma krajany rozhodli, že uděláme, co bude v našich silách. Tak říkáme pro kulturní povznesení společenství. proto přeneseme z Aurory tyto projektory a přehrávače. Načež je na vašich planetách umístíme do koncertních sálů.“

„Tím si dozajista získáte miliardy nových přátel.“ Usoudila Věrký a ostatní jí hned dali za pravdu.

Ráno se mi Alaný někam beze slova vysvětlení ztratila. A nechala mě tak napospas těm dvěma malým rošťákům. Luca se už otrkala a létala po domě spolu se svým bratrem Kajím. Jako kdybych tam nebyl. Tedy jen chvíli. Pak se začali věnovat potenciálně zajímavému cizinci. Čili mně.

Nejprve se mě začali vyptávat na vše možné a důležité. Tedy důležité pro děti. Je zvláštní, na co všechno se vás malé děti dokáží zeptat. Přitom dospělého člověka takovýto typ otázek téměř nikdy nenapadne. Přitom to jsou otázky týkající se základů společnosti a její struktury. Což jsou samozřejmě děti a jejich výchova. Na tom stojí a padá každá civilizace.

Jedna z otázek byla, jak se u nás děti baví. Když se zrovna neučí. Po krátkém zamyšlení jsem jim pomocí projektoru pustil jednu pohádku. Vzhledem k tomu, že Trigané jsou pacifisté a násilí je přímo děsí, musel jsem pečlivě vybírat. Nakonec to vyhrála muzikálová pohádka Noc na Karlštejně.

Jenže sotva skončily úvodní titulky a už tu byla Věrký a neslyšně se k nám připojila. Asi v polovině filmu jsem zaslechl nějaký šramot od dveří. Usoudil jsem, že se vrátila Alaný a dál jsem si toho nevšímal. Aš poté co pohádka skončila jsem zjistil, že je s námi v místnosti nějaký muž. Došlo mi, že to asi bude Badyr. Otec dvojčat.

A i když projekce skončila, Badyr seděl nehnutě v křesle a zíral na teď již prázdnou stěnu. Muselo uplynout několik minut, než se Badyr probral z údivu. Kupodivu ho tolik nepřekvapila má přítomnost, jako spíš samotná projekce filmu a hudby. Načež mě doslova zavalil dotazy. Přitom se nezdržoval nějakým seznamováním. Během dlouhého rozhovoru jsem se dozvěděl, že Badyr pracuje v místní továrně, kde vyrábějí triganské čtečky. Ty až doposud všichni považovali za vrchol triganské elektrotechniky.

Alaný se vrátila krátce po poledni. „Vezmi si své věci a pojd' se mnou.“ Vyzvala mě, aniž by mi vysvětlila, kde byla a co tam dělala.

„Kam?“ Zkusil jsem se zeptat, ale marně. Alaný byla jako mlčící skála a tajemná jako tajemný hrad v Karpatech. A tak jsem si vzal své věci, ostatně byly jen dvě. Projektor a přehrávač. Načež mě Alaný zavedla ven. Kde na nás čekal zulyt.

„Nasedni si.“ Vyzvala mě a sama si přitom sedla na místo řidiče. Nutno podotknout, že se v tomto případě jednalo o čtyřmístný zulyt. Tudíž pilot seděl vedle spolujezdce. Podobně jako v pozemských autech.

„Kde jsi vzala ten zulyt? A kam to letíme?“ Pokusil jsem se již po druhé zjistit, co má žena za lubem. Tentokrát již úspěšně.

„Zulyt je náš. Dnes jsem ho koupila. A letíme domů.“

„Domů?“ Podivil jsem se. „Já myslel, že doma jsi zde?“

„To jsem také byla. Jenže ten dům je pro osm lidí malý, proto jsem koupila menší domek v sousední osadě. Jmenuje se to tam Kocourkov.“

„Kocourkov?“ Zeptal jsem se po chvíli zmatení.

„Ano. Kocourkov. Je to malá, ale velice starobylá osada. Možná, že je to i nejstarší osada na celé planetě. Její jméno můžeš nalézt i v těch nejstarších záznamech.“

„Tak nevím? Mám se vyděsit, nebo rozesmát?“

„Nechápu, co je na tom směšného a děsivého.“

„V podstatě vše, drahá. Na Zemi, přesněji v Čechách. Máme jeden smyšlený příběh. Je to tak trochu i pohádka. A ten vypráví o skupině, až neuvěřitelně hloupých lidí. Jako svého starostu si obvykle volily toho nejhloupejšího.“

„Jako příklad jejich hlouposti uvedu jednu historku. Rozhodli se postavit novou radnici. A když byla hotová, zjistili, že je uvnitř tma, i když venku svítilo slunce. Načež se rozhodli, že venku nachytají světlo do pytlů a nádob. Přičemž ho nanosí dovnitř. Zkrátka je nenapadlo udělat ve zdech okna. A víš, jak se to město jmenovalo?“ Na odpověď jsem nečekal a hned dodal. „Kocourkov, má drahá. Kocourkov.“

„Jako ta osada, do které letíme?“ řekla překvapená Alaný.

„Přesně tak.“

„To bude určitě chyba překladu.“ Usoudila Alaný.

„To není možné. Ono to jméno, totiž zní v obou jazycích úplně stejně.“

„Tak to je opravdu zvláštní.“

„Má slovo Kocourkov v řeči trig nějaký význam?“

„Pokud vím, tak nemá a ani se ničemu nepodobá.“

„Zvláštní. Na Zemi máme jeden druh domácích zvířat. Obecně jim říkáme kočky, ale samce od kočky nazýváme kocour. Odtud je, tedy jestli se nepletu, odvozené jméno Kocourkov.“

19. Velká rada společenství

A je to tady. Trvalo to sice tři dny, ale konečně se celá velká rada společenství sešla. Až dosud jsem nechápal, proč to mělo trvat ony tři dny. Nicméně jsem si říkal, že nějaký rozumný důvod to mít bude, proto jsem se na to Alaný neptal. "

Teď, když to shromáždění vidím na vlastní oči, je mi vše jasné.

Každý z téměř stovky osídlených světů má v radě třicet jedna svých zástupců. Což je asi tak tři tisíce různých bytostí. Tito zástupci však žijí na svých domovských světech. Proto ty tři dny. Přepravit a také ubytovat tolik rozličných bytostí zabere nějakou dobu.

Krátce po zahájení zasedání dostala slovo Alaný. Ta již po několikáté od vyprávěla příběh hvězdoletu EJ 257. A to včetně našeho příletu, až po odeslání zprávy pro záchranný hvězdolet a náš let a setkání s ním.

Pak dostal slovo Algán. Ten byl stručnější. Vypověděl události, které se odehrály před naším setkáním v kosmu. Pak následovala krátká přestávka. Dost mě překvapilo, jak bylo jejich vyprávění podrobné. Nicméně všichni přítomní jim pečlivě naslouchali.

Po přestávce navázala Alaný tam, kde s Algánem oba skončili. Nyní popisovala, co se odehrálo v kosmu a později i na Yzilá. Algán jí jen občas doplnil. Posléze se dostali, až k odletu, červí díře a našemu přistání na Nutyt. Čímž skončili. Následně předseda vyhlásil druhou přestávku. Po ní bude následovat něco jako diskuze.

„To, co jste prve řekli je, až neuvěřitelné. Planeta naprosto izolovaná od společenství a přesto se na ní objevila stejná forma inteligentního života.“ Vzal si slovo zástupce jedné z triganských planet. „Není možné, že některý z našich zbloudilých hvězdoletů prolétl podobnou červí dírou, jako vy? A skončil na Zemi. A nynější lidé jsou jejich potomky?“

„Teorie to je jistě zajímavá.“ Ujala se odpovědi Alaný. „Jenže naše hvězdolety mají odnepaměti deseti člennou posádku. A to je málo. Deset lidí na založení civilizace prostě nestačí. Již po několika generacích by došlo k fatální degeneraci a následnému vyhynutí oné skupiny. Jediná možnost by byla sloučit se s místní populací. Jenže ta by musela být kompatibilní. Což ostatně vaši teorii opět vylučuje.“

„Já jen dodám.“ Připojila se Marie, jako pozemská bioložka. „Jakékoliv pochyby o původu našeho druhu jsou předem vyloučeny. Z archeologických nálezů víme, že jsme se vyvinuli na planetě Zemi. Díky

nalezeným kosterním pozůstatkům můžeme celkem bezpečně vysledovat náš původ, až k společným předkům s opicemi. A i dále.“

„Triganské hvězdolety dosahují, až dvou třetinové rychlosti světla. Z vašeho popisu z planety Yzilá k záchrannému hvězdoletu jsem pochopil, že pozemské stroje dokáží efektivněji zrychlovat a následně i brzdit. Zajímalo by mě. Jakou rychlostí, jejich hvězdolet dokáže letět?“ Zeptal se další Trigan.

„Maximální dosažená rychlost hvězdoletu jménem Aurora Borealis během cesty z Yzilá na Urylon, potažmo Nutyt. Činila devadesát procent rychlosti světla.“

Následně to v jednacích hale značně zašumělo.

„Jenže to už byla Aurora poškozena. V nepoškozeném stavu dosahovala devadesáti šesti procentní rychlosti světla.“ Tato zpráva byla pro Trigany menším šokem.

„Co znamená to jméno? Aurora Borealis? A kolik takových hvězdoletů vaše civilizace má k dispozici?“ Zajímalo představitele civilizace Émnoly. „Doslovný překlad onoho jména je. Severní polární záře. Co se počtu týče? Aurora je náš první hvězdolet schopný mezihvězdného letu. V původním plánu byla stavba i druhého. Jenže ta byla neustále odkládána. Poslední zpráva, co máme ze Země. Jsou staré nějakých čtrnáct let. A stavba sesterského hvězdoletu stále ještě nebyla zahájena. Přesněji vám odpovědět nedokážu.“

„Je vaše Aurora schopna letu zpět k Zemi?“ Tuto otázku položil zástupce obojživelných Uzálů.

„Je. I není.“

„Jak tomu máme rozumět?“

„Hned vám to vysvětlím. Aurora je sice poškozená zásahem asteroidu. Nicméně opravy poškozených systémů, jež jsme provedli u planety Mračoun se ukázaly jako postačující. Během cesty z Yzilá na Nutyt nedošlo k žádné závažné poruše. Jenomže ta cesta nám netrvala ani dva roky. Kdežto vzdálenost mezi Nutyt a Zemí činí nějakých třicet pět světelných let. Samotnou cestu odhaduji na třicet šest až třicet sedm let reálného času. A to nemluvím o posádce. Na takový let, je zapotřebí řada odborníků, které nemáme.“

„Co myslíš tím? Reálného času?“ Nepochopil Algán co tím myslím.

„Že bych se o tom zapomněl zmínit během naší společné cesty? Asi tak sto let, před naším odletem žil na Zemi jeden génius. Jmenoval se Albert

Einstein. Ten muž, mimo jiného, vymyslel obecnou teorii relativity. A z ní vychází i to, co myslím. Laicky řečeno. Rychlost světla je maximální možnou rychlostí v našem vesmíru. A při rychlostech blízkých rychlosti světla dochází k zpomalování času.“

„Jestli mi nevěříte? Tak si to můžete snadno ověřit.“

„Jak?“ Vykřikl někdo.

„Vcelku jednoduše. V záznamech z Yzilá je i přesný datum a čas našeho odletu. Čas našeho příletu na Nutyt je jistě též zaznamenán. Totéž proveďte s palubními záznamy na Auroře. Nu a porovnejte výsledky.“

„Jestli jsem to dobře pochopil. Tak váš hvězdolet Aurora je schopen uletět cestu k Zemi. Ale letět nemůže, poněvadž nemá řádnou posádku?“ Shrnul má slova ředitel úřadu pro kosmonautiku a vesmír.

„Přesně tak. Bez dostatečně znalé posádky by takto dlouhá cesta byla příliš riskantní.“

„Vaše cesta z Yzilá na Urylon nebyla příliš riskantní?“ Zajímalo ředitele.

„Ta nebyla ani tak riskantní. Jako spíše zoufalá. Na jednu stranu nám hrozila smrt ve spárech tamních dravců. A na druhou stranu smrt v kosmu. Jenže ta cesta neměla být tak dlouhá. Jako je ta z Nutyt na Zem.“

„Takže jste uvízli ve společenství.“ Uzavřel to ředitel Dymil.

„V tom případě bychom měli na Urylonu postavit nový hvězdolet a vyslat ho k Zemi.“ Ozval se zástupce Xilylů.

„To jistě v dohledné době uděláme.“ Zareagoval ředitel Dymil. „Jen to bude trvat nějakou dobu, než připravíme vše potřebné.“

Potom ještě následovala dlouhá řada všelijakých otázek a pochopitelně i odpovědí. Vzhledem k tomu, že se převážně týkaly Země, odpovídal jsem na ně většinou já. Marie a Ruda mě jen tu a tam poopravili či doplnili.

Poté následovala další přestávka. A po ní dostala prostor hudba. O té jsme se, na žádost Dymila, dosud ani slůvkem nezmínili.

„Zástupci celého společenství.“ Ujal jsem se slova. „Nyní bych ještě chtěl doplnit události, jež se odehrály v mém výsádkovém člunu. A to krátce po přestupu první skupiny Triganů. Po vzájemném seznámení vaši krajané vybalili hudební nástroje a přišli za mnou do pilotní místnosti. Chtěli mě a také sebe potěšit několika triganskými písněmi.“

„Já jsem jim na oplátku za pomoci velké obrazovky a vestavěných reproduktorů přehrál tři pozemské skladby. Zde sice onu obrazovku nemám, ale mám zde jeden projektor. Kvalita obrazu sice bude dost nízká, ale domnívám se, že to pro vás bude i tak příjemný zážitek.“

„Krajem, z něhož pocházím já a mí přátelé protéká řeka jménem Vltava. Nyní ji uvidíte na vlastní oči a zároveň uslyšíte hudbu, jež o ní mluví.“
Načež jsem spustil připravenou projekci. Výsledek byl absolutní. Po Vltavě následoval Andrea Bocelli a po něm Abba. Přítomní zástupci byli doslova fascinováni krásou naší hudby.

„Hvězdolet k Zemi musí odletět co možná nejdříve.“ Ozývalo se celým sálem.

Koutkem oka jsem zahlédl Dymila a vtom mi to došlo. On celou dobu věděl, že velká rada společenství nebude až tak spěchat s vysláním výpravy k Zemi. Proto je nejprve navnadil pomocí technických hraček. A nakonec ono hudební překvapení. Čímž je definitivně získal pro výpravu k Zemi. Samotná technika by na rychlou výpravu nestačila.

„Pozemšťané. Oslovil nás zástupce jednoho z triganských světů. „Nejen vaše hudba, ale i ten obraz. Jsou fascinující. Obraz je dílem úžasné technologie. O tom nelze pochybovat. Ale musím se vás zeptat na tu nádhernou hudbu. Pustili jste nám tři skladby. Přiznávám, jsou úchvatné. Ale i přesto se vás musím zeptat. Je veškerá vaše hudba tak nádherná? Nebo se jedná o to nejlepší, co může vaše civilizace nabídnout?“

„Krása hudby nespočívá jen v tom, jak zní, ale také ve vkusu posluchače. Tyto tři skladby jsem vybral, protože jsou mými oblíbenými. Nicméně to neznamená, že jsou tím nejlepším, co může země nabídnout. Krátce po přistání záchranné výpravy jsem musel do jeskynního sálu přivést z Aurory takovýto přehrávač. Ten pak hrál každý den a pokaždé něco jiného.“

„Vaši krajané se vždy do hudby tak zaposlouchali, že obvykle přestávali vnímat i okolí.“

„To mohu potvrdit.“ Přiznal Algán. „Když se Tomáš vrátil z Aurory s nápadem, že použijeme Auroru a společnými silami doletíme na Urylon. Vešel do haly a posadil se mezi nás, aniž by si ho někdo všiml.“

„Ještě musím dodat, že Země má mnoho hudebních stylů. Tyto tři skladby byli zástupcem tří z nich. Nicméně některé styly jsou poněkud ráznějšího charakteru. Já osobně bych je nazval jako nepříjemný kravál. Nicméně mají své příznivce, kterým se líbí. Na druhou stranu máme takzvané lidové písně. Ty se velice podobají těm triganským.“

„O pozemské hudbě bych ještě mohl mluvit dlouho a stejně bych neřekl vše. Možná bychom si v následujících dnech mohli udělat hudební představení. Při kterém vám budeme pouštět různé skladby z různých žánrů a od různých interpretů.“

„Kdy tak učiníte?“ Chtěl vědět poslední tazatel. „Nevím. Dříve jak za několik dní to nebude. Zde mám jen několik desítek skladeb. Pro další si budu muset zajít zpět na Auroru. A ani pak to nebude snadné. V archívech Aurory jsou stovky, nebo spíše tisíce hodin hudby. Je tam toho tolik, že budeme muset vybírat co přeneseme. Přenos veškeré hudby by totiž zabral příliš mnoho času.“

„Ale teď jsem dostal nápad.“

„Něco s hudbou?“ Zajímalo Dymila.

„Ne. S hudbou to vůbec nesouvisí. Jen se slovem přenést.“

„A podělíš se s námi o svůj nápad?“

„Ale jistě, že ano. Rozhodli jste se vyslat hvězdolet k Zemi co možná nejrychleji. A mě již delší dobu poletuje hlavou myšlenka, jak onu cestu urychlit. Říkal jsem si, že je škoda, že nemůžeme použít hlavní motory z Aurory. Slovo přenos neboli přenést ve mě z nějakého důvodu tuto myšlenku opět vyvolalo. A přitom mě napadlo, že bychom mohli přenést dva, či raději tři menší motory a samozřejmě i reaktory z výsadkových člunů. Tím by vámi vyslaný hvězdolet mohl letět mnohem rychleji. Možná by se přiblížil i k oné rychlosti světla. Podobně jako Aurora Borealis.“

„Jsi si jistý, Tomáši, že to bude fungovat?“ Zeptal se mě Ruda.

„Nevím. Nejprve bych musel provést nějaké ty výpočty. A také nevím, jestli motory a reaktory projdou stanicí igutli.“

„V případě potřeby můžeme vyrobit i dvě větší stanice.“ Prozradil mi Dymil. „Jak dlouho ti zaberou ty výpočty?“

„Moc dlouho ne. Jenže k nim potřebuji výkonnější počítač, než jsem si přinesl sem. Takže se stejně musím vrátit na Nutyt.“

„V tom případě se domnívám, že můžeme dnešní zasedání ukončit.“ Oznámil Dymil, jako pořadající.

„Ještě malý moment.“

„Máš ještě něco na srdci, Tomáši?“

„Ano Dymile. Rád bych ještě poukázal na jednu podivuhodnost, s níž jsem se zde setkal.“

„Tak vyprávěj.“ Vyzval mě Dymil.

„Na Zemi máme jednu knihu. Doufám, že je i v databázi na Auroře. Jedná se o zcela smyšlený příběh. Nicméně se to odehrává v jednom městě. A to město se jmenuje úplně stejně jako osada, v níž nyní bydlím. To jméno je Kocourkov. V mé mateřštině a v jazyce trig se ta slova vyslovují zcela stejně. Navíc to jméno nemá ve vaší řeči žádný význam. Kdežto na Zemi

máme jeden druh domácích zvířat, jimž říkáme souhrnně kočky. A konkrétně samcům tohoto druhu pak říkáme kocour. A to již tisíce let. Kdežto jméno Kocourkov známe nějaké čtyři staletí. Víc vám k tomu neřeknu, protože víc nevím. Jen jsem vás na tu zvláštní náhodu chtěl upozornit.“

„Co se bude dít nyní, Dymile?“ Zajímalo mě.

„Teď budou zástupci všech světů několik hodin diskutovat a vyměňovat si své názory. Ale nakonec se všichni opět sejdou v jednacím sále a zcela jistě schválí urychlení výpravy k vaší Zemi. Načež mě, jako ředitele úřadu pro kosmonautiku a vesmír, pověří realizací oné výpravy.“

„Jak dlouho bude trvat příprava hvězdoletu na planetě Urylon?“

„Těžko říct. Půl roku. Rok. Možná i déle. Nejprve musíme vyrobit celý nový hvězdolet. Jeho části pak přepravíme na Urylon, kde je teprve sestavíme. Jenže tu je ještě ten Tomášův návrh na spojení technologií. Takže nejprve musíme ověřit, zda je ten návrh proveditelný a poté upravit konstrukční plány samotného hvězdoletu. A to všechno také zabere nějaký čas.“

„Takže Tomáš se nyní bude věnovat stavbě toho hvězdoletu.“

Konstatoval Ruda. „Ale co budeme dělat mi dva? To tu máme jen tak ležet a tloustnout?“

„Já bych o něčem věděla. Tedy pokud by vám nevadilo cestovat při tom napříč společenstvím.“ „A co by to mělo být, Alaný?“

„Tomáš radě slíbil ukázkou hudebních stylů planety Země.“

„To samozřejmě realizuji co možná nejdříve.“

„Já vím, drahý. Ale mám na mysli něco trochu odlišného. Co kdyby si Marie a Ruda vzali z Aurory další přehrávač a projektor. K tomu spoustu hudby. A na planetách by pořádali něco jako hudební koncerty?“

„To není špatný nápad. Ostatně. Úspěch mají zaručen předem. O tom nelze pochybovat.“ Prohlásil Algán.

„Co vy na to?“ Zeptal jsem se jich.

„Já myslím, že bychom to mohli zkusit.“ Odpověděl Ruda a při tom upřeně pozoroval Marii.

„Já také souhlasím.“ Přidala svůj souhlas Marie.

„Výborně. Kdy nám tady uspořádáte první koncert?“ Zaradoval se Dymil.

„Brzy. Jen co si připravíme nějaké ty nahrávky.“ Rozhodla Marie.

„Měl bych ještě jeden návrh. Nebo vlastně dva.“

„Žádné volňásky od nás nedostaneš, Tomáši.“ Pronesl Ruda s úsměvem.

„Lakomče.“ Odvětil jsem také s úsměvem. „Měl jsem na mysli, že byste si sebou mohli vzít kameru a natočit pár záběrů ze společenství. Až se dostaneme zpět na Zem, lidi vám za ně utrhají ruce.“

„Nebylo by lepší ty záznamy nepořizovat. Když je za to pozemšťané zmrzačí?“

„To se jen tak říká, Dymile. Znamená to, že pozemšťané na ty záznamy budou reagovat přesně tak, jako vy reagujete na pozemskou hudbu.“

Vysvětlila mu Marie.

„Aha, takže jen takové pozemské rčení.“ Pochopil Dymil.

„A co je ta druhá věc?“ Obrátil se na mě Ruda.

„Předevčírem mě Alaný nechala na pospas takovým dvěma malým a hrozně zvědavým rošťákům. No a oni se mě ptali, jak se u nás baví děti. Tak jsem jim pustil hudební pohádku Noc na Karlštejně. A musím říct, že se jim to líbilo víc než samotná hudba. Tak si myslím, že bychom mohli zkusit vybrat pár pohádek a ty byste pak pouštěli dětem.“

20. Výprava k Zemi

Následujícího dne se nic zajímavého nedělo. Zástupci všech obydlených světů vzájemně diskutovali, ale jak odhadoval Dymil. Proti samotné výpravě nikdo vysloveně nebyl. To jediné, o čem se zástupci dohadovali, byl můj návrh. A to byla instalace pozemských atomových motorů do triganského hvězdoletu.

V podstatě se dá říct, že pro byli všichni. Jenže některým se na tom nelíbila skutečnost, že se jedná o technologii, o níž nic nevědí. A tudíž se musí spoléhat na to, co jim řeknu já. V podstatě tak vše stojí pouze na jednom člověku. A toho se velice obávali. Co kdyby se mi něco stalo? Co pak?

Jistě. Jsou tu záznamy na Auroře a Marie s Rudou. Jenže ti o motorech a reaktorech nic nevědí. Ostatně ani já nejsem žádný specialista. Vše, co o tom vím jsem se naučil během dlouhých a nudných přeletů v mezihvězdném prostoru.

K tomu tu je ještě radiace. Když se Trigané na palubě Aurory dozvěděli, co to vlastně je ten jaderný reaktor, dost je to vyděsilo. Dokonce se v jednu chvíli chtěli vrátit zpět na Yzilá. Naštěstí se nám je brzo podařilo přesvědčit, že nebezpečná radiace je pod kontrolou. Naštěstí to pochopili, ale od té doby se k reaktorům odmítali, byť jen přiblížit.

Ono totiž Trigané o radiaci moc nevědí. Vědí jen to, že dokáže člověka snadno zabít a že není vidět. Dokonce jí ani nedokázali pořádně změřit. Pouze ji dokázali zjistit, ale tím to končilo. Proto je velice překvapila skutečnost, že existuje několik druhů radiace. Nicméně největší radiační šok jsem jim způsobil já sám. A to tím, že jsem jim předvedl obyčejný rentgen.

O tom všem byli všichni zástupci podrobně informováni. A vzhledem k tomu, že se Trigané radiace docela dost bojí. Plus zpráva o stavu samotné Země. V ní naši triganští přátelé napsali, že Země je přinejmenším z části barbarským světem. Takto společenství označuje civilizace, jejíž příslušníci se mezi sebou zabíjejí.

A tak nebylo divu, že Země v některých zástupcích budila obavy. Ale at' se obávali jakkoliv, Dvořák s Mozartem pomohli Zemi víc než hodně. Na žádost Algánovi sestry Umlí jsem zástupcům přebral několik dalších skladeb. A to právě z per těchto pánů. A to rozhodlo. Trigané, totiž velice milují hudbu. A ostatní rasy za nimi zrovna moc nezaostávají. Což je pro Zemi dobré.

A tak v podvečer druhého dne zasedání velké rady společenství byla a to jednohlasně schválená stavba jednoho hvězdoletu na planetě Urylon. A to s cílem výpravy na Zemi. Navíc se zabudovanými pozemskými technologiemi do konstrukce samotného hvězdoletu.

Nejprve chtěla rada postavit dva hvězdolety, ale proti tomu se postavil Dymil. S odůvodněním, že se nejedná o průzkumnou výpravu. Ale o let, k již známé planetě. Nad tím zprvu někteří zástupci kroutili hlavou, ale když jsem vyslovil lítost nad tím, že Aurora přišla o mezihvězdnou vysílačku a navíc skončila u špatné planety. Neboť kdyby se tak nestalo. Mohli jsme odvysílat k Zemi zprávu a pak poslat malí hvězdolet řízený počítačem a se stanicí igutli v nákladovém prostoru.

Jak se tak říká, první kolo jsme vyhráli, ale to nic neznamená. To složité teprve začíná. A v tomto případě to platilo dvojnásob. Takže do práce. Jako první jsem si musel ověřit, kolik bude samotný hvězdolet se stanicí igutli vážit. Následně spočítat, kolik motorů bude zapotřebí k jeho pohonu. To naštěstí nebylo nic složitějšího a tak jsem to měl za chvíli.

Vyšlo mi, že by dva motory měly stačit. Sice to vychází jen tak, tak. Ale stačit by to mělo. Ostatně v kosmickém prostoru na hmotnosti zas tolik nezáleží, ale pro jistotu použijeme tři motory. Alespoň nebudou tolik zatížené. Nějaké závady jsem se nebál. Ostatně Auroru a výsadkové čluny poháněly ty samé motory. Jen Aurora je měla o něco větší a ty se za všechny ty roky ani jednou neporouchaly.

Dymil mi k ruce přidělil několik odborníků, kteří mají v následujících měsících stavět onen hvězdolet. S nimi jsem se odebral na Nutyt a posléze na Auroru. Zde jsem jim předvedl dva náhradní motory, které byly v palubních skladech. Kde na ně dosud sedal prach. V sousedním skladu bylo i deset náhradních reaktorů.

Vzhledem k tomu, že dosud nebyl žádný z nich nikdy spuštěn, nebylo u nich větší radiační riziko. Přesto se Trigané zdráhali, byť se k nim jen přiblížit. Naštěstí jejich detektory radiace nebyly moc citlivé. A tak nic nezachytily, ale můj pozemský detektor už slabě tikal. Ale to nebyla známka úniku radiace. Pouze to ukazovalo, že zde reaktory stojí dlouho.

Žádné stínění není absolutně dokonalé a když má radiace dost času, najde si cestu všude. Naštěstí žádný z reaktorů nikdy nebyl v ostrém provozu a tudíž v něm byla jen malá radiace. Nicméně radiace, která prostoupí stěny těchto reaktorů je velice slabá. Potíž by nastala pouze v případě, že by byl

běžící reaktor umístěn dlouhodobě v nevětrané místnosti. Čímž míním několik let.

„Takže přátelé. Nyní jste viděli, jak ony motory a reaktory vypadají. K tomu jste si je i změřili. Teď se ještě musíme domluvit, kde co na hvězdoletu bude. Předpokládám, že náš hvězdolet bude stejný tlustý disk jako byly ty dva, co jsem viděl na Yzilá?“

„Ano.“ Potvrdil mi jeden z techniků. „Je to běžný typ a dobře se nám osvědčil.“ Ještě dodal.

„Výborně. Tudíž navrhuji umístit všechny tři motory do spodní části. Kolem středu.“

„A jak bude brzdit?“ Zajímalo druhého technika.

„Stejně jako Aurora a výsadkové čluny. Nejprve vypne motory. Pak se otočí do protisměru. Načež je opět zapne.“

„Nemohli by brzdit pomocí našich antigravů?“ Promluvil třetí technik.

„Jistě, že by s nimi mohli brzdit. Jenže antigravvy jsou příliš slabé. A tudíž by brzdily příliš dlouhou dobu.“

„Chápu.“ Odpověděl třetí technik.

„Pak tu máme ony reaktory. Na cestu k Zemi by měli stačit tři, ale pro jistotu bych na hvězdolet umístil čtyři. A než budeme odlétat z Aurory. Povšimněte si prosím, kde je na výsadkovém člunu reaktor umístěn. Měli bychom je také umístit vně hvězdoletu.“

Trochu mě mrzelo, že se mnou o ničem nediskutovali. Tedy, alespoň z počátku. Zkrátka všichni dělali vše, co jsem řekl. Na druhou stranu. O pozemské technice nic nevěděli, a proto se asi bez výhrad spoléhali na mé znalosti.

Měsíc po zahájení stavby došlo k vcelku zásadní změně. Ohledně výpravy na Zem. Původně jsem se společně s Alaný měl zúčastnit onoho letu. Jenže to se nezamlouvalo rodičům mé ženy. Upřímně. Jejich důvody jsem chápal a vůbec jsem jim to nezazlíval. Čehož se ostatně obávali.

Poslední dva roky strávili s vědomím, že jejich dcera je mrtvá. A teď, když se jim vrátila tak říkáje z hrobu. A o rok později by se s ní měli opět rozloučit a to hned na více jak dvanáct let. To jsem po nich opravdu nemohl chtít. Navíc ani mně se již do vesmíru nechtělo. I když na Zemi jsem se vrátit chtěl. Alespoň na návštěvu.

Krátce po tomto oznámení mi rada pro kosmonautiku a vesmír poslala deseti člennou posádku pro hvězdolet. K zaškolení. Sehnat náhradu za mě a

Alaný sice bylo poměrně obtížné. Vždyť zájemců o tuto cestu bylo nezvykle obrovské množství. Jak mi později prozradil Ytyl.

Marie s Rudou, totiž skutečně cestovali po společenství a na navštívených světech pořádali koncerty. Navíc se k nim připojilo několik přátel z Yzilá. A postupem času i několik dalších jedinců. A to i nelidí. Každý z těchto jedinců dostal jeden projektor a přehrávač z Aurory. Díky tomu se hudba planety Země šířila společenstvím rychleji než morová rána středověkou Evropou.

Koncerty dělaly vždy obden. Jako zajímavý bonus bylo to, že druhý den po koncertě obdržela rada pro kosmonautiku a vesmír až několik desítek přihlášek na pozici kosmonauta pro výpravu na planetu Zemi. S trochou nadsázky by se dalo říct, že vesmír žije pozemskou hudbou.

Proto mě nepřekvapilo, že v oné desítce byli i mí přátelé. Kánli a Igól. Technici ze záchranného hvězdoletu, který spolu s námi uvízl na Yzilá. A později jsme společně absolvovali cestu z Yzilá na Nutyt na palubě Aurory. Ačkoliv jsme díky šťastné náhodě skončili na Nutyt.

„Prý sháníš nějaké šikovné a zkušené kosmonauty pro cestu na tu tvoji Zemi?“ Pronesl Kánli veselým tónem.

„To je pravda. Ale proč jsi tady ty?“ Popíchl jsem Kánliho přátelsky.

„Vtipné.“ Odvětil a už se tím nezabýval. „Posílá nás Dymil. Máš nás naučit, jak obsluhovat ty vaše motory a reaktory.“

„A také kosmickou navigaci přímého letu, že?“

„To také.“ Přiznal Kánli trochu zahanbeně. Trigané létali do kosmu již několik tisíc let, ale k planetě se přibližovali tak, že ji zaměřili opticky. A pak k ní letěli. Přičemž jak se planeta pohybovala. Oni upravovali kurz. Díky čemuž letěli po dlouhém zatočeném oblouku. Na místo toho, aby spočítali, kde a kdy planeta bude. A pak tam letěli nejkratší možnou cestou.

„Nu dobrá. Tak se pustíme do práce. Včera jsme do trupu usadili první motor a makety reaktorů.“

„Makety? Proč makety?“ Nechápal Igól. „Kdyby během stavby došlo k nějaké nehodě a maketa by byla poškozena. Nic by se nestalo, ale kdybys poškodil reaktor. Vybouchl by.“ Igól nevypadal zrovna potěšeně a ostatní také ne.

„To si jako myslíš, že celou tu cestu poletíme na bombě?“ Obořil se na mě Kánli.

„No dobrá, přiznávám. Poněkud jsem přeháněl. Aby mohlo dojít k explozi, je zapotřebí mít pohromadě jisté minimální množství jaderného

materiálu. A to v žádném z těchto reaktorů není. Navíc mají spoustu bezpečnostních pojistek.“

„Tak proč tedy ty makety?“ Stále to nechápal jeden člen budoucí posádky.

„Jak jsem již řekl. Kdyby došlo k nějaké nehodě. Mohl by se reaktor poškodit. A my jich máme jen omezené množství. A také kvůli vám Triganům.“

„Kvůli nám?“ Opět tentýž člověk.

„Ano. Uvnitř reaktorů je jaderný materiál.“

„Nechápu.“

„Tak jinak. Radioaktivní materiál. A radiace se vy Trigané bojíte jako čert kříže.“

„Kdo je to čert? A proč se bojíte kříže?“ Zeptala se jedna z přítomných žen. Musím se s nimi nejprve seznámit a zapamatovat si jejich jména. Jinak v tom budu mít pěkný guláš. Pomyslel jsem si.

„To je jen pozemská mytologie.“

„Dobrá, ale co je s tou radiací?“ Zajímalo stále tu samou ženu.

„Nic s ní není. Radiace je uvnitř dobře stíněného reaktorů. Ven tudíž proniká jen nepatrné množství. Vaše přístroje jí stěží zachytí. Jenže vám Triganům stačí vědomí toho, že je poblíž nějaká a hned se děsíte. A já bych opravdu nerad stavěl ten hvězdolet sám.“ Zdálo se, že jim tato odpověď stačila.

Od zahájení prací na novém hvězdoletu již uběhlo více jak čtvrt roku. Když se zvedla nová vlna podpory pro výpravu k Zemi. Stalo se totiž to, čeho jsem se obával od samého začátku. Rudův přehrávač se totiž porouchal. V důsledku čehož musel být plánovaný koncert přeložen na následující den.

Ruda si sice obratem ruky, s mou malou pomocí, doletěl na Auroru pro nový. Nicméně Trigané skutečně pochopili, že pozemská technologie je zde v silně omezeném množství a dlouho tak i bude. Sice se mi podařilo přehrávač opravit, ale jen díky tomu, že se jednalo o vcelku banální závadu. Nicméně pokud by porucha byla vážnějšího charakteru, znamenalo by to konec přehrávače.

Sice padly návrhy zkusit postavit vlastní. Za pomocí triganckých prostředků, ale všechny pokusy dopadly neslavně. A právě tehdy jsem dostal spásný nápad. A vzhledem k tomu, že stavba hvězdoletu pokračovala

dobře a mě v tuto chvíli potřebovali jen výjimečně, rozhodl jsem se, že se na čas z projektu stáhnou.

V důsledku čehož jsem přestal každé ráno odcházet z domova. Což velice potěšilo Alaný. Nicméně mé následující kroky jí už moc nepotěšily. Neboť jsem se začal chovat tak trochu tajemně. Domek, který pro nás v Kocourkově koupila sice byl pěkný a útulný, ale nebyl veliký. Pro zde obvyklou, čtyř člennou rodinu je zcela postačující.

Pravda. My jsme sice sami dva, ale to se v budoucnu jistě změní. Proto jsem se rozhodl, že si u domu postavím malou dílnu. Alaný jsem řekl, že tam budu provádět případné drobné opravy pozemských přístrojů.

To však byla jen polovina pravdy. Každopádně mi to má drahá polovička odsouhlasila. A tak jsem si pozval architekta a ten se už o vše postaral. Nakreslil plány a poslal sem skupinu stavitelů, kteří za pomoci rezonančních taviček dílnu postavili. A to vcelku rychle a i levně. Ačkoli jsme, co se financí týče, dostatečně zajištěni.

Od společenství jsme my tři pozemšťané obdrželi příslib, že nám budou poskytovat něco jako měsíční rentu. Jenže se po několika dnech ukázalo, že to nebude zapotřebí. Když jsme dávali dohromady to koncertní turné. Shodli jsme se na tom, že vše, co z pozemských prostředků získáme. Rozdělíme mezi sebe rovným dílem. A výnosy z koncertů byly značné.

Můj přínos k tomuto zisku byl sice minimální, ale to jsem nyní hodlal změnit. Nebo se o to alespoň pokusit. A tak jsem se začal zavírat do dílny a nikoho jsem dovnitř nepouštěl. Ani Alaný jsem neprozradil, co tam dělám. A dělal jsem dlouho. S občasným přerušením dva měsíce. Pokoušel jsem se využít záznamy z Aurory, jenže tam o tom byly jen nejasné zmínky. A tak jsem musel znovu objevit Ameriku.

Jakmile byl můj výtvar hotový a plně funkční, vyrobil jsem několik jeho kopií. To už bylo snadné. Načež jsem sezval všechny známé. Včetně Marie a Rudy. Jejich přítomnost byla nesmírně důležitá. Vždyť se jich to přímo týkalo.

„Asi by vás zajímalo, proč jsem vás všechny pozval? V posledních dvou měsících jsem trávil spoustu času zavřený v té boudě za domem. A nikomu, ani vlastní ženě jsem neprozradil, co tam dělám. Nechtěl jsem nikomu dávat tak říkaje planou naději. I když nejde o nic životně důležitého. Přesto zklamání z neúspěchu by bylo nepříjemné.

„Zkrát to. Rádi bychom stihli zítřejší koncert.“ Vyzvala mě netrpělivá Marie.

Otočil jsem se a z připravené hromádky jsem sundal krycí hadr.

„Co je to?“ Ptali se Trigané.

„To si z nás děláš srandu?“ To se ozval Ruda.

„Ty jsi dva měsíce vyráběl gramofon? A kde jsi sehnal desky?“

„Ty dva měsíce jsem nedělal gramofon, ale ty desky.“

„Ty jsi vyrobil gramofonové desky? Jak?“ Zeptala se Marie.

„Těžce, proto mi to trvalo tak dlouho.“

„Nerada vás ruším.“ Přerušila nás Alaný. „Ale co je to ten gramofon?“

„Dívej se, drahá.“

Načež jsem několikrát otočil klikou, abych gramofon natáhl. Vyrobil jsem ho čistě mechanický. Včetně toho velikého zahnutého trychtýře z mosazi. Načež jsem přiložil jehlu na točící se desku.

Z gramofonu se začaly linout tóny nějaké skladby. Upřímně řečeno, ani jsem nevěděl co jsem do gramofonu vložil. Pro jistotu jsem si vyrobil několik desek a tak nějak jsem si na ně zapomněl napsat, o jaké skladby se jedná. Každopádně se to povedlo. A to bylo v dané situaci nejdůležitější.

„Jak jsi to dokázal?“ Nechápala Alaný. „To je historie, drahá. Takovéto gramofony se na Zemi používaly už dávno. Snad ještě před vynálezem rádia. A já to jen zrekonstruoval. Akorát jsem musel pracovat po paměti, neboť o gramofonech nemáme ve své podstatě žádný záznam.“

„Takže jsi ten gramofon. V podstatě znovu vynalezl?“

„O gramofon vůbec nejde. To je to nejjednodušší. Problém byly ty desky. To jediné, co jsem o nich věděl bylo, že se vyráběly z vinylu a snad se nějak lisovaly. Naštěstí jsem si vzpomněl na osvědčenou metodu pokus omyl. A také díky výpočetním schopnostem našich počítačů se mi to povedlo.“

„Takže teď můžeme mít více koncertů?“

„Ne Dymile. S gramofonem se velké koncerty dělat nedají.“

„Proč?“

„Nedá se regulovat hlasitost. Vím, že se v pozdějších dobách vyráběly elektrické gramofony. K těm se daly připojit reproduktory a tam se hlasitost dá regulovat. Jenže to se mi dosud nepodařilo.“

„Pak tu jsou samotné desky, na kterých je pořízen onen záznam. Na každou stranu se mi podařilo dostat patnáct minut hudby. Na Zemi tam dokázali dostat téměř dvojnásob. A aby toho nebylo málo. Materiál, který jsem použil na výrobu desek je velmi křehký. Při častých přesunech by se jistě některé desky rozbily.“

„Tak použijeme jiný materiál.“ Navrhl Algán.

„Na Zemi se používal vinyl. Jenže ten zde není a to co jsem použil je skvělá náhrada. Tedy až na tu křehkost. Ale ani ten vinyl nebyl dokonalý. I ten se lámal. Jen ne tolik.“

„Tak k čemu to bude dobré?“

„Přesně k tomu, k čemu jsem ho použil teď. K domácí produkci. Gramofon je tak jednoduchý, jak jen jednoduchý být může. Co se desek týče. Tam už to je složitější. Gramofon je jednoduchý. Tudíž bude levný. Kdežto cena desek se bude odvíjet od toho, kolik jich bude vyrobeno, ale v tom problém nevidím.“

„Takže ty to chceš prodávat lidem jako, například čtečky knih?“

„Ano, Algáne.“

„V tom případě. Za kolik mi prodáš jeden gramofon? Vlastně dva. Pro sestru.“

„Já chci také jeden.“ Začali se ozývat ostatní.

„Gramofony mám pro vás připravené v dílně. Jen na desky si budete muset chvíli ještě počkat.“

Původně jsem si myslel, že si otevřeme továrnu na výrobu gramofonů a desek. Jenže to bych nesměl být ženatý s Alaný a na planetě Triga. Když jsem sní druhého dne probíral své plány. Tak na místo toho, aby mi je schválila. Nebo tak něco. V podstatě mi nařídila, abych vzal jeden gramofon a několik desek a šel sní. Na otázku, kam mě vede. Odpověděla. „To uvidíš.“

Zulytem mě zavezla do města před budovu na níž se skvěl nápis, LICENČNÍ ÚŘAD. Pak mě dovedla za jakýmsi úředníkem, kterému jsem musel předvést gramofon. A vysvětlit, jak funguje. Později jsem ještě musel dodat podrobná schémata a popisy. V podstatě se jednalo o triganský patentní úřad.

Rozdíl oproti tomu pozemskému patentnímu úřadu byl v tom, že nikdo žádný patent nevlastnil. Pouze licenci k výrobě. Ta nyní patřila nám třem pozemšťanům. A to hned na pět set let. A úřad ji jen spravoval.

Veškerí budoucí zájemci o výrobu gramofonů si zde vyzvednou plány a začnou podle nich vyrábět. Nám držitelům licence pak budou posílat podíl ze zisku.

Následně jsem společně s Alaný navštívil dvě továrny, které nám doporučil licenční úředník. Jako vhodné pro výrobu gramofonů a desek. S deskami to bylo obtížnější. Ale i to jsme nakonec vyřešili k všeobecné spokojenosti a radosti celého společenství.

21. Telefon

Od našeho příchodu na planetu Triga již uplynul jeden rok a dva měsíce. Když došlo k významné historické události. A to nebylo nic menšího než start hvězdoletu Vltava. Tento hvězdolet byl unikátní hned v několika ohledech. Jednak byl postaven v rekordně krátkém čase jednoho roku. Navíc se skládal jak z triganských tak i pozemských technologií.

K tomu se měl jako první triganský hvězdolet přiblížit k rychlosti světla. Plus letěl sám. Bez záchranného hvězdoletu. Neletěl, totiž na slepo do zcela neznámých oblastí. Plus velmi slušné pozemské mapy prostoru u cílové hvězdy.

Poslední zvláštností bylo jméno hvězdoletu, Vltava. Donedávna slovo ve společenství zcela neznámé. Navíc Trigané ještě nikdy hvězdolet nijak nepojmenovali. Vždy jen dvě písmena a číslo. Až teď. Vltava. Po slavné skladbě stejně slavného českého skladatele Antonína Dvořáka.

Právě po té skladbě, jenž jsem přehrál Triganům, při našem prvním setkání. Nejprve v kosmu. Pak na planetě Nutyt. Následně v sídle rady pro kosmonautiku a vesmír a o několik dní poté ještě velké radě společenství. A tím to nekončilo. Po nepřilíš dlouhé době. Jsem pro Trigany Znovu stvořil téměř zapomenutý a mnohanásobně překonaný gramofon. A mezi ty nejprodávanější desky rozhodně patří právě ta se skladbou Vltava.

Je to ironie osudu, že mimozemšťané přiletí k Zemi v hvězdoletu, jenž nese tak pozemské jméno. Teď ještě, aby přistáli v Čechách. A nejlépe poblíž Vltavy. Pak by ještě Čechům a česky. Mohli na uvítanou říct. Pozdravuje vás Tomáš ze slovnatého města Kocourkova. Upřímně řečeno. To bych chtěl vidět. To by byl poprask. Ačkoli, on bude. A to bez ohledu na to, kde přistanou. I když prý se pokusí přistát v Čechách. Neboť se od nás, pozemšťanů, naučili obstojně česky. Škoda, že u toho nebudu.

Nu a tak hvězdolet Vltava. Odstartoval. Již podruhé. Poprvé to bylo na několikátýdenní zkušební let. Který dopadl na výbornou. Vše pracovalo, jak mělo. Jen maximální možná rychlost nebyla ověřena. Na to by let musel trvat bezmála rok.

Z počátku hvězdolet akceleruje poměrně rychle. Pětinové hranice dosáhne za necelý měsíc, ale pak začíná působit odpor samotného prostoru. A další navyšování rychlosti se postupně zpomaluje, až do bodu, kdy se síly vyrovnají. Oproti tomu v případě brzdění. Tomu je přesně naopak.

„Nemrzí tě, že jsi s nimi neletěl, Tomáši?“ Zeptala se mě Marie.

„Mrzí i nemrzí. Nemrzí mě to, že s nimi neletím. Naopak mě mrzí to, že s nimi nemohu přistát na Zemi.“

„To tě moc mrzet nemusí. Krátce po přistání postaví igutli. Pakt se budeš moct vrátit.“ Pokoušela se mě utěšit Alaný.

„To už bude pozdě. Já chci vidět, jak se lidé budou tvářit, až je Kánli pozdraví česky. A vyřídí jim pozdrav pozemšťana Tomáše Žijícího ve slovném městě Kocourkově.“

„Co budeš dělat dál, Tomáši?“ Zajímalo Rudu. „Nechtěl by ses k nám přidat?“

„Možná později, Marie. Teď se nějakou dobu budu věnovat převodu hudby na gramo desky. A rád bych se také blíže seznámil s fungováním stanic igutli.“

„Takže to zase zbyde na nás.“ Povzdechl si Ruda. Byť jen tak. Na oko.

Převod pozemské hudby mi už dávno nečinil potíží. Ve spolupráci s několika Trigany se mi onen proces podařilo mnohonásobně zjednodušit. Jen materiál používaný na výrobu desek byl stále stejný. Při větším otřesu hned praskl. Občas jsem žertem říkal, že by bylo lepší vyrábět ty zpropadené desky z porcelánu.

Mimo prostorová přeprava igutli. Fascinující věc. Již na Yzilá mě fascinovala. O to větší bylo mé zklamání, když nám Kánli s Igólem oznámili, že je zničen řídicí panel a tudíž stanice nefunguje. V druhém panelu, jenž jsme společně s Rudou vyzdvihli i s triganským hvězdoletem z jezerního dna. Měl pro změnu zničený jeden jediný a nenahraditelný krystal. Tudíž stanice nemohla odesílat.

A teď když už mám dostatek volného času se konečně kouknu té stanici na zoubek. A tak jsem opět začal studovat. Podobně jako jsem to dělal za oněch dlouhých a nudných letů mezihvězdným prostorem. Avšak jeden rozdíl tu byl.

Zatím co na Auroře, jsem na to byl sám. Zde jsem se mohl obrátit na odborníky. A ti mi ochotně pomohli. Dokonce mi navrhli, abych se přihlásil na zdejší technickou univerzitu. Což jsem po poradě s Alaný udělal. Studia na této univerzitě mi zabrala pět let.

Po ukončení studia jsem sice nedostal diplom, ty zde ostatně nedávali nikomu. Zato jsem obdržel něco jako osvědčení o úspěšném dokončení studií. A nebyl jsem sám, kdo úspěšně završil svá studia. Marie, potom co se dozvěděla o mé přihlášce ke studiím, se rozhodla, že si podá přihlášku na zdejší medicínu. Čili biologii. A Ruda šel, kupodivu s ní.

A tak jsme si po sedmi letech našeho pobytu na planetě Trigo uspořádali malou oslavu s překvapením. Vlastně se dvěma. Nejprve nám Marie a Rudolf oznámili, že budou pokračovat druhým stupněm studií. Čili budou z nich geno biologové. Jako je má Alaný.

Odůvodnili to slovy. „Studia nás baví.“ A i to na vzdor tomu, že Ruda je původně geolog. Navíc, až se jednoho dne vrátíme na Zem. Budou jejich znalosti a dovednosti vysoce žádané a prospěšné. A právě tehdy se v mé hlavě zrodil nápad.

„Zdejší studia si každý zájemce musí hradit sám, byť to není nikterak vysoká částka. Nicméně zde je. Tak mě napadlo, že náš, již dost značně vysoký zisk investujeme do budoucnosti Země. Jinými slovy. Až Vltava doletí k Zemi, nabídneme několika zájemcům studia medicíny, nebo spíše biologie na Trigu a poskytneme jim stipendium. Naše příjmy z koncertů a gramofonů jsou takové, že bychom mohli utáhnout značné množství studentů.“

„Ten nápad se mi zamlouvá, ale nemohli bychom to udělat i obráceně?“

„Jak obráceně?“ Nepochopila Alaný, co tím Marie myslela. Já to ostatně nevěděl také.

„No přeci. Poslat Trigany studovat na Zem. Třeba pozemskou elektrotechniku. Nebo hudbu. Výrobu hudebních nástrojů a samotné hraní.“ Vysvětlila Marie svůj návrh.

„K tomu by se přihlásila půlka společnosti.“ Pronesl Ruda s úsměvem.

„Spíš tři čtvrtě.“ Poopravila ho Alaný.

„Obávám se, že to nepůjde. Alespoň z počátku.“

„Proč ne?“ Chtěla vědět Marie.

„Právě kvůli penězům.“

„Těch máme přeci dost a do té doby nám jich ještě přibude.“

„To ano. Jenže my zde máme hromadu tigů. A ty jaksí, na Zemi nikde neberou. Časem jistě začnou, ale do té doby budeme na Zemi bez prostředků.“ Vysvětlil jsem skutečný stav věci.

„Mohli bychom ve společnosti nakoupit zlato. Zde je ostatně velice levné. Na Zemi ho snadno směníme za peníze. A to s pěkným ziskem.“ Navrhla Marie sebejistě.

„To nepůjde. Ze začátku bychom takto mohli použít pár kilo. Jenže kdybychom začali na Zem dovážet zlato ve velkém. Mohli bychom tím vážně poškodit pozemskou ekonomiku. A to nemluvím o zlaté horečce.“

„Takže tudy cesta také nevede.“ Konstatoval Ruda.

„Nevím, co je to za nemoc, ta zlatá horečka.“ Vzala si slovo Alaný. „Ale pevně věřím, že si s ní poradíme. Nicméně to nebude dříve, než navážeme spojení se Zemí. To samé platí i pro vaše úvahy ohledně studentů biologie. Zde, na Trigu. Můžete počítat s mou plnou podporou, ale až to bude aktuální.“

„Teď jsou před námi jiné, důležitější a aktuálnější záležitosti.“

„A jaké?“ Zeptala se Marie, když Alaný nepokračovala.

„Dítě. Moje a Tomášovo.“

„Vy budete mít dítě?“ Zeptal se mě Ruda.

„Když to Alaný říká.“ Odpověděl jsem mu a přitom se tvářil jako sluníčko. Šťastné sluníčko.

Když jsme se před nějakou dobou rozhodli založit rodinu. Opět se ve mě probudily pochyby. A to navzdory tomu, že mě již před několika lety Alaný vysvětlila, že jsme geneticky zcela shodní. Tudíž můžeme mít děti. A teď se její slova potvrdila.

Budu otcem a to navzdory tomu, že jsem jím nikdy být neměl. Aurora se měla vrátit na Zem v době, kdy ze mě bude starý dědek. A přitom jsem ještě mladý. Dokonce jsem mladší než před téměř desíti lety. Kdy jsme se poprvé setkali s mimozemšťany. Ačkoli mladší jsem jen po biologické stránce. Samotný věk Trigané změnit nedokáží.

„Co teď budeš dělat, když jsi už ukončil studium? A k tomu budeš otcem?“ Zajímalo Rudu.

„Budu se trochu vrtat ve stanici igutli. Dostal jsem jeden velice zajímavý nápad a rád bych si ho ověřil.“

„A prozradíš nám, oč jde?“

„Promiň Marie, ale neřeknu vám nic.“

„Mizero.“ Pronesl Ruda s hraným rozhořčením.

V následujících minutách se Marie vyptávala Alaný na všelijaké, dle mého názoru nesmyslné věci. Týkající se dítěte. Oproti tomu Ruda se pokusil ze mě vytáhnout nějaké ty podrobnosti o tom, co chci dělat. Marně. Jediné, co jsem mu prozradil bylo to, že se pokusím ke stanici připojit nějakou pozemskou techniku.

Hned druhého dne jsem zašel do společnosti, která provozuje všechny stanice igutli. S výjimkou těch, co má k dispozici úřad pro kosmonautiku a vesmír. Společnost Miga. Její jméno znamená mimo, jako mimo prostor a galaxie. Zde jsem již musel vysvětlit, co mám v plánu. A oni mi, nadšení

mým nápadem, poskytlí dvě nepoužívané stanice na jedné technické planetě.

Ze studií jsem již znal stanici igutli velmi dobře. Jak po technické stránce, tak i po té konstrukční. Ačkoliv ta mě nezajímala. Nicméně od této chvíle jsem měl k dispozici dvě stanice a mohl jsem začít. Proto jsem si sbalil nějaký ten vercajk, jeden přenosný počítač z Aurory a k tomu několik komunikačních terminálů. Taktéž z Aurory. A vyrazil jsem na technickou planetu.

Tam mě čekala ta nejtěžší práce. Musel jsem vytvořit rozhraní mezi triganskou a pozemskou technikou. Věc, které jsem se, až doposud vyhýbal. Ani na Vltavě nic podobného nebylo. Tam jsme jednoduše udělali dva okruhy. Jediné, co tam bylo společné pro oba okruhy byly pozemské reaktory. Zdroje energie.

S rozhráním jsem se mořil téměř měsíc. První funkční, prototyp jsem sice měl již po týdnu. Jenže byl příliš velký a nemotorný. Navíc ani nebyl moc spolehlivý. Oproti tomu ten poslední, šestý, model byl malý, spolehlivý a snadno se dal připojit k řídicímu panelu mimo prostorové stanice.

Následně se potvrdila má dávná domněnka. Stanice igutli, mezi sebou komunikují. Zlomek vteřiny před tím, než dojde k odeslání samotného gunytu. Což je onen přepravní vagón. Odchozí stanice naváže spojení s cílovou stanicí. Je to něco jako žádost o identifikaci cíle. Jinak by se gunyt mohl objevit kdekoliv.

Teď je zde otázka. Dá se do toho procesu vstoupit? Bude možné mezi jednotlivými stanicemi uskutečňovat přímé hovory? Když k nim připojím komunikační panel z Aurory?

Odpovědi jsou. Do procesu se vstoupit dá a dá se prodloužit. To je dobré. Odpověď na druhou otázku je. Určitě ano. Komunikace mezi stanicemi je jednoduchá. Ve své podstatě používají binární kód. Jen namísto jedniček a nul používají jedničky a dvojky. A v tom nevidím velký problém.

Pouhé dva měsíce práce a mezi planetární telefon byl na světě. Sice nebyl dokonalý. V podstatě byl součástí stanice. Navíc se jednalo o jednu linku. Ale i tak se jednalo o obrovský skok kupředu. Teď konečně řeknu Rudovi, na čem to pracuji. To jeho neustálé vyptávání. Co, že to vlastně dělám? Mě už přestávalo bavit.

Na vedení společnosti Miga jsem způsobil značný poprask. Svým oznámením o úspěšném dokončení výzkumu. Ředitel společnosti si neodpustil trochu jízlivou poznámku. I když řečenou jen žertem. „Naše

igutli fungují desítky tisíc let bez jakékoliv změny. A sotva sem přijde nějaký barbar ze zaostalé planety. Hned ji totálně přestaví a vylepší.“

V následujících týdnech jsem musel vyrobit několik dalších adaptérů a společně s techniky z Miga jsme provedli celou řadu testů. Například jsme se museli ujistit, že komunikace mezi stanicemi nějak neohrozí běžný provoz.

A pak to začalo. Jelikož jsem nebyl zaměstnancem Miga. Licenční úřad rozhodl, že licence na tyto úpravy. Plus ono rozhraní patří mě. Co se komunikačních panelů týče. Zde jsem předem zakročil a prohlásil je součástí Aurory, tudíž ryze pozemské. Nehledě na to, že ve společenství je nikdo nedokáže vyrobit.

Miga ode mne koupila licenci na adaptéry. Byť i v nich byla pozemská technika. Ale licence se spíše vztahovala na funkční nápad nežli na techniku. K tomu jsme, již po druhé začali v podstatě rabovat Auroru Borealis. Zatímco poprvé to byly přehrávače, projektory, hudba a nějaké pohádky a dokumenty. Tak nyní to byly komunikační panely.

Aurora měla původně sto padesáti člennou posádku. A každý měl svou vlastní, byť ne velkou kajutu s onou místností a sprchou. V každé kajutě a v každém hydroponickém skleníku a v každém hangáru byl jeden komunikační panel. Hangáry a skleníky měli dokonce dva. Jeden uvnitř a druhý na chodbě vedle dveří. Což bylo něco málo přes dvě stě. A ještě padesát náhradních kusů, ve skladu.

Po demontáži většiny z nich. Nechali jsme je pouze u reaktorů, v řídicí místnosti a ve třech hangárech. Jinak jsme všechny vymontovali. Začalo rozdělování. Problém byl v tom, že ve společenství je tisíce stanic a my jsme měli k dispozici jen dvě stě padesát komunikačních panelů.

Nakonec se vedení Miga rozhodlo umístit dva komunikační panely na každý trvale obydlený svět. Těch již byla téměř stovka. Zbýlých padesát panelů se uloží jako náhradní. Ale to už nebyla moje záležitost. Zde má spolupráce se společností Miga končila. Alespoň jsem si to myslel.

Krátce poté co jsme vylepšili poslední stanici igutli. Přišli za mnou domů zástupci Miga. A k mému obrovskému překvapení nepřišli s prázdnou. Přinesli mi něco jako šek. A na něm byla velká, hodně velká cifra.

„Víš Tomáši. Vzhledem k tomu, že až dosud neexistovalo mezi světy žádné jiné spojení než igutli. Museli být gunyty odesílány podle stanoveného letového řádu. A to i když byly prázdné. Díky tvému vylepšení už prázdné gunyty mezi světy necestují. Jen tak mezi námi, ono takových

cest bylo hodně. Naši účetní spočítali, kolik nám tvůj vynález na energii ušetří a zde máš podíl jako odměnu.“

Byla to dvě procenta z astronomické částky. Ne jednorázová odměna, jako by tomu bylo na Zemi. Ale trvalý příjem. A to dost vysoký. Dřívější plány na financování pozemských studentů na Trigu dostaly pořádnou injekci. Marie s Rudou budou čubrnět. Prolétlo mi hlavou ve zlomku vteřiny.

22. Peklo volá, pomoc

„Tak co? Už se narodily?“ Zeptala se Marie, sotva vstoupila dovnitř. „To bych tu tak nestál, nemyslíš.“ Zavrčel jsem trochu podrážděně. „Naše děti to protahují, jak to jen jde.“

„Říkal jsi děti? Vy nebudete mít jedno?“ Povšiml si Ruda drobného slůvka, které jeho ženě uniklo.

„Ano. Alaný bude mít trojčata.“

„Trojčata?“ Vypískla Marie.

„A kdys mi to hodlal říct? Když mu, nebo jim, mám jít za kmotra. Až u křtu?“ Na oko se rozčlil Ruda. Ale moc mu to nešlo. Bylo na něm vidět, že má také radost.

„Vzhledem k tomu, že do tolika neumíš počítat. Tak nechápu, proč by ti to měl někdo říkat.“ Rýpla si do Rudy Marie.

„Jak se budou jmenovat?“

„Holčička bude Eliška.“

„Po tvé sestřenici?“

„Ano. Eliška bude po Elišce. A kluci budou Mujky a Tujky.“

„Hezká jména.“ Pochválila náš výběr Marie. „Jedno pozemské a dvě triganská.“

„Jestli se nepletu tak jeden náš učitel se jmenuje Mujky.“ Vzpomněl si Ruda na jméno svého profesora. „Mujky a Tujky. Jména si jsou dost podobná, ale přesto dost odlišná na to, aby si je někdo pletl. Teď ještě, abychom si nepletli jejich vlastníky.“

„Rudo!“ Napomenula ho Marie.

Ještě několik minut jsme si takto povídali a žertovali. Když k nám konečně přišla Věrký. Alanínina přítelkyně od dětských let a od jisté doby i švagrová. A momentálně něco jako porodní bába. Triganské porody se totiž odehrávaly doma za asistence jedné bioložky. V tomto případě byly u porodu hned dvě. A dokonce geno bioložky.

„Tomáši, už můžeš jít za svou rodinou.“ Oznámila mi klidně.

Nutno podotknout, že, než těch pár slov dořekla, měl jsem půl cesty za sebou. Opatrně jsem vstoupil do ložnice. Kde má žena přivedla naše děti na tento svět. Alaný ležela v posteli a vedle ní v malé troj postýlce, kterou jsem vlastnoručně vyrobil. Ležely tři malé uzlíčky z bílé látky a z nich vykukovaly tři malé hlavičky.

„Tak pojď, otče.“ Pobídla mě Alaný. Sotva jsem za sebou zavřel dveře. Dovol, abych ti představila tvé děti. Tady.“ Ukázala na uzlíček, který jí byl nejbliž. „Je tvá dcera Eliška. Ta je nejstarší. Krátce po ní se narodil Mujky. Jako třetí je Tujky. Ten na sebe nechal chvíli čekat.“

„Jsou nádherné.“ Byla jediná slova, na která jsem se zmohl.

V následujících dnech se u nás dveře div netrhly. Příbuzní a známí chtěli naše děti vidět. Na tom by nebylo nic neobvyklého. Jenomže to by otec trojčat nesměl být pozemšťan. Díky čemuž se o naše tři ratolesti zajímala jak vědecká obec. Tak i širší veřejnost. Zkrátka. Všichni je chtěli vidět. A odborníci si je navíc chtěli prohlédnout pomocí svých čalí.

Což Alaný nekompromisně zakázala. S Vysvětlením, že naše děti nejsou žádný experiment. Většina odborníků to uznala a spokojila se s tím. Ale našli se i tací, co vyslovili mé dávné obavy. Ohledně mezidruhové kompatibility. Jenže to neměli dělat. Alaný znám více jak deset let. A ještě jsem jí neviděl rozčílenou. Až teď.

Alaný je a to doslova seřvala jako malé děti. Křičela na ně, že Věrký je plně kvalifikovaná geno biologka. A ona sama také. K tomu, narozdíl od nich, má rozšíření o školení pro kosmický průzkum. Díky čemuž se už nikdo nepokoušel naše děti fyzicky zkoumat. Spokojili se s pasivním pozorováním a tím co jim řekly Alaný a Věrký.

Několik dní po onom pozdvižení nás navštívil Dymil, ředitel úřadu pro kosmonautiku a vesmír. Sice k nám nepřišel kvůli dětem, jak řekl v okamžiku, kdy jsem ho přivítal. Ale i přesto neodolal a požádal mě. Jestli by se na ně nemohl podívat. Samozřejmě jsem mu vyhověl. Pak jsme se usadili v pokoji. Potřeboval se mnou, něco velmi nutně probrat.

„Ani nevím, jak začít.“ Začal Dymil. „Včera se ohlásila posádka průzkumného hvězdoletu EJ 259. V cílové hvězdné soustavě, objevila několik planet. Pár plynových obrů a tři pevné planety. První je příliš blízko k hvězdě. Takže je moc horká. Nedá se na ní ani přistát. Druhá a třetí jsou v ideální vzdálenosti. Jenže ta třetí má příliš chudou atmosféru. Díky čemuž se hodí pouze jako technická planeta.“

„Výprava se pokusila přistát na druhé planetě. Jenže ta navzdory tomu, že je v ideální vzdálenosti od hvězdy a má silnou vrstvu atmosféry. Je celá pokrytá ledem. Navíc je radioaktivní. Proto se vrátili na třetí planetu. Odkud se ohlásili. Jenže krátce před uvedením stanice do provozu zachytili rádiový signál v neznámém jazyce.“

„Poté co vše ohlásili. Poslali i záznam onoho signálu. K velké smůle mu nerozumíme. Ale zní nám poněkud zoufale. A s jistotou již víme, že vychází z druhé planety. Jenže jak jsem již řekl. Ta je celá zmrzlá a je tam silná radiace. Proto jsem přišel za tebou. Myslíš, že by tam mohl být naživu někdo inteligentní?“

Chvíli bylo ticho. Přemýšlel jsem. „Těžko říct, jestli se může vyvinout nějaká inteligentní forma života v ledovém a radioaktivním prostředí. Ale vzhledem k tomu, že by ta planeta měla být teplá.“

„To ano. Podle hřejivosti hvězdy a vzdálenosti od ní si jsme zcela jistí, že by měla vypadat jako Triga.“ Potvrdil mou domněnku Dymil.

„Tudíž mě napadají pouze dvě varianty, vlastně tři varianty toho, co se tam děje. A ani jedna se ti nebude líbit.“ „Upřímně. Mě se to nelíbí od samého začátku.“ Poznamenal Dymil.

„Tak za prvé. Na té planetě mohlo dojít k masivní, nebo spíše masivním sopečným erupcím. Ty vychrlily do atmosféry obrovské množství popela, který zaclonil sluneční paprsky. Díky čemuž došlo k prudkému ochlazení povrchu. Takovéto prachové částice mohou být ve vzduchu i několik let. A během té doby se povrch změní v jednu velkou ledovou pláň.“

„Druhá varianta je podobného druhu. Jen jejím prvotním činitelem nebyla žádná sopka, ale asteroid obřích rozměrů.“

„To známe.“ Přerušila mě Alaný. „Před nějakými dvaceti tisíci lety. Jeden hvězdolet objevil planetu, která byla vhodná jen jako technická. Jenže, než na ní přistáli. Všimli si velkého asteroidu mířícího k té planetě. Po srážce byla planeta několik let nepoužitelná.“

„Správně. Přesně to jsem měl na mysli.“

„Třetí varianta se vám už vůbec nebude líbit.“

„Mně se nelíbily ani ty první dvě.“ Opět poznamenal Dymil.

„Tak tedy. Vzhledem k přítomnosti radioaktivity se domnívám, že se na planetě odehrála jaderná válka.“

„Válka? Jak by mohla nějaká válka zmrazit celou planetu.“ Nechápal Dymil.

„Ne nějaká válka, ale jaderná válka. Když na planetě nějaká, nebo nějaké skupiny magorů odpálí velké množství jaderných náloží. Může nastat to samé jako v prvních dvou případech. Na Zemi tomu říkáme nukleární zima. A podle odborníků může trvat od několika let, až klidně po sto let. I déle. Naštěstí jsme si to nikdy neověřili.“

„Tahle možnost se mi zdá krajně nepravděpodobná. Spíš bych řekl, že to byla jedna z těch dvou předchozích variant.“ Nezdálo se Dymilovi.

„Já si jsem naopak celkem jist, že tam ta jaderná válka doopravdy byla.“

„Ale jak si, tak můžeš být jistý? Vždyť jsi tu planetu ani neviděl?“

„Máš pravdu Dymile. Neviděl jsem jí. Ale vzpomeň si. říkal jsi, že je tam silná radiace. A radiace je jedním z následků jaderné války.“

„To je, ale příliš hrozné. Aby si nějaká civilizace takhle zničila planetu pod svými nohama. A co lidé, kteří tam žili? Co se s nimi stalo?“

„Umřeli.“ řekl jsem klidným nezúčastněným hlasem.

„Umřeli?“ Zopakoval vyděšeně Dymil. A při tom vypadal, že by se v něm krve nedořezal. Ostatně nevypadal tak sám. Alaný měla stejná plet'ové obtíže.

„Ano Dymile. Umřeli. Někteří mohli přežít v protiatomových bunkrech. Případně jinde v podzemí. Například ve stanicích podzemní dráhy. Tedy. Pokud tam něco takového měli. Ale jsem si jist, že to moc lidí nepřežilo.“

„Musel tam někdo přežít. Ta zpráva je toho důkazem.“ Zkusil navrhnou Dymil. Marně.

„Není. Může se jednat o automatické vysílání.“

„Jenže se objevilo dlouho po příletu našeho hvězdoletu.“

„Může se jednat o automatickou smyčku která se po určité době sama zapne. Také to může být nedostatkem energie. Vždy když se akumulátor dobije na dostatečnou míru. Spustí se automatické vysílání. Takhle bychom se mohli dohadovat celé hodiny. Ale pokud neznáme obsah zprávy. Nic jistého nevymyslíme. Jen samé ponuré a černé teorie.“

„Co ta zpráva. Nedokázal by ji přeložit počítač na Auroře?“ Navrhla Alaný. „Pochybuji, že to dokáže rozluštit. Ale zkusit bychom to rozhodně měli.“

Načež Dymil sáhl do kapsy a vytáhl z ní malou krabičku na triganské záznamové válečky. „Tady je.“ Podával mi ji. Přijal jsem ji. A hned jsem dodal. „Triganský záznam zvuku na válečky. Není zrovna té nejlepší kvality. A to ho ještě musím přehrát z toho krystalu do počítače. Tím se také něco ztratí. A jestli má mít počítač nějakou šanci. Bude k tomu potřebovat záznam té nejvyšší možné kvality.“

„Co tedy chceš dělat? Víš, že nic lepšího nemáme.“

„To je prosté, Dymile. Vezmu si pozemskou vysílačku a osobní počítač a za letím na tu planetu. Načež si to vysílání nahraju přímo z vysílačky do počítače.“

„V tom případě bychom měli vyrazit co nejrychleji. Co kdyby to vysílání skončilo.“ Obával se Dymil.

„Dej mi pět minut. Obojí mám v dílně.“

O chvíli později jsem seděl vedle Dymila v zulytu a letěli jsme do sídla úřadu pro kosmonautiku a vesmír. Odkud jsme se přesunuli na dosud bezejmennou planetu. Kde jsem doufal, že si nahraju vysílání z ledové planety. Naštěstí jsme přišli včas. Když vysílání skončilo, měl jsem nahrané více jak dvě hodiny záznamu. Navíc se mi zdálo, že se zpráva opakuje. Ačkoliv, s jistotou to nešlo potvrdit.

Následně jsme se s Dymilem vrátili na Trigo. Kde jsme se ničím nezdržovali a nejrychlejší možnou cestou odcestovali na Nutyt. A posléze i na Auroru. Sice by šlo poslat záznam z výsadečného člunu přímo do hlavního počítače Aurory. Následně pak počkat na výsledek dole na planetě. Jenže Dymil ještě na Auroře nebyl a já sám jsem toužil opět se projít po jejích chodbách.

Den a noc jsme strávili na palubě značně vyrabované Aurory Borealis. Tolik času zabrala analýza záznamu v neznámém jazyce. Pak jsme dostali překlad a zprávu. Ohledně kvality a důvěryhodnosti překladu do jazyka trig.

„Přesnost překladu je odhadována na padesát procent. Podařilo se přeložit osmdesát jedna procent slov. Pro zvýšení přesnosti je zapotřebí více výrazů. Včetně zpětného ověření jejich významu.“ Ohlásil strohý počítačový hlas a následně zobrazil obsah zprávy.

Zpráva z druhé planety. Skutečně byla voláním o pomoc. Nějaká skupina lidí přežívajících v podzemí města. Jehož jméno nám pochopitelně nic neříkalo. Žádá o pomoc. Zásoby potravin a léků rychle docházejí. Pitné vody a energie mají dost. Pak ještě udávají nějaké podrobnosti o svém úkrytu a stavu okolí. Celkem takhle mluvili asi patnáct minut. Ale dál už nezaznělo nic zajímavého. Vyjma jejich počtu. Což je něco kolem dvou tisíc lidí různého věku. Přesný počet nevědí.

„Měli bychom jim pomoci?“ Pronesl Dymil do ticha.

„Měli.“ Souhlasil jsem.

„Ale jak to chceš provést?“

„Nevím.“ Přiznal a poklesl v ramenou. „Tak musíme něco vymyslet. A to hodně rychle.“ Ještě jsem dodal. Pak jsem do svého počítače přehrál chudý slovník onoho jazyka a přeložený text. Plus nějaké údaje, které by se mohly hodit. Načež jsem vybídl Dymila k odchodu.

Auroru jsem navštívil rád, byť jen na chvíli, ale už jsem se těšil zpět na Trigu. Na svou rodinu. Během těch několika hodin, co jsem zde strávil, jsem dost přemýšlel nad tím, co bylo, je a co bude? A pochopil jsem, že Aurora už pro mě není takovým pojátkem se Zemí jako byla před několika lety. Mým domovem je již Triga, ale to neznamená, že jím není i Země. Ba naopak.

„Hvězdolet na třetí planetě je schopen letu?“ Zeptal jsem se Dymila. Když jsme vešli do jeho kanceláře. „Ano, ale... Ty s ním chceš letět na tu ledovou planetu?“ Došlo mu, proč se ptám na onen hvězdolet.

„Ano. To vskutku chci.“

„Takže jim chceš dovést zásoby.“ Usoudil Dymil. „Když zohledníš, že je těch lidí dva tisíce. Zjistíš, že se moc jídla do hvězdoletu nevejde.“ Pokračoval dál ve své mylné domněnce.

„Mýlíš se příteli. Já jim nechci dovést trochu jídla. Vždyť ani nevíme, co jedí. Třeba se živí syrovým masem.“ Naštěstí tomu tak nebylo. Já jim tam chci dovést stanici igutli. A jestli to bude jen trochu možné. Odvést je z té proklaté planety.“

„Odvést? Ale kam?“

„Nemáte nějakou volnou planetu?“

„Ty jim chceš dát další planetu? Jedna zničená ti nestačí?“ Zděsil se Dymil.

„Ty, co jí zničili bych nikam nevozil, ale většina lidí nemůže za činy svých vládců a ani je neschvaluje. Takové lidi bych rád zachránil. Tyrani a vrazi. Ať si tam klidně shnijí.“ „

O něčem takovém musí rozhodnou velká rada společenství.“

„To už je na tobě, příteli.“

„Já bych zatím mohl zapracovat na přesunu stanice igutli na třetí planetu.“

„Tak to udělej. Já se postarám o velkou radu.“

„A planetu, kam je přesunem?“ Ještě jsem si vzpomněl.

„Máme jednu. Je podobná Trigu. Její průzkum určil k osídlení pouze pětinu území. Ale jich asi moc nebude, že?“

„Nebude.“

„Jak to vypadá s radou Dymile?“

„Zasedání bude, až zítra dopoledne. A co ty Tomáši? Už máš stanici připravenou.“

„Popravdě řečeno, proto jsem za tebou přišel. Stanice je připravená na přesun, jenže jsem dostal drobný nápad. A k jeho realizaci potřebuji tvůj souhlas.“

„Tak na to jsem zvědavý.“

„Chci zabudovat stanici igitli přímo do hvězdoletu.“

„A sakra.“ Ulétlo Dymilovy samým překvapením. „Tak tohle tu ještě nebylo. Myslíš, že to bude fungovat?“

„Určitě. Ani nemusíme provádět velké úpravy hvězdoletu. Větší část stanice bude pod ním. Ve speciálním kontejneru, který k hvězdoletu přimontujeme.“

„Kdybich tě Tomáši neznal a nevěděl, že si se v posledních letech stal odborníkem na stanice igitli. Myslel bych si, že ses zbláznil. Ale takhle mi nezbyvá nic jiného než ti věřit. Každopádně. Jestli se ti povede do zítřejšího zasedání velké rady, udělat alespoň nějaké úpravy, kterými bych mohl podpořit naši žádost, bude to velké plus. Mobilní stanice mimo prostorové přepravy. To tu ještě opravdu nebylo.“

23. Ugur

Konečně. Po týdnu intenzivní práce na úpravách hvězdoletu a více jak třech týdnech letu. Jsme vstoupili na oběžnou dráhu kolem zamrzlé planety. Ze které jsme před více jak měsícem, zachytily nouzový signál, který nás sem přivedl. K naší velké lítosti se již vysílání neozvalo.

Několikrát jsme se na něj pokusily odpovědět, ale žádná reakce se nedostavila. I když, to zas nebylo tak překvapivé. Zpráva, kterou jsme zachytili. Nebyla určená pro nás. Pro bytosti z kosmu. Nýbrž pro obyvatele této zmrzlé planety. Tak proč by měli očekávat a tudíž naslouchat vysílání z kosmu.

„Můžeš začít vysílat, Tomáši.“ Oznamil mi pilot hvězdoletu Lajal. Těsně po vstupu na oběžnou dráhu. „Snad nám někdo odpoví.“ Dodal tiše.

Jenže nikdo neodpověděl. Pro jistotu jsme ji obletěli několikrát. Ale nikde nic. A na noční straně byla jen černo černá tma. Nikde ani náznak osvětlených měst. Či něčeho podobného. To však nic neznamenal. Jen málo planet společenství svítí do noci jako Země.

„Zkusíme přistát?“ Zeptal se Aget. „Určitě ano. Otázka je. Kde?“ Odpověděl jsem mu.

„No. Někde na pevnině. Nemyslím si, že na tom, až tak záleží. Prostě zkuste někde přistát a když tam nikdo nebude. Tak poletíme jinam.“

„To se lehce řekne, ale hůř se to udělá, Agete. Ta planeta se mi totiž jeví, jako by byla bez oceánů. Nebo jsou všechny zamrzlé. Tudíž jsou pokryté sněhem. Čili bílé. Jako zbytek planety.“

„Co takhle vstoupit do atmosféry a pokusit se najít něco jako město. Nebo osadu. Určitě tam něco takového museli mít.“ Navrhl Lajal.

„To by mohlo být jako hledání pověstné jehly v kupce sena. Jenže se obávám, že to jinak nepůjde, Lajale.“

„Leť dolů a začneme hledat. Pokus se najít nějaké pohoří. V blízkosti hor je větší naděje, že bude pod sněhem pevná zem. Než na rovné pláni.“

„Ale jak najdeme to město?“

„Myslíš Keltyrgu?“

„Ano. Jak najdeme Keltyrgu?“

„Jednoduše. Tedy doufám, že jednoduše. Zkrátka někde začneme a až někoho najdeme. Tak se ho na Keltyrgu zeptáme. A pak se uvidí.“

„Co je to? Táhle napravo něco je.“ Upozornil nás Aget.

„Vypadá to jako nějaké věže.“ Konstatoval Lajal. „Let' tam. Na přirozený jev to je moc rovnoměrné. Klidně by to mohlo být jejich město.“

„Město? Takové vysoké a úzké věže?“

„Zas tak moc vysoké a úzké nejsou. Na Zemi máme mnohem vyšší stavby.“

„Tak jsme tady. Co dál? Opatrně se přiblíž k jedné věži. At' si ji můžeme lépe prohlédnout.“ Lajal beze slov udělal, oč jsem ho požádal. A nalétl před jednu z okrajových věží.“

„Ono je to opravdu stavba. Sice značně poničená, ale stavba.“ Prohlásil po chvílce Aget.

„Venku je nějaká radiace, ale klid. Není moc silná.“ Musel jsem rychle dodat. Neboť jsem viděl, jak se mí dva druzi začínají děsit.

„Lajale, vzdal se kus od města a přistaň.“

„Proč nemůžeme přistát tady?“ Nepochopil Aget.

„Protože tady všude je suť z těch věží. A není zrovna moc dobře vidět. Navíc ty věže jsou poškozené a já bych byl opravdu nerad, kdyby se nám jedna zřítla na záda. To by mi opravdu zkazilo celý den.“ Vysvětlil jsem první důvod.

„A druhý důvod. Jestli v tom městě jsou živí lidé. Tak o nich zhora nic nevíme. Můžou to být dobří lidé. Nebo také potvory zodpovědné za zkázu všude kolem. Klidně by nás mohli napadnout. A takhle je uvidíme přicházet už od města.“

„Vezmu si zulyt a trochu to tam omrknu.“

„Ty chceš jít ven, do té radiace?“ Zděsili se oba dva Trigané.

„Jestli se vám to nelíbí, pánové. Tak tam může jít někdo jiný.“

Ticho. Ani jeden se nepřihlásil. Ostatně není divu. Vždyť Trigané se bojí radiace jako pověstný čert kříže.

Město bylo opravdu velice poničené. Přesto jsem si dělal naděje, že zde někoho najdeme. Věžovité domy, byť těžce poškozené, stále stály. Z toho usuzuji, že pokud zde skutečně došlo k jaderné válce. Tak toto město nebylo přímo zasažené. Proto by zde mohli přežívat nějakí lidé.

Zulyt je sice vyroben z plastů, ale přesto poskytuje značnou ochranu před okolní radiací. Ačkoli, ta zde nebyla příliš silná. Navíc mám na sobě navlečený skafandr. To pro případ, že vystoupím ven. Do té radiace a zimy. Ta naštěstí nebyla tak strašná. Pouhých minus pět stupňů Celsia. I když jsme blízko rovníku. Takže by tu mělo být poněkud tepleji.

„Lajale, jak mě slyšíš?“

„Dobře, Tomáši. Spojení nic neruší.“

„Výborně. Oblétl jsem několik budov. A všechny vypadají opuštěně. Nezahlédl jsem jedinou známku po zdejších obyvatelích. Takže jsem se rozhodl, že vystoupím ze zulytu a podívám se dovnitř několika budov.“

„Nedělej to! Ta radiace tě zabije.“ Zděsil se Lajal.

„Radiace není silná a skafandr mě před ní ochrání.“

„Asi nemá cenu snažit se ti to vymluvit, že?“

„Ne. To opravdu nemá.“ Odvětil jsem s úšklebkem. Pochybuji, že by se našel jeden Trigan, který by tu vyšel ven ze zulytu.

„Tak aspoň udržuj spojení. Pro jistotu. Co kdyby se ti něco stalo.“

„A kdyby se mi něco stalo? Co byste s tím zmohli?“ Trochu jsem Lajala popíchl. Výmluvné ticho ve vysílače bylo dostatečnou odpovědí.

„Vstupuji do první budovy. Dveře jsou vyvrácené a okna vymlácená. Zřejmě se městem prohnala silná tlaková vlna.“

„Jak vypadají ty dveře? Mám na mysli jejich tvar a velikost. Mohlo by to dost říct o místních lidech. O jejich řeckně tělesných proporcích.“

Vstoupil do vysílání geno biolog Aget.

„Dveře nejsou nikterak neobvyklé. řekl bych, že se jedná o podobné proporce jako na Trigu.“

„Takže místní by měli být velikostně podobní nám.“ Oznámil Aget.

„V přízemí toho moc k vidění není.“

„Tak zkus patro.“ Navrhl mi Lajal.

„To asi nepůjde. Schodiště je zborcené. Zkusím jinou budovu. Tady to vypadá stejně. Jako by to tu někdo vystěhoval. Jenže kdo a kam?“

„A také, kdy?“ Dodal Aget.

„Moment. V protějším rohu je trocha navátého sněhu a něco z ní vyčnívá. Pokusím se to vyhrabat.“ Kvůli sněhu se nedalo poznat, co se v koutě ukrývá. To jediné, co trochu vyčnívalo byla malá šedomodrá skvrna.

„Do háje.“ Trochu jsem si ulevil.

„Co je? Stalo se ti něco?“

„Všechno je v pořádku. Jen jsem právě našel jednoho domorodce.“

„Tak ho pozvi do hvězdoletu.“ Chtěl po mě Aget.

„To asi nepůjde. Je zmrzlý na kámen.“ Opět ticho na frekvenci.

„Myslíš, že bys ho dokázal sám naložit do zulytu?“ Geno biolog se v Agetovi nezapře.

„To ani náhodou. Z toho tvora radiace doslova sálá. Vyfotím ho a pokusím se ti přinést nějaký malý vzorek, ale víc nic.“ Nakonec se mi podařilo odloupnout kousíček tkáně. Nejprve mě napadlo. Prostě mu ulomit kus prstu, ale řekl jsem si, že Trigané by to asi už nerozdýchali. Ještě fotku a vracím se.

„Tak se nám pochlub. Ty hazardéře. Jak ten domorodec vypadá?“ řekl Lajal na u vítanou.

„Moc se netěš. Na fotce toho moc vidět není.“

„Tak nám ho alespoň popiš.“ Žádal Lajal.

„Je nám poměrně dost podobný. Trup i končetiny má slabší než my. A jeho kůže mi připomínala oškubaného ptáka.“

„Jestli mi Tomáš přinesl ten vzorek. Tak ti za okamžik poskytnu daleko lepší popis.“

Následně jsem Agetovi podal drobný vzorek tkáně. Ten ho okamžitě předal své čalí. A ta ho snědla. Doslova. Jenže ho netrávila. Nýbrž analyzovala. Vzápětí se Agetovi vyšplhala na hlavu a položila mu své pacičky na spánky.

„To, co jsi viděl, Tomáši. Skutečně byl jeden z místních lidí. Tvé přirovnání k oškubanému ptákovi byl vcelku přesný. Oni, totiž mají těla pokrytá jemným peřím.“

„Žádné jsem na něm, ale neviděl.“

„To jsi ani nemohl. Po nějakou dobu se pohyboval v silně radioaktivním prostředí a v důsledku toho mu peří vypadalo.“

„To mě zas tak moc nepřekvapuje. Radiace takovéto věci umí.“

„Co dalšího jsi o místních zjistil?“

„Už toho o místních vím hodně. Nicméně v tuto chvíli je nejdůležitější zjištění, že Milira pro ně bude ideální.“

„A co jedí? Doufám, že né nás.“ Zeptal se Lajal.

„V podstatě to jsou všežravci. Jako my. Ale rostlinná strava jim je bližší než ta živočišná. Každopádně jim naše jídlo bude vyhovovat.“

„Nejdřív, ale musíme najít někoho, kdo bude schopen to jídlo kousat.“ Připomněl nám Lajal proč tu jsme.

„Máš pravdu. Musíme pokračovat v pátrání. Ale jinde. Tohle město je podle všeho pusté.“ Rozhodl jsem.

„Kterým směrem poletíme?“

„To je celkem jedno. Navrhuji buď na sever, nebo na jih. Ale ty jsi tu hlavní pilot, Lajale. Tak si směr vyber sám.“

„Tak tedy zkusíme sever.“

Lajalova volba se velmi brzy ukázala jako šťastná. Po krátkém letu jsme narazili na druhé město. To sice bylo v mnohem horším stavu. Věžové domy byly daleko víc pobořené. K tomu zde byla i silnější radiace. Ale v jedné budově se na nás usmálo štěstí.

Na stěně byla vcelku zachovalá malba. Malba zcela jistě znázorňující tento kontinent a zdejší města. Včetně jejich jmen. Což nám za daných okolností bylo k ničemu. Neboť jsme neovládali zdejší písmo. Počítač sice dokázal přeložit několik slov, ale ta nebyla psaná. Navíc jich byla jen hrstka. Pro prvotní navázání dialogu by to ale stačit mohlo.

Mapu jsem si samozřejmě okamžitě vyfotil. Pro jistotu několikrát a z několika úhlů. Pak jsem se vrátil do hvězdoletu. Kde jsme brzy určili správnou orientaci mapy. Zprvu jsme, totiž nemohli určit, kde je na mapě sever. Naštěstí na ní bylo dostatečným způsobem vyznačeno město, ve kterém jsme byli nyní.

Potřebovali jsme tudíž určit druhý bod. Ale jak? Nakonec jsme to vzali odhadem. Prostě jsme si tipli, které ze znázorněných měst jsme navštívili prve. A podle toho jsme určili orientaci mapy a také její měřítko. To tam také chybělo. Buď jsme ho nedokázali rozluštit, anebo bylo někde na poškozeném okraji.

Do večera ještě zbývalo několik hodin, a tak jsme se rozhodli pro přelet k dalšímu městu. Čímž jsme si chtěli ověřit, že jsme mapu pochopili správně. Což se v následujících chvílích potvrdilo. Neboť třetí město bylo přesně tam, kde jsme ho očekávali.

Nicméně poté co jsme k městu doletěli, učinili jsme rozhodnutí, že podrobný průzkum odložíme až na ráno. Za světla bychom to už nestihli. Nebo spíš. Já bych to nestihl. Mí dva společníci by ven nešli ani za zlaté prase. Ačkoli Trigané by za zlaté prase nešli ani na pláž za vlastním domem. Pro ně zlato mělo cenu pouhého kovu vhodného pro elektrotechniku. Jako platidlo ho nikdy neužívali.

Naše rozhodnutí se brzy ukázalo být šťastným. Ostatně to bylo úplně stejné s naším dalším rozhodnutím. A to bylo to, že budeme držet hlídku. Čistě pro jistotu. Několik hodin po setmění. Když se blížil konec Lajalovy hlídky. Lajal spatřil malé světlo na obzoru.

„Tak co to tam máš, Lajale“ Zeptal se rozespalý Aget. Když jsme se všichni tři sešli.

„Tam.“ Ukázal na malou obrazovku přinesenou z Aurory. Propojenou s jednou z kamer s nočním viděním umístěných na plášti hvězdoletu. „Co je tam?“ Opět se zeptal Aget. Nejspíš nic neviděl. Vypadal jako někdo, kdo právě spí.

„Tak se vzbud' a podívej se.“ Trochu jsem ho popíchl.

Aget několik následujících vteřin mrkal očima, aby se doopravdy probral. Pak znovu pohlédl na obrazovku. „Něco tam svítí.“ řekl klidně. Jako by tona této planetě mělo být naprosto běžné a samozřejmé. „Já myslím, že tam budou nějací zdejší lidé.“ Prohlásil Aget to, co jsme Lajal a já pochopili hned na první pohled.

„Tomu se na Zemi říká, že máš dlouhé vedení, Agete.“

„Nám dvěma to došlo už před rokem.“ Přidal se Lajal.

„No tak pardon. Zkrátka jsem dost ospalý. Co znamená to dlouhé vedení?“

„To znamená, že ti trvá strašně dlouho, než ti dojde očividná skutečnost.“

„Co budeme dělat s tím světlem?“ To Lajal nasměroval naši pozornost spět ke světlu.

„Půjdeme spát a zítra se tam za letíme podívat.“ Navrhl Aget. A svůj návrh doprovodil zívnutím.

„Já bych letěl hned.“ Navrhl Lajal. „Souhlasím. Za světla bychom to místo nemuseli najít. Navíc tam určitě budou i lidé. Přes den můžou být schovaní.“

„Nesmysl. Místní jsou denní tvorové. Ostatně, my jsme také denní tvorové.“ Své prohlášení doprovodil Aget dalším zívnutím.

„To světlo by mohlo být něco jako signalizace. A v noci je světlo viditelné z mnohem větší dálky než ve dne.“ Pronesl jsem nahlas svou myšlenku.

„Takže tam letíme.“ Pronesl rezignovaně Aget.

„Ano.“ Potvrdil jsem.

„Lajale, vezmi nás blíž. Ale né, až k nim. Pro jistotu zastav tak daleko od nich, aby nemohli vidět hvězdolet. A radši ani nepřistávej.“

„Myslíš kvůli hluku?“

„Ano.“

„Co kdybych to pro jistotu zvedl do dvou kilometrů. V takové výšce nás určitě neuvidí.“

„Skvělý nápad.“ Pochválil jsem Lajalovu úvahu.

„Agete. Už se konečně probud'. Poletíš se mnou v zulytu za domorodci.“

„Já? Proč já?“

„Protože neumíš pilotovat hvězdolet. A já chci mít někoho kdo zůstane v zulytu, jako záloha. Kdybych z něho vystoupil a domorodci se ukázali být nebezpeční. Pak bys pro mě mohl přiletět a odvést nás do bezpečí.“

„Nebudu muset vystupovat ze zulytu?“ Ujišťoval se Aget.

„Ne. To nebudeš.“ Potvrdil jsem mu.

Mezi tím Lajal doletěl s hvězdoletem na cílové místo. Odkud jsme pokračovali už jen v malém zulytu. Pomalu jsme klesali dolů ke zdroji světla. Bedlivě jsme zkoumali okolí světelného zdroje. Při čemž jsme pátrali po místních. Brzo jsme objevili dva zdejší lidi. Choulící se u světelného zdroje. Zprvu jsme se domnívali, že se jedná o oheň, ale jak jsme sestupovali níž, bylo čím dál víc zjevné, že se o oheň nejedná.

„Přistanu kousek bokem. Tak, aby nás světlo neoslňovalo, ale, aby na nás stále dobře viděli.“ Oznamil jsem Agetovi svůj úmysl. A tak jsem i učinil.

V okamžiku, kdy jsme se ocitli odhadem dva, až tři metry nad zemí. Domorodci si nás všimli. A asi jsme je poněkud vyděsili. Neboť utekli kamsi do tmy.

„A máš po návštěvě.“ Pronesl Aget trochu zklamaně.

„Myslíš?“

„Vždyť utekli. Určitě se běželi někam schovat a kdo ví, jak dlouho bude trvat, než se odváží sem vrátit.“ Uvažoval Aget.

„Uvidíme. Rozhodně tu nějakou dobu počkáme.“ Rozhodl jsem. „Jestli chceš tak si můžeš zatím trochu schrupnout. Já to tu ohlídám.“

Aget, známý to spáč se opravdu pokusil usnout. Nicméně jeho snaha byla předem odsouzena k nezdaru. Od našeho přistání neuběhlo ani deset minut a venku se objevilo několik domorodců. A namířili si to přímo k nám. Aget se evidentně mýlil, když se domníval, že se tu ti lidé dlouho neukáží.

„Agete, Už jsou tady.“ Oznamil jsem mu. A pro jistotu jsem do něho trochu šťouchnul. Jen, abych se ujistil, že doopravdy neusnul. „Jdu ven.“

„Ty ses zbláznil.“ Zděsil se Aget.

„Já? Ne. Vždyť, proto jsme sem přiletěli. Nemyslíš?“

Aget mlčel. Báł se. Venku byla radiace, byť slabá, ale přesto tam byla. A té se Trigané velice báli. A to navzdory skutečnosti, že dokázali její následky léčit. A to velmi dobře.

Zapnul jsem univerzální překladač a opustil zdánlivé bezpečí našeho zulytu. Po několika krocích jsem se zastavil. Ostatně stejně tak učinili i

místní lidé. Nebo spíš nelidé. Chvíli jsme na sebe jen tak zírali. A zřejmě se i odhadovali. Každopádně se mi místní nejevili nikterak nebezpeční.

Vzhledově se nám značně podobali. Vysocí byli asi tak jako já. Jistě ne všichni. I mezi nimi byli drobné rozdíly. Zato jejich těla byla oproti našim o něco užší. Nemyslím, to že vypadali vychrtle. To mohlo být od strádání posledních let.

Největší rozdíl byl v porostu. Zatím co my máme vlasy. Tak oni měli na hlavách jemné peří. Ačkoli ne zcela. Zřejmě jim část opeření vypadala v důsledku radiace. Pak tu ještě byl obličej. Opět velice podobný tomu našemu. Jen nos měli víc zobákovitý.

„Anatanga Ugur.“ Pronesl ptakomuž stojící v čele. Počítač mi jeho slova přehrával přímo. Tudíž je nedokázal přeložit. „Maga tus?“ Pokračoval ptakomuž.

„Maga jste?“ Částečně přeložil počítač.

„To zřejmě bude kdo jste, nebo odkud jste.“ Oznámil jsem počítači.

Neodpovídal jsem a ptakomuž už také mlčel. Co dál? Načež jsem dostal nápad. Pro podobný případ jsem v zulytu vozil nevelké zásoby jídla. To, kdybych narazil na hladovějící domorodce. A teď mi jistě přijdou vhod. Načež jsem se vrátil k zulytu a vyložil jednu ze tří přepravek s potravinami.

Přepravku jsem donesl zpět k ptakomuži a položil ji na zem, mezi nás. Následně jsem o krok ustoupil.

„Jídlo.“ Pronesl jsem a ukázal na přepravku. Počítač ono slovo okamžitě přeložil. Ostatně toto slovo jsem použil zcela záměrně. Neboť již bylo přeloženo v zachyceném vysílání, které počítač z části dokázal přeložit.

Ptakomuž na mne nejprve pohlédl. Pak pohlédl na zásoby a obezřetně k nim přistoupil. Načež velice opatrným pohybem sebral jeden kus ovoce připomínající jablko. Pak si ho přepečlivě prohlédl a očichal. Nakonec se do plodu zakousl. Okamžik převaloval sousto v ústech a pak něco pronesl ke svým druhům.

Dva z nich přistoupili k přepravce. Načež ji uchopily a odnesli někam do tmy. Ptakomuž mi pokývnutím hlavy poděkoval a něco řekl.

„To zřejmě bude poděkování.“ Sdělil jsem počítači svou domněnku.

Pak jsem se věnoval ptakomuži. Ukázal jsem na vzdalující se bednu a nahlas řekl. „Jedna.“ Pak jsem ukázal na zulyt a řekl. „Dvě.“ Načež jsem se vrátil k zulytu a postupně z něho vyndal dvě přepravky plné potravin. Následně jsem je donesl k ptakomuži.

24. Komunikace

Teď bychom se měli věnovat vzájemnému porozumění. A rozluštění jejich řeči. Pomyslel jsem si. Ale jak? Nejlepší by bylo vzít onoho muže do hvězdoletu. Opět. Ale jak? Když se nedomluvíme. Těch pár slov, co počítač přeložil, nám moc nepomůže. Navíc to může být řeč jiného národa.

„Lajale, rozsviť na spodní části hvězdoletu jedno poziční světlo. Pak pozvolna klesni do výšky padesáti metrů. A tam setrvej. Pokusím se dovnitř pozvat jednoho domorodce.“ Poté co Lajal splnil mou žádost. Nastal čas nějak vysvětlit ptačímu muži, že chci, aby šel se mnou. Naštěstí se domorodec ukázal být velice chápavý.

Nejprve jsem ukázal vzhůru na sestupující hvězdolet. Když se na něj domorodec vynadával a opět mi začal věnovat pozornost. Ukázal jsem na něj, na sebe, pak na zulyt a nakonec na hvězdolet. Ptakomuž střídavě koukal na mě, na zulyt a na hvězdolet. Po chvíli se obrátil ke svým druhům a o něčem se s nimi dohadoval. Naneštěstí stáli kousek stranou, a tak jejich rozhovor nebylo možné zachytit.

Po několika minutách dohadování skončilo. A ptakomuž se vrátil a zopakoval mé předchozí gesto. Čili ukázal na sebe, na mě, na zulyt a na hvězdolet visící ve vzduchu. Pak, aniž by čekal na mou reakci, vydal se přímo k zulytu. Kde se pokusil nasednout, ale marně. Nedařilo se mu zulyt otevřít. Naštěstí jsem byl hned za ním a otevřel jsem mu zadní dveře. Aby si mohl nasednout do druhé řady. Já sám jsem si sedl na své původní místo. Před něj. Vedle Ageta. Pak jsme se vznesli.

Samotný let zulytu trval sotva několik vteřin a už jsme přistávali v malém hangáru triganského hvězdoletu. Opět jsem musel posloužit jako vrátný a otevřít dveře pro našeho hosta. Ten se začal kolem sebe rozhlížet jen co vystoupil ze zulytu. Ačkoli v hangáru nebylo nic zvláštního k vidění.

Rozhodl jsem se využít hostova zaujetí a sáhl jsem po dozimetru. Následně jsem zkontroloval radioaktivní zamoření zulytu, sebe a především hosta. Zulyt i já jsme vykazovali jen minimální zamoření. Zato náš host byl zamořený víc, než by se komukoliv líbilo, ale ještě to nebylo tragické.

Rozhodl jsem se sejmut si přilbu z hlavy. Což upoutalo hostovu pozornost. Hodnou chvíli si mě prohlížel, aniž by řekl jediného slova.

„Agete.“ Obrátil jsem se na svého společníka. „Myslíš, že by se tvá čalí mohla podívat na našeho hosta?“

„Jestli není příliš radioaktivní, tak ano. Ale nejprve mu nějak vysvětlí, co chceš dělat. Nehodlám riskovat, že mé čalí nějak ublíží.“ Upozornil Aget na hostovu neznalost triganských čalí.

„Tak ji nejprve použij na mě. Ať vidí, že mu nechceme nijak ublížit.“

„To bychom mohli vyzkoušet.“ Souhlasil Aget. Takže jsem si musel sundat ještě i rukavici. Zatímco Aget kompletně odložil svůj lehký skafandr. Pak jsme přistoupili k hostu. A předvedli mu, oč nám jde. Pak jsem ukázal na jeho ruku a na čalí. Bylo evidentní, že nechápe oč nám jde, ale i přesto natáhl svou ruku a nechal čalí ať udělá, co musí. Následně se Aget vzdálil na druhou stranu hangáru. Kde se pohodlně usadil.

A já jsem se konečně začal věnovat účelu za kterým jsem sem domorodce pozval. V jednom rohu jsem měl připravený malý stoleček se židlí a jeden pozemský počítač. Ten jsem nyní uvedl, k velkému údivu našeho hosta, do provozu. Pak jsem ho vybídl, aby se posadil před obrazovku. Což byla ta snazší část.

Teď to těžší. Jak přimět opeřeného muže, aby nahlas říkal, co vidí na monitoru. Po zkušenostech s Alaným jsem vytvořil jednoduchý program propojující automatický překladač a databázi do které se zaznamenávali určité obrazy a později i složitější výjevy a zaznamenané hlasové reakce. Překladač tak získával prvotní informace a sám se tak mohl učit cizí jazyk.

Na obrazovce se objevil kruh. Prstem jsem ho obkroužil a nahlas řekl. „Kruh.“ Pak jsem pohlédl na hosta. Mlčel. Nepochopil, co po něm žádám. Tak jsem si vyžádal další obrázek. Tentokrát trojúhelník. Načež na mě cizinec nechápavě pohlédl. Tak jsem prstem ukázal na monitor a řekl. „Trojúhelník.“ Muž na mě opět pohlédl, ale vzápětí sklouzl pohledem zpět k obrazovce a nahlas řekl. „Zuk.“ Pak se objevil čtverec. „Zuký.“ Zazněla odpověď. Zcela evidentně muž pochopil, co po něm chci.

Po několika minutách ke mně přišel Aget. „Tomáši, mám hotové kompletní vyšetření toho muže.“

„Jak to s ním vypadá?“

„Špatně.“ Zazněla stručná odpověď. „Jeho tělo je těžce poškozené radiací. A bez důkladného ošetření nemá ani tu nejmenší naději na přežití. Přesně ti to neřeknu, ale nezbyvá mu víc jak dva měsíce života.“

„To není moc povzbudivé.“

„Ne. To není.“

„Můžeš pro něho něco udělat?“

„Můžu, ale kompletní léčba zabere několik sezení s čalí a bude trvat několik týdnů. Minimálně.“ Ještě dodal.

„Jak dlouho bude trvat první sezení?“

„Jen chvíli. Čalí mu jen podá nějaké léky. Ty povzbudí organizmus a posílí imunitní systém a regeneraci poškozených tkání.“

„Tak si to připravte.“

„Už se stalo.“

„Výborně, Agete.“

„Teď by mě zajímalo, jak mu hodláš vysvětlit, co s ním budeme provádět? Tomáši.“

„Nic mu vysvětlovat nebudu. Momentálně to ani nejde. Prostě zopakujeme to samé jako s odebíráním vzorků.“

„To by mohlo vyjít.“ Souhlasil Aget.

Uběhla asi půlhodina, co náš host začal odpovídat počítači. Za tu chvíli bylo dozajista identifikováno značné množství slov, ale na nějakou konverzaci to dozajista bylo příliš málo. Přesto jsem proces přerušil. Jednak kvůli ošetření a také kvůli mapě. Agetovo ošetření mělo pochopitelně přednost.

Během čekání jsem si do hangáru přinesl druhou, velkou, obrazovku. Na ní jsem nyní zobrazil fotografii mapy. Pořízené v předchozím městě. Na ní jsem ukázal, kde jsme se domnívali, že jsme. Ptakomuž mi to přikývnutím potvrdil. Pak jsem mu pustil záznam, který jsme zachytily na třetí planetě. A který nás sem přivedl.

Opeřený muž pozorně naslouchal zaznamenané zprávě. Po jejím skončení si povzdechl a tázavě na mě pohlédl. Pohled jsem mu vrátil a zeptal se. „Keltyrga?“ Načež jsem ukázal na zobrazenou mapu. Host přistoupil blíže k mapě a prstem ukázal na jedno město na opačné straně kontinentu. Načež řekl, „Keltyrga.“

Vzápětí uskočil od obrazovky. Neboť se na ní hned pod domorodým nápisem objevil triganský nápis se jménem onoho města. Muž chvíli nechápavě zíral na obrazovku. Pak zas na mě a zas na obrazovku. Když se mi zdálo, že se vynadával do sytosti. Ukázal jsem na město a řekl.

„Keltyrga.“ Pak jsem ukázal na město, ve kterém jsme nyní byli a obrátil pohled na hosta.

Několik vteřin bylo ticho. Pak host řekl. „Azulyz.“ Vzápětí se jméno objevilo na mapě. Ukázal jsem na další město. To už náš host pochopil, oč

mi jde a sám převzal iniciativu. Postupně ukázal na všechna města a nahlas vyslovil jejich jména.

„Dejte si přestávku.“ Vyzval nás Aget. „Náš nový přítel by se teď měl něčím posilnit. Je dost podvyživený a léky, které jsem mu podal, potřebují, aby se trochu posilnil. Takže tady máte malou svačinu. Oba.“

„Ale já hlad nemám a také nejsem podvyživený.“ Odporoval jsem Agetovi.

„To nejsi, ale co kdyby si myslel, že ho chceme otrávit. Když uvidí, že jíš to samé. Tak by se mohl trochu víc uvolnit. Což mu jen prospěje.“

Obrátil jsem se k, jak tě vlastně máme oslovovat? Pomyslel jsem si. A tak jsem ukázal na sebe a řekl, Tomáš.“ Následně jsem ukázal na Ageta a řekl, Aget.“ Poté jsem ukázal na něho doufaje, že nám prozradí své jméno. A skutečně ho řekl. A to hned. Bez zdlouhavého přemýšlení. „Gotůj.“

Pomocí překladače jsem Gotůje vybídl, aby se posilnil. Já sám jsem si navzdory Agetovým obavám nic nevzal. Což se ukázalo být vcelku prozíravé. Poněvadž Gotůj se na jídlo doslova vrhl. Byť stále jako civilizovaný tvor evidentně měl hodně velký hlad. Následně snědl téměř vše, co Aget připravil.

Po vydatné svačince jsem našeho hosta nasměroval zpět k počítači. Zde jsem ho vybídl, aby pokračoval v předchozí činnosti. Škoda, že tu nemám žádnou pozemskou knihu. Vzpomněl jsem si na počátky komunikace mezi mnou a Alaný. Kdybych jí ukázal Gotůjovi. Třeba by pochopil, co to je. A třeba by mi na oplátku ukázal nějakou jejich zdejší verzi knih. Pak už by byl překlad velice rychlý.

Podle překladu jmen na mapě usuzuji, že stejně jako Češi a Trigané píší tak, jak mluví. A ne jako například anglicky mluvící pozemské země. Které jedním jazykem mluví a jiným, mnohdy zcela odlišným píší. Nechám Gotůje nějakou dobu pracovat a pak mu tam zkusím podstrčit obrázek knihy. Třeba budeme mít štěstí.

Po více jak hodině jsem požádal počítač, aby do řady objektů vložil onu knihu. A k mému velkému překvapení byl pojem kniha již dávno přeložený. Což mě mile překvapilo. I když jsem tento program vytvářel. Počítači jsem pouze zadal způsob prvotního kontaktu a několik následných obrazů a výjevů. Avšak už jsem neurčoval přesné pořadí obrázků a ani co na nich bude dále. To jsem ponechal na samotném počítači.

Rozhodl jsem se neztrácet čas a zkusit štěstí. „Gotůji.“ Oslovil jsem našeho hosta skrze překladač. Doufaje, že už bylo identifikováno dostatek

slov pro malý rozhovor. „Máte nějaké knihy?“

„Ano, ale jsou v našem jazyce. Nebudeš jim rozumět.“

Vida, překlad zní dobře.

„Nejde o mě, ale náš počítač by si je mohl přečíst a pokusit se je přeložit. Vše by se tím nesmírně urychlilo.“

„Máme dole několik krásně ilustrovaných historických knih. Asi bychom vám je mohli půjčit. Musíte nám, ale slíbit, že je nepoškodíte.“

„To ti slibuji.“

„Chceš pro ně jít hned teď?“

„To bych rád. A také by ses měl ukázat svým druhům, aby o tebe neměli zbytečné starosti.“

Společně jsme nasedli do zulytu, tentokrát bez Ageta a vrátili se dolů. Do té zimy a radiace. Cestou se mě Gotůj na něco zkusil zeptat, ale překladač toho tentokrát přeložil tak málo, že jsem nedokázal pochopit, nač se to vlastně ptá.

„Pojď se podívat k nám.“ Pozval mě Gotůj poté co jsme dosedli a vystoupili ze zulytu. Šel jsem bez váhání. Pochopitelně jsem byl velice zvědavý, jak vlastně tito nelidé žijí v této tragické době. Venku je trvalá zima a nic na povrchu neroste.

Gotůj mě zavedl k nevelkým dveřím ve skále. Jimi jsme vešli do velmi dlouhé a ne zrovna moc široké chodby. Ta nás dovedla dolů, hluboko pod zem. Do velikého podzemního dómu. Zde se skrývaly stovky ne-li tisíce domorodců. A všichni, které jsem viděl, vypadali dost podvyživeně a zbědovaně.

„Potřebujeme jídlo. Zásoby ve skladech nám nevydrží déle...“ Víc překladač nedokázal přeložit. „Přiletěli jsme proto, abychom vám pomohli,“ řekl jsem Gotůjovi. Ty tři bedny ovoce, co jsme jim dali prve, pro ně bylo jako nic. Pomyslel jsem si. „Nejprve se, ale musíme dokázat domluvit.“

„Já vím.“ Odpověděl stručně Gotůj.

Gotůj mě vedl podél stěny dómu k jedněm dveřím. Cestou jsme míjeli desítky zbídačených ptakolidí. Všichni do jednoho, byli na kost vyzáblí a spouště z nich chyběla značná část peří na hlavě. Ale to nebylo tím nejhorším, co jsem zde viděl. Nejhorší ze všeho byly zdejší děti. Inu záření si nevybírá. Zabíjí bez rozdílu. Ať jsi starý či mladý. Jedno mi bylo nad slunce jasné. Musíme spěchat. A hodně. Vždyť i v tomto podzemním bunkru je značná radioaktivita.

Nakonec jsme došli k cíli. Gotůj přede mnou otevřel dveře a my jsme vešli do zdejší knihovny. Z pozemského hlediska se jednalo jen o malou knihovni skříň. Ale kdo ví, jak zdejší přistupovali ke knihám. Mohli jich mít tak málo odjakživa, ale také je mohli již spotřebovat. Jako palivo. Ono v prostředí, kde nic neroste se i cenné knihy mohou stát cenným palivem.

„Vezmi si.“ Vybídl mě Gotůj a podal mi čtyři větší knihy.

„Díky. Slibuji, že ti je brzo vrátím.“ Sotva jsem to dořekl, vtrhla do místnosti malá dívka a hned se hrnula ke Gotůjovi. Přičemž něco štěbetala tak rychle, že se překladač nedokázal vůbec uplatnit. Když dívka došla až ke Gotůjovi, objali se. Zřejmě Gotůjova dcera. Problesklo mi v hlavě.

Po krátkém obětí si ti dva začali něco vyprávět. A i když to byla pro překladač jedinečná příležitost, jak se něčemu přiučit, rozhodl jsem se stáhnout se trochu stranou a dopřát těm dvěma trochu toho soukromí. Ostatně spolu nediskutovali moc dlouho. Nakonec ke mně přistoupil Gotůj a řekl mi, že mě doprovodí zpátky do našeho hvězdoletu, kde bude pokračovat v započaté spolupráci s překladačem.

Sotva jsme vystoupili ze zulytu a už se Gotůj hrnul k počítači, aby mohl pokračovat v přerušené práci.

„Gotůji, počkej. Teď to budeme dělat trochu jinak.“ Zarazil jsem ho.

„Jinak?“ Nechápal Gotůj co tím myslím. Ostatně v tom nebyl až tak sám. Já zas tak moc nechápal, čemu se tak diví. Ono, totiž překladač potřeboval identifikovat ještě spoustu slov a výrazů. A proto když si nevěděl rady. Reprodukoval nepřeložená slova. A že jich bylo.

„Použijeme ty knihy. Chvilí počkej já ti to ukážu.“ Sedl jsem si k počítači a na stůl položil jednu z vypůjčených knih. Otevřenou na první straně. Pak jsem nastavil kameru tak, aby snímala obě strany zároveň. Načež jsem spustil program pro automatické čtení textů. Ten si nejprve text vyfotil a poté zařadil do databáze. Načež se pokusil o jeho překlad.

„Ouha.“ Zarazil jsem se.

„Děje se něco?“ Zeptal se Gotůj.

„Nic vážného. Hned to napravíme.“ Pozastavil jsem program a obrátil se na Gotůje. „Chvilku strpení.“ Vyzval jsem ho. Načež jsem odešel z hangáru, ale vzápětí jsem se zase vrátil. A nesl jsem další počítač. Propojil jsem ho s tím prvním a na obrazovce jsem vyvolal první stranu zkopírovaného textu.

„Posaď se.“ Vybídl jsem hosta. „Potřebuji, abys počítači nahlas přečetl tento text.“ Načež jsem ukázal na obrazovku. Gotůj začal číst. Na nic se

neptal. Prostě udělal, oč jsem ho požádal. A já jsem se vrátil k obracení stránek v knize.

Po chvíli mi počítač oznámil, že identifikoval celou zdejší abecedu a Gotůjovo předčítání už není zapotřebí. A tak jsem před našeho hosta položil druhou knihu. A spustil druhý záznam. Netrvalo dlouho a obě knihy byly v počítači. Který pracoval na jejich překladu. K čemuž mu vydatně dopomohlo i Gotůjovo čtení.

„Překlad knih dokončen.“ Oznámil počítač. „Bylo bezpečně identifikováno devadesát osm procent slov a výrazů. Dvě procenta bude zapotřebí identifikovat dodatečně.“ Zněl zbytek hlášení počítače. No vida. To šlo lépe, než před lety s Alaný. A to je trig podobnější češtině víc, než řeč zdejších nelidí.

„Takže, Gotůji. Náš počítač dokončil překlad vašeho jazyka. Nedokázal identifikovat pouze dvě procenta slov. Ale to už by nám nemělo vadit. Takže se tě teď ptám. Rozuměl jsi dobře? Všem, co jsem ti teď říkal? A dává ti to smysl?“

„Rozuměl jsem ti dobře, Tomáši. Jen nechápu, jak ten počítač dokázal, tak rychle přečíst a přeložit dvě naše knihy. A kde vlastně je, ten počítač? Proč tu není s námi? Jako tu byl předtím tvůj přítel Aget.“

„Ale on tu s námi je. dokonce tu jsou hned dva počítače. Ty se Gotůji, zřejmě domníváš, že počítač je nějaká osoba. Jenže tomu tak není. Ve skutečnosti se jedná o částečně myslící stroj. Vy zřejmě nic podobného ještě neznáte. Ale můžeš mi věřit, že tento stroj dokázal to, co by živému člověku trvalo přinejmenším několik měsíců.“

„Neuvěřitelné. Stroj, který myslí.“

„Jen částečně myslí.“ Poopravil jsem Gotůje.

„Částečně? Jak může myslet jen částečně? Když dokáže tohle.“

„To je prosté. V podstatě dělá jen to, co mu někdo řekne. On sám s ničím nepříjde.“

„To zní jako kdyby neměl vlastní vůli.“

„To skutečně nemá.“

„O technice si můžeme promluvit někdy jindy. Na to budeme mít dost času v budoucnu.“

„Obávám se, že se mýlíš, příteli z hvězd. Já dobře vím, jak na tom jsem. Víím, že mi zbývá už jen několik týdnů života. Když budu mít opravdu hodně štěstí, tak čtvrt roku. Ale víc ne.“

„Nesmysl. Ty budeš žít ještě dlouhá léta.“

„Nemusíš mě nijak utěšovat. Já už jsem se smířil se svým osudem.“

„To není utěšování, ale konstatování skutečnosti. Neudělalo se ti v poslední době lépe.“

„Ano, ale to se občas stává.“

„Nebylo ti divné, proč ti Aget dával k ruce svého malého přítele. A hned dvakrát.“

„Ani ne. Myslel jsem, že si mě měl jen očichat. Jako to dělávali hlídací holy.“

„To sis ani nevšiml, že tě pokaždé kousl?“

„Ono mě to kouslo?“ Podivil se Gotuj a hned si začal prohlížet ruku. Hledaje kousance.

„Ten malý tvoreček je čalí. A pochází z domovské planety Triganů. Dávni Trigané se s těmito tvory spřátelili a časem si je i geneticky upravili. V dnešních dobách je používají jejich lékaři. S pomocí čalí provádějí kompletní vyšetření a to, až na genetické úrovni.“

„Čalí také dokáží ve svých malých tělíčkách vytvářet celou řadu vysoce účinných léčivých přípravků. No a při tom druhém kousnutí ti Agetova čalí podala nějaký ten lék. Zkrátka se začínáš uzdravovat. Jen měj na paměti, že to nějakou dobu bude trvat. Také budeš potřebovat několik sezení s čalí. Ale nakonec se uzdravíš.“

„Kéž by to byla pravda, ale já dobře vím, jak na tom jsem. Dobře vím, že následky radiace se nedají vyléčit, Tomáši.“

„Věř, že Trigané to umí a pomohou vám.“

25. Minulost a budoucnost

„Co se tu vlastně stalo, Gotůji?“

„Válka. I když nazvat to válkou asi není moc přesné.“

„Jak to myslíš?“

„Když dovolíš. Takto vezmu trochu ze široka, abys to lépe pochopil.“

„Tak do toho.“

„Našemu světu říkáme Ugur. A jsou na něm tři velké kontinenty. Lutus, Mygak a Depol. My jsme na Mygaku. Kdysi dávno byly kontinenty nejednotné a rozdělené do velkého množství hašteřících se států. Občas to hašteření přerostlo až ve válku.“

„Zhruba před sto lety vypukla jedna taková válka. Jenže se do ní postupně zapojovaly další státy, až jednoho dne bojovali všichni. Ale nejhorší na tom asi byla skutečnost, že nikdo nevěděl, proč se vlastně bojuje. Té válce se pak začalo říkat světová válka. A trvala téměř deset let.“

„Když konečně skončila. Bylo vše v troskách. Obnova trvala dalších deset let. Během této doby se všechny státy na jednotlivých kontinentech sjednotily do tří super států. A vše by bylo v pořádku. Kdyby se na Depolu nedostala k moci jedna kontroverzní strana. Ta v posledních dvaceti letech. Rozpoutala něco jako závody ve zbrojení.“

„Navíc, vědci na Lutusu objevili řetězovou reakci. Zprvu jí sice používali k výrobě energie. Jenže agenti Depolu jim ukradli schémata a Depolští vědci podle nich postavili jaderné bomby. Načež Lutus zareagoval tak, že si je vyrobil také. A po nějaké době se k nim připojil i Mygak. Díky čemuž nastala patová situace.“

„A před nějakými deseti lety se nejvyšší představitelkou Depolu stala Tanýj. Později nazývaná Rudá Tanýj, protože své oponenty nemilosrdně vraždila. A nejen oponenty. Režim na Depolu se a to doslova stal režimem státního teroru.“ Příkývvl jsem a on pokračoval.

„Před několika lety bylo na jednom větším ostrově objeveno velké ložisko ropy. Rudá Tanýj prohlásila, že onen ostrov je jejich, ačkoliv ho krátce po světové válce prodali Lutusu. A od té doby se o něj nezajímali. A najednou Depolané začali tvrdit, že ho nikdy neprodali a že jim ho Lutus ukradl. A že ho chtějí zpátky. Dokonce vyhrožovali vojenským útokem. Jenže Lutus a Mygak se proti tomu postavily jako jeden stát a prohlásily, že takový podvod nestrpí a pokud Depol onen ostrov napadne, budou jej bránit společně. Depol se tehdy stáhl a uzavřel hranice. Několik let byl ve světě

klid. A pak to vypuklo. Bez jakéhokoliv varování na nás začaly padat atomové bomby. Až o několik týdnů později jsme se dozvěděli, co se vlastně stalo. Depol uskutečnil masivní jaderný útok na Mygak a Lutus. Těsně poté oba kontinenty zareagovaly a poslaly své rakety na Depol. Čímž bylo po všem.“

Znovu jsem přikývl.

„Jedna strana vystřelila, druhá strana vystřelila. A bylo po všem. Výsledek si můžeš prohlédnout sám. Všude samá radiace, zima a sníh. A to tu nikdy předtím sníh nebyl. Vlády na Mygaku a Lutusu už nejsou. Co se týče Depolu. Tak odtamtud nemáme žádné zprávy. A to je asi tak vše, co ti o tom mohu říct. Proč to Depolané udělali? Nevím. Zřejmě to neví nikdo. Možná věřili tomu, že když udeří jako první, tak nikdo nestihne zareagovat. Ale i kdyby tomu tak bylo, obávám se, že ta radiace, kterou vypustili do světa, by časem dostihla i je.“

„Hrozná historie.“

„Ano. To je.“

„Nejhorší na tom je ta skutečnost, že před méně, než sto lety touto cestou kráčeli lidé i na mém domovském světě. Naštěstí nikdo nikdy neudělal ten poslední krok.“

„Tak to jste měli víc štěstí než my.“

„Ano. To jsme vskutku měli. I když vůdce jako byla ta Rudá Tanýj jsme také měli. A možná i horší. Ale teď bych zase měl já vysvětlit tobě, proč jsme sem přiletěli.“

„Domnívám se, že kvůli té zprávě. Té, co jsi mi prve pouštěl.“

„To ano. Ale trochu bych to rozvinul.“ A tak jsem Gotůjovi popsal společenství a způsob, jakým zkoumá vesmír. Objevení jejich planety a výstavbu základny na třetí planetě. Zachycení zprávy a náš následný přilet.

„Musím přiznat, že jsem vděčný za váš příchod na tento prokletý svět. Ale nejde mi na rozum. Jak nám chcete pomoci.“ Nechápal Gotůj. „Ten váš hvězdolet je sice působivý stroj, ale my potřebujeme hlavně jídlo a aby zmizela ta radiace a sníh. A dost pochybuji, že ty poslední dvě věci dokážete. S tou první se mi to, ale také nezdá. Vaše světy jsou jistě daleko. A i když je váš hvězdolet dost velký. Pochybuji, že byste nás, jeho prostřednictvím mohli dlouhodobě zásobovat.“

„No vidíš. A v tom se právě mýlíš. Sice je pravda, že překonání mezihvězdného prostoru trvá tomuto stroji několik let. Ale už není pravda, že bychom vás, jeho prostřednictvím nemohli zásobovat potravinami. My

zde, totiž máme zkušebně zabudovanou stanici mimo prostorové přepravy igutli.“

„Teď ti nějak nerozumím. Jak nám nějaká igutli může pomoci?“

„Stanice igutli je ve své podstatě meziplanetární dopravní systém. Zkrátka nastoupíš do stanice, například zde a za okamžik z ní zase vystoupíš. Jen jsi někde jinde. Třeba na opačném konci společenství. Což je beztak náš cíl.“

„Jak to myslíš? Náš cíl?“

„Jednoduše. My jsme nepřišli s úmyslem, že vám budeme vozit jídlo. Ba právě naopak. My vás chceme převést na nový svět. Který je shodou okolností právě na opačném konci společenství. V současnosti tam pracují stovky dobrovolníků a připravují to tam pro vás.“

„Opustit domov?“ Byla jediná Gotůjova reakce na mé prohlášení.

„Opustit mrtvý domov.“

„Jenže toto je země, v níž dlí kosti našich předků.“

„Když neodejdete. Bude to země, na níž dlí vaše kosti. Brzy tu nebude nikdo, kdo by vás pohřbil.“

„Ano, ale...“ Dál to nedořekl. Zkrátka mu došla slova.

„Zavez mě prosím zpátky. O tomhle se musím poradit s ostatními. Něco takového musíme rozhodnout všichni.“

„Poradte se. Ale rychle. Nejste jediní, kdo na tomto světě potřebuje pomoci.“ Načež jsem mlčícího Gotůje zavezl dolů ke vchodu do podzemí. A na cestu jsem mu dal jednu z pozemských vysílaček. Aby mi mohl dát vědět, jak se rozhodli.

Časně zrána, což bylo pár hodin poté kdy jsem Gotůje vysadil zpět na povrch, zazněla vysílačka.

„Tomáši, přilet' prosím, ke vchodu do našeho bunkru.“ Požádal mě Gotůj. Neváhal jsem. Nasedl jsem do zulytu a za okamžik jsem stál u vchodu do podzemí. Kde již na mě čekala menší delegace. S Gotůjem v čele.

„To už jste se rozhodli?“ Zeptal jsem se překvapeně. Poněvadž jsem tak rychlé rozhodnutí u tak velké skupiny nečekal.

„Částečně.“ Odvětil Gotůj. „Musím přiznat, že mě to dost překvapilo, ale proti odchodu na jiný svět nebyl nikdo. Jen někteří vyjádřili jisté obavy. Proto jsme se rozhodli požádat tě, abys nám ten nový svět nejprve ukázal.“

„Chápu. Lidé se bojí. Vůbec nás neznáte a měli byste opustit svoji domovskou planetu a přitom ani nevíte kam a jak.“

„Asi tak nějak.“ Potvrdil mou domněnku Gotůj.

„Dobrá. Ukážeme vám svět, na který vás chceme přestěhovat. Jen mi dejte několik minut. Musím se spojit s pilotem a domluvit se s ním.“

„Rádi chvíli počkáme.“ Pronesla nějaká žena.

„Lajale, prosím tě. Natoč hvězdolet tak, aby vchod do stanice byl proti vchodu do podzemí a pak přistaň co nejbliž k nám.“

„Rozumím, Tomáši. Ugurané se rozhodli přijmout naši nabídku.“

Usoudil Lajal. „

Ne tak úplně. Nejprve chtějí vidět svět, na který se mají stěhovat.“

„To bychom jim mohli dopřát, ale jen tentokrát. S každou skupinou to dělat nemůžeme. Ve výsledku by nás to moc zdržovalo.“

Okamžik po přistání se otevřeli dveře do stanice. A my nastoupili dovnitř. „Běžte dovnitř a usaďte se. Asi to bude chvíli trvat. Musím se nejprve spojit s cílovou stanicí a ohlásit jim náš příchod. Načež jsem přistoupil ke komunikačnímu terminálu, původem z Aurory a spojil se s planetou Milira. Na kterou jsme měli stěhovat zdejší lidi.

Během mého rozhovoru s Milirou přišel do stanice Lajal. „Máme povolení k přesunu na stanici číslo jedna,“ řekl jsem Lajalovi zbytečně. Vždyť onu část rozhovoru s Milirou slyšel na vlastní uši.

„Jak dlouho se tam zdržíte?“

„Jen krátce. Nemůžeme se moc zdržovat. Každé zbytečné zdržení může znamenat zbytečné ztráty na životech.“

„Tak hodně štěstí.“ Popřál mi Lajal.

„Vítejte na planetě Milira. Ve vašem novém domově. Tedy, pokud se ho rozhodnete přijmout. Nicméně se obávám, že máte na výběr pouze ze dvou možností. A ta druhá možnost mi moc lákavá nepřijde.“ Uvítal jsem Ugury na Miliře. A současně jim připomněl jejich neblahou situaci. Kterou ostatně sami dobře znali.

„Co se nám to snažíte namluvit za nesmysl! Jak bychom mohli být na jiné planetě? Vždyť jsme se ještě ani nepohnuli z místa.“ Začal mi hlasitě vyčítat jeden z Ugurských delegátů.

Gotůj jim zřejmě nevysvětlil, jakým způsobem je hodláme na Miliru přepravovat. Anebo ho ten dotyčný ne poslouchal.

„Toto je stanice mimo prostorové přepravy. Nazývaná igutli. A přeprava jejím prostřednictvím je okamžitá. Navíc se zde uvnitř nikterak neprojevuje. Tudíž jste nic necítili. A jestli mi nevěříte, tak se jděte podívat za dveře.“ Načež jsem je otevřel.

„Vždyť to říkám. Jsme pořád na stejném místě!“ Opět vykřikoval ten samý muž.

„Jak jste na to přišel, pane?“ Zeptal jsem se klidně toho nevěřícího křiklouna.

„To je snad patrné na první pohled.“ Odpověděl mi ten muž. nebo to spíše konstatoval.

„Ne. To teda není.“

„Vždyť je za těmi dveřmi úplně stejná chodba jako před tím.“

Nejprve jsem pohlédl do chodby a pak zas na toho muže. Načež jsem zcela klidně řekl. „Ne. To teda není. A pokud na tom nesmyslu budete trvat i nadále. Budu pro změnu já, trvat na tom, že jste zcela slepí. Vždyť když jsme sem nastupovali, prošli jsme poměrně malou místností. Kdežto zdejší místnost je o hodně větší.“ Upozornil jsem na chybu v jeho úsudku.

„Pojďte. Jdeme ven. Nadýchat se trochu čerstvého vzduchu. A užít si sluníčka.“ Načež jsem vešel do té velké místnosti. „Doufám, že nebude zrovna zataženo.“ řekl jsem tiše Gotůjovi, který se ke mně připojil vzápětí. A to i se svojí malou společnicí. Nejspíš dcerou, pomyslel jsem si.

„Tudy.“ Vyzval jsem ty podivné delegáty. „Pojďte za mnou.“ Klidným krokem jsem šel k dalším dveřím, jenž nás měly zavést do chodby vedoucí ven. Na to slibované slunce. Jenže dveře se otevřely dřív, než jsem k nim stihl dojít. „Dymile!“ Zvolal jsem radostně, když jsem poznal osobu stojící ve dveřích.

„Co ty tady děláš?“

„Byl jsem zde na malé kontrole. A tak jsem si řekl, že vás tu, tak říkáte, přivítám jako oficiální osoba.“

„To si schovej na později. Nejprve musíme jít ven. Někteří mi, totiž nevěří, že jsme na jiné planetě.“

„Tak to vás nebudu zdržovat.“

„Jak je venku? Doufám, že je jasno. Nerad bych, aby to venku vypadalo podobně jako na jejich domovské planetě.“

„Tak to můžeš být klidný. Je tam krásně. A navíc. Právě vychází slunce.“

„Tak to by se jim mohlo líbit. Podle všeho už neviděli slunce několik let.“

„Strašný svět.“ Povzdechl si Dymil. „Kolik jste jich tam našli? A jak tam vlastně dokázali přežít?“

„Žijí v podzemním bunkru z rychle se tenčících zásob. Ale kolik jich tam je, ještě nevím. Sice jsem nakrátko navštívil jejich podzemní bunkr, ale

kolik jich tam je odhadnout nedokážu. Viděl jsem jich tam několik set. Možná i tisíc, ale klidně tam můžou mít těch domů i víc.“

Konečně jsme vyšli ven ze stanice. A musím říct, že venku bylo skutečně krásné ráno. Uguřané se hodnou chvíli rozhlíželi po okolí. A konečně vypadali, že mám zcela uvěřili. I ten, co se na mě tak obořil.

„Měl jsi pravdu, Tomáši.“ Oslovil mě Gotůj. „Skutečně jsme na jiném světě. Na celém Uguru již nenajdeš ani jedno místo, kde by bylo tak krásně, jako je zde.“

„Klidně se tu trochu porozhlédněte, ale za několik minut se vracíme na Uguru.“

„Co když se nechceme vracet?“ Zas ten pochybovač. S tím ještě budou potíže. Pomyslel jsem si. „Proč byste se nechtěli vracet?“ Zeptal se nechápavě Dymil. Který stál, až do teď stranou.

„Je tu tak hezky. Proč se vracet do toho pekla?“

„Já myslel, že jste si to tady chtěli prohlédnout, abyste mohli ostatním potvrdit, že je vše tak, jak jsem vám říkal?“

„To samozřejmě je, ale úplně by stačilo, kdyby se vrátil jen Gotůj. A vše vysvětlil.“

„Proč by se měl vracet Gotůj. Zrovna ten, kterému jste prve nevěřili? Nebo si myslíte, že mu teď už věřit budou? Když se vrátí bez vás?“

„Já myslel, že bychom zůstali tady a organizovali přesun našich lidí.“

„Vaši lidi jsou na Uguru. Jak chcete, odsud, organizovat jejich přesun?“

„Špatně jsem se vyjádřil. Spíše jsem měl říct. Organizovat jejich příchod sem. Rozmísťovat je do domů a tak podobně.“

„A vy víte, kde jsou ty domy? A kolik lidí se do kterého domu vejde?“

„To samozřejmě nevím, ale předpokládám, že tu někdo takový je a ten mi s tím už pomůže.“

„Zajímavá myšlenka. Ale naskýtá se tu jedna otázka. Proč?“

„Co prosím?“

„Proč by někdo, kdo se tady vyzná a ví co má dělat, měl nejprve vše vysvětlovat vám, abyste to vzápětí mohl vysvětlit vašim lidem vy? Nezlobte se na mě, ale to mi přijde jako absolutní blbost a ztráta drahocenného času. Nehledě na to, že zde je vše připravené.“

„Takhle jsi s ním neměl mluvit, Tomáši.“ Pošeptal mi Gotůj. „To je starosta našeho města a jeho slovo má velkou váhu.“

„Ve vašem městě možná, ale zde bude jedním z mnoha.“

„To zní jako byste nám tu chtěli vládnout?“

„To nechceme. Ale. Ten člověk se mi ani trochu nezamlouvá. Chce to tu organizovat a přitom se tu vůbec nevyzná. Nic o tomto světě neví. Neví, co má dělat s příchozími. Ve své nevědomosti by je nejspíš poslal, kdo ví kam. Bez jakékoliv pomoci.“

„To ho poněkud podceňuješ.“

„To je možné. Ostatně ho vůbec neznám. Ale řekni mi. Jak se zachoval, když na vás dopadly bomby? Jak organizoval přesun lidí do podzemního bunkru?“ Gotůj hodnou chvíli mlčel, až pak zdráhavě odpověděl. „On nic neorganizoval. Krátce poté co dopadly bomby, se městem začaly pohybovat neorganizované skupiny lidí. Zachraňovali jsme ty, co měli méně štěstí a uvízli pod sutí a v poškozených domech. Raněné jsme se nejprve pokoušeli nosit do nemocnice. Jenže ta byla zcela zničená. A tak jsem rozhodl, že se přesuneme do toho bunkru. A tam jsme našli starostu, jak se tam schovává.“

„Začal vám nějak pomáhat, když jste tam přišli?“

„Ne. Naopak, choval se poněkud agresivně.“

„Nejspíš byl v šoku.“ Konstatoval jsem. Spíše ze zdvořilosti. Než, že bych se ho chtěl zastávat.

„V šoku bylo celé město. Ale on zabarikádoval dveře z dlouhé chodby do hlavního dómu. A nechtěl nás tam pustit. Nakonec jsme je museli vyrazit.“

„A k takovému člověku se mám chovat lépe?“

„Asi ne.“ Odpověděl mi Gotůj po chvíli. „Proč jste ho nechali ve vedení?“

„Před útokem to byl vcelku dobrý starosta. Sice se šeptalo, že bere úplatky a sám uplácí, ale i přesto se o město staral dobře. No a v bunkru jsme starostu nepotřebovali. Jenže dneska si na něho někdo vzpomněl a tak je tady.“

„Děkujeme ti za upřímná slova.“ Opět se ozval Dymil, který našemu rozhovoru po celou dobu naslouchal. „Teď bych se na něco chtěl zeptat já.“

„Klidně se ptej.“

„Mluvil jsi o skupinách, které procházely městem a zachraňovaly ostatní. Neměla každá ta skupina někoho, kdo ji vedl?“

„To samozřejmě měla.“

„A co se stalo s těmi vůdci?“

„Jsme tady.“

„Všichni?“

„Naše dnešní skupina je složená pouze z těchto vůdců. Tedy, až na starostu. Na Uguru jich zůstalo jen pět. Právě těch pět sem poslalo starostu,

jako řádně zvoleného zástupce lidu.“

„A jak to tu bude s vládou? To nám budete vládnout vy, nebo to budeme mít stejné jako jsme to měli doma?“

„Po dobu evakuace se o vše budeme starat my, Trigané.“ Ujal se odpovědi Dymil. „Jakmile příchozí umístíme na nějaké území. Budou si muset vytvořit nějakou provizorní samosprávu. A až skončí evakuace Uguru, zvolíte si vlastní vládu, ale k tomu máme tři podmínky.“

„Jaké?“

„Budete mít jednu vládu. Jako jeden národ. Jinými slovy. Nebudete se dělit do starých národů a spojíte se dohromady.“

Druhá podmínka je, že si zvolíte demokratické zřízení, v němž si všichni jsou rovni. Včetně mužů a žen. Nevím, jak jste to měli až doposud, ale společenství se ve své historii setkalo s nejednou civilizací, kde to tak neměli.

A za třetí. Planetu Miliru dostáváte od společenství. Jako planetu určenou k osídlení. Což znamená, že se na její osídlování vztahují jistá neodpuštělná pravidla. Milira byla prozkoumána a odborníci určili, která území smí být osídlena. A které naopak musí zůstat nedotčené. Jako přírodní rezervace. Celkově to je nějakých čtyřicet procent pevnin a ostrovů k určených k osídlení.

K tomu určili, kolik lidí dokáže planeta uživit. Jenže to počítali na nás, na Trigany. Na váš druh to může být jiné. Ale na přepočítání bude dost času, až bude po všem. Nejen my Trigané, ale i ostatní bytosti žijící ve společenství se v průměru dožíváme, až tisíce let. V budoucnu vám tato možnost bude také nabídnuta. Ale k jejímu získání je nezbytně nutné dodržovat ty tři podmínky. Plus stabilizace počtu obyvatel.

Standardním řešením je prostá disciplína rodičů. Ti si pořizují dvě děti na rodinu. Výjimkou jsou vícenásobné porody. Třeba tady Tomáš je takovou výjimkou. Jeho ženě se, totiž hned při prvním porodu narodila trojčata.“

26. Evakuace začíná

Očekával jsem, že krátce po návratu delegace z Miliry začneme přesouvat první lidi. Jenže se tak nestalo. Na to za mnou přiběhl Gotůj se slovy. „Tomáši, máme problém. A velký.“ Vychrlil na mě celý zadýchaný.

„Jaký problém?“ Zeptal jsem se klidně. Netuše, co se mohlo stát tak hrozného.

„Starosta.“

„Zas chce něco organizovat?“

„Nevím, jestli chce něco organizovat, nebo mu jen přeskočilo. Jen co jsme se vrátili, začal všem vykládat, jak jste se nás pokusili podvést, ale on jediný vaši lest prokoukl. Na žádnou jinou planetu jste nás nevzali. Jen jste nám předvedli nějakou světelnou iluzi. Sice váš pravý záměr odhalit nedokázal, ale je si zcela jist, že to s námi dobře nemyslíte.“

„Co ostatní ze skupiny? Ti přeci vědí, jak je to doopravdy. To nedokážete vysvětlit lidem pravý stav věci?“

„Snažili jsme se, ale on se nechal obstoupit několika svými patolízaly a ti nás nepustí ke slovu. Jakmile se někdo z nás pokusí promluvit. Hned na nás začnou křičet, že jsme lháři a chceme náš lid zradit vetřelcům z vesmíru.“

Zatvářil se nešťastně. „Prosím tě Tomáši, pojď se mnou a pokus se to nějak urovnat. Třeba když tě lidé uvidí na vlastní oči. Tak dostanou rozum.“

V tuto chvíli je zdejší radiace na nízké úrovni. Takže bych to mohl risknout bez skafandru. Jen si musím vzít překladač a megafon. Abych ty křiklouny překřičel. Pokud to tedy bude potřeba.

Takto vybaven jsem doprovodil Gotůje zpět do jejich podzemního bunkru. Jen co jsem za sebou zavřel dveře, uslyšel jsem starostovy lži.

„To je on. Ten vetřelec, co nás chce všechny zabít.“

No vida Tak pan starosta si už vymyslel, co s nimi chceme udělat. Pomyslel jsem si.

„Nevěřte mu ani slovo.“ Pokračoval ve lhaní. „Ty bestie mají vyspělou techniku, se kterou se vám dostanou až do vaší mysli. A tam si budou dělat, co budou chtít. Žádná odpornost pro ně není dost odporná. Pokud s nimi odejdete, skončíte v kotli nad ohněm. Jako jejich večere.“

„Ten člověk měl být spisovatel. Vymýšlet si opravdu umí.“ Pošeptal jsem Gotůjovi.

V okamžiku, kdy se odmlčel kvůli nádechu, jsem se pokusil promluvit. Jenže marně, jeho suita na mě hned začala křičet. Přesně tak, jak mi to před

chvilí popisoval Gotůj. Zkrátka, starostovi doopravdy přeskočilo. A co hůř. Chce sebou strhnout ostatní. A to se mi vůbec nelíbí.

A tak jsem se chopil megafonu a hlasitost vytočil na maximum. Následně jsem si megafon, napojený na překladač, přiložil k ústům a promluvil. „Zajímalo by mě? Proč váš pan starosta, ctihodný a laskavý to člověk, který vám tak znamenitě a ochotně pomáhal v těch těžkých dnech po bombardování, dnes tak nestoudně a uboze lže? A proč nepustí ke slovu také někoho jiného?“

Megafon účinkoval dokonale. Ti, co stáli nejbliž, včetně starosty si poděšeně zakrývali uši. Nicméně má slova měla kýžený účinek. Několik vteřin poté co dozněla ozvěna, se z davu začali ozývat výkřiky. „On nám nepomáhal!“

„On nám bránil ve vstupu do bunkru!“

„On se nás pokusil zabít!!!“ „

A teď to chce udělat znovu!!!“

„A je to. Teď už mu nebudou věřit.“ Pronesl Gotůj. Na kterém bylo vidět, že mu ze srdce spadl hodně velký kámen.

„Měl by ses toho chopit, dokud to jde, příteli. A ne, že starostu a jeho poskoky zlyncujete. Jestli budou dělat nějaké potíže, tak je někde zavřete. Ale na Miliru je nakonec přesuneme také. Měj na paměti, že my nejsme jako oni. Že my musíme být lepší než oni. Jinak budeme stejní jako oni a to nechceme.“

Netrvalo moc dlouho a proběhl první opravdový přesun na planetu Milira. Tam už je očekávalo několik set triganských dobrovolníků a spousta geno biologů. Kterí budou mít plné ruce práce, než všechny vyléčí.

„Od umístění starosty a jeho skupiny do izolace jde vše jako po másle, Tomáši.“ Zajímavé, že by zde měli stejné rčení jako my na Zemi? Nebo jen počítač hledá adekvátní příklady?“

„To je jen dobře, Gotůji. Myslíš, že bys mi teď mohl věnovat několik minut svého času?“

„Proto jsem přišel. Chci si s tebou promluvit o tom, co bude dál. Jistě nejsme jediní, kdo na naší planetě přežil. Ostatně. Ta zpráva, co jsi mi pouštěl, to dokazuje.“

„Souhlasím. A to je přesně to, o čem s tebou chci mluvit. Cestou sem jsme navštívili dvě sousední města. Asi ti je jasné, že jsme tam nikoho nenašli. Tedy až na jednoho nešťastníka. Který byl mrtev. Vás jsme našli

jen díky tomu světlu. Takže se tě chci zeptat. Měli i ostatní města podobný bunkr jako vy? A víš kde? Nebo alespoň o někom, kdo o nich ví?“

„Bunkry má pouze několik větších měst. Kolik jich je přesně? Ti neřeknu. Ne, že bych nechtěl. Ale zkrátka to nevím. A ani nevím o nikom, kdo by to věděl. Nicméně. Spousta měst měla podzemní dráhu. Tam by se lidé mohli také ukrývat. A na druhé straně našeho kontinentu jsou menší hory. A v nich veliký jeskynní komplex.“

„Ale ani to není vše. Mygakští vědci v posledních patnácti letech před tou zkárou spolupracovali s vědci z Lutusu. Někde, bohužel, nevím kde, postavily malé podmořské město. A mluvilo se o tom, že někde staví i druhé, velké město.“

„Proč jste stavěli města pod vodou? To vám docházelo místo na pevnině?“ Nechápal jsem.

„No víš. V moři žijí, nebo možná už jen žili vysoce inteligentní tvorové. A vědci se domnívali, že jsou inteligentní jako my. Jen jim nerozumíme. To první malé město mělo být v podstatě rozsáhlá výzkumná základna. Jenže ji postavili jako město, aby tam vědci mohli žít spolu se svými rodinami. O tom druhém vím jen to, že se skutečně stavělo. A snad už mělo být dostavěno. Ale s jistotou to nevím.“

„Fakt je, že podmořská města mohla zůstat skryta před útokem. Vody oceánu a led, by je mohly ochránit před radiací.“

„Jenže nevíme, kde jsou.“ Připomněl mi Gotůj.

„Nevadí, budeme pokračovat na souši a přitom se na ně budeme ptát. To by v tom byl čert, abychom časem nenarazili na někoho, kdo o tom ví víc.“

„Teď je ale podstatné to, že zde může být ještě jedna inteligentní forma života, kterou bude zapotřebí zachránit.“

„Ano, ale není to jisté.“

„To nevadí. Musíme se pokusit zjistit, jak na tom ti tvorové jsou s inteligencí.“

„Pokud jsou ještě naživu. Podle toho, co vím, tak oceány zamrzly už dávno.“

„To by mohl být problém. Ale stejně. Spojím se s vedením na Miliře. Musíme se připravit na potencionální záchranu mořských bytostí. Je voda ve vašich oceánech slaná? Nebo sladká?“

„Slaná.“

„Výborně. Takže by nám mohli pomoci obyvatelé Uzálalu. To jsou obojživelné bytosti. Ale sladká voda jim zrovna moc nesvědčí.“

„A teď dál. Až skončí přesun vašich lidí. Chci se zaletět podívat do Kelyrky. A byl bych ti vděčen, kdybys tam letěl s námi, Gotěji.“

„Velice rád ti budu pomáhat. A to tak dlouho, jak jen bude potřeba.“

„Pozor, abych tě nevzal za slovo.“

„Vezmi. Díky vám a hlavně tobě je má dcera v bezpečí a má naději na dlouhý a šťastný život. A nejen ona. Jediné, co mě mrzí, je to, že jste nepřiletěli o čtvrt roku dříve. Možná byste dokázali zachránit i mou ženu.“ Neodpověděl jsem. Co bych na to také mohl říct.

„Kelyrku znám poměrně dobře. Žila tam moje babička. A já tam strávil nejedny prázdniny. Navíc si jsem jist, že Kelyrka má vlastní bunkr. Ostatně tvá zpráva tomu nasvědčuje také.“

„To jsou dobré zprávy. Takže, jakmile skončí první přesun, vyrazíme do Kelyrky. A potom zbytek kontinentu.“

„Kolik vás tu vlastně žilo? Před tím bombardováním?“

„Myslíš jako tady ve městě? Nebo na kontinentu?“

„Celkově. Na celé planetě. Samozřejmě jen přibližně.“

„Přesně to ani nevím. Ale odborníci mluvili o necelých pěti miliardách. Jenže to nedokázali říct přesně. Depolská strana zrovna moc sdílná nebyla.“

„Depolany také hodláte zachraňovat?“ Zeptal se Gotěj poněkud znechuceně. Vcelku jsem ho chápal, ale i tak.

„Pokud to bude možné tak ano. Ale jen slušné lidi. Tu rudou Tanýj rozhodně zachraňovat nehodlám. A ani jiné vrahy.“

„Tak to jsi mě potěšil. Ani Depolští nejsou všichni zlí.“

„Jenže se obávám, že s přeživšími to tam nebude moc slavné. Jestli na ten kontinent zaútočil Mygak s Lutusem dohromady. Tak tam může být nukleární poušť. A ti, co se stihli ukrýt do bunkerů, mohou být také po smrti. Vůdců by mi, až tak moc líto nebylo, ale těch řadových a slušných lidí. Těch mi líto je.“

„V tom s tebou zcela souhlasím, Tomáši. Jenže se obávám, že spíš, než ti slušní lidé, přežili právě ti, co tohle všechno zavinili.“ Poznamenal Gotěj.

„Ti se obvykle ukryjí jako úplně první. A odůvodňují to slovy, že lidé potřebují stabilní vládu. Jinak vypukne chaos a panika. To, že vláda potřebuje lidi, kteří by je živili už nepovažují za podstatné.“

Evakuace prvního města trvala celý den. Jako poslední opustil město již bývalý starosta a jeho družina. O několik hodin později, když už byla řádná tma, rozletěl se náš hvězdolet směrem ke Kelyrce. Zprvu jsme chtěli letět,

až ráno za světla. Jenže Lajal trefně poznamenal, že zdejší lidi jsme našli jen díky jejich signalizačnímu světlu, které rozsvěcovali na noc.

A tak jsme letěli v noci. Ač nevyspalí, bedlivě jsme pozorovali okolní krajinu a pátrali po světelných zdrojích. Leč marně. Nikde jsme nezahlédli ani jiskřičku světla. Pouze na jedné osamělé hoře. Nebo spíše kopci jsme spatřily malý oheň. U něho pak těžce vyhladovělou šestičlennou rodinu. Samozřejmě jsme je vzali na palubu a dali jim najíst. Poté je Ralaj, naše nová geno biologka, prohlédla a poskytla jim základní ošetření.

„Keltyrga,“ řekl jsem nahlas. I když k tomu nebyl důvod. Celá současná posádka, totiž byla přítomna v hlavní řídicí místnosti hvězdoletu a viděla to samé co já.

„Co teď?“ Zeptal se Lajal.

„Oblet' město a pozorně se dívej po okolí. Ralaj a Gotůj ti jistě pomohou. Já se zatím budu snažit navázat kontakt přes vysílačku.“

Jenže vše bylo marné. Žádné světlo jsme neobjevili. Na všech rádiových frekvencích bylo též ticho a na mé volání nikdo neodpověděl.

„To nemá cenu.“ Ozval se Gotůj po několikahodinovém pátrání. „Venku je tma jako v pytli. Už nejmíň třikrát jsme proletěli město křížem krážem. A nikde ani brko po našich lidech.“

„Gotůj má pravdu.“ Přidala se k němu Ralaj. „Navíc my už jsme také unavení. A potřebujeme se vyspat. Jinak hrozí, že v okamžiku, kdy někoho najdeme zkrátka usneme.“

„Také už sotva vidím.“ Přidal se Lajal.

„Tak někde zaparkuj a jde se spát.“ Rozhodl jsem. I když jsem neměl na výběr. Sám jsem se držel už jen silou vůle.

Následujícího dne jsme se z budili skoro až v poledne. A po rychlém obědě jsme se dali do práce. Lajal dál kroužil nad městem. Zatím co já s Gotůjem jsme si vzali jeden zulyt a vydali se přímo do města. Jenže nikde jsme na nikoho nenarazili. Díky čemuž jsme se večer vrátili s nepořízenou.

„Zítřka to zkusíme znova. Dáme si večeri a pokusíme se něco vymyslet. Tohle bezcílné létání nám moc nepomáhá.“ Rozhodl Gotůj i za mě.

„Myslím, že nejlepší by bylo přistát a procházet město dům od domu.“ Usoudil jsem.

„To asi ano. Jenže to by ti zabralo spoustu času. A to nemluvím o té zatracené radiaci. Ber v potaz, že je zde silnější, než byla v Gotůjově městě.“ Připomněla Ralaj, nejen mě, onen fakt.

„To bude nejspíš tím, že Depol je blízko. Tam by mělo být daleko víc radiace než všude jinde.“

„To je jedno možné vysvětlení, Gotůji. Jenže se obávám, že vítr rozptýlil tu zpropadenou radiaci po celém světě. Samozřejmě ne rovnoměrně.“
Vyslovil jsem svoji domněnku.

„Takže si myslíš, že by ta radiace mohla být na celém světě v přibližně stejné úrovni?“ Zeptal se Lajal.

„To si nemyslím.“

„Ale vždyť si říkal, že...“

„Říkal, jenže jsem mluvil pouze o vzduchu. Radiace je i v zemi a v místech výbuchů jí bude mnohem víc. Navíc v atmosféře se stále ještě mohou pohybovat oblaky s výrazně vyšší radiací.“

„Takže o kus dál může být tak silné zamoření, že do něho nebudeme moct ani vystoupit?“

„Je to nepravděpodobné, ale obávám se, že ne nemožné, Gotůji.“

„Jestli na Depol doopravdy zaútočily oba kontinenty a já o tom vůbec nepochybuji, tak tam těch zářících míst asi bude spousta.“ Uzavřel tuto debatu Gotůj.

„Je pravda, že s něčím podobným nikdo z nás nemá žádné zkušenosti. Proto je pro nás tak těžké zde někoho najít. Ale napadlo mě, že pokud poletí zulyt pomaleji a jen pár metrů nad zemí. Mohli bychom, s trochou štěstí, zahlédnout nějaké stopy ve sněhu.“ To byl můj jediný nápad.

„Škoda, že Gotůj neví, kde je ten zdejší kryt.“ Povzdechla si Ralaj.

„Gotůji, ty jsi strávil několik let v tom vašem podzemním bunkru. Takže jsi ho jistě dobře poznal.“

„To ano.“ Nechápal Gotůj kam směřuji.

„Říkal jsi mi, že tohle město trochu znáš. Tak se zkus zamyslet. Co je potřeba pro stavbu takového bunkru a kde by se taková stavba dala dobře a bezpečně realizovat.“

„To máš těžké. Já jsem byl učitel historie. Architektura mi toho moc neříká. Ještě tak v kterém slohu je budova postavená, ale to je asi tak vše.“

„Malá nápověda, příteli. Nemá smysl stavět podzemní bunkr v místech s nestabilním podložím, nebo kde mu hrozí zaplavení. To by značně komplikovalo samotnou výstavbu.“

„Stejně tak vchod či spíše vchody by měly být umístěny tak, aby byly dobře přístupné, ale zároveň zůstávaly skryté. Navíc je nesmí ohrozit rozvodnění řeky, či sesuv podmáčené zeminy.“

„Ve městě býval jeden park a v jeho středu byla poměrně vysoká skála. Vzpomínám si, že jsme na ní jako děti často lezli. Na jejím vršku byla ohrazená vyhlídka. A v zadní straně bylo vytesané schodiště. A dveře. Ano teď si vzpomínám. Byly tam dvoje kovové dveře. Jedny byly u země. Ty byly velké. A druhé, užší byly hned nad nimi.“ Vzpomněl si Gotůj. A přitom se doslova rozzářil. Až se mu peří na hlavě naježilo.

„No vidíš. Ani nemusíš být architekt, abys dokázal najít ten bunkr.“

„Snad.“ Poznamenal Gotůj nejistě.

„Takže ráno se tam podíváme. A teď na kutě.“

Na noční hlídku jsme samozřejmě nezapomněli. Obzvlášť po tom, co se tak osvědčila. Jenže tentokrát se kýžený výsledek nedostavil.

„Ten sníh vypadá uváleně.“

„Také mi to tak přijde Tomáši. Ale s konkrétními závěry raději počkám, dokud nepřistaneme a neuvidím to zblízka.“

„To bude za několik vteřin. Zkontroluj si naposledy skafandr.“ Gotůj dnes dostal jeden z lehkých protiradiačních skafandrů. Které nám včera poslali z Triga. Byly to první triganské skafandry vyrobené podle pozemské předlohy. Jen s použitím jiných, lehčích, materiálů.

„Vše je v pořádku. Ostatně už jsem si ho kontroloval několikrát.“

„Já vím, ale s tímto typem skafandru nemají Trigané žádné zkušenosti. Tudíž obezřetnost je na místě.“

„No dobrá, ale teď už přistaň.“ řekl Gotůj smířlivě.

„Asi ti to nějak uniklo, ale už jsme přistáli.“

„Tak co ještě děláme uvnitř?“ Aniž by čekal na odpověď, otevřel dveře a vystoupil ze zulytu.

„Tomáši! Jsou tu lidské stopy!“ Zavolal na mě Gotůj. V okamžiku, kdy jsem i já opustil zulyt. „A vedou směrem ke schodišti ve skále.“ Pokračoval.

„Hlavně opatrně.“ Nabádal jsem Gotůje „Jdu nahoru.“ Oznámil mi.

„To je divné? Ty dveře jsou poškozené. Jako kdyby je někdo otevřel násilím.“ Zavolal na mě dolů.

„Počkej na mě. Hned budu u tebe. Dovnitř půjdeme společně.“ A směle jsem vkročil na kamenné schodiště.

Těch několik schodů, co mě dělilo od Gotůje, jsem překonal za okamžik. Následně jsme vešli dovnitř. Do krátké chodby vedoucí do nevelké místnosti. V jejíchž rozích byla dvě kovová točitá schodiště. Směřující kamsi do tmavého podzemí.

„Zcela jistě jsme u vchodu do podzemního bunkru. Neumím si představit, kam jinam by vedly ty schody.“ Usoudil Gotůj.

„Tak buď hlavně opatrný.“ Nabádal jsem ho. „Jestli tam dole jsou nějakí lidé. Tak by je naše nečekané objevení mohlo dost nepříjemně překvapit, až vyděsit. A to bych nerad. Mohli by zpanikařit.“ Což se za okamžik také mělo stát.

„Jdu první.“ Rozhodl Gotůj. A hned tak učinil. Samotné schody se nikterak neodlišovaly od těch pozemských, či triganských. Tudíž jsme sestupovali celkem rychle. Jediné, co nám to trochu komplikovalo, byla naprostá absence světla. Naštěstí svítily na našich skafandrech byly dostatečnou náhradou. Sice jejich výkon stačil k osvětlení několika metrů prostoru před námi. Nebo spíš pod námi. Ale to nám stačilo.

„Sto padesát schodů.“ Prozradil mi můj společník.

„Ty jsi je počítal?“ Podivil jsem se.

„Proč?“

„Cestou zpět na povrch budeme vědět, kolik cesty máme už za sebou.“

„Nebo také kolik úmorných schodů máme ještě před sebou.“ Pronesl jsem trochu jízlivě. Poté co jsem si představil, že nahoru půjdeme tou samou cestou.

„I tak by se to dalo říct, ale má varianta je poněkud příjemnější.“ Sdělil Gotůj do vysílačky. Načež se rozesmál.

„Vtipné, radši mi řekni kudy dál. Nalevo, nebo napravo? Obě schodiště, totiž končily ve výklenku temné chodby. „Začneme napravo. Tam, jestli mě můj instinkt neklame, po několika metrech narazíme na konec. Domnívám se totiž, že za těmi vraty, co jsou na povrchu bude nákladní výtah. A pravá chodba vede oním směrem.“

Zřejmě tomu bylo tak, jak se Gotůj domníval. Neboť po několika metrech chodba končila uzamčenými vraty. Domněnku, že se jedná o výtah potvrdil ovládací panel s tlačítky ve tvaru šipek. Znázorňující směr nahoru a dolů. A mezi nimi se tkvěl malý klíčový otvor.

Po krátké prohlídce konce chodby jsme se vydali opačným směrem. Chodba mi přišla dlouhá. Nejspíš to bude podobné jako v Gotůjově městě. Pomyslel jsem si. Jenže tomu tak nebylo. Tedy jen částečně tomu tak nebylo. Asi po sto metrech jsme narazili na překážku.

„Co je to? Zával?“ Vyslovil Gotůj svou otázku a domněnku zároveň. Když jsme se přiblížili k jakési překážce.

„Strop je v pořádku. Takže zával to není. Mě to spíš připomíná, barikádu.“

„Tady v podzemí? Co by tu dělala?“ Nešlo Gotůjovi do hlavy. Ostatně ani mě ne.

„Odsud nic nepoznáme. Musíme blíž.“ Rozhodl jsem. „Ale je to celé nějaké divné. Tak opatrně a kdyby něco. Tak hned k zemi, příteli.“

Sotva jsme se přiblížili k oné barikádě, ozvaly se rány. Výstřely. Ihned jsme oba padli k zemi.

„Jsi v pořádku?“ Zeptal jsem se Gotůje.

„Já ano. A ty?“ „Já také. Nejspíš to byly jen varovné výstřely.“ Usoudil jsem. „To určitě.“ Pronesl Gotůj ironicky. A hned dodal. „Jedna kulka se zavrtila do zdi těsně vedle mě.“

Opatrně jsme se přiblížili k okraji barikády. Následně jsem vypnul svůj reflektor na přilbě a opatrně vykroukl přes barikádu. Vzápětí jsem se zase schoval. Jelikož po mně začali opět střílet. Zřejmě viděli můj obrys kvůli světlu z Gotůjova skafandru.

„Gotůji, jak vidíte ve tmě?“

„Špatně.“

„A co vaše technika? Máte něco pro noční vidění?“

„Nechápu, co tím myslíš.“

„To nevádí. Zůstaň u země a zhasni svůj reflektor.“

Současně s tím jsem ve své přilbě spustil systém pro noční vidění.

Opatrně jsem vyhlédl přes barikádu.

„O pár metrů dál.“ Začal jsem Gotůjovi popisovat co vidím. „Vidím další barikádu a nad ní dvě hlavy. Ne, jsou tři a zezadu se blíží dalších nejméně deset postav.“

„Jak to můžeš vidět? To máte tak dobrý zrak?“ Nešlo mu do hlavy, jak je možné, tak dobře vidět v takové tmě. Vždyť u nás nic nesvítilo a na druhé straně jen několik velice slabých bludiček.

„To je pozemská technologie.“ Vysvětlil jsem mu.

„Můžu se také podívat? Jak se to zapíná?“

„Nemůžeš. Ty sice máš na sobě skafandr pozemského typu, ale vyrobený Trigany. A ti takovouto jemnou techniku neumí vyrobit. Proto v něm noční vidění nemáš.“

„Škoda.“ Povzdechl si trochu zklamaně.

„Zdá se, že posily dorazily do cíle. Takže bychom je měli zkusit nějak oslovit.“

„Tak to zkus. Já o kulku mezi oči zrovna nestojím.“

„Ale jsou to tví lidi.“ Ještě jsem to zkusil.

„Jsou.“ Dal mi za pravdu. A hned dodal. „Jenže po mě střílí.“ Co na to říct? A co jim říct? A tu mě to napadlo.

„CO BLÁZNÍTE? VŽDYŤ JSOU TADY LIDI!“

Zavolal jsem na ně ona památná slova, dobrého vojáka Švejka. Následně začaly práskat výstřely. Zřejmě ten film neviděli. Prolétlo mi hlavou. A Hrušínského asi také neznají.

27. Druhá skupina přeživších

„Tak to se ti moc nepovedlo.“

„Kdo měl vědět, že tu neznáte Švejka.“ Pravdou bylo, že mi bylo jasné, že ho zde nikdo nezná.

„Kdo je Švejk?“ Zeptal se Gotůj.

„To je teď jedno. Důležitější jsou oni.“

„A co s nimi chceš dělat?“

„Na Zemi máme jedno rčení. Jak se do lesa volá. Tak se z lesa ozývá.“

„Hezké rčení.“ Pochválil ho přítel Gotůj. A vzápětí to zkazil. „Co to znamená?“

„Tohle.“ Odpověděl jsem mu a vyndal svůj fotomet. A to jsem si již myslel, že ho už nikdy nepoužiji.

„Co je to?“ Zeptal se Gotůj značně zaraženým tónem. Na místo odpovědi jsem fotomet přepnul do režimu X.

„Co nejlépe si zakryj obličej a pevně zavři oči.“ Načež jsem fotometem zamířil nad druhou barikádu a vystřelil.

Hledí mého skafandru ihned ztmavlo. Neboť se nad protější barikádou na malý okamžik objevilo miniaturní slunce. A všechny střelce připravilo na nějakou dobu o zrak. Z případných trvalých následků jsem si nedělal velkou hlavu. Trigané jim to později mohou napravit. A pokud po nás budou chtít střílet i dále, tak to bude jen a jen jejich smůla. Oni přeci stříleli jako první. A to bez jakéhokoliv varování a viditelného důvodu.

„Už můžeš otevřít oči.“ Vybídl jsem Gotůje. „Co to bylo? I přes zavřené oči jsem viděl silný světelný záblesk.“

„Bylo to přesně to, co jsi řekl. Silný světelný záblesk.“

„Ale k čemu to?“ Neuvědomil si smysl onoho záblesku.

„Na nějaký čas oslepil ty pistolníčky. Tam naproti.“

„Bude se jim po nás špatně střílet, když nás neuvidí.“ Pochopil Gotůj.

Opět jsem zapnul vnější akustický výstup, abych mohl opět oslovit ty cvoky naproti.

„Co kdybychom si konečně promluvili? Teď když jsme si ujasnili, kdo z nás má silnější pistolku.“

„Vy jste nás napadli!“ Ozval se něčí výkřik z druhé strany. „Lháři!“ Křikl jsem v odpověď. „Vy jste stříleli jako první. A to bez jakéhokoliv varování.“

„Tady nemáte co pohledávat! Tohle je náš bunkr!“ Ozval se ten samý hlas.

„Tak proč jste volali o pomoc? Když po ní hned střílíte.“

„My jsme o žádnou pomoc nevolali!“ Opět ten samý hlas. Patrně velitel hlídky. A to dost mizerný velitel. Když nechal první barikádu neobsazenou. Zřejmě jsme je překvapili.

„Mohl bych mluvit s někým kompetentním a pravdomluvným?“

„Urážet se od tebe nenecháme. Ty Depolská bestie!“

„Komu říkáš Depolská bestie? Ty zákeřnej vrahu.“ Neudržel jsem se a trochu popustil páru.

„Tak to by snad stačilo.“ Ozval se nový, smířlivý, hlas. „Madam, za první barikádou je nejméně deset depolských bestíí. Jen co dorazily, začaly po nás střílet. A bez výstrahy.“ Ohlásil ten hlas.

Pěkný obránce. Pomyslel jsem si. „Podle toho, co jsem slyšela. Tak oni tvrdí něco jiného.“ Konstatovala ta žena.

„Jsou to prolhaní Depolané, madam.“

„Hej vy tam. Na druhé straně. Co tu chcete? A kdo jste?“

„Jsou to Depolanská prasata.“

„Sklapni Komore.“

„Před několika týdny jsme zachytili vysílání s žádostí o pomoc. Volající označil svou pozici jako město Keltyriga. Což je prý zde. A kdo jsme? To je poněkud složitější. Tady přítel Gotůj je zdejší.“

„Zrádce!“ Vykřikl ten Komor.

„To bylo naposledy, Komore.“

„A vy jste tedy odkud? Z Lutusu?“

„Ne. Pocházím ze Země. Ale několik posledních let jsem žil na Trigu.“

„Ta města neznám.“ řekla popravdě ta žena.

„To nejsou města, ale planety.“ Na okamžik jsem se odmlčel a nechal působit svá poslední slova.

„Před několika týdny přiletěl do vaší soustavy průzkumný triganský hvězdolet. Když se přiblížil k vaší planetě. Jeho posádka zjistila, že je planeta radioaktivní a studená. Ačkoliv se nachází v ideální vzdálenosti od hvězdy. A tak raději přistáli na třetí planetě. Vzápětí tam postavili malou základnu. Odkud se spojily s ředitelstvím průzkumu.“

„Krátce nato zachytili vysílání z druhé planety. To částečně rozluštili. Zjistili, že se jedná o žádost o pomoc. A tak jsme tady. Před několika dny jsme našli Gotůjovu skupinu. A s jeho pomocí se nám podařilo rozluštit i

zbytek vaší řeči. A tak jsme došli až sem. Nějací horkokrevní pistolníci po nás začali střílet. A to bez jakýchkoliv výstrah.“

„Vaše slova znějí zajímavě a mohla by být i pravdivá. Jenže přes to všechno. Jsou poněkud neuvěřitelná. Takže se vás musím zeptat. Můžete své tvrzení nějak dokázat?“

Letným pohledem jsem zkontroloval míru radiace. Byla zde také. Naštěstí dost slabá. Takže bych si mohl dovolit sundat přilbu, aspoň na chvíli.

„Můžu. A to celkem snadno. Ale kdo mi zaručí, že po mě nezačnete střílet v okamžiku kdy zdvihnu hlavu?“

„Máte moje slovo.“

„To pro mě momentálně moc neznamená.“

„Obávám se, že jiná možnost zde není.“

V tom má asi pravdu. Došlo mi. Musíme si začít důvěřovat. Jinak nikoho nezachráníme.

Předal jsem fotomet Gotůjovi s vysvětlením, jak z něj vystřelit. Kdyby mě někdo ohrozil. Pochopitelně, jen světelný záblesk. O masakr jsem neměl zájem.

„Dobrá. Vyjdu z ukrytu a přijdu na půl cesty mezi barikády. Vy, na důkaz dobré vůle, udělejte to samé.“ Na okamžik bylo ticho. Zřejmě se radili.

„Přijímám vaši nabídku.“ Ozvalo se z druhé strany.

Alea iacta est. Neboli, kostky jsou vrženy. Jde se. Nejprve jsem zapnul boční osvětlení skafandru. Pak jsem klidným a plynulým pohybem vstal. Pohlédl jsem směrem k druhé barikádě. Spatřil jsem tam stojící osobu hledící mým směrem.

Teď ta těžší část. Přelézt přes tu jejich barikádu. A přitom si nepoškodit skafandr. Ale i to se mi povedlo. Oproti tomu žena na protější straně to měla jednoduší. U zdi měli ponechanou úzkou uličku. Zřejmě kvůli bezpečnějšímu a rychlejšímu přesunu obránců.

„Jsme zde.“ Promluvila žena středního věku, jenž mi právě stanula tváří tvář. Nebo spíše tváří skafandr. „Docela jsem zvědavá. Jak prokážete pravdivost svých slov. Je pravda, že váš oděv je podivný, ale to není moc průkazné.“ Pokračovala, k mému velkému překvapení klidným a snad i zvědavým tónem.

„Celkem snadno. Stačí když se budete pozorně dívat.“ Načež jsem klidným pohybem zvedl ruce. Uchopil jimi svou přilbu a plynulým

otočením o devadesát stupňů jí odjistil a následně sejmul z hlavy. Pak jsem si ji strčil do podpaží. Podobně jako to dělávali středověcí rytíři.

Žena si mě několik dlouhých vteřin prohlížela. A když se na mě dostatečně vynadávala, promluvila.

„Vy opravdu nepocházíte z této planety.“

„To opravdu nepocházím.“

„Pak mi nezbyvá nic jiného, než vám uvěřit i to ostatní. Jenže tu je ještě problém s velitelem hlídky Komorem. Řekl mi, že jste na ně nečekaně zaútočili s početnou skupinou mužů. Než se vzpamatovali, obsadili jste první barikádu. Oni prý byli rádi, že se jim podařilo stáhnout se za druhou zábranu.“

„Zajímavá pohádka. To musí být velice zajímavý velitel, když považuje dva poklidně jdoucí muže za útočící početnou skupinu.“

„A můžete svá slova nějak dokázat?“

„Co? Že je váš velitel úplný pitomec?“

„To vím už dávno.“ Odpověděla s úšklebkem.

„Mohu vám přehrát záznam pořízený kamerou na mém skafandru.“ Načež jsem na onu kameru ukázal prstem.

„Tohle je vaše kamera?“ Podivila se ta žena. „Tak malá? Obávám se, že to nepůjde. Nemůžeme čekat, než vyvoláte nahraný film.“

„No alespoň, že znáte film.“ Konstatoval jsem.

„Dejte mi pár vteřin.“ Nečekaje na odpověď vytáhl jsem z kapsy tablet a spustil přehrávání záznamu. Pod bedlivým a poněkud vytřeštěným zrakem té ženy. Trvalo mi několik vteřin, než jsem našel místo záznamu, na němž jsme poprvé spatřili barikádu. Načež jsem spustil přehrávání běžnou rychlostí a to i s naším rozhovorem.

„To stačí.“ řekla žena v okamžiku, kdy jsme se dostali k událostem, jež sama viděla. „Omlouvám se za vše, co se zde stalo a bylo proti vám řečeno. Velitel, bývalý velitel hlídky, je opravdu pitomec. Ale ještě mi vysvětlete, proč jste sem přišli. Prve jste říkal něco o tom, že jste zachytili nějakou naši zprávu a to až na třetí planetě naší soustavy. Jenže to je strašně daleko. Neumím si ani představit, že by nějaký radiový signál doletěl, až tak daleko.“

„A tak jsem jí ještě přehrál onu zprávu. „Poznávám hlas i zprávu z toho záznamu. Byla to poslední zpráva, kterou jsme odvysílali. O několik hodin později se zde objevilo depolské komando a zničilo nám vysílací anténu i

s vysílačkou. Povraždilo její obsluhu a pokusilo se proniknout až sem dolů. Naštěstí se nám je podařilo porazit.“

„Teď už chápu chování vaší hlídky. No nic. Co se stalo, to se už stalo. Nikdo nebyl zabit ani vážně zraněn. Co se očí vašich horlivých stráží týče. Oslepení by mělo brzy odeznít. A pokud ne? Tak se o to postarají triganští biologové.“

„Chtěla jste vědět. Proč jsme sem přišli. Řeknu vám to stručně. Přišli jsme vám nabídnout, že vás všechny přesuneme na jinou bezpečnou planetu.“

„Nás je, ale téměř pět tisíc. Máte tak velký hvězdný letoun? A co zásoby? Samozřejmě nevím, jak dlouho bude trvat cesta na tu planetu. Ale my jsme už zcela na dně. Jídla máme na dva dny a pak konec.“

„Ničeho se neobávejte. Nahoře jsme přistáli s upraveným hvězdoletem. Před odletem z třetí planety, jsme do něho zabudovali stanici mimo prostorové přepravy igutli. Ta pojme sto lidí a na cílovou planetu Milira, všechny přepraví ve zlomku vteřiny. No a tam se o ně už postarají Trigané.“

„A co jídlo? Máte tam nějaké? Alespoň pro malé děti.“

„Jídla tam je dost pro všechny.“

„To zní hezky. Jenže se obávám, že někteří.“ Načež výmluvně pohlédla směrem k druhé barikádě. „Budou proti. A to jsem to řekla značně diplomaticky.“

„Zcela vám rozumím.“

„Gotůjova skupina nám také nevěřila. Tak sestavila malou skupinu důvěryhodných lidí, kteří se šli na Miliru podívat osobně. Jenže mezi nimi byl i jejich starosta. Tomu se na Miliře tak líbilo, až se mu nechtělo zpět. Jenže jsem musel trvat na tom, že se musí vrátit všichni. A potvrdit, co jsem jim předtím říkal.“

„Ihned po návratu k sobě svolal své věrné a začal všem vykládat, jaký je to podvod. Že prý jsme jim ukázali jen nějakou světelnou iluzi a vůbec neopustili Ugur. Ostatní, co se tam také byli podívat ani nepustil ke slovu. Naštěstí mi to Gotůj přišel říct. Pomocí megafonu se mi jeho nohsledy podařilo překřičet. A připomněl jsem lidem, jak jim jejich pan starosta pomáhal po bombardování.“

„Něco mi říká, že jim moc nepomáhal.“

„Správně. Dokonce se zabarikádoval v krytu a odmítal tam pustit lidi z města.“

„Zajímavé, ale jak nám to pomůže?“

„Oni potom starostu i jeho bandu zavřeli do jedné místnosti a na Miliru jsme je převezli až jako poslední. A tam se s nimi už nikdo nebaví.“

„Určitě by nám pomohlo, kdybyste vzal několik našich lidí na stejnou prohlídku té planety.“ Zkusila to žena.

„Ne. Jedna skupina budiž, ale kdybych to měl dělat pro každou skupinu. Stálo by nás to mnoho času a energie potřebné na přesuny. Takže pokud chcete? Pojdte. Nebo jdeme my. Jiná možnost není.“

„Moc na výběr nám nedáváte.“

„Ale ano. Dávám. Dávám vám naději na dlouhý život. A ještě přidám, že triganští biologové dokáží vyléčit většinu vašich nemocných. Možná i všechny. Pokud je k nim dostaneme živé.“

„To také zní moc hezky. Jenže my jsme nemocní všichni. A to od radiace. A to se léčit nedá.“ „

Ale ano dá. Jen to chvíli trvá.“ Tímto prohlášením jsem té ženě doslova vyrazil dech. Hodnou chvíli na mě zírala. Asi si rozmýšlela, jestli mi může věřit či nikoli.

„Moje nabídka je naděje. Proti ní je jen jedna možnost. Jistá smrt.“ Trochu jsem ji popostrčil.

„Musím to přednést ostatním. Tohle sama nemohu rozhodnout. Ale věřím, že vaši nabídku přijmeme. I když někteří budou reptat. Kolik nám dáte času na rozhodnutí?“

„Co nejméně. Pochopte. Když vám tady dáme třeba jeden jediný den. Tak se o ten den déle dostaneme do sousedního města. Což může znamenat, že pro některé lidi přijdeme pozdě. A to jen proto, že jste se chtěli dohadovat.“

„Chápu vás. Tak nám dejte alespoň hodinu.“ Přikývl jsem. Načež ta žena odešla ke svým lidem. Na druhé barikádě zůstalo jen několik lidí, které sama vybrala. Ostatní odešli s ní. Včetně oslepených pistolníků.

Asi po půl hodině se věci začaly hýbat správným směrem. Nejprve se rozsvítily světla v celé chodbě. Krátce na to přišla ta žena a opět nebyla sama. Jenže předtím s ní byly ozbrojení muži. Zato teď to byla neozbrojená delegace.

„Dovolte, abych se představila.“ Začala ona žena. „Jmenuji se Agala Tido. A jsem starostkou tohoto města. A toto jsou členové městské rady.“ Načež následovalo dlouhé a zbytečné seznamování. Nakonec jsem se představil já a samozřejmě jsem nezapomněl na svého přítele Gutůje.

„Přišli jsme vám oznámit, že přijímáme vaši nabídku. Jenom se teď musíme domluvit, jak bude naše evakuace probíhat.“

„Předpokládal jsem, že budete posílat lidi nahoru a my je budeme odesílat na Miliru.“ řekl jsem první věc, která mě napadla. Pravdou bylo, že jsem nad podrobnostmi doposud nikterak nepřemýšlel.

„Na konci chodby jsme viděli výtah. Ten by vše jistě usnadnil.“ Pokračoval jsem dál.

„V tom vás musíme zklamat.“ Ujal se slova jeden z radních. „Výtah tam sice je. To ano. Jenže depolské sebevražedné komando ho při svém útoku zničilo.“ Takže to komando bylo něco jako kamikadze, za druhé světové války na Zemi. Zajímavá zpráva. To si musím zapamatovat. Pomyslel jsem si.

„Namísto toho.“ Pokračoval jiný radní. „Tu máme jiný návrh. Toto není jediný vchod do našeho bunkru.“

To dává smysl.

„Dokonce to není ani hlavní vchod. Kdybyste dovolil. Já osobně bych šel s vámi a ukázal vám, kde je náš hlavní vchod.“

„Vy byste tam poté mohli s vaším strojem přeletět. Výhodou hlavního vchodu je jeho šířka a mírné stoupání. Někteří z našich nemocných by po točitých schodech nedokázali vyjít. A vynést je po nich nejde.“ Ještě dodal radní Dodoky.

„To zní rozumně.“ Uznal jsem. „V tom případě, pokud souhlasíte, můžeme vyrazit. Jestli jsem pochopil slova naší starostky správně. Tak čas je příliš drahocenný.“

„To opravdu je. Ale ještě jedna drobnost. Nejprve posílejte nemocné. A to od nejtěžších případů. Pokud někdo nemůže jít sám. Netrapte ho a prostě ho přineste na nosítkách.“

Přelet hvězdoletu byl záležitostí několika mála minut. A další velký přesun mohl začít. Nicméně hned první osoba, která se dostavila, mě poněkud překvapila. A to hned dvakrát. Nebyl to nikdo jiný, než starostka Agala. Do hvězdoletu přišla v slzách a s bezvládným dítětem v náručí. Asi desetiletým. Alespoň mi tak připadalo.

Uslzená žena přišla ke mně i s dítětem. A promluvila. „Říkal jste, že vaši lékaři dokáží učiněné zázraky. Prosím udělejte jeden. Moje dcera je těžce nemocná a před chvílí ztratila vědomí. Jestli jí někdo rychle nepomůže, tak mi za chvíli umře. Ona je vším, co mi zbylo.“ Vzlykala starostka a třásla se rozrušením. Raději jsem jí dítě odebral a položil ho na nedaleké lůžko.

„Ralaj. Pojď rychle dolů, do přepravní místnosti.“ Tak jsme nazývali nevelkou místnost před samotnou přepravní komorou. „Už jdu.“ Ozvalo se z komunikátoru. „Co ode mě potřebuješ, Tomáši?“

„Máme tu těžce nemocné dítě. Je v bezvědomí a prý mu nezbývá moc času.“

„Nikdo nepřežil déle jak tři hodiny.“ Skočila mi do řeči vzlykající matka.

28. Jedeme dál

„Je na tom opravdu zle, ale přežije a časem se i uzdraví.“ Sdělila Ralaj svou diagnózu starostce. „Které tím spadl obrovský kámen ze srdce. „Ale musí co nejrychleji pryč z téhle radiace.“ Dodala vzápětí. „Musíte odejít s první skupinou, Agalo.“ Sdělil jsem jí onen fakt. „Ale já nemohu odejít. Jsem starostka města a jako taková musím zůstat zde, až do samého konce a pomáhat ostatním s přesunem.“

Její slova mě potěšila. Jelikož odmítla opustit své lidi. Na rozdíl od toho mizery v prvním městě. Zároveň mě zarmoutil stav její dcery. „Nemůžete jí někomu svěřit? Bylo by to jen nakrátko.“ Navrhla jí Ralaj. „Nikoho už nemáme. Všichni příbuzní a známí jsou mrtví.“ Sakra. Zaklel jsem v duchu.

„Něco mě napadlo.“ řekl jsem Agale. „Potřebuji se osobně setkat s několika odborníky a jsme domluvení, že se sejdeme na Miliře. Tudíž odcházím s první skupinou. Pokud mi dceru svěříte. Slíbím vám, že osobně dohlédnu na to, aby se tam o ni postarali. A dohlédli vám na ni.“

„Bude v dobrých rukách?“

„Jistě. Všichni nemocní jsou v dobrých rukách. Trigané jsou prvotřídní lékaři a velice laskaví a obětaví lidé.“

„Dobrá, postarejte se mi o ni.“ Rozhodla se takřka okamžitě. Tak si tady sedněte a počkejte, než si nastoupí první skupina.“

Krátce nato byli všichni uvnitř a já převzal nemocnou dívku. Hned nato jsem s ní nastoupil do plného gunytu. Okamžik nato jsem už vystupoval na Miliře. Dívku jsem spolu s podrobným vysvětlením svěřil jednomu genob biologovi, načež jsem se vydal na dohodnutou schůzku s techniky.

Evakuace tohoto města nám nezabrala ani jeden den. A to navzdory několika potížistům vedených stále slepým Komorem. Nicméně poté co všichni odešli. Zašla za nimi starostka, která zde zůstala jako poslední. A to na vzdory tomu, že její nemocná dcera byla již několik hodin na Miliře.

Celkem suše jim oznámila, že tu jsou už jen oni. A vše, co je zde, včetně zásob potravin, je jejich. Tedy pokud si to ještě nerozmyslí a neodejdou s nimi na Miliru. Pak ještě poněkud jízlivě poznamenala, že ve skladu je poslední bedna konzervovaných potravin. Což je asi sto porcí. A jich je asi dvacet.

Já jsem k tomu jen poznamenal, že poslední gunyt odešleme za dvacet minut. Načež hvězdolet se stanicí poletí dál a sem se už nevrátíme.

Samozřejmě bychom mohli. Jenže bychom kvůli nim museli přerušit pátrání po přeživších. A to kvůli hrstce hlupáků dělat rozhodně nebudeme.

Když jsme domluvili, zvedla se jedna žena a mlčky se k nám připojila. Jenže byla sama. Škoda, že jen jedna. Pomyslel jsem si. Ale na tuto chmurnou myšlenku jsem brzy zapomněl. Během následující čtvrt hodinky se u hvězdoletu ohlásili všichni členové té skupiny. Tedy skoro všichni.

Jejich slepý velitel to odmítl. Jednou z podmínek pro přesun na Miliru, totiž bylo, že zde zanechají veškeré zbraně. A to hrdý Komor nedokázal přenést přes srdce. Navíc mě vinil ze své přetrvávající slepoty. Tvrzení, že mu Trigané zrak snadno vyléčí. Vytrvale označoval za klam a podvod.

Krátce na to jsme odletěli do sousedního města. Kde podle informací starostky Agali měl být taktéž velký podzemní bunkr. Navíc nám označila místo, kde se nalézá hlavní vchod. Díky čemuž jsme ušetřili spoustu času. K tomu přidala několik dobrých rad. Jak lépe a hlavně bezpečně navázat kontakt s místními.

Řídit se jejími radami se nám vyplatilo hned vzápětí. Ve Fesgosu, tak se to město jmenovalo, jsme našli necelých šest tisíc zbídačených lidí. Už to byl téměř týden, co jedli naposledy. Takže jsme v první řadě museli přivést jídlo. Ti lidé se nejprve museli alespoň trochu posilnit a zahnat ten nesnesitelný hlad. Až poté jsme je všechny do jednoho, odnosily do stanice. Naštěstí jsme měli k ruce mnoho dobrovolníků z řad již dříve zachráněných Ugurů.

Jenže tohoto mumraje sem se už neúčastnil. Konečně mi, totiž dorazil speciálně objednaný zulyt. Ten měl na rozdíl od běžného modelu posílený akumulátor a vylepšené opláštění. Během mých předešlých letů. Se totiž ukázalo, že jeho plášť, díky všudypřítomné radiaci, značně degraduje. Navíc akumulátor rychleji ztrácí energii. K tomu všemu byl zvětšený z původních čtyř na deset sedadel.

A tak jsem společně z Gotůjem a světe div se i s geno bioložkou Ralaj vyrazil napřed. Pátrat po dalších přeživších. A s hrdostí mohu říct, že se to vyplatilo. Gotůj znal dobře svou domovinu a tak nás naváděl na vhodná místa, kde jsme zpravidla nacházeli přeživší lidi.

Jenže ne vždy to končilo tak šťastně jako v prvních třech případech. Ve dvou městech jsme našli lidi, kteří se skrývali v podzemní dráze. Jenže tato města byli podobně jako Keltyrge na pobřeží, tudíž blízko Depolu. A depolští sem vyslali svá komanda sebevrahů.

K mé velké lítosti zde ti vrazi uspěli. A poté všichni spáchali sebevraždu. Podle dozimetru a také jejich vzhledu to pro ně bylo spíše vysvobozením. Všichni byli tak radioaktivní, že by své oběti beztak dlouho nepřežili.

Poté jsme vlétli do hor. V nich mnoho měst nebylo, ale přesto jsme i zde nacházeli přeživší. K tomu jsme dostali velice vítanou posilu ve formě desítky speciálně upravených zulytů. Přičemž každý z nich pojal tolik lidí, co se vešlo do jednoho gunytu. Což bylo také dobré, neboť jsme zde nacházeli i malé skupinky po desíti či dvaceti lidech. Skrývajících se na místech, kde by náš hvězdolet nemohl přistát. Takže tyto zulytbusi přišly jako na zavolanou.

Samozřejmě jsem nezapomínal ani na ta podmořská města. O kterých mi vyprávěl Gotůj. Když jsme našli nějakou skupinu. Přišla tato otázka vždy na přetřes. Jenže pokaždé marně. Věděli o nich snad všichni, ale jen to, co mi sdělil Gotůj. Jediné, co jsem se dozvěděl navíc bylo to, že ta města jsou někde mezi Lutusem a Mygakem.

Na kontinentu Mygak jsme strávili čtyři a půl měsíce a našli jsme zde jeden a půl miliónu živých lidí. Z původní miliardy. Žalostná toť bilance. Tolik mrtvých. Jistě, stále zde ještě mohli být další přeživší. A jsem si celkem jist, že tu opravdu jsou. Jenže jsme je nedokázali najít.

Na mnoha místech jsme postavili vysoké sloupy s několika výkonnými světlomety na jejich vrcholech. U země pak byla vysílačka s návodem k použití. Samozřejmě v místním jazyce. Jenže to, až na jeden případ bylo k ničemu. V onom případě se nám ozval zástupce sto členné skupiny. Ale to bylo vše. A tak jsme se rozhodli přeletět na druhý kontinent. Na Lutus. Tam původně žily téměř dvě miliardy lidí.

Od zachráněných jsme věděli, že i lutusané budovali velké podzemní bunkry. Dokonce někteří bohatí lidé si nechávali postavit vlastní bunkr. Což byla jejich smůla. Neboť jsme neměli, jak tyto malé bunkry najít. Tudíž ten, kdo se do nich uchýlil, měl nyní pramalou šanci na záchranu. Ale i tak jsme několik takových objevili.

Popravdě řečeno, první lidé přežívající na Lutusu byli právě v takovémto bunkru. A našli jsme je jen čirou náhodou. Jeden z nich byl venku, aby očistil částečně zasněžené vzduchové filtry. A to právě v době, kdy jsme tam prolétali. Zprvu jsme měli radost, že jsme narazili na velkou skupinu. Jenomže v tom bunkru se skrývalo pouhých deset lidí. Majitel a jeho nejbližší.

Ale brzy jsme našli i větší skupiny lidí. K naší neskonalé lítosti byly o hodně menší, než ty na sousedním kontinentu. Také radioaktivní zamoření půdy tu bylo silnější. Z čehož jsem usoudil, že sem Depol poslal více nukleárních hlavic.

Samozřejmě i zde jsem se vyptával na podmořská města. A dlouho mi nikdo nedokázal říct, kde jsou a jestli vůbec jsou. Až jsem si začínal říkat. Jak ti lidé mohou vědět, že někde pod mořem jsou dvě jejich města a přitom ani nemají ponětí, kde to je. Jako kdyby to bylo tajné. Jenže a na tom se všichni shodli, nebylo. Jen to zkrátka nikdo nevěděl. Podivné.

„Tomáši, tam dole něco je.“ Oznamila mi Ralaj, že něco viděla.

„Kde?“ Zeptal jsem se. „Už jsme to přeletěli. Kousek zpátky a napravo.“

Otočil jsem zulyt a pomalu letěl zpět. Přičemž jsem sledoval levou stranu. Jelikož se nám pravá a levá strana prohodily.

„Co jsi tam viděla?“ Zajímalo Gotůje.

„Nevím. Ale jsem si jistá, že se tam hýbalo něco velkého. Táhle!“
Náhle vykřikla Ralaj.

„To musí být mogun.“ Oznamil nám Gotůj. A vzápětí dodal. „To je zajímavé. Mogunové byli již před bombardováním ohroženým druhem. Prý jich zbývali jen desítky. Je dost zvláštní, že jsme zde narazili právě na něho.“

„Jsou pro člověka nějak nebezpečný?“ Zajímalo mě.

„Jak se to vezme. Mají silný mateřský instinkt. Když se někdo přiblíží k jejich mláděti. Ihned se na dotyčného vrhnou a roztrhají ho. Ale jinak jsou velice přátelští. Snad proto jich zbylo tak málo.“

„Co to tam dělá?“ Pronesla Ralaj. Když si povšimla podivného počínání toho moguna, který mi do značné míry připomínal hodně velikého a jasně žlutého medvěda.

„Vypadá to jako když tam něco má.“ Přidal se Gotůj.

O okamžik později jsme pochopili. Mogun tam měl, jak nám bylo na první pohled jasné, živého ugura. Nezaváhal jsem ani na okamžik a okamžitě jsem se zulytem zamířil k mogunovi. Plášť zulytu byl díky dodatečnému vylepšení o mnoho odolnější. Takže jsem nemusel mít žádné obavy.

V okamžiku, kdy jsme doletěli k cíli, jsem zpomalil, ale nezastavil. S obřím mogunem jsem se nikterak nepáral. A vzhledem k tomu, že jsem mu nechtěl nikterak ublížit. Prostě jsem ho odstrčil stranou. Jenže mogun se své kořisti nehodlal vzdát tak snadno a pustil se do zulytu.

Předníma tlapama do nás bušil jako smyslů zbavený. Dost možná dlouhou dobu nejedl, a proto byl tak vzteklý. Každopádně jsem se ho na to nemínil vyptávat. Jednoduše jsem vyrazil pomalu vpřed a zuřícího moguna tlačil před sebou. O nějakých padesát metrů dál jsem zastavil a prudce couvl o několik metrů zpět. Čímž jsem nás od sebe oddělil.

Nevím, co se mogunovi honilo hlavou, ale opět se na nás vrhl. A to s ještě větší zuřivostí, než předtím. Tentokrát se mu podařilo vyškrábat se na vršek zulytu. Opět jsem neváhal a využil situace.

Zulyt vyrazil vpřed. Zprvu jen pomalu. Nechtěl jsem, aby z nás ten tvor spadl. Proto jsem zrychloval jen pozvolna. Každopádně jsme brzy měli slušnou rychlost. A směřovali jsme pryč od jeho oběti. Ale to se nás mogun už jen držel. Nikterak neútočil. Zřejmě mu došlo, že se děje něco, co by se dít nemělo.

Odhadem jsme urazili dva kilometry. Když jsem usoudil, že by to mohlo stačit. Zpomalil jsem a prudce zatočil. Značně vyděšený tvor z nás sletěl jako pytel brambor. Chvilí se koulel po zemi. Ale sotva se zastavil. Vyskočil na nohy a utekl.

Vrátily jsme se k tomu člověku. A společnými silami jsme ho naložili do značně pochroumaného zulytu. Problém nastal v okamžiku, kdy jsme se pokoušeli otevřít dveře do třetí řady. Jak levé, tak pravé dveře nešly otevřít. Nakonec jsme ho uložily do čtvrté řady.

Další problém. A však pouze drobný se ukázala být naše Ralaj. Dost na tom, že jí trvale děsila všudy přítomná radiace. Teď ještě ten mogun. To bylo na jednu Triganku příliš. Nezačala hysterčit. Nebo tak něco. Jen byla natolik vyděšená, že zkrátka odmítla vystoupit ze zulytu. A tudíž se k záchráněnému musela dostat vnitřkem. Neboli přelézat přes sedadla. Což nebylo nic snadného. Obzvlášť když na sobě máte skafandr.

„Je strašně podvyživený a slabý. Také má v těle dost radiace a poranění na hlavě. Ale přežije to.“ Prozradila nám Ralaj mužovu diagnózu.

„Kdy se probere?“ Zajímalo mě.

„To nevím. Je strašně slabý. Potřebuje jídlo a spánek.“

„Těžko zvládne obojí zároveň.“ Ozval se Gotůj.

„To je pravda. Ralaj, potřebujeme, aby se probрал co možná nejdříve.“

„To nemůžeme riskovat. Mohlo by ho to i zabít.“ Nesouhlasila s mojí žádostí Ralaj. „Potřebujeme od něj zjistit odkud přišel. Dost pochybuji, že tu byl zcela sám.“

„Dobrá zkusím ho probudit. Když nic jiného, tak se bude moct trochu najíst.“

„Pozor!“ Vykřikl Gotůj a ukázal směrem za mě. Rychle jsem se ohlédl a zaklel. Z boku se na nás řítíl, evidentně zuřící, mogun. Naštěstí si ho Gotůj všiml včas. A mě tak stačilo zdvihnout zulyt do výšky. Kam se to zvíře nedostane.

„To bylo o brko.“ Pronesl Gotůj uvolněně.

„Probírá se.“ Oznámila nám Rajal.

„Zřejmě ho probudil ten výkřik.“ Dodala. „Gotůji, rychle. Jdi za ním. Ať první, co vidí, je tvář jemu podobná.“ Přišlo mi na mysl, že nás by se mohl polekat a začít panikařit. V jeho stavu by se ani nebylo čemu divit. „Už tam lezu.“ Prohlásil Gotůj zbytečně. Vždyť seděl vedle mě.

Po několika minutách se ke mně vrátil se slovy. „Ten muž se jmenuje Angon a bydlí několik kilometrů odsud na sever. U úpatí malého a trochu osamělého kopce. Prý to najdeme celkem snadno. Hned vedle vchodu postavili vysoký stožár s praporem. Ten má být vidět na dost velkou vzdálenost.“

„Řekl ti, co se mu přihodilo?“

„Ano. V podstatě to samé, co všude. Dochází jim zásoby. On se vydal hledat pomoc. Jenže ho dřív našel jeden hladový mogun. Ono, totiž mogunové jsou všežravci. Celé ty roky zřejmě přežíval na mršinách býložravců. Které se zachovaly díky mrazu.“

„Gotůji, říkal jsi, že za běžných okolností byli mogunové přátelští?“

„Ano. To byli. Proto se nejspíš dostali tak blízko k vyhnutí.“

„Zkus mu hodit kousek ovoce.“

„Proč? To ho nenasytí. Nejspíš by mu nestačila ani celá bedna.“

„To nevádí. Hoď mu tam něco. Ale miř dobře. Ať se netrefíš do něj, ale ať to vidí.“

Sice Gotůj nechápal proč. Ale přesto udělal, oč jsem ho požádal. Jenže se moc dobře netrefil. A hladový mogun si ničeho nevšiml. A netrefil se ani na podruhé. Naštěstí na potřetí to vyšlo. Mogun viděl dopadnou ovoce a následně se tam došel podívat. Krátkou chvílí neznámý plod očichával, ale pak ho snědl. No snědl? Spíš spolkl jako malinu.

„Hoď mu další.“ Gotůj hodil a trefil se na výbornou. Plod dopadl jen asi půl metru před moguna. Který ho okamžitě snědl. Vzápětí se podíval naším směrem. Ten pohled by dokázal trhat srdce. Bylo v něm vše. Hlad, zima a zoufalství. Ale ani stopa po předchozí zuřivosti. A tak jsem se rozhodl.

„Podejte mi sem nějaké to ovoce.“

„Proč?“ Nechápal Ralaj. „Vždyť jsi slyšel Gotůje. Nestačila by mu ani celá bedna. A my tu o moc víc nemáme.“

„Ralaj, prosím. Připravte mi to ovoce a držte mi všechny palce,“ řekl jsem svým přátelům. Načež jsem klesl k zemi a k mogunovi.

„To né!“ Vypískla zděšeně Ralaj, když jsem otevřel okno. „Tiše. Ať ho ještě nevylekáš,“ řekl jsem hlavně kvůli Ralaj. „Kde je to ovoce?“

Načež mi Gotůj podal jeden větší kousek. A já ho vzápětí vystrčil ven. Přímo před moguna.

Na malý okamžik mě napadlo, že jsem se ve svém odhadu zmýlil a teď přijdu o ruku. Ale vzápětí se ukázalo, že jsem se nezmýlil. Mogun si lehce vzal nabízený plod. Pak ho několikrát skousl a polkl. Vzápětí jsem mu podal druhý a i třetí.

Po chvíli se ozvala udivená Ralaj. „To stačí Tomáši. Je silně vyhladovělý. Z většího množství jídla by se mu mohlo udělat špatně.“

„Ještě alespoň dva kousky.“ Odpověděl jsem jí. Načež jsem vzal dva kusy ovoce a vystoupil s nimi ven. Mogun kupodivu poodstoupil stranou, abych mohl vystoupit. Pak, ale přišel ke mně a začal mi očichávat ruce.

Podal jsem mu první pod. Posléze i druhý, přičemž jsem ho volnou rukou pohladil po hlavě. Tvor se na okamžik zarazil, ale vzápětí pokračoval dál v přežvykování ovocného plodu. Navíc vypadal, že se mu to líbí.

„Gotůji? Myslíš, že tu bude sám? Nebo může mít někde kamaráda?“

„To je těžké. Mogunové obvykle vytvářejí pár na celý život. Tenhle vypadá jako samec.“

„Takže by tu někde mohla být i paní mogunová?“ Zeptal jsem se s nadějí v hlase.

„Nelze to vyloučit.“ Potvrdil mi Gotůj. A hned na to se zeptal. „Proč tě to tak zajímá?“

Naposledy jsem si pohladil toho moguna a pak jsem se vrátil do zulytu. „Zdá se mi, že je to poměrně inteligentní a přátelský tvor. Jen byl vyhladovělý k nepřičetnosti.“

„Ty ho chceš zachránit.“ Pochopila Ralaj kam směřuji.

„Správně. Ale jestli někde má nějakou paní mogunovou. Tak si myslím, že by nebylo od věci zachránit je oba.“

„A jak to chceš udělat?“ Nevěděl si Gotůj rady. „Jednoduše. Zkrátka ho budeme sledovat. Zvedneme se vysoko do vzduchu a poletíme za ním, až

do jeho doupěte. A pak se uvidí. Když budeme mít štěstí. Získáme dva moguny.

Jenže jsme štěstí neměli. Nedaleko mogunova doupěte jsme našli mrtvou samici. Podle Ralaj nebyla ta samice mrtvá déle než měsíc. A tak jsme si přivolali posily. Pak náš milý mogun dostal menší svačinku okořeněnou silnými, ale šetrnými sedativy. A ve spánku jsme ho přesunuli na Miliru.

„Támhle. Kousek doprava, Tomáši.“ Upozornil mě Gotůj. Neboť jako první spatřil onen kopec skrývající onen úkryt.

„Vidím.“ Potvrdil jsem.

„Neříkal kolik jich tam je?“

„Šest set šedesát dva. Včetně jeho.“

„Tak to je slušný bunkr. Na povrchu měli vědeckou základnu.“

„Zajímavé,“ řekl jsem spíš jen tak pro sebe.

„Ano, ale také tam měli malou vojenskou posádku. Jako preventivní ochranu.“

„Takže vojáci. Když tak nad tím uvažuji. Je vcelku zajímavé, že jsme dosud na žádné nenarazili. Ledaže.“ Napadlo mě. „Gotůji, myslíš, že všechny vojenské základny na vaší planetě, mohly být zničeny při bombardování?“

„Je to dost pravděpodobné. Mrtvý voják nikoho už neohrozí.“

„Co tam zkoumali asi nevíš?“ Ještě mě zajímalo.

„Na to jsem se ho už neptal. Teď se potřebuje najíst. Za chvíli budeme u toho bunkru. A tam ho ještě budeme potřebovat. Rozhodně nehodlám riskovat, že mě někdo zastřelí. Jednou mi to stačilo.“

„Mě také, příteli. Mě také.“ Souhlasil jsem s Gotůjem.

„Támhle je ten stožár. Přistanu u něho co možná nejbliž. A zbytek bude na tvém příteli.“

„Vchod je támhle za tím balvanem.“ Označil Angon veliký kámen vyčnívající ze země, asi padesát metrů od nás směrem k hoře.

„Zvládneš to, Angone?“ Zeptal se Gotůj našeho nového přítele.

„Ten kousek už dojdu. A uvnitř si budu moct v klidu odpočinout.“ Zněla odpověď. A tak jsme vyrazili. Díky přítomnosti člena zdejší skupiny vše proběhlo hladce. A obávaná situace z Kelyrky se neopakovala. Naštěstí.

Jenže i tentokrát to nešlo až tak hladce. Vědci byli bez potíží. To jediné, o co žádali, bylo vzít s sebou veškeré záznamy a výsledky jejich práce. Což k mé neskonalé radosti byl projekt podmořských měst. Takže i jejich

umístění. Naneštěstí s nimi ztratili kontakt během útoku. A od té doby zde jsou zcela izolovaní.

Jenže zde ještě byla stovka vojáků. A právě s nimi nastal problém. Nejprve nás vřele uvítali, obzvlášť když jsme jim přinášeli několik bedýnek čerstvého ovoce. Nabídku k evakuaci také uvítali. I když je poněkud zarazilo, že se jedná o jinou planetu.

Jenže jsme narazily v okamžiku, kdy jsem jim prozradil, že na Miliru nesmí žádné zbraně. To pro ně znamenalo velký problém. Dokonce mi zkusili navrhnout, že zůstanou zde a my je zde budeme pravidelně zásobovat. Samozřejmě jsem to odmítl. Navrhl jsem jim, že jim zde nechám všechny zásoby, co mám v zulytu, ale další už sem nikdo vozit nebude. A my poletíme dál.

To se jim s pochopitelných důvodů nezamlouvalo. Dokonce některý voják zkusil navrhnout, že nám prostě zulyt zabaví. S ním si pak doletí k naší mobilní stanici pro vše, co potřebují. Jenže i tento návrh vyslovený šeptem ztroskotal na třech otázkách.

Prostě jsem se zeptal, jestli se zulytem umí létat? Jestli vědí, kde se naše stanice momentálně nalézá? A jestli si myslí, že tam najdou takové množství zásob, aby se jim to vůbec vyplatilo? Načež se rozhodli vzdát se těch pitomých pistolek.

29. Pod vodu

Několik dní po objevení pozůstatků vědecké základny jsme konečně měli jasno v tom, kde leží ona dvě podmořská města a o jejich stavu. Dobrou zprávou bylo, že druhé město již bylo dostavěné a plně osídlené. Podle Angona, který se ukázal být pravou rukou vedoucího vědce základny, žilo v prvním městě tisíc dvě stě lidí. A v tom druhém více jak pět tisíc lidí.

Potenciální problém viděl v tom, jak se k nim dostat. V okamžiku útoku se totiž právě domlouvali s ponorkovou základnou. Když došlo k náhlé ztrátě spojení. A tehdy chyba nebyla na jejich straně. Je prý nic nezasáhlo. O vysílačku přišli, až mnohem později a to v důsledku nějaké nehody.

Rozhodl jsem se pro následující. Místní vědci beztak potřebují nabrat síly, tudíž si udělám menší volno. Zaletím si na Auroru, která stále krouží kolem planety Nutyt. Ve skladu si vyzvednu jednu miniponorku a jeden navigátor. Ten silnější. Ten, co jsme s ním vyzvedávaly Alanin hvězdolet ze dna jezera. Pak navštívím svou rodinu. Vždyť už jsem je neviděl více jak pět měsíců. Jak asi ti mí tři caparti vyrostli? Za tu dobu, co jsem tady.

Na místě, které nám označil Angon jsme vyvrtali otvor v ledu. Tím jsme konečně spustili miniponorku do zdejšího moře. A krátké pátrání začalo. Angonovy souřadnice se ukázaly být téměř přesné. Samotné město leželo o pouhých tři sta metrů dál. Směrem na severovýchod. Jenže záběry pořízené již z této vzdálenosti v nás nevyvolávaly velké naděje.

Jen co se miniponorka dostala blíž, bylo vše jasné. Ani toto město neuniklo depolskému útoku. Kopule byla zničená a budovy pobořené. Ačkoli města na povrchu byla v mnohem horším stavu. Zřejmě došlo k explozi ve značné vzdálenosti a kopuli zasáhla pouze tlaková vlna. Poškození budov pak způsobila voda valící se dovnitř.

Zde nebylo koho zachraňovat. Takže jsem miniponorku stáhl. Následně jsme zabalili veškerou výbavu a za hrobového ticha jsme město duchů opustili. Ani jsme se nerozhlédli po okolních vodách. Měli jsme se podívat, jak to vypadá s životem ve zdejších mořích.

Nálada v zulytu byla dost ponurá. Přesto jsme se rozhodli zkusit štěstí u druhého města. Odložit to na jindy by ostatně mohla být chyba. Podle Angona sice bylo město zcela dostavěné, ale sklady zásob ještě nebyly zcela zaplněné. Sice tam měli spustit experimentální pěstování speciálních řas. Sloužících jako vysoce výživná potrava. Ale tento projekt byl zcela v plenkách.

Vrtat jsme začali chvíli po přistání. Nálada sice byla stále mizerná, ale práce odváděla naše myšlenky trochu stranou. I když né moc. Vždyť samotná naše práce nám to připomínala. Byl to tak trochu začarovaný kruh. Ale přesto. Naděje umírá poslední.

Do vyvrtaného otvoru jsme spustili miniponorku. Nejprve jsem jí navedl hlouběji. Dál od ledu. A pak jsem ji začal otáčet kolem osy, abychom se trochu rozhlédli po okolí. Světla zde moc nebylo. Ledu zde bylo o dobrou polovinu více, než u prvního města. A ani tam moc světla do vody neproniklo. Natož zde.

Náhle se na záběru objevil malý světelný bod. Podle sonaru vzdálený více jak jeden a půl kilometru. Chvíli jsme se dohadovali, ale nakonec jsme se shodli, že bude lepší vyzdvihnout miniponorku a přesunout se blíže ke světlu po povrchu. Kde uděláme nový vrt. Myšlenka, že světlo nepochází z města. Snad nikoho ani nenapadla. Mě tedy určitě ne.

Přesun byl dílem několika minut a už jsme opět vrtali. V okamžiku, kdy jsme vrt dokončili a pohlédli dolů do otvoru. Bylo vše jasné. Pod námi je opravdu město. Jestli je v něm život, už je jiná otázka. To se otvorem poznat přeci jen nedalo. Ale přítomnost světla ve městě naznačovala mnohé a dávala nám novou naději.

Jak se dostat do města, jsem již věděl z dřívějška. Angon nám předem vše vysvětlil a důkladně popsal. To jediné, co nám stále chybělo byla skutečná ponorka. Ve které bychom se mohli dostat dovnitř. Do městského doku. Ale i zde mám jeden malý nápad. Jenže na to je ještě čas. Napřed prvotní průzkum.

Miniponorka pozvolna sestupovala dolů k městské kopuli. Její vršek nebyl nikterak hluboko. Jen nějakých patnáct metrů. Dost hluboko na to, aby se obyvatelé nemuseli obávat, že do ní narazí nějaká loď s hlubokým ponorem. Zároveň né zas příliš hluboko, aby na kopuli působil vysoký tlak vody nad ní.

„Jsou tam lidé!“ Vykřikl radostně Angon. V okamžiku, kdy spatřil několik pohybujících se lidí.

„Skvělá zpráva. Teď už jen dostat miniponorku do toho doku. Škoda, že nás nenapadlo připevnit k miniponorce přenosný telefon. Mohli jsme se s nimi domluvit.“ Utrousil Angon. Trochu smutně.

„Mohli bychom ho tam umístit dodatečně.“ Navrhla Ralaj.

„Mohli, ale jestli vyjde můj plán se zulytem. Tak žádný telefon nebude zapotřebí. Zkrátka si s nimi pro mluvíte tváří v tvář.“ „Už, aby to bylo.

Mám tam spoustu přátel. A opravdu rád se s nimi znovu setkám.“ Nemohl se dočkat Angon.

„Takovou dobu jsme se neviděli.“ Ještě si povzdechl.

„Už vidím vstup do doku.“ Oznámil jsem ostatním. Ačkoli nevím proč. Vždyť stáli vedle mě a sami vše sledovali. „Vplouvám dovnitř.“ Tunel byl na naší miniponorku široký a dlouhý. Ale to proto, že byl konstruován na mnohem větší plavidla.

Na konci tunelu bylo na stěně nainstalované manuální ovládání. Pomocí robotické paže jsem nejprve zavřel vnější vrata a až poté jsem nechal otevřít vnitřní vrata. Následně miniponorka vplula do doku. „Zvláštní, že ty vnější vrata byly otevřené. Jako kdyby nás čekali.“ Poznamenal jsem.

Těsně za vraty jsem se s miniponorkou poohlédl po druhém ovládacím panelu. Samozřejmě tam byl a na stejné straně jako ten předchozí. Následně jsem stiskl tlačítko pro uzavření vrat. Poté jsem se vynořil nad hladinu.

Ouha. Před kamerou byla stěna, přes kterou jsem neviděl. Pootočením kamery o několik stupňů se vše objasnilo. To, co jsem prve viděl, byla vnitřní stěna nádrže. Nicméně ani toto zjištění nebylo důležité. Tím nejdůležitějším bylo to, že jsem neviděl žádné lidi. Přesunul jsem miniponorku do středu nádrže. Tak, aby měla výhled na celý dok, ale bezvýsledně.

Zbývaly nám jen dvě možnosti. Počkat, až někdo přijde a doufat, že si miniponorky všimne. Nebo spustit alarm. Dodatečně k miniponorce přimontovaný. Ten jistě někdo uslyší. Sice by se tím mohla vystrašit spousta lidí, ale výsledek by stál za to.

Nakonec jsme se rozhodli pro akustický signál. Malý reproduktor, k tomuto účelu dodatečně připojen k miniponorce a uzavřen do vodotěsného pouzdra, začal vydávat hlasitý zvuk. Po několika vteřinách jsem hlasitost o něco snížil. Nepotřebovali jsme místní připravit o sluch. Stačilo je upozornit. A k samotnému navedení do doku by měl slabší tón postačovat.

Několik vteřin po snížení hlasitosti zachytila palubní kamera první lidi. Okamžitě jsem hlasitou akustickou signalizaci přeplnul na slabé pípání. To, aby si miniponorky snadněji všimli. Ono se to nezdá, ale dok byl poměrně velký. K tomu byl postaven z kovu. Což jistě mělo za následek, že se hlasitý zvuk uvnitř choval jako srdce ve zvonu.

Jakmile jsem si byl jistý, že si nás lidé všimli. Navedl jsem miniponorku k molu. Kde jsem uvolnil vodotěsnou bedýnku s místním nápisem

prozrazujícím, jak bedýnku otevřít.

„A teď malé překvapení.“ Pronesl jsem jakoby nic. Domorodci se naštěstí nikterak nezdráhali a otevřeli ji. Uvnitř našli jednu pozemskou vysílačku a návod k použití.

Jakmile s námi navázali spojení, ujal se práce Angon. V následujících několika minutách si s nimi objasnil, jaká je situace na povrchu a jaká je pod vodou. Překvapení nebrala konce. Zatím co ty pod vodou překvapila přítomnost lidí z hvězd. Tak nás překvapila skutečnost, že podvodní město je zcela soběstačné.

Největším překvapením však bylo navázání kontaktu s inteligentními bytostmi žijícími v hlubinách zdejších oceánů. Jak ostatně vědci doufali. A to i navzdory tomu, že je většina lidí donedávna považovala jen za báchorky opilých rybářů a námořníků. Nikdo tomu nikdy nepřikládal větší váhu. Snad jen básníci. A samozřejmě ti vědci. Kterí pro své domněnky měli poněkud reálnější základy.

K tomu tamní vědci dokázali rozluštit jejich jazyk a domluvit se s nimi. Byť jen částečně. Ve skutečnosti měli jen několik desítek základních frází a výrazů. Napadlo mě, že by se i zde mohl uplatnit můj program v pozemském počítači. Čímž by dozajista stoupla, již tak značná prestiž pozemské techniky.

Po návratu miniponorky zpět k povrchu jsem navázal spojení s hvězdoletem. A požádal je, aby se neprodleně spojili s Milirou a vyřídili jim mou naléhavou žádost o schůzku s kolegy techniky v oboru zulytů. K tomu tam potřebuji někoho z triganského vedení na Miliře. Navíc si nejspíš přivedu několik zástupců z Uguru.

„Tak co tam máte za problém?“ Zeptal se mě Ytyl. Dymilův zástupce a současný vedoucí záchranné operace.

„Jak jistě víte. Odborníci na Uguru vybudovali dvě podmořská města.“ Začal jsem vysvětlovat. „Dnes jsme je obě navštívili s miniponorkou z pozemského hvězdoletu Aurora.“

„K naší velké lítosti jsme našli první město zcela zničené. Nicméně druhé město je v naprostém pořádku. A k tomu tamní obyvatelé zjistili, že v jejich oceánech žijí inteligentní tvorové podobající se, asi bych mohl říct, že se podobají nějakým hlavonožcům v lidské velikosti. Pravdou však zůstává, že jsme je neviděli. Poskytnutý popis nám toho moc neprozradil.“

„Jejich vzhled momentálně není nikterak důležitý.“ Vzal si slovo Ytyl. „Domnívám se, že je v tuto chvíli nejdůležitější kontaktovat ony tvory. A

rovněž jim nabídnout evakuaci.“

„V tom s tebou souhlasím Ytyle. Jenže, jak a kam?“

„Jsem si jistý, že nám s tím pomohou Uzáni. Ostatně Uzáni žijí převážně ve vodě.“

„To by mohlo fungovat.“ Souhlasil jsem. „Dostat tam několik zástupců z Uzáli nebude žádný problém. Ve stavbě podmořské stanice igutli nevidím žádnou obtíž. Pouze se na chvíli přeruší evakuace na souši. Ale to neřeší, co s lidmi v podmořském městě?“

„Nešlo by tu podmořskou stanicí postavit těsně u města a propojit ji s městem tunelem. Pak by se napustila vzduchem a lidé by se mohli evakuovat. Potom jí opět napustí vodou a odpojí tunel od města.“ Přednesl svůj návrh přítel Gotůj.

„To bohužel nejde, příteli. Suchozemské i podvodní stanice sice pracují na zcela identickém principu, ale jisté technické důvody je činí zcela neslučitelnými.“

„Jaké technické důvody to jsou?“ Nechtěl se vzdát Gotůj své myšlenky.

„Jedná se převážně o tlumiče. Podvodní jsou odlišné konstrukce, než ty na suchu. Musí totiž odolávat stálému působení vody. Také na ně neustále působí vyšší vnější tlak. Pokud bychom do stanice napustili vzduch. Poklesl by tlak působící na tlumiče a ty by se během prvního přesunu zničily.“

„Chápu. Co tedy navrhuješ?“ Ustoupil Gotůj.

„Pozval jsem sem odborníky na zulyty.“

„Jenže s tím vám my nepomůžeme. Zulyty pod vodou nefungují. Nanejvýš po ní plují jako loď. Ale pod vodou to opravdu nejde. Leda, že bys přišel na způsob, jak snížit hustotu vody.“

„Oprav mě, jestli se pletu. Zulyty pod vodou nefungují, protože se pod ní neudrží. Zkrátka je vynese nad vodu jejich vztlak.“

„Přesně.“ Potvrdil mou domněnku jeden z techniků.

„Dobrá. A kdybych ho pod tou vodou dokázal udržet. Mohl by se tam pohybovat dopředu a dozadu?“

„To asi ano, ale jak bys ho tam chtěl udržet?“

„Celkem snadno, ale ještě se zeptám na jedno. Ten náš vylepšený zulyt. Vydrží vnější, řekněme troj, nejvýše čtyřnásobný tlak, než jakému je vystaven za běžného provozu?“

„Zcela určitě. Běžný zulyt vydrží pětinasobek. Ten váš, upravený vydrží ještě víc. Ale nechtěj vědět kolik. To bychom museli nejprve otestovat.“

„To bude stačit. Neměli bychom překročit trojnásobek běžného tlaku.“

„To je sice hezké, ale zulyt pod vodu nedostaneš.“ Ozval se druhý technik. „Bude ti plavat jako loď.“ Ještě dodal.

„Pánové, vy asi nevíte, co jsou to ponorky a jak fungují.“

„Nevím, jak vypadaly ugurské ponorky, ale vím, jak vypadají ty pozemské. A do jisté míry se podobají zulytům. Jejich trup je obvykle dlouhý válec. Vepředu se zužuje až do oblé špice. Jejich zádě se také zužuje, ovšem pod jiným úhlem. V databázi z Aurory Borealis by se dozajista našlo spousta obrázků a určitě i filmů. Ale na to nemáme čas a ani to nepotřebujeme. O tvar trupu nám vůbec nejde.“

„Nám jde o princip, na kterém fungují. A ten je vcelku prostý. Každá ponorka je vybavena takzvanými balastními nádržemi. Když se má ponorka ponořit pod vodu, jednoduše z těchto nádrží odčerpá vzduch a současně s tím do nich napustí vodu z moře. Ponorce se díky tomu zvýší hmotnost a ona klesne pod hladinu. Když se později chce vynořit, postačí do oněch nádrží opět načerpat vzduch a vytlačit jím vodu ven.“

„To by mohlo fungovat.“ Usoudil první technik.

„Ano, ale jak velké nádrže budou zapotřebí?“ Zeptal se mě druhý technik.

„To už budete muset zjistit sami. Zkuste to spočítat. Nebo vezměte jeden zulyt a naložte do něho nějaké kamení. A také byste měli oddělit řízení výšky od dopředného pohybu.“

„Jak moc velký zulyt si představuješ pro cesty k tomu ponořenému městu?“

„Momentálně tam žije více jak pět tisíc lidí. Když postavíte šestimístný hydro zulyt. Bude zapotřebí více jak tisíce ponorů. Když bude mít dvanáct míst. Ponorů bude jen pět set.“

„Ale limitující pro vás je přechodová komora. Ta má v průměru nějakých šest metrů. A délka činí metrů patnáct. Samozřejmě nesmíte zapomenout na to, že ten hydro zulyt musí mít kolem sebe nějaký bezpečnostní prostor. Aby nenarazil do stěny či vrat.“

„Koukám, že musíme dodržet spoustu podmínek.“ Usoudil první technik.

„No, pár jich je. Ale trochu vám to ulehčím. Nemusíte nikterak hledět na pohodlí. Krom pilota uvnitř nikdo nebude déle, než několik minut. K tomu můžete umístit sedadla podél a stroj vybavit pouze jedním vchodem.“

„Uvidíme, jak se to vyvrbí. Nejprve musíme ověřit, zda to bude fungovat a jak velký zulyt můžeme použít. Co se vnitřního uspořádání týče? To budeme řešit později.“ Uzavřel to první technik.

Následně jsme se ještě dohadovali o podrobnostech, jak nejlépe postavit podmořskou stanici igutli. Ale to už byly spíše jen formality. Krátce poté jsme se vrátili zpět na mrazivý Urylon. Kde Angon přetlumočil svým podmořským přátelům výsledky naší schůzky na Miliře. Načež jsme se opět vydali pátrat po přeživších na souši.

30. Oáza života

Druhého dne po schůzce na Miliře se nám ohlásilo několik zástupců z rasy uzánů. Požádali nás o přesun do zdejšího oceánu a o seznámení s obyvateli podmořského města. Také mě samotného požádali o zapůjčení jednoho počítače s univerzálním tlumočnickem a mým programem. Dokonce si na to připravili speciální vodotěsný obal.

Snad ani netřeba říkat, že jsem jim okamžitě vyhověl. A jeden počítač jim věnoval. Dokonce jsem jim jich nabídl víc, ale to odmítli s odůvodněním, že na ně nemají vodotěsné obaly. Navíc nechtějí riskovat, že se nenahraditelný kus techniky zničí, kdyby náhodou jejich pouzdro nevydrželo.

A tak jsem se krátce po onom telefonickém rozhovoru poprvé v životě setkal s jedinci pocházejících z rasy uzánů. A musím uznat, že to bylo nezapomenutelné setkání. Už jen jejich vzhled stál za to. Když se přede mnou napřímili. Měřili jistě tři metry. A to nemluvím o jejich končetinách. O všech šesti. Kdybych přivřel obě oči, mohl bych říct, že se podobají chobotnicím.

Ale to zrovna není moc přesné. Na spodní části těla mají tři chapadlovité končetiny. Zakončené něčím, co lze nazvat chodidly. O kus víc, asi v polovině trupu, jim vyrůstá druhá trojice chapadlovitých končetin. A ty se na rozdíl od spodních končetin na konci dělí na tři malá chapadla. V podstatě prsty.

Pozoruhodné na nich je, že na, k tělu poněkud malé hlavě, mají jen dvě oči. Což mě docela překvapilo. Když mají tři nohy, tři ruce a na nich tři prsty. Tak proč mají jen dvě oči. Napadlo mě, že se na to zeptám, ale nakonec jsem to radši neudělal. Přeci jen, nebylo by to zrovna zdvořilé.

Jazykem trig mluvily lépe, než jsem očekával. I když jsem to měl očekávat. Vždyť jazyk trig, tak blízký mé mateřštině, je považován za kosmický jazyk a mluví s ním celé společenství. Slyšel jsem, že některé světy dokonce přijaly tento jazyk za svůj vlastní.

Hned po našem seznamovacím rozhovoru. Jsem si vzal jednoho Uzána kousek stranou. Kde jsme se v klidu usadili. Načež jsem mu vysvětlil, jak se s osobním počítačem a automatickým překladačem pracuje. A i když byl onen Uzán velmi chápavý. Drobná, technická potíž nastala s ovládním samotného počítače.

Všechny naše osobní počítače měly pouze dotykový display. A ten odmítal reagovat na dotyky uzánových chapadel. Nakonec jsem to vyřešil ve staromódním stylu sovím perem. Jenže to vyvolalo další potíž. Stylus se nedal použít v uzánském vodotěsném pouzdře. Nakonec to Uzán vyřešil tak, že se i s počítačem vrátí domů. Kde problém vyřeší. Zatímco ostatní budou pokračovat do podmořského města. Kde začnou stavět stanici.

A tak jsme se s hvězdoletem opět vrátili k podmořskému městu. Kde jsme nejprve postavily lehkou, ale dostatečně velkou a pevnou budovu bez podlahy. Poté jsme do ledu vyřezali velký otvor. Kterým jsme hodlali spouštět jednotlivé části stanice. K tomu jsme využili naviják, který jsem si přinesl z Aurory.

Stavba šla Uzánům dobře, řekl bych od chapadla, kdyby to neznělo tak divně. Ale i tak to trvalo déle než na suchu. Nicméně po osmi dnech práce byla mořská stanice uvedena do provozu.

Během této doby se vrátil Uzán s počítačem. A úspěšně navázal kontakt s podmořskými tvory, kteří jak se ukázalo nazývali svůj druh Šašáj. Alespoň tak mi to sdělil Uzán Foguf. Který měl na starosti komunikaci s místními.

Rovněž v té době dorazila první ponorka. S žádostí o důkladné odzkoušení ve zdejších vodách. Hned po jejím spuštění se ukázal drobný nedostatek. A to byla její rychlost v dopředném pohybu. Ale vzhledem k tomu, že jsme potřebovali překonat několik desítek metrů. Rozhodli jsme ponechat to beze změny.

To, že triganská ponorka urazí dvacet metrů za pět minut nebylo až tak důležité. Důležitější byla skutečnost, že se dovnitř vejde třicet lidí. A tak jsme po krátkém testování nastoupily dovnitř a vydali se dolů, do města. Další drobnou komplikací bylo to, že se tam chtěli podívat všichni. A tak jsme vypluli s plně naloženým hydro zulytem.

Ve městě nás čekalo velké uvítání. Následované menší oslavou. Spojenou s ochutnávkou zdejší a vcelku bohaté gastronomie. Načež následovala prohlídka vybraných částí města. A musím uznat, že to stálo za to. Hlavně jejich farma na pěstování mořských řas a továrna, kde se následně zpracovávaly na překvapivě chutné potraviny.

Toto drobné rozptýlení však nemohlo trvat příliš dlouho. Na hoře bylo ještě spousta lidí, které jsme museli najít a poslat do bezpečí na Miliře. A tak jsme druhého dne opět vyrazili hledat přežívající lidi. Tentokrát směrem k velehorám, jež se tyčily uprostřed kontinentu Lutus.

„Co je to? Tomáši, zastav.“ Vyzvala mě Ralaj. „Tamhle je něco divného.“ Načež ukázala kamsi doprava.

A tak jsem zamířil oním směrem. Ačkoliv jsem si tam ničeho zvláštního nevšiml. Ovšem to se záhy změnilo. Před námi se objevil malý průsmyk. Což by nebylo nic divného. Kdyby nebyl holý. Prvních pár metrů bylo normálních, ale pak se sníh ztrácel.

„Zvláštní.“ řekl Gotůj.

„Možná, že je v těchto místech nějaký teplý pramen,“ řekl jsem první věc, která mě napadla.

„Nevíš o tom něco, Gotůji?“ Zajímalo Ralaj.

„Ne. O těchto horách nevím téměř nic, co by se nám teď mohlo hodit.

„Zkusím tam vletět.“ Navrhl jsem. „Pokud ve zdejší oblasti žili nějakí lidé, tak tohle by mohlo být nejlepší místo pro přežití.“ Dodal jsem.

„Fascinující.“ Utrousila Ralaj slovo údivu. Když se před námi malý průsmyk změnil na velké údolí porostlé zelenými rostlinami.

„Ale jak je to možné?“ Nechápal Gotůj.

„Buďto je zde řada termálních pramenů. Anebo je pod povrchem nějaký lávový proud. Případně kombinace obojího.“ Usoudil jsem. Netuše, co jiného říct.

„Vyletíme do výšky, ať vidíme, jak je ta oblast rozsáhlá.“ Rozhodl jsem a vzápětí tak i učinil.

„No páni. To je neuvěřitelné. To údolí musí mít na délku nejméně dva kilometry.“ Odhadl Ggotůj.

„Jen je škoda, že není širší.“ Podotkla Ralaj. V nejširším místě měřilo údolí tak tři sta metrů. „Ještě štěstí, že jsou kolem tak vysoké kopce.“

„Proč je to takové štěstí?“ Nepochopila Ralaj mou poznámku.

„Koukám, že sis ničeho nevšimla.“

„Čeho jsem si měla všimnou, Tomáši?“

„Radiace.“ Načež Ralaj zděšeně pohlédla na display ukazující hodnoty radiace. A to jak uvnitř zulytu. Tak i venku. „Ale vždyť tam skoro žádná není.“

„To se ti jen zdá, Ralaj. Je tam. A je stále na životu nebezpečné úrovni. Ale musím uznat, že jsme se tu s tak nízkým zamořením ještě nesetkali.“

„Ale jak je to možné?“ Stále to mým společníkům nedošlo.

„To ty hory. Jsou tak vysoké, že toho přes ně mnoho neprojde.“

„Támhle, mezi stromy prosvítá tam něco bílého.“ Upozornila nás Ralaj poté co jsme opět klesli. Zamířil jsem oním směrem a po chvíli jsme již

dokázali poznat, oč se jedná. A to dost podrobně. Byly to kosti. Hodně kostí. Byl jimi pokrytý značný kus svahu. Vypadalo to jako kdyby se je tam někdo pokoušel zasadit na místo trávy.

„Přistaň. Zkusím zjistit z jakých zvířat ty kosti pocházejí a jak tu jsou dlouho.“ Požádala mě Ralaj.

„Buď opatrná.“ Vybidl jsem ji.

„Někdo je sem musel naskládat. A je možné, že tu stále ještě někde je. Budu hned zpátky. Vezmu si jen několik vzorků pro čalí.“

Sice jsem přistál jen asi dva metry od kostí, ale i tak jsme s Gotůjem bedlivě sledovali okolí.

Ale ničeho podezřelého jsme si nevšimli. O to víc nás následující události zaskočily. V okamžiku, kdy se Ralaj otočila spět k zulytu, přiletěl odněkud šíp a zabodl se jí do stehna. Samozřejmě se Ralaj okamžitě zhroutil k zemi.

V několika vteřinách jsem si uvědomil, co se to stalo. A s fotometem v ruce jsem vyskočil ze zulytu. Naštěstí byla Ralaj na mé straně, a tak jsem se nemusel zdržovat obíháním zulytu. Což bylo mé štěstí. V okamžiku, kdy jsem vystoupil ze zulytu, narazil do jeho střechy druhý šíp.

Okamžitě jsem se přikrčil a otočil. Abych se jen těsně vyhnul třetímu šípu. Jenže tentokrát jsem si povšiml drobného pohybu u okraje jednoho skalního výčnělku. O kus výš ve svahu. Možná, že tam bude nějaká jeskyně, ve které někdo našel úkryt. Napadlo mě. Neboť bylo nad slunce jasné, že ten, kdo po nás střílí musí být Uguřan. Zvíře by po nás šípy určitě nestřílelo.

Chvíli jsem ono místo pozoroval. Při tom jsem těkal pohledem po okolí. Ale nic se nedělo. Až po několika vteřinách se zpoza výčnělku vynořila postava s lukem a šípem. Očividně se po mě chystala opět vystřelit. Bleskurychle jsem zamířil fotomet a vypálil.

Na zlomek vteřiny se v blízkosti lučištníka rozzářilo miniaturní slunce. Lučištník zděšeně zařval jako šelma. Jenže to mu nebylo nic platné. Záblesk ho na několik hodin připravil o zrak. Tudíž i o možnost střílet z luku.

Opatrně jsem sklonil fotomet a pozorně si prohlédl okolí, ale nikde jsem neviděl jedinou známku pohybu. A tak jsem, se vší opatrností došel ke zraněné Ralaj. Naštěstí to bylo jen pár kroků od Zulytu.

Opatrně jsem jí pomohl vstát a sloužíc jí jako berla jsme se vrátili k zulytu. Gotůj nám otevřel dveře, ale Ralaj odmítla posadit se vedle

Gotůje. Místo toho mě požádala, abych jí otevřel dveře do další řady. Prý tam bude mít víc místa. A lépe se jí bude pracovat na svém zranění.

Pochopitelně jsem jí vyhověl. Vždyť to ona je zde lékařkou. Ačkoli. Ona je zde i pacientkou. Poté co se usadila uvnitř zulytu, mi ještě nařídila a to myslím doslovně, abych ještě naložil kosti, které si vybrala k analýze. Poslechl jsem ji. Byť nerad. Museli jsme se dozvědět, z jakých tvorů ty kosti pochází. Začínalo ve mě klíčit jisté podezření. A dost nepříjemné.

Jakmile jsem byl hotov nečekaje na nic dalšího, nasedl jsem do zulytu a zvedl ho do několikametrové výšky. Kde, jak jsem odhadoval. Budeme mimo dosah šípů. I když k čemu to? Primitivní šípy zulytu nikterak neublíží. Pak jsem se obrátil na zraněnou Ralaj.

„Ralaj, jak jsi na tom?“

„Ujde to. Z čalí už na tom pracujeme. Šíp jsem si už vytáhla. A čalí mi to právě lepší. Ale skafandr je v háji. Je v něm velká díra. Musela jsem ho rozstříhnout, abych se dostala k ráně.“

„To je to nejmenší.“ Prohlásil jsem. „Skafandry nosíme stejně jenom kvůli záření. Ale důležitější je, co teď s tebou? Předpokládám, že momentálně nemůžeš chodit?“

„Trochu ano, ale jen s podpěrou. Každopádně za dvě hodiny to bude lepší. Sice kompletní hojení zabere několik dní, ale to už je vedlejší.“

„Takže, co navrhuješ? Vracíme se na hvězdolet, nebo hledáme dál?“

„Samozřejmě, že pokračujeme v hledání. Není vůbec nutné, abych opouštěla zulyt v okamžiku, kdy někoho najdeme.“

„A co bolesti, nemáš?“ Přidal se Gotůj.

„O to se moje čalí postarala už venku.“

„Nuže, ať je po tvém. Pro zkoumáme údolí. A pak se uvidí, co bude dál.“

Nejprve jsem chtěl zkontrolovat místo, odkud po nás střílel ten lučištník, ale nikoho jsme tam nenašli. To jediné, čeho jsme si všimli byl podivný kámen kousek od místa, na kterém se střelec ukrýval. Na výšku mohl mít něco málo přes metr. A byl pěkně kulatý. Navíc jeho blízké okolí bylo, až podezřele hladké.

„Klidně bych se s vámi vsadil, že se dá ten kulatý kámen snadno odvalit.“ Prohlásil Gotůj. „A za ním.“ Pokračoval klidně dál ve své úvaze. „Určitě tam bude ukrytý průlez do nějaké jeskyně.“

„To je dost možné, příteli, ale vzhledem k uvítání. Jakého se nám prve dostalo. Neplánuji, že bych k nim zašel na návštěvu.“

Dalšímu rozhovoru zabránilo Ralajino vyjeknutí. „Zprudka jsem sebou trhl a vzápětí se ohlédl. Obával jsem se totiž toho, že se Ralajin stav prudce zhoršil. Naštěstí tomu tak nebylo. I když naštěstí? To také nebylo.

Ralaj ležela na sedadlech a v ruce držela jednu z donesených kostí. K tomu jí její čalí sundávala ze spánků své drobounké pacičky. A aby toho nebylo málo. Ralaj vypadala jako kdyby na ni právě sáhla zubatá. Ačkoliv, před chvílí na ni opravdu sáhla. Jenže i přesto vypadala vcelku dobře, ale teď vypadala opravdu špatně, až zděšeně.

„Ta kost je lidská. Nebo spíš ugurská. Patřila mladé ženě. Nejdivnější na tom je skutečnost, že ta kost prošla tepelnou úpravou.“

„Jak, tepelnou úpravou?“ Zeptal se nechápavě Gotůj. Ale mně již bylo vše jasné. Kanibalismus.

„Někdo ji upekł.“ Odpověděla mu Ralaj chvějícím se hlasem.

„Ale proč by někdo pekł kost?“ Stále mu to nedocházelo.

„Protože na ní bylo maso.“ Vložil jsem se do debaty.

„Počkat. Chcete mi tím říct, že tu nějaký Ugur snědl jiného Ugura?“

„Přesně tak, příteli. Přesně tak.“

„Ale to není možné. Nic takového se zde nikdy v celé historii nestalo.“ Sděлил nám Gotůj poněkud nejistým hlasem.

„Teď se to rozhodně stalo. Dost možná, že se to stále ještě děje.“

„To není možné.“ Očividně to Gotůj nedokázal vstřebat.

„Musíme pokračovat a důkladně prohledat celé údolí. Ralaj.“ Obrátil jsem se na naší zraněnou geno bioložku. „Co ty další kosti?“

„Malý moment. S čalí je již analyzujeme.“ A opravdu. Ralaj měla usazenou svojí malou společnici na hlavě a její drobné přední pacičky měla na spáncích.

„To je strašné.“ Pronesla Ralaj po chvíli. „Ty kosti jsou a to beze vší pochyb, všechny ugurské. A pocházejí z několika Ugurů.“ Ještě dodala po krátké chvílce ponurého ticha.

„To by, ale mohlo znamenat, že zde, v tomto údolí, žijí ještě další lidé.“ Pronesl jsem nahlas.

„Napadá mě ještě jiné, přijatelnější vysvětlení.“ Promluvil stále ještě otřesený Gotůj. „Je dost možné, že zde přežívá pouze jediná skupina. A tudíž jedí jen své vlastní lidi. Lidi, kteří zemřeli přirozeným způsobem. Stáří, choroba, či nějaká nehoda.“

„Příčinu smrti, z těchto několika vzorků, určit nejde. Ale co určit jde. Je jejich věk. A všichni byli poměrně mladí. Nejstarší osobě nebylo víc jak

čtyřicet let.“

„Samozřejmě je možné, že to je tak jak říkáš, příteli. Jenže se obávám, že tomu tak není.“

„Proč?“ Nechápal Gotůj.

„Kdyby tomu bylo tak jak říkáš. Tak proč by po nás hned stříleli a snažili se nás zabít?“

„Mohli se nás polekat. Před nějakou dobou je mohla přepadnout jiná skupina a oni jsou teď obezřetní. Jako tomu bylo v Keltyrze.“

„Ani tomu nevěřím. Tehdy jsme byli v úzké chodbě a téměř potmě. Tady na nás viděli velmi dobře. Navíc máme zulyt. A to je dost podstatná příčina k zamyšlení.“

Po několika minutách a několika vyřčených myšlenkách jsme se vydali prozkoumat zbytek údolí. V tu chvíli jsem si byl naprosto jist, že tam někde musí být ještě jedna skupina lidí. Zároveň jsem se obával, že je nenajdeme, neboť budou dobře skrytí.

K mému neskonalému překvapení tomu tak nebylo. V jednom užším místě bylo údolí přehrazeno zdí. Zčásti dřevěnou a zčásti kamennou. A na ní se pohybovalo několik strážných s oštěpy.

Navázání kontaktu bylo dílem okamžiku. Zprvu byli obezřetní, ale brzy nám uvěřili a s neskrývanou radostí nás uvítali. Nicméně Gotůje následně zarmoutilo jejich vyprávění o sousedech kanibalech, kteří je pravidelně přepadali a unášeli jejich lidi. Zprvu měli kanibalové nad nimi značnou převahu. Neboť měli palné zbraně.

S postupem času jim naštěstí došlo střelivo a situace se rychle obrátila. Od té doby měli navrch obránci. A to vše díky postavené zdi a početní přesile. Postupně střetů ubývalo. Ostatně ubývalo i kanibalů. Za poslední tři měsíce kanibalové zaútočili třikrát. Pokaždé odtáhli s nepořízenou. Pouze ztratili několik svých lidí, které nakonec odtáhli a nejspíš i snědli.

Podle odhadů místních nebude kanibalů již víc, než deset. Navíc se místní domnívali, že ti lidé musí být naprosto šílení. Neustále si opakují. Maso, maso, maso. A na zeď se v posledních měsících vrhaly jako smyslů zbavení.

Jejich odmítavá odpověď na nabídku, přestěhování na Miliru nás velice překvapila. Naštěstí se vše za krátko vyjasnilo. Důvodem nebylo nic menšího, než mogun. Nebo spíše paní mogunová. Samice a dokonce měla jedno mládě. Místní se zde o ně starali a medvědice je dokonce pouštěla i k mláděti. Což prý bylo víc, než neobvyklé.

Nicméně, zpráva o našem mogunovi vše změnila. Následující nabídku k přestěhování na Miliru i moguny už přijali ochotně. A nestydím si říct, že i vděčně. To jediné, o co nás žádali, bylo, abychom je umístili do těsné blízkosti moguního samce. Doufali, že by ti dva mohli utvořit pár.

Na mnou vyslovené obavy o bezpečnost mláděte, se jen usmívali. Moguni prý nikdy nenapadají mláďata svého druhu a to i když nejsou přímo jejich. Tak se nám poštěstilo zachránit dalších tři sta osmdesát lidí. Plus dva nádherné a přátelské moguny.

31. Depol

Po několika měsících jsme měli pro létaný i kontinent Lutus. Našli jsme zde nějakých sedm set tisíc žijících lidí. A to zde před útokem žily dvě a půl miliardy lidí. Katastrofální bilance. Tolik nesmyslně zmařených životů. A to vše jen kvůli jedné paranoidní potvoře.

Nyní se vydáme na třetí kontinent. Na Depol. Abych byl upřímný, nikomu se do toho nechce, ale jak mi kdysi řekl Gotůj, každý má právo na záchranu. A ani obyvatelé Depolu nejsou všichni špatní. Jen měli smůlu na své vůdce. A spousta z nich nejspíš uvěřila jejich propagandě.

V těchto neoddiskutovatelných faktech. Moc velký problém nebyl. Ten byl převážně v obavách ze silné radiace. Neboť Depol zaútočil atomem jako první na Mygak a Lutus. V následné odvetě poslaly oba kontinenty své atomovky na Depol.

Z tohoto důvodu jich tam explodovalo mnohem víc než jinde, a proto se všichni obáváme, že tam bude mnohem větší zamoření než jinde. Stejně tak je velice pravděpodobné, že tam nenajdeme nikoho živého. Ale to už je opravdu jen ničím nepodložený dohad.

Nakonec jsme se dohodli, že na Depol poletíme jen s naším speciálně upraveným, průzkumným zulytem. Ten je přeci jen na takovou věc vhodnější. Ochranu před zářením poskytuje téměř stejnou jako samotný hvězdolet. Navíc je malý, obratný a rychlý. Což o něco zmírňuje další potenciální problém. Kterého jsme se obávali.

Depol se na jadernou apokalypsu, jenž sám vyvolal, jistě dobře připravil. Tedy, alespoň armáda a vláda. Jinými slovy. Křisy a švábi přežijí nejdéle. Z tohoto důvodu jsme se obávali, že vojáčky mohli zůstat naživu. Fakt, že komando depolských sebevrahů kdysi zaútočilo na bunkr v Keltyrze, ke klidu také moc nepřidával.

Průzkum jsme samozřejmě začali od pobřeží. Ostatně jsme doufali, že by tato oblast mohla být zasažena méně než vnitrozemí. Jenže nebyla. Radiace u zamrzlého pobřeží byla jednou taková než jinde ve světě. A města jsme našli zničená a pustá.

Na dotaz. Jestli jsou velké bunkry i pod Depolskýmy městy? Mi Gotůj odpověděl, nevím. Ale spíš ne. Depol sice byl bohatý na suroviny. Ale jejich vládci byli v tomto ohledu neschopní a tak byla země dost chudá. A samozřejmě, než aby přiznali, že někde dělají chybu. Obvinili zbytek světa

z toho, že sabotuje veškeré jejich snahy. Prostě klasická diktatura. Její paranoia, jí účinně brání ve vlastním růstu. Ostatně to známe ze Země.

„Podle mapy by pod námi mělo být veliké jezero.“ Sdělil jsem ostatním.

„Jenže je zcela zamrzlé. Ale vypadá to jako naprostá rovina. Tudíž by to mohla být zamrzlá hladina.“ Usoudil Gotůj.

„U tohohle jezera by mělo být pět velkých měst.“ Pokračoval jsem.

„Tak snad už konečně někoho najdeme.“ Připojila se Ralaj.

„Pokud mě paměť neklame. Tak pobřeží tohoto jezera bývalo oblíbeným letoviskem Depolanů.“ Prozradil nám Gotůj. „Tudíž se o ně zdejší režim vcelku dobře staral. Po hladině jezera se plavilo spousta lodí. A samotná města byla výkladní skříní Depolu. Režim zde na ničem nešetřil. Vše tu měli prvotřídní. A všude kolem byla bída.“

„Pro nás je hlavní to, že ve všech pěti městech vybudovali rozsáhlou síť podzemní dráhy. A tam by mohlo přežít i několik tisíc lidí.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Povzdechla si Ralaj.

„Už bychom měli někoho najít. Jsme tu už několik dní a ještě jsme nikoho nenašli.“ Ještě si postěžovala.

Štěstí se na nás konečně usmálo. A to ve všech pěti městech. Dohromady jsme z nich odvezli skoro deset tisíc lidí. Sice byli na kost vyhublí a spousta z nich ztratila své opeření, nicméně ještě žili. A podle zprávy, kterou mi triganští biologové poslali. By měli naživu i zůstat. I když ne všichni. Několik desítek lidí na tom bylo velmi špatně. Radiace je zkrátka prevít.

Větším problémem však byli samotní přeživší Depolané. Zatímco záchraně z Mygaku a Lutusu byli ochotní přijmout Depolany mezi sebe a všemožně jim pomoci. Tedy až na Depolské vůdce. Ty odmítaly, byť jen přivést na Migak. Jako důvod hromadně udávali. Jeden svět už zničili. Jak dlouho by jim trvalo, než by zničili i ten druhý? Proti tomuto argumentu se nedalo mnoho namítat. Oproti tomu s přeživšími Depolany to bylo o dost složitější.

„S prašivými Lutusany nikdy nebudeme žít na jednom místě.“ Vykřikl na mě někdo z první nalezené depolské skupiny. Těsně poté, co jsem jim prozradil skutečnost, že jsme na Mygak již přemístili lidi z Lutusu a Depolu.

„Proč?“ Zeptal jsem se zdvořile. „A proč je nazýváte tak ohavným slovem?“ Ještě jsem se zeptal.

„Vy se ještě ptáte? Po tom všem, co udělali?“ Odpověděl udiveně tazatel.

„A co udělali?“ Zeptal jsem se opět klidným tónem.

„Tak se rozhlédněte kolem. Ty bestie na nás poslali své atomové zbraně. To vám nestačí?“

„To samozřejmě je odporný a zavrženíhodný čin.“

„No vidíte, že jste to pochopil.“ Skočil mi do řeči onen mluvčí.

„Ale v tom případě nechápu.“ Pokračoval jsem jakoby nic. „Proč tak ohavným slovem nazýváte je? Když ten, kdo jako první zaútočil atomem, byl právě váš Depol?“

„To je odporná lež.“ Vybuchl samozvaný mluvčí. A nebyl sám. Po mých posledních slovech se začali hlasitě projevovat i ostatní.

„To je nepřátelská propaganda.“ Prohlásil mluvčí poté, co se skupina ztišila.

„Není to nepřátelská propaganda.“ Ozval se nový hlas. Načež ze skupiny vystoupila velice stará žena s naprosto holou hlavou. A namířila si to přímo ke mně. Zřejmě se jedná o velice významnou a váženou ženu. Prolétlo mi hlavou. Když jsem viděl, jak jí všichni ochotně ustupují stranou a dělají jí tak uličku.

„Všichni mě znáte.“ Promluvila ona žena, když ke mně došla. „A na tomto místě prohlašuji, že jsem na vlastní oči viděla několik letících střel směrem na Lutus. A to několik desítek minut před tím, než začaly padat bomby u nás.“

Na okamžik zavládlo nepříjemné ticho. Pak se opět ozval první mluvčí. „Kdo ví, co jsi viděla. Jsi stará. Zrak ti už neslouží jako za mlada.“

„Stará jsem. To ano. Ale zrak mi slouží dobře, Patyne. Navíc jsem to neviděla jen já sama. Ty střely vidělo i několik dalších lidí.“

„To nic nedokazuje.“ Prohlásil po chvíli Patyn.

„Proč to nic nedokazuje?“ Zeptal jsem se nechápavě. Neboť jsem to doopravdy nechápal. Ti lidé stojí jednou nohou v hrobě a na místo snahy o záchranu životů se dohadují nad tím kdo to udělal. Jako kdyby to někomu mohlo pomoci.

„Protože to mohlo být nějaký obyčejný test nové střely.“ Odpověděl trochu jízlivě. „Nebo to mohlo být hejno ptáků.“ Ještě dodal. Načež si posměšně odfrkl.

„Ještě jsem neviděla ptáka, kterému by ze zadku šlehaly plameny, Patyne.“ Odvětila ta stará žena. „Zkrátka se s tím smiř. To naše strana rozpoutala to šílenství.“

Těmito slovy v podstatě skončily veškeré potíže s Depolany v tomto městě. Ovšem ve třetím to proběhlo mnohem hůř. Zpočátku se situace vyvíjela podobně. A to až do okamžiku, kdy jsem jim prozradil přítomnost Lutusanů a Mygaganů na Miliře. Načež následoval obdobný výbuch několika domnělých vlastenců. Podobně jako tomu bylo v předchozích dvou městech. I zde se našlo několik lidí, kteří prohlásili, že viděli střely letící na Lutus.

Jenže reakce na toto prohlášení zde byla zcela odlišná. Zatímco v předchozích dvou městech se vše vyřešilo krátkou diskuzí. Zde tomu tak nebylo. V okamžiku, kdy se ozval první svědek. Propuklo malé šílenství. Domnělí vlastenci na svědka začali rvát a urážet ho. A následně ho i fyzicky napadli.

Jejich nepochopitelné běsnění ukončil až silný záblesk. Nad hlavy jsem totiž vystřelil ze svého fotometu. Ale tentokrát jsem měl zbraň nastavenou na nižší výkon. A tak jim nad hlavami proletěl světelný blesk. Naštěstí jsme byli blízko otevřeného vchodu. A tak můj výstřel bezpečně opustil budovu. Ale před tím svůj úkol splnil.

„Tak dost!“ Zařval jsem na ty gaunery. „Místo abyste byli rádi, že se odsud můžete dostat. Tak se radši fyzicky napadáte. O Lutusanech mluvíte jako o bestiích. Přitom se, na rozdíl od vás, chovají slušně a navíc jsou ochotni vám pomoci. A co děláte vy? Mlátíte lidi, kteří řekli něco, co je pro váš národ ostudné.“

„Oni lžou a tím zrazují naši vlast.“

„Říkáte, že lžou? Když nahlas říkají, co viděli? Tak já říkám. Dokažte to.“ Na okamžik bylo ticho. Pak se někdo zeptal.

„Ale jak to máme dokázat?“

„Celkem jednoduše. Ten muž kterého jste prve mlátili. řekl, co viděl. Vy jste prohlásili, že lže. Tak si říkám, že jste pro své tvrzení museli mít nějaký důkaz. Tak ho prosím předložte.“

Ticho. Nikdo nereagoval. Jak by také mohl.

„No tak co je? Ten důkaz, prosím.“ Stále nic. „Tak se mi zdá, že jste toho muže napadli bez jediného důkazu. Zkrátka se vám nelíbilo, co říká. Nezajímalo vás, jestli říká pravdu či nikoliv. Prostě se vám to nelíbilo.“

Po tomto incidentu jsme se shodli na tom, že Depolany musíme prozatím umístit stranou od ostatních. Naštěstí jsme s přesunem ještě nezačali. Na poslední chvíli jsme se rozhodli, že hvězdolet se stanicí ponecháme na sousedním kontinentu. Lidi k němu budeme přepravovat pomocí zulyt busů.

Ty jsme zde měli jen dva. A to je na tu vzdálenost opravdu málo. Tudíž jsme čekali na další.

O několik dní později jsme již měli k dispozici několik velkých zulytů. A tak jsme mohli spustit hromadnou evakuaci. Čímž se nám třem uvolnily ruce k dalšímu pátrání po přeživších Depolanech.

Od Ydybyj, té staré ženy, jenž tak obratně zklidnila výtržníka v prvním městě. Jsme získali několik cenných rad. Kde by se mohli lidé ukrýt.

Jako nejslibnější se mi jevily dva rozsáhlé jeskyní komplexy na okraji nedalekého pohoří. Proto jsme oním směrem zamířili. Podle Ydybyj bývala ona oblast hustě osídlená. A proto by se tam mohla ukrývat spousta lidí. Navíc to byla zemědělská oblast. Takže by mohli mít i dostatečné množství zásob. Tak potřebných pro své vlastní přežití.

Jeskyně jsme našli snadno. A lidé tam byli. Jenže všichni, do jednoho byli mrtví. Nepočítali jsme je. Proč také? Nikomu by to nepomohlo. Každopádně jsme odhadli, že jich muselo být několik tisíc.

Ralaj a její malá čalí, prozkoumali několik těl. A u všech označily jako příčinu smrti masivní poškození těla v důsledku ozáření. Zřejmě byli všichni blízko výbuchu. A do jeskyně se zcela evidentně dostala také. Neboť můj dozimetr nepěkně vyváděl. Naše skafandry nám sice poskytovaly solidní ochranu, ale i tak něco propustily.

Druhý jeskyní komplex nebyl o mnoho lepší. A to přesto, že jsme tam našli živé lidi. Ačkoliv, přesnější by bylo říct, že oni našli nás. Krátce poté co jsme vstoupili do jeskyně se na nás sesypali. A to doslova. Skočili na nás z nevelkých výklenků u stropu a začali do nás bušit. Přitom si neustále mumlali jedno slůvko. Jídlo, jídlo a zase jídlo. V ten okamžik jsem pochopil, že to jsou stejní šílenci jako byla skupina kanibalů v zeleném údolí.

Pak jsem ztratil vědomí. Jeden z úderů mi prorazil přilbu a druhý zasáhl špatně chráněnou hlavu. Nevím, jak dlouho jsem byl v bezvědomí, ale když jsem se probral, všiml jsem si, byť poněkud rozmazaně, že se všichni šílenci věnují Gotůjovi a mě si nikdo nevšímá. A Ralaj jsem nikde neviděl.

Třesoucíma rukama jsem uchopil fotomet. Namířil jakýmsi nejistým směrem a vystřelil. Náhle se objevivší miniaturní slunce zasáhlo můj zrak nedostatečně chráněný víčky. Následně mé tělo opět vypovědělo službu a já se odporoučel do bezvědomí.

„No konečně.“ Přivítal mě Ralajin hlas v okamžiku, kdy jsem otevřel oči. „Ty jsi nám, ale dal. To ti povím, Tomáši.“ Pokračovala Ralaj.

„Co se stalo?“ Zeptal jsem se. Neboť jsem si na nic nemohl vzpomenout.
„Proč tu ležím?“ Nechápal jsem.

„Na co si vzpomínáš jako poslední?“ Zeptala se mě geno biologka.

„Letěli jsme k druhému jeskynnímu komplexu. A pak.“ Následně jsem se zarazil, neboť jsem si na nic dalšího nemohl vzpomenout. Zkrátka jsem měl okno velké jako výkladní skříň.

„Takže částečná ztráta paměti.“ Pronesla Ralaj svou diagnózu.

„Ty druhé jeskyně jsme našli snadno.“ Začala mi vysvětlovat Ralaj.

„Jenže krátce po tom, co jsme vešli dovnitř, se na nás vrhla skupina šílených kanibalů a snažili se nás umlátit. Ty jsi vystřelil z té vaší příšerné zbraně. Díky čemuž vše ve své podstatě skončilo. Všichni oslepli. Tedy až na mě. Já byla přitisknutá tváří k zemi a částečně krytá jedním balvanem. Zato ty a Gotůj jste to schytali naplno.“

„Kanibalové byli náhlou ztrátou zraku tak vyděšení, že se jen odplížili pryč. Já jsem po tom obnovila Gotůjovi zrak. A společnými silami jsme tvé polomrtvé tělo dotáhli do zulytu. Samozřejmě jsem se ti snažila pomoci už na místě, ale tvůj stav byl příliš vážný. A jen tak mimochodem. Tvé uzdravení mi trvalo celé tři dny.“

„A to nemluvím o radiaci, které sis v té zpropadené jeskyni nabral. Na zemi se zřejmě převaloval radioaktivní prach a k tobě se dostal dírou v přilbě. Museli jsme tě celého důkladně vydrhnout a skafandr vyhodit. Ale i tak jsi do sebe něco nasál.“

„Co lidé z rekreačních měst? Už jsou všichni na Miliře?“

„Ještě ne. Zítra mají začít s převozem lidí z předposledního města.“

„Teprve?“ Podivil jsem se nahlas. „To je tou vzdáleností ke stanici. Kdybyste ji přesunuli sem. Tak by to šlo mnohem rychleji.“ „To nemůžeme riskovat. Přeci jen tu je moc radiace.“

„Když už mluvíš o radiaci. Za tu dobu, co jsi na této planetě. Jsi schytal tolik radiace, že by to vystačilo na zabití několika lidí. Sice jsme tě z toho vždy dostali, ale i tak se to bez trvalých následků neobejde.“

„Jakých následků?“ Zeptal jsem se trochu poděšeně.

„Když nic jiného, tak tě to stálo nejméně deset let života. A to jen tak odhaduji. Ostatní by měla zvládnout dodatečná genetická léčba.“

„Kdy mi dovolíš pokračovat v pátrání po žijících lidech?“ Zeptal jsem se s trochou dychtivosti v hlase.

„Zítra. Dnes ještě budeš odpočívat. Zatím se můžeš rozmyslet, co uděláme s těmi kanibaly.“

„Na tom toho není moc k rozmýšlení. Nejlepší by bylo udělat to samé jako jsme udělali v Zeleném údolí.“

32. Tanýj rudá

Z jednoho dne nakonec byly dny tři. Kanibaly jsme se rozhodli ponechat jejich osudu. Ostatně stejně jsme to udělali s podobnou skupinou v Zeleném údolí. Tam to byli lidé se zničenou přičetností. Možná, že by se jim dalo pomoci. Ale po dlouhém uvažování jsme se shodli na tom, že výsledek takového snažení je příliš nejistý. Navíc by tito lidé museli strávit zbytek života s vědomím toho, že zabíjeli druhé, jen pro to, aby je snědli.

„Už by mělo být vidět.“ Usoudil Gotůj sedící vedle mě.

„V tom máš asi pravdu, ale já stále nic nevidím.“ Před námi mělo být hlavní město kontinentu. Proslulé svými vysokými věžemi. Jenže nikde po něm nebylo ani toho sebemenšího náznaku. Jen ta rovná pláň. A velice silná radiace. Tak silná, že jsme museli vystoupat do větší výšky. Jinak bychom museli letět oklikou.

„Jsi si jistý, že jsme na správném místě, Tomáši?“ Zeptala se mě Ralaj.

„Podle map, které jsme získali. By zdejší krajina měla být mírně zvlněná.“ Pokračovala dál. „A hlavně by tu mělo stát město plné vysokých budov. Ale zde je jen zcela rovná radioaktivní planina. Dost mi to připomíná moře, přes které jsme sem letěli.“

„Obávám se, že jsme na správném místě.“

„A kde je v tom případě to zatracené město?“ Zeptal se Gotůj.

„Popsal jsi to vcelku trefně, příteli. To město bylo doopravdy zatracené. Uvažujte. V tomto městě sídlila vláda, která nařídila masivní jaderný útok na své sousedy. A sousedi jim jejich rozhodnutí oplatili. A to i s úrokem.“

„Jejich jaderné střely doslovně vymazali hlavní město Depolu z tváře planety.“

„No jo, ale to by tu nebyla taková rovina.“ Odhalila Ralaj pomyslnou skulinu v mé úvaze.

„V tom se mýlíš. Samotné exploze zničily celé město a dozajista po něm zanechaly mnoho kráterů.“

„Tak to vidíš.“ Skočil mi do řeči Gotůj. „Nejsou tu ani krátery. Jen ta planina a radiace.“

„V tom se trochu mýlíš. Už jen ta silná radiace potvrzuje mé domněnky.“

„Možná, ale kde pak jsou ty krátery?“

„Ralaj.“ Povzdychl jsem si. „Oba zapomínáte, že tímto městem protékala třetí největší řeka Uguru.“

„Ty myslíš, že.“

„Ano Gotůji, myslím, že řeka zaplavila krátery a pak zamrzla. Pod námi je obrovské jezero.“

„To, ale znamená, že zde nikdo nemohl přežít.“

„V tom s tebou naprosto souhlasím, Gotůji.“

„Tak proč jsme sem letěli? Když jsi předpokládal, že to bude vypadat tak jak to vypadá?“

„Jednak jsem to jen předpokládal, Ralaj. Jistě jsem nevěděl nic. A za druhé. Na tomto místě stálo hlavní a nejlidnatější město kontinentu. Tak jsem se domníval, že tu bude několik podzemních bunkerů. Které mohly přečkat bombardování.“

„Jenže to vypadá, že zkáza zde byla totální.“ Uzavřela to Ralaj.

„Jako vláda.“ Přisadil si Gotůj.

„Takže, co máš v plánu dalšího? Tomáši?“ Zeptal se mně Gotůj.

„Zkontrolujeme okolí. Třeba najdeme nějaký bunker, který postavili dál od města. Většinu kontinentu jsme již prohledali, ale sami víte, že jsme zde moc lidí nenašli.“

„Což je poněkud překvapující.“ Usoudil Gotůj. „Když si vezmete fakt, že v uplynulých několika letech Depol vyhrožoval světu jaderným útokem nejméně čtyřikrát ročně. Tak mě až zarazí, že si nepostavili podzemní kryty. Obzvláště když to peklo opravdu rozpoutali.“

„Jestli to naplánovali s dostatečným předstihem. Tak mohli své bunkry zásobit mnohem větším množstvím konzervovaných potravin. Lidé by tudíž nemuseli vycházet na povrch tak často.“

„V takovém případě bychom je jen těžko hledali.“ Usoudila Ralaj.

„Na tom by něco mohlo být.“ Připustil jsem. „Mohlo. Ale dost o tom pochybuji. Zdejší režim přivedl zemi na pokraj hladomoru. Kde setrvala několik let. Takže buď si opravdu vytvářeli zásoby anebo byli jen tak neschopní. K čemuž se osobně přikláním. Oni totiž z toho nedostatku opět obviňovali zbytek světa. Každopádně faktem je, že v zemědělství byli až trestuhodně zaostalí.“ Vysvětlil nám Gotůj.

„Ať to je jakkoli. Víc už udělat nedokážeme. Pod zem nevidíme. A pokud se tam někde někdo skrývá? Tak má smůlu. My ho zkrátka nedokážeme najít.“ Dál jsem se nedostal.

V pokračování mi zabránil náhlý světelný záblesk dole, před námi. Ze země vyčnívalo několik velikých balvanů. A právě tam se onen záblesk objevil.

„Co je to?“ Zeptala se Ralaj.

„Raketa.“ Odpověděl jsem jí stručně. Neboť ten sloup černého kouře, který se k nám blížil, nemohl znamenat nic jiného.

„Gotůji? Jakým způsobem se vaše střely navádí?“

„Jak to myslíš?“ Nepochopil můj přítel můj dotaz.

„Jak se na nás zaměřuje ta střela? Podle tepla, které vyzařujeme, nebo pomocí radaru?“

„Asi pomocí radaru. Pokud vím tak teplo ještě zaměřit neumíme.“

Odpověděl mi právě včas na to, abych prudce strhl zulyt do strany. Díky čemuž nás, k všeobecné úlevě všech přítomných, střela minula. Byť jen o kousek.

Jenže neuplynulo ani pět vteřin a na zemi se opět zablýsklo. A už k nám mířil druhý sloup černého kouře. Co používají za palivo. Že jim to tak strašně čadí? Prolétlo mi hlavou. Ale dál jsem už nepřemýšlel. Na rozptylování se nebyl čas.

Zamířil jsem si to nahoru a prudce zrychlil. Chtěl jsem se dostat co nejdál od střely. Ta první nás minula jen o několik metrů. Střelci si toho jistě také všimli. Proto jsem nechtěl nic riskovat. Co kdyby dokázali střelu odpálit na dálku. Několik metrů by nás v takovém případě nechránilo.

Náhle se zulyt otřásl. Takže jsem se nemýlil. Zulyt se zdál být v pořádku. Tudíž k explozi došlo dost daleko, i když několik úlomků nám zabubnovalo o plášť. Naštěstí ho žádný neprorazil.

„Třetí střela.“ řekl jsem nahlas. „Tak a dost. Každá legrace musí jednou skončit. Skloňte hlavy co nejniž a zavřete oči.“ Vyzval jsem své druhy. Načež jsem otevřel okno. Vytáhl fotomet. Zamířil na střelu. Vystřelil. A minul. V tom mi došlo, že svůj výstřel musím trochu předsadit. Díky čemuž jsem podruhé neminul.

Čekal jsem na čtvrtou střelu, ale když se několik minut nic nedělo. Rozhodl jsem se za riskovat a přiblížit se k místu odkud na nás stříleli.

„Čtvrtá střela jim musela vybuchnout dřív, než ji odpálili.“ Vyslovil Gotůj svou domněnku. Poté co jsme se přiblížili k onomu místu.

Místo s odpalovací rampou bylo značně poničené. Všude okolo se válela spousta trosek a mezi nimi leželo, odhadem, patnáct těl. Dlouho jsem nad nastalou situací neuvažoval. Prostě jsem tam přistál.

„Ralaj sedni si k řízení a buď připravená okamžitě odletět.“ Nečekaje na odpověď jsem vystoupil ven. K mému velkému překvapení zde byla radiace o dost slabší, než jakou jsme naměřili nad místem, kde bývalo město. Zvláštní. Pomyslel jsem si. Jen dvě desítky kilometrů a takový rozdíl.

„Bud' opatrný.“ Nabádal mně z vysílačky Ralajin hlas. S fotometem v ruce jsem opatrně vykročil vpřed. Trosky mě nezajímaly. Zajímali mě lidé.

„Vypadá to, že jsme narazili na nějakou vojenskou skupinu. Jejich oblečení mi připomíná vojenské uniformy.“ Popisoval jsem svým společníkům, co vidím. „Tenhle je živý. A támhle ten také. Nevidím na nich žádné větší zranění. Jen nějaké oděrky a trocha krve. Zato se všem pohybují hrudníky.“

„Oni jsou živí? Jak je to možné?“ Zeptal se nevěřičně Gotúj.

„Ta raketa jim musela vybuchnout krátce po odpálení. Nebo,“ na okamžik jsem se odmlčel, když mě napadla ještě jedna možnost.

„Nebo co?“ Ozvalo se z vysílačky.

„Když jsem střílel na třetí raketu, tak jsem poprvé minul. Tuhle základnu jsem určitě nezasáhl, ale nějakým zázrakem jsem mohl zasáhnout čtvrtou střelou, kterou vystřelili několik vteřin po té třetí.“ Vysvětlil jsem, co mě právě napadlo.

„Můžeš někoho přinést do zulytu?“ Zeptala se Ralaj. „Tu venkovní radiaci by má čalí dozajista nepřežila. V zulytu je to přeci jen o něco lepší.“ Vysvětlila mi Ralaj důvod své žádosti.

„Za okamžik to bude. Vezmu ti třeba tohohle vojáčka.“ Jednoduše jsem vybral vojáka, který byl nejbliž k zulytu.

„Chvilku to bude trvat. Nejdřív ho prohledám. Nerad bych ho teď naložil a později zjistil, že je po zuby ozbrojený.“ V tom jsem se, ale mýlil. Tenhle vojáček moc ozbrojený nebyl. U pasu měl nějaký revolver, ale to bylo vše. Nic víc jsem nenašel.

Po naložení vojáka jsem se vydal zpět. Chtěl jsem vzít ještě jednu osobu. A to samotného velitele. Najít ho nebylo těžké. Všichni na sobě měli stejné uniformy. Jen jedna osoba ji měla odlišnou. Tedy. Uniforma byla stejná. Jen její, řekněme, doplňky byly poněkud odlišné. Popravdě to vypadalo, jako když má na sobě spoustu medailí. Asi tak kýbl medailí.

Navíc to byla žena. Podle mého odhadu. Jediná v celé jednotce. Také byla, na rozdíl od ostatních vojáčků, po zuby ozbrojená. Našel jsem u ní dva revolvery. Přes rameno měla zavěšený samopal. U pasu jí visely dva nože. A nakonec jsem jí našel další dva nože ukryté ve vysokých botách. Poslední, co jsem našel byl opět nůž. Ukrytý tentokrát v levém rukávu.

„Jak to s ním vypadá?“ Zeptal jsem se na stav prvního vojáka. Hned poté co jsem naložil velitelku a usadil se na svém místě. „Bude v pořádku. Je jen

omráčený. Probere se za několik minut, ale jestli chceš. Mohu ho probrat okamžitě.“

„Radši bych chvíli počkal. Nejprve prohlédni tu ženu.“ Rozhodl jsem bez váhání.

„To samé.“ Oznamila mi Ralaj po několika minutách.

„Tak ji prober, ale nejprve si přesedni na zadní sedadlo. Mohla by se chovat nebezpečně.“

Za malou chvíli se žena probrala. Nejprve se kolem sebe rozhlédla, ale to bylo dílo okamžiku. Hned na to jí pravá ruka sjela k opasku, kde měla mít svou zbraň. Samozřejmě jí tam už neměla. Oproti tomu já jsem měl fotomet již v ruce. Byť schovaný za sedadlem. Nyní jsem jen pozvedl ruku a namířil na tu ženu. Nastalá situace se jí zcela evidentně nezamlouvala.

„Jak se opovažujete mířit na mě zbraní!“ Spustila ta osoba. Poněkud hlasitěji, než by se hodilo na osobu v její pozici.

„Za to vám nechám vytrhat všechna brka! Ihned mi ji dejte!“ Zkusila mi nařídít a to dost arogantním tónem.

„Madam.“ Oslovil jsem jí zdvořile. „Sice nevím kdo, nebo co jste, ale vzhledem k tomu, že jste nás napadli.“

„My jsme nikoho nenapadli!“ Vykřikla na mě.

„Ty tři střely, co jste po nás vypálili. To bylo co? Pozvánka na odpolední šálek čaje?“ řekl jsem poněkud ironicky.

„Na svém území máme právo sestřelit kohokoliv.“ Konečně začala mluvit bez toho, aby na mě křičela. Bez povolení jste narušili náš vzdušný prostor. Tudíž jste nás napadli. A my jsme se jen bránili. Na to máme nezpochybnitelné právo.“

„Nemáte. My jsme vás nijak neohrozili. Kdežto vy jste na nás zaútočili bez varování.“

„To jsou Mykagské lži!“ Opět na mě zvýšila hlas. Asi to bude pořádná fůrie. Pomyslel jsem si.

„Musím vás zklamat, ale já nejsem z Mykagu.“

„To je jedno. Mykagan nebo Lutusan? Všechno to je stejná verbež, kterou je třeba zašlapat do země.“

„Já nejsem z Mykagu ani z Lutusu a dokonce ani z vašeho Depolu.“ Načež jsem si volnou rukou otevřel hledí přilby.

„Jak vidíte, tak nejsem vůbec z Uguru.“

„Tak co tady děláte? Chcete nás obsadit? To se vám nepovede. Máme mocné zbraně a náš svět dokážeme ubránit.“

„Proč si myslíte, že bychom měli zájem o váš zničený svět? Vždyť je zcela neobyvatelný. Navíc tu je ta odporná radiace.“

„Dobře víte, že radiace rychle klesá. Za několik málo let bude vše v pořádku.“

„Neklesá. Jen se rovnoměrněji rozptyluje po celém vašem ledovém světě. Vaše planeta bude nesnesitelně radioaktivní desítky, ne-li stovky let.“

„To je Mykagská propaganda. Naši vědci bezpečně prokázali, že radiace do deseti let zcela vymizí.“

„A co ta zima? Ta vám nevadí. Vždyť vše pomrzlo. Veškeré rostliny a živočichové jsou mrtví.“ „Zima během následujících dvou let ustoupí. A pak my. Právoplatní vládcí světa, zaujmeme své místo na vrcholu. Naše zbraně zahubily všechny nepřátele svobodných Ugurů. A my znovu osídlíme celý náš svět.“

„Řekl bych vám, abyste si nechala tu vtípnou propagandu od cesty. Kdyby to nebylo tak děsivé. Zavraždili jste miliardy lidí a krásnou planetu jste změnilí na kus radioaktivního ledu. Rozpoutali jste jadernou válku, ale v té nikdy není vítězů. Vždy jsou jen poražení.“

„To je Mykagská propaganda!“

„Já nejsem Mykagan.“

„Tak co tady pohledáváte?“

„Před nějakou dobou jsme zachytili vysílání z této planety s žádostí o pomoc. A tak jsme tady.“

„My jsme o žádnou pomoc nežádali.“ Odsekla ta osoba. „A vás bestie z hvězd už vůbec ne.“

„Ne. Vy jste nežádali. Ta žádost pocházela z Keltyrgy. Města na kontinentu Mygak. A ani oni nežádali o pomoc přímo nás.“

„Tak si táhněte do Mygaku. Tady o vás nikdo nestojí.“

„Tam jsme už byli. Také jsme již byli v Lutusu. A všechny lidi, co jsme dokázali najít, jsme přestěhovali na krásnou planetu jménem Milira.“

„Takže na Uguru zbývají už jen Depolané?“ Zeptala se poněkud radostněji. „Ano. Už jste tu jen vy.“

„Ale to je skvělé vítězství. Teď jsem opravdickou vládkyní světa.“

„Světa? Spíš koule ledu.“ Pronesl jsem ironicky, ale ta fúrie si mě vůbec nevšímalá. Místo toho se opájela svou velikostí. A mně začalo docházet, s kým mám tu čest, nebo spíš smůlu.

„Mně je celkem jedno zač se ráčíte považovat, madam. Avšak neračte opominout nezpochybnitelnou skutečnost, že jste v současné době mou

zajatkyní. Laskavě si povšimněte, kdo na koho míří zbraní.“

„Jak se na mě opovažujete mířit zbraní! Na mě! Na vládkyni celého světa!“

„Opovažuji se celkem snadno. A jestli ještě jednou zvýšíte hlas. Ustřelím vám ruku.“ Samozřejmě jsem blafoval, ale to ona nevěděla. Lidé jako ona posuzují druhé podle sebe. Zato Ralaj na zadním sedadle vzorově zbledla. Ještě štěstí, že si jí ta fúrie dosud nevšimla.

„Za to vám nechám vytrhat všechna brka a pak potupně oběsit.“ Vyhrožovala dál fúrie. Ale hlas už nezvedla.

„To už je lepší. Teď byste ještě mohla zapracovat na těch výhrůžkách. Obzvláště když jsou nespílitelné. To jste si ještě nevšimla, že na hlavě nemám peří?“

„Samozřejmě, že mě okamžitě pro pustíte. A jako kompenzaci za způsobené příkoří mi předáte vaše zbraně a tento létající stroj.“

„Musím uznat, že drzost vám nechybí. Tanýj, zhoubo Uguru.“ V okamžiku, kdy jsem to jméno vyslovil všichni přítomní zpozorněli. Včetně Tanýj samotné.

To, že jí nepoznala Ralaj, bylo naprosto samozřejmé. Nikdy předtím tu ženu neviděla. Navíc po celý náš rozhovor viděla jen její záda. Ale Gotůj? Ten ji poznat měl. Jistě se ve svém životě již setkal s jejím vyobrazením.

Ať je to jakkoliv. Gotůjova reakce mě poněkud překvapila. Neboť nebyla žádná. Jen tam tak seděl a se spuštěným hledím sledoval tu ženu. Až po hodně chvíli promluvil.

„Ano. je to Tanýj rudá, zhouba Uguru. Nemohl jsem ji poznat. Dost se změnila. Na všech starých fotografiích je poněkud tlustá. Kdežto teď je, jak vidíte hubená. Jako proutek.“

„Zřejmě jim už dochází zásoby.“ řekl jsem posměšně.

„Nic nám nedochází. Všeho máme dostatek.“ Pronesla Tanýj pohrdlivě.

„Co s ní budeme dělat?“ Zeptal se Gotůj. „Samozřejmě mě okamžitě propustíte a odškodníte.“ Pokusila se za mě odpovědět Tanýj.

„Máte pravdu. Propustíme vás, ničitelko světa.“ V ten moment se nadmula v očekávání, že budeme skákat, jak ona píská. I když na ní bylo vidět, že to, jak jí tituluji. Se jí nelíbí. Ale k čertu s tím. Beztak si zaslouží jen to nejhorší. Za to, co udělala tomuto světu.

„Ale nevidím důvod, proč bychom měli my odškodňovat vás. To vy jste zaútočili na nás. My se jen bránili.“

„To je neslýchaná drzost!“ Skočila mi do řeči Tanýj a trochu zvýšila hlas. Já jen lehce pozvedl fotomet. Pochopila to okamžitě.

„Ralaj, prober i toho druhého.“ O chvíli později byl voják při plném vědomí. Sice byl poněkud zmatený, ale to mi vůbec nevadilo. Však on se za chvíli z toho probere.

„Teď mě dobře poslouchej, vojáčku. Buď tak laskav a všimni si, kdo na koho míří zbraní a kdo sedí vedle tebe.“ Nastalou situaci pochopil rychle. Budiž mu to připsáno ke cti.

„Takže, teď když jsme si vše podstatné ujasnili. Dostaneš velice důležitý úkol.“ Voják po celou dobu mlčky naslouchal.

„Za malý okamžik tě necháme odejít. Půjdeš rovnou na vaše velitelství. Nebo někam tam. Cestou můžeš zkontrolovat své kamarády tam venku. Podle všeho by měli být jen omráčení. Žádných viditelných zranění jsem si na nich prve nevšiml. Jen nějaké škrábance a odřeniny.“

„Každopádně svým nadřízeným vyřídíš můj vzkaz. A to je. Zajal jsem zhoubu Uguru, opovržením hodnou Tanýj. Než vám sdělím podmínky, za jakých jsem ochoten jí propustit. Pošlete skupinu zdravotníků, aby se postarala o tvé bezvědomé druhy. Až se tak stane. Přijdeš ty, nikdo jiný. Jen ty a neozbrojený. Pak si promluvíme o dalším osudu téhle té kreatury.“

„Rozuměl jsi všemu?“

„Ano, pane.“ Odpověděl stroze. Inu voják. Ale k odchodu se nikterak neměl.

„Co je? Na co ještě čekáš?“ „Oni mě zpátky nepustí, pane. Jednání nejspíš bude chtít vést sám pan Aáto. Pravá ruka paní Tanýj.“

„Pokud se k našemu zulytu, tak říkáme tomuto stroji, přiblíží někdo jiný než ty. Můj fotomet ustřelí tvé šéfce ruku. A teď už jdi.“

Vchod do bunkru zřejmě byl velmi blízko. Jelikož netrvalo dlouho a v naší blízkosti se objevilo několik lidí. A hned se začali starat o své bezvládné druhy. Nicméně mě dost překvapilo, že jich přišlo tak málo. Jen osm. A to mezi příchozí počítám i toho vojáka, kterého prve vzkřísila Ralaj.

Jeden z příchozích, nikomu nepomáhal. Vypadalo to, že jen vydává rozkazy. Jeden takový zcela evidentně právě vydal mému bývalému zajatci. Neboť ukázal naším směrem a voják se vydal směrem k nám. A ta osoba, byl jsem si naprosto jist, že to je Aáto osobně, vojáka celou dobu sledovala.

Otevřel jsem vojákově dveře, aby si mohl nastoupit. Jenže on se pokoušel odmítnout.

„Pan Aáto nařídil, že za ním máte přijít, abyste mohli začít jednat.“

„Nezajímá mě, co pan Aáto nařizuje. Prve jsem ti jasně řekl, že nehodlám mluvit s nikým jiným, než s tebou. Tak si koukej nastoupit.“

„Ale pan Aáto.“ Ještě se pokusil namítnout. „Okamžitě si nastoupíš. Jinak jí ustřelím ruku.“

Pronesl jsem kupodivu klidným a pevným hlasem. K mému překvapení to zabralo. Voják si nasedl a zavřel za sebou dveře. „Za jakých podmínek hodláte propustit paní Tanýj?“ Šel voják přímo k věci.

„Jestli chcete abych propustil zhoubu Uguru? Musíte do posledního detailu splnit mé podmínky. A to, bez jakýchkoliv okolků. Jinak odsud odletíme i s vaší šéfkou. Odletíme a už se nikdy nevrátíme a ji někde, hodně daleko odsud vysadíme. Cestou zpět si bude moct plnými doušky vychutnávat radiaci. Tu radiaci, o které tak zaníceně tvrdí, že již slábne a ustupuje.“

„Jistě toto šlechetné gesto velice ocení.“ Načež jsem výmluvně pohlédl na Tanýj.

„Ty prašivá svině. Zato ti nechám vytrhat všechna brka a potupně oběsit a rozčtvrtit.“

„Slyšel jsi? Už se nemůže dočkat. A ten slovník. Hned je vidět, že máme tu čest se skutečnou dámou.“ Pronesl jsem ironicky.

„Tak už, ty prase řekni, co chceš?“

„Docela by mě zajímalo? Jak byste se zachovala, kdyby byla naše situace opačná. Kdybych já byl vaším zajatcem a mluvil s vámi tak neuctivým způsobem.“

Tanýj sebou takřka neznatelně trhla. Patrně jí došlo, že dráždí hada holou nohou. Naštěstí pro mě neví, že ten had není jedovatý a nemá zuby. Ale skutečně na ni sedí rčení. Podle sebe soudím tebe.

„Tak tedy, vojáčku. Dobře poslouchej. Až se postaráte o své raněné, vrátíte se do svého bunkru. A tam všem. Opakuji všem řeknete, že ten, kdo se chce dožít klidného stáří. Může přijít sem k nám. Ale beze zbraní. Tady nám odpřisáhne, že se vzdává veškerého násilí a že není nikterak zodpovědný za to jaderné běsnění.“ Mluvil jsem pomalu a zřetelně.

„Pak si bude moct nastoupit sem k nám do našeho zulytu. Jen tak mimochodem. Pokud vás bude víc, než je kapacita našeho zulytu. Tak si snadno přivoláme další. Nakonec všichni společně odletíme pryč z tohoto ledového pekla. Odvezeme vás na jinou planetu, kde se již zabydlují vaši o něco šťastnější krajané.“

„A co paní Tanýj?“ Zajímalo vojáka.

„Ta si vystoupí těsně před odletem. Ji na Miliru nikdo nepustí. Jeden svět už zničila a nový nedostane.“

„Vojáku zakazuji ti, aby ses o tom před ostatními, byť jen zmínil! Pokud můj rozkaz nesplníš, tak ti nechám vytrhat všechna brka a potupně oběsit!“ Vyštěkla Tanýj podrážděně.

„Už jsem vám jednou říkal abyste mi tu nezvyšovala hlas!“ Zvýšil jsem hlas tentokrát já. „To, co jsem ti řekl, je jediná možnost, jak zachránit vaši velitelku. Chápeš?“

„Ano pane. Ale pan Aáto nedovolí přednést vojákům váš požadavek.“

„Chápu. V tom případě. Ralaj byla bys tak laskavá a poslala tuto šarmantní dámu do říše snů?“ Požádal jsem Ralaj, ale nejprve jsem vypnul automatický překladač. Takže nám Tanýj nerozuměla.

„Klid. Ralaj jí jen uspala.“ Musel jsem vysvětlit vojákovi co se to stalo. „Soudě podle toho, co jsi mi prozradil o tom Aátovi. Soudím, že by si ty sám mohl mít zájem o odchod z tohoto místa?“

„Ano, pane.“ Odpověděl voják po chvilce ticha.

„A co ostatní? Myslíš, že se mezi nimi najde někdo, kdo by měl o mou nabídku také zájem?“

„Určitě ano. Přinejmenším.“ Úkosem pohlédl na spící Tanýj. Hned na to pokračoval. „Přinejmenším má družka Ulupa. Je totiž těhotná. Pokud tady zůstaneme. Tahle ta.“ Pokývnutím ukázal, koho má na mysli. „By to během několika týdnů zjistila. Pak by nechala Ulupu popravit.“

„Sice nechápu, proč by měla nechat Ulupu popravit. Ale pokud přijmete mé podmínky. Tak vás ještě dnes dostaneme do bezpečí.“

„Děkuji vám, ale co s panem Aátem? On nám to nedovolí, pane. To nás radši osobně zastřelí.“

„V tom případě.“ řekl jsem po krátkém zamyšlení. „Dokážeš oslovit ostatní vojáky ty sám? Bez Aáta?“

„Ano. V bunkru máme vnitřní rozhlas a k tomu má přístup každý. Ale pan Aáto mi v tom zabrání.“

„Nezabrání. Až za okamžik vystoupíš. Tak půjdeš rovnou za ním. Beztak to očekává. A řekneš mu, že jsi mě přesvědčil, že bude lepší, když budu jednat přímo s ním. Já ho tady zdržím, dokud nevyřídíš vzkaz. Nebo tu je ještě někdo, kdo by ti v tom mohl zabránit?“

„Ne, pane. Paní Tanýj a pan Aáto jsou jediní důstojníci v celém bunkru.“

„Vážně jen dva důstojníci v celém bunkru? Vždyť ta ženská je, nebo spíš byla hlavou celého kontinentu.“

„To stále je, pane.“

„A co zbytek vaší vlády? Ministři a tak. A co nějaký generální štáb? Ti jsou kde?“

„Ti všichni byli v jiných bunkrech.“

„Byli?“ Zpozorněl jsem.

„Ano pane, byli.“

„Už nejsou?“

„Ne pane. Ostatní bunkry byly zničeny. Některé nevydržely bombardování. Jiné zaplavila voda z řeky. A v tom posledním zřejmě selhal reaktor a vybuchl. To se stalo asi před rokem, pane.“

„Ještě poslední otázka. Pak už budeš muset jít. Kolik vás je v bunkru? Stačí mi to jen přibližně.“

„Je nás dvě stě patnáct.“

„Jenom?“ Zeptal jsem se s nelíčeným údivem. „Čekal jsem, že vás budou nejméně dva tisíce?“

„Na začátku nás bylo více jak pět tisíc. Jenže vždy když se odmlčel nějaký bunkr. Tak tam paní Tanýj poslala průzkumnou jednotku. Jenže ta se jen málokdy vrátila a když už se vrátila. Všichni byli tak nasáklí radiací, že do několika dní zemřeli. Jindy zase vysílala jednotky k umlčení vysílačů na nepřátelském území.“

„Jo. S tím jsem se už setkal.“ Odvětil jsem suše. „Radši už jdi.“ Vyzval jsem vojáka.

„Gotůji, spoj se s naší základnou. Ať sem pošlou několik zulytů. Nemusí jich být moc. Zachráněných nebude víc jak dvě stě patnáct. Ale ať se sem nepřibližují. Chci, aby si našli nějaké šikovné místo asi deset kilometrů odsud. Až tam budou ať se ohlásí a vyčkají na naše zavolání. Nesmíme místní vyplašit.“

„Ralaj, až sen ten, tamten darebák, přijde a usadí se. Opatrně ho uspi.“

„Co máš v plánu, Tomáši?“

„Trochu je zdržet. Jak dlouho je můžeš držet v bezvědomí?“

„Kdyby byly v naprostém pořádku? Tak několik dní, ale ta žena je značně zesláblá. Takže ne víc jak několik hodin.“

„To by mělo stačit.“ Usoudil jsem.

„Opravdu bys jí ustřelil ruku?“

„Ralaj. Ona je diktátorka. A ti obvykle bývají dost paranoidní. A tak na ně lze uplatnit jedno staré pozemské rčení. Podle sebe soudím tebe. Jinými

slovy. Ona by mi tu ruku ustřelila bez váhání. A to jí přesvědčuje o tom, že jsou takoví všichni.“

„Takže jsi jen blafoval.“ Pochopil Gotůj.

„Ano. Blafoval.“

S Aátem to šlo hladce. Sice se během nasedání pokusil zavést hovor tak, jak to vyhovovalo jemu samotnému. Ale sotva dosedl na sedadlo, už usínal. Ralaj neztrácela čas a pohotově mu přiložila čalí ke krku.

O hodinu později k nám přišel náš starý známý voják. Oznamil nám, že svým druhům sdělil mou nabídku. Načež se všichni, včetně zraněných sešli v jídelně. Kde se odehrála vášnivá debata. Jejím výsledkem bylo rozhodnutí odejít s námi.

Proti tomu se postavilo devatenáct vojáků a ti se následně pokusili převzít moc do svých rukou. Ale neuspěli. Nakonec se zabarikádovali v jednom skladu potravin. Teď je tam střeží několik dobrovolníků, kteří počítají s tím, že odejdou jako poslední.

Evakuace necelých dvou set jedinců nám nečinila žádné potíže. To jediné, co nás trochu zdrželo. Bylo čekání na přílet tří velkých zulytu. Pak už to šlo ráz na ráz.

Nejprve jsme odeslali první dva zulyty. Do třetího si pak nasedl zbytek, nyní již bývalých vojáků. A na samý závěr přiběhla malá skupina strážných. K mému milému překvapení, v půli cesty k zulytu odhodili své zbraně. A to, aniž je k tomu někdo vyzval. Původně jsem se obával, že by zde mohl nastat drobný zádrhel, ale oni to vyřešili sami. A dobře.

Poté co i třetí zulyt zmizel z dohledu. Požádal jsem Ralaj aby probudila naše nedobrovolné hosty.

„Odlétáme odsud.“ Sdělil jsem jim. „Tyhle dva.“ Načež jsem ukázal na našeho známého vojáka a jeho partnerku. „Bereme s sebou.“

„Zrádci!“ Vykřikl na ně Aáto zlostně. „Chovejte se slušně, nebo si to ještě rozmyslím a vyložím vás několik desítek kilometrů odsud.“ Sotva jsem to dořekl, Aáto zbledl jako křída. Zřejmě nebude tak tvrdý, jak se tváří.

„Za to, že ti dva odcházejí s námi. Vás dva propustím. Klidně se můžete vrátit do toho svého bunkru. Alespoň budete mít pořádný hrob. Ale nemyslete si, že pro vás někdo bude truchlit. Zničili jste celou planetu. A zabili miliardy lidí. Takže si nic jiného nezasloužíte. Jen mi je líto těch, co se rozhodli sdílet váš osud.“

„Za to, co jste si na nás dovolili, vás zničíme. Nikde na celém Uguru se před naší odplatou neschováte. A až vás najdeme. Nikdo z vás, neunikne mému hněvu. S radostí na vás pošlu třeba všechny naše jaderné střely.“ Vyhrožovala mi Tanýj. Zhoubu planety Ugur. Kupodivu klidným a vyváženým hlasem.

„Zajímavé. Doopravdy velice zajímavé.“ Pronesl jsem jakoby zamyšleně. „V tom případě vám trochu napovím. Prozradím vám, kam odcházíme. Je to asi devět set světelných let tímhle směrem.“ Načež jsem ukázal směrem vzhůru. Ačkoliv jsem neměl ani nejmenší ponětí kterým směrem a jak daleko od sud je můj domov. Planeta Triga.

„Proč jste jí neřekl, že na základně v podstatě nikdo nezůstal?“ Zeptala se mě vojákova družka Ulupa. „Přišlo mi, že ti dva mají rádi překvapení. A také. Čemu by to prospělo?“

„Nejspíš by je to rozzuřilo ještě víc.“ Poznamenal voják.

„Nevypadali, že by nějak zuřili.“

„To se vám jen zdálo. Ve skutečnosti jim moc nechybělo, aby vybuchli jako sopka.“ Prozradil mi voják.

„Jak jste na tom byli se zásobami potravin? A co energie?“ Zeptal se Gotůj voják. „Dost špatně. Co se jídla týče. Tak jsme byli na polovičních dávkách. A v posledních několika dnech se mluvilo o dalším snížení. Přesný stav skladů samozřejmě neznám, ale s jistotou vím, že dva z pěti skladů jsou prázdné.“

„S energií to je o dost horší. Celou základnu napájí energie z jaderného reaktoru. Jenže palivo je téměř vyhořelé. Náhradní sice máme. Jenže už nezbyl nikdo, kdo by ho vyměnil. Posledního technika, který věděl, jak ho vyměnit, nechala Tanýj popravit před dvěma měsíci.“

„Ona nechala popravit jediného člověka, který uměl vyměnit palivo v reaktoru?“ Zeptal jsem se nevěřicně.

„Ano.“ Potvrdil voják. „

To to nevěděla?“

„To víte, že věděla. Jenže ji to zřejmě nezajímalo.“

„To jste měli pěknou vůdkyni.“ Uzavřela to Ralaj.

Následujícího dne jsme definitivně opustili planetu. Hvězdolet se zabudovanou stanicí, který nám byl více jak rok domovem. Během té doby jím prošlo něco málo přes pět milionů Ugurů. Z původních pěti miliard.

A to nemluvím o Šašájích. Obyvatelích zdejších oceánů. Tam to o moc veselejší není. Neboť Šašájové nikdy nebývali moc početným národem. Ale

přesto se jich Uzáňům podařilo evakuovat téměř deset milionů.

33. Hvězdná vysílačka

„Tak se mi ukaž. Můj manželi a otče tří dětí.“ Pronesla Alaný okamžik poté, kdy mě pustila ze svého dlouhého objetí. Načež z kapsičky vytáhla svou malou a výmluvně zívající čalí. A hned mi ji přiložila k ruce. Po bezbolestném odběru krevního vzorku se má žena mlčky odebrala do obývacího pokoje, kde se pohodlně usadila v křesle.

„Tak já si tě vyiplám, tak aby ses dostal do co možná nejlepší kondice. A ty se mi takhle zhuntuješ.“ Spustila Alaný bandurskou. Když už měla výsledky mého vyšetření. Přitom na ní bylo vidět, že to nemyslí až tak moc vážně, ale spokojená také nebyla.

„Takové poškození organismu od té zpropadené radiace. Nejméně půl roku. Možná, že i rok, nám zabere, než se zcela zotavíš. Ale jedno ti mohu říct už teď. Ta tvoje záchranná operace tě připravila nejméně o třicet let života.“

Třicet let života? Kdyby mi to řekla před dvaceti lety? Asi by mě to dost sebralo. Přeci jen průměrný věk pozemšťanů je nějakých osmdesát až devadesát let. Třicet let je celá třetina.

„Třicet let života z tisíce? To je dobrá cena za záchranu pěti milionů Ugurů.“ „To jsi musel být všude první? Osobně prolézat každý sklep? Každou jeskyni? Každou větší díru?“ řekla mi Alaný, trochu vyčítavě.

„Musel. Nikdo jiný by to neudělal. Z Triganů by to nikdo neudělal. Je div, že to Ralaj vydržela celého jeden a půl roku. Ale to je opravdu vzácná výjimka. Z ostatních Triganů tam nikdo nevydržel déle jak půl roku.“

„Ugurové by to jistě zvládli.“

„To určitě ano.“ Dal sem své milované ženě za pravdu.

„Jenže všichni byli tak nasáklí radiací, že by je takový nápor mohl i zabít.“

„V tom máš asi pravdu.“ Připustila Alaný. „Podle zpráv, které se ke mně dostaly, to vypadá, že jste je zachránili na poslední chvíli.“

„Také, že ano. Kdybychom přišli o půl roku později. Nezachránily bychom jich ani dva miliony. A kdo ví, jak by to dopadlo s mořskými Šašáji. O těch bychom se možná už ani nedozvěděli. Ale o tom všem můžeme už jen spekulovat.“

„Mamí!“ Ozval se od vchodu hlas malé holčičky. Jakoby zčistajasna.

„Rodina je kompletní. Konečně.“ Pronesla Alaný. Jako reakci na ono dívčí zvolání. „Naše děti byly s Marií a Rudou na procházce.“ Vysvětlila mi

Alaný, když viděla můj nechápavý výraz tváře.

„A já si myslel, že spí po obědě. Když je v domě takové ticho.“

„Ti tři rošťáci po obědě neusnou ani náhodou. To bys jako otec měl vědět. Ale to by ses musel o své děti trochu starat.“ Ozval se ode dveří Ruda. Se zcela evidentně předstíraným vyčítavým tónem hlasu.

„Tatí!“ Vypískla malá Eliška, když mě spatřila a vzápětí se ke mně vrhla. Následovaná bratry Ujkym a Tujkym. „Vtipálku. Víš dobře, že Tomáš volal domů každou chvíli. A nejméně jednou týdně si uspořádali video hovor přes stanici igutli.“ Zpražila Rudu Marie.

„Jsi tu jen na skok? Nebo jste na Uguru už skončili?“ Obrátila Marie svou pozornost směrem ke mně.

„To druhé. Ugur jsme definitivně opustili. Hvězdolet se stanicí igutli se právě vrací na třetí planetu a cestou vypustil na oběžnou dráhu několik satelitů. Ty budou pozorně sledovat planetu a získaná data posílat na základnu.“

„Co bude dál s těmi, co přežili?“ Zajímalo Rudu.

„Budou pokračovat v léčbě. To bys, ale jako student geno biologie měl vědět.“ Popíchl jsem Rudu přátelsky. „A samozřejmě budou pokračovat v osidlování Miliry.“

„A co bude dál s tebou?“ Zeptala se pro změnu Marie.

„Coby? Bude se doma uzdravovat a věnovat se rodině.“ Odpověděla za mě Alaný.

„Přesně tak.“ Přitakal jsem a vzápětí jsem dodal. „Na Uguru jsem dostal jeden zajímavý nápad. A ve volných chvílích jsem si ho dost rozpracoval. Byť jen teoreticky. Takže bych ho chtěl dotáhnout do konce a realizovat.“

„Doufám, že mi kvůli tomu zase neutečeš z domu?“

„Neboj, Alaný. Pracovat budu ve své dílně. Stejně, jako tomu bylo před lety. To, když jsem stavěl ty gramofony. Ale teď si dopřeji několik týdnů volna.“

„Co je to za nápad?“ Chtěla vědět má žena. „Něco jako byl ten tvůj meziplanetární telefon, či gramofon. Jen tak mimochodem. Ty se stále vyrábějí ve velkém.“ „

Jo, každý ho chce mít doma.“ Poznamenala Marie.

„Za šest let doletí Vltava na Zem a pak se to začne měnit. Ze Země sem začneme vozit digitální přehrávače a to způsobí úpadek gramofonů. Byť jen velice pomalý.“ Připomněl jsem onu pomalu se blížící událost.

„Ještě šest let.“ Povzdechla si Marie. „Co je asi nového na staré dobré Zemi?“

„Tak co je to za nápad?“ Připomněl Ruda původní otázku. „To si opět ponechám jako překvapení. Ale prozradím vám, že se to do určité míry podobá tomu telefonu.“

„Mizero. To nás jako zase budeš tahat za nos? Koukej vyklopit co máš za lubem.“ Obořila se na mě vždy zvědavá Marie.

Několik následujících týdnů jsem se skutečně věnoval pouze své rodině. Musel jsem alespoň symbolicky, svým dětem nahradit jeden a půl roku své absence. Sice je pravda, že jsou ještě příliš malé, ale už chodí a mluvení jim také jde. Tedy hlavně Elišce. Té ta pusinka jede jako kolovrátek.

Můj, pevně věřím, že zasloužený, odpočinek trval dva měsíce. Déle jsem to nevydržel. A tak jsem se vydal do své dílny. Odkud jsem musel nejprve vystěhovat všechny pavouky. A podobnou nežádoucí žoužel. Až poté jsem se mohl doopravdy dát do práce.

Čas jsem dělil mezi rodinu a svou práci tak, že rodina měla vždy přednost. Již jsem přišel o jeden a půl roku života mých dětí. A podvědomě jsem se tak nějak obával, že za šest let se to může zopakovat. Navíc se to může protáhnout i na několik let. I když pochybuji, že na Zemi budu tak odříznutý od své rodiny.

Čas plynul a má práce postupovala kupředu miniaturními krůčky. Přesto postupovala. Ono taková mezihvězdná vysílačka už není nic jednoduchého. Tady se nejedná o pouhé propojení již existujících pozemských a triganských technologií.

Jistě, stále používám pozemský komunikátor. Ostatně integrované obvody, nikdo ve společenství, vyrobit nedokáže. A stávající triganské vysílačky jsou příliš veliké. Dalo by se říct, že jsou poněkud neohrabané. Dost mi připomínají ty batohové vysílačky, co používali vojáci ve filmech o druhé světové válce.

Jako druhý prvek jsem používal technologii stanic igutli. Samozřejmě, že bez velikého gunytu. Jednak by se mi nevešel do dílny a za druhé jsem ho nepotřeboval. To jediné, co jsem potřeboval, byla řídicí jednotka a samotný konvertor prostoru. A to by se dalo přirovnat ke dvěma větším kufrům.

Již během studií mi došlo, že tuto technologii není možné zcela nahradit tou pozemskou. Trigané hojně používají speciálně vytvořené krystaly různých velikostí a vlastností. A ty prostě transistor nenahradí. V případě prostorového konvertoru to platí tuplovaně.

Nahradit řídicí jednotku počítačem byla hračka. Jenže pak se to zkomplikovalo. Trvalo mi dobrý rok, než se mi podařilo postavit vlastní a malý konvertor prostoru. Dost k tomu pomohlo značné okleštění jeho funkcí a pracovního rozsahu.

Ostatně neplánoval jsem přesouvat mimo prostorem objemné objekty. Ba naopak hodlal jsem vysílat radiový signál. A ten se snadno protáhne i uchem Jehly. Zato jsem ho potřeboval udržet otevřený po značnou dobu. Ale to se ukázalo být snadné.

Další rok mi zabraly tak říkáje, kosmetické záležitosti. Mé vysílačky fungovaly. Jenže jsem měl obě ve své dílně. K tomu každá z nich byla rozložena na jeden velký stůl. A aby toho nebylo málo, tak se s nimi nedalo hýbat. Hned se někde něco rozpojilo, či dokonce zlomilo.

Ale nakonec se mi podařilo i toto. Vše jsem hezky poskládal do pouzdra o velikosti menšího kufríku. Jen zdroj energie jsem dovnitř nevložil. Předpokládal jsem, že má vysílačka bude používána výhradně ve hvězdoletech a v centrále kosmických letů. Tedy alespoň do doby, než navážeme spojení se Zemí. Čímž získáme přístup k pozemské technice. Potažmo součástkám použitým ve vysílačce.

Hned následující den po dokončení obou prototypů. Jsem rozeslal pozvánky všem těm zvědavcům, co se mě neustále vyptávali. Co to pořád vyrábím? K tomu sem přizval Dymila, ředitele úřadu pro kosmonautiku a vesmír.

Naše přátelské setkání se mělo konat hned druhý den. Neboť bylo všeobecně známo, že za tři dny má odlétat jeden průzkumný hvězdolet. Posléze pak i ten záchranný. A tak jsem spěchal, jak to jen šlo.

„Tak už to konečně vyklop. Co jsi to kutil celé ty roky?“ Marie se už nemohla dočkat.

„Ach, Marie. Nezdá se ti, že jsi poněkud nedočkavá? Co nějaká ta společenská konverzace? Nebo tak něco.“ Pokoušel jsem se jí trochu poškádlit.

„Konverzovat si můžeš někdy jindy. Teď nám konečně vyklop. Co jsi to kutil?“ Nedala se Marie.

„No dobrá. Tak se pozorně dívej.“ Načež jsem z vysílaček sundal hadr, který je zakrýval.

„Kufry? Ty jsi dva roky vyráběl pár kufrů?“ Zeptal se ironicky Ruda. I když na něm bylo vidět, že si dělá legraci.

„To nejsou kufry.“

„Jsi si jistý? Mě to přijde jako dva obyčejné kufříky.

„Jsem si tím naprosto jistý. Jsou to první dva prototypy hvězdných, nebo chcete-li. Kosmických vysílaček.“

„Tomu nerozumím? Co si máme představit pod pojmem. Kosmická vysílačka?“ Zeptala se mě Alaný.

„Přesně to, co to říká. Samozřejmě je ještě musíme odzkoušet na větší vzdálenost, řekněme pět set světelných let. Ale jsem si zcela jist, že budou fungovat, jak mají.“

„Ale k čemu jsou dobré? Vždyť už vysílačky u stanic igutli máme.“ To Dymilovy stále ještě nedošlo, co před ním leží.

„Dymile, tyhle vysílačky fungují nezávisle na stanicích igutli.“

„Takže je nebudeme muset mít napojené na stanici?“ Zeptal se Dymil.

„To každopádně, ale o to mi až tak moc nejde. Jejich hlavním účelem bude udržovat spojení mezi, řekněme, tvou kanceláří a hvězdoletem letícím k další hvězdě.“

„Jak, trvalé spojení s letícím hvězdoletem?“ Zeptal se mě Dymil. Zřejmě aby se ujistil, že slyšel dobře. „Přesně tak. „Za chvíli odlétá průzkumný hvězdolet a brzy na to i ten záchranný. Říkáš, že máš dvě vysílačky. Za jak dlouho dokážeš vyrobit třetí?“ Zajímalo Dymila. Evidentně mu už došlo, co mé nové vysílačky znamenají.

„Výrobu jednoho kusu bych měl zvládnout asi tak za dva týdny.“

„To by šlo.“ Pronesl spokojeně Dymil.

„Moc se neraduj, příteli.“

„Proč?“

„Nejprve je musíme pořádně vyzkoušet. Zatím není vůbec jisté, že budou fungovat tak, jak očekáváme.“

„K tomu mohu vyrobit jen několik málo kusů. K jejich výrobě potřebuji počítače a komunikační. A těch, jak jistě víš, máme silně omezený počet.“

„Kolik jich můžeš vyrobit?“ Zeptal se opatrně Dymil. „Řekněme, že ne víc jak deset.“

„Teď nám budou stačit tři.“

„Budou muset. Pro jistotu upozorněte posádku, že se jedná o experimentální technologii. Pokud by během letu došlo k nějaké poruše pozemských částí, nebudou schopni provést opravu za letu a ztratí s námi spojení.“

„Mrzuté, ale pochopitelné.“ Konstatovala Alaný. „Ale doteď jsme létali bez spojení. Takže to posádka hvězdoletu jistě zvládne.“ Ještě dodala.

V následujících hodinách se Dymil s Rudou a jednou vysílačkou. Odebrali na nějakou vzdálenou planetu. Odkud mi zavolali zpět. A k všeobecné radosti vysílačky fungovaly tak, jak měly. Díky čemuž jsem se vrhl na výrobu třetího a posléze i čtvrtého kusu.

Zpráva o vynálezu této vysílačky prolétla společenstvím rychlostí igitli. Všeobecnou veřejnost to velice zaujalo, ale ti, kdo to oceňovali nejvíc, byli samotní kosmonauti a jejich rodiny. K tomu se přidal Dymil s žádostí o to, abych si zaregistroval licenci. Jenže zde narazil.

Sice byla vysílačka mým dílem, ale vzhledem k tomu, že jsem v ní použil značné množství pozemské technologie. Ke které ostatně nikdo nevlastní žádné licence. Plus taktéž již existující triganská technologie, byť silně upravená.

Proto jsem se rozhodl, že licenci kompletně bezplatně, přenechám radě pro kosmonautiku a vesmír. Jenže to by Dymil nesměl být Dymilem. Krátce po dokončení a předání třetího kusu. Mi od rady přišla velice zajímavá, avšak nikterak přemrštěná částka.

34. Návrat

„Tati, máš jít hned domů.“ Vyrušila mě Eliška od práce. „Přišel strejda Dymil s nějakými pány a chtějí s tebou nutně mluvit.“ Ještě dodala. „Co to děláš?“ Zeptala se vzápětí.

„Jeden přehrávač z Aurory se porouchal. Tak se ho pokouším opravit.“

„A půjde to?“

„Ještě nevím.“

„Kánli! Igóle! Co tady děláte? Vždyť k Zemi máte doletět až za pět měsíců?“ Zeptal jsem se s nehraným údivem.

„Nejprve se posad', příteli.“ Požádal mě Kánli.

„Vše probíhalo podle tvých výpočtů. Akorát Vltava letěla o něco rychleji, než sis myslel. Nebylo to moc, ale akcelerace byla také rychlejší. Ale o to teď nejde, příteli. V době, kdy jsme prolétali v blízkosti planety Mars, namířili jsme náš palubní dalekohled, aby ukázal tvou Zemi.“

„Asi ti nemusím říkat, jak jsme se na to těšili? Jenže hned první pohled naši radost dost pochroumal. Kolem Země jsme spatřili nějaké podivné a nepravidelně se opakující záblesky. Ve srovnání s planetou byly malé, ale dost svítivé. Ačkoli pouhým okem byla vidět jen malá tečka poklidné planety.“

„Zemi jsme pozorovali více jak hodinu. A ty záblesky tam byly stále. Sice v nepravidelných intervalech a vždy po jednom. Výjimečně po dvou. Přesto tam byly. Vzhledem k tomu, že nevíme, o co se jedná a s ničím podobným jsme se nikdy nesečkali. Rozhodli jsme, že raději přistaneme na Marsu. Sice jsme ho museli několikrát obletět, než jsme zpomalili na přistávací rychlost. To nám, naštěstí, zabralo jen několik dní.“

„Co ty nato, Tomáši?“ Zeptal se mě Dymil.

„Nevím, co by to mohlo být za záblesky.“ Přiznal jsem znepokojeně. Pak jsem se na chvíli odmlčel, abych si to mohl v klidu promyslet. A musím přiznat, že mě napadaly různé možnosti. A ne zrovna příjemné.

„Může to být cokoli. Počínaje nějakým dosud neznámým jevem až po vesmírnou bitvu.“ To poslední slovo jsem asi neměl říkat nahlas. Trigany to poněkud poděsilo. Přeci jen to jsou pacifisti a násilí se přímo děsí.

„Ale napadá mě ještě jedna možnost.“ Pokusil jsem se to napravit. „Co Slunce? Nevšimli jste si na něm nějaké zvýšené aktivity?“

„Vaší hvězdě jsme se moc nevěnovali. Jen jsme ji letmo zaměřili a to bylo vše.“ Vysvětlil mi Igól. „Domníváš se, že by ty záblesky mohli

souviset s tamní hvězdou?“

„Ano Dymile. Kolem Země obíhá tisíce umělých satelitů. A pokud by došlo k nějaké velké sluneční erupci. Mohly by vyvržené částice zasáhnout Zemi. Potažmo oběžnou dráhu. Přitom by usmažily elektroniku v družicích, čímž by je pochopitelně zničily.“

„Je to velmi nepravděpodobné, ale některé z těchto družic by mohli následně i explodovat. Čímž by vytvořily ony záblesky.“ Tato možnost byla krajně nepravděpodobná, ale ne zcela nemožná. Každopádně to bylo pro Trigany přijatelnější než vesmírná bitva.

„Takže se domníváš, že náš hvězdolet může klidně pokračovat v letu až na Zem?“ Chtěl vědět Kánli. „Pravdou zůstává, že to, co jste u Země viděli nedokážeme spolehlivě vysvětlit. Můžeme jen odhadovat. A za ty roky, co nemáme se Zemí kontakt se mohlo leccos změnit. Ač mě to velice mrzí. Tak musím přiznat, že by tam opravdu mohla probíhat vesmírná bitva mezi některými z pozemských států.“

„To že je Země doposud ještě značně barbarskou planetou víme. Ale že by to bylo až takové? Na druhou stranu. Kdo by měl pozemšťanům rozumět lépe než pozemšťan.“ Pronesl Dymil. „No jo, ale co budeme dělat? Jestli se tam opravdu válčí?“ Nevěděl si rady Kánli.

„Dokázali byste na Marsu postavit malý jednomístný hvězdolet?“

„Ty bys chtěl letět na Zem sám?“ Pochopil mě Dymil.

„Ano.“

„A jak se vrátíš?“ Napadlo ho vzápětí.

„Jednoduše. Pokud se mi nepovede bezpečně přistát? Tak to prostě otočím a vrátím se na Mars. Ale já věřím, že se mi to povede. Proto do hvězdoletu naložíme jednu stanici igutli.“

„V tom případě ten hvězdolet moc malý nebude.“ Usoudil Igól.

„Ale ano, bude malý. Postavíme totiž dvě speciální, malé, stanice. S kapacitou, řekněme jedno či dvě místa.“

„A kde bude ta druhá stanice?“ Zajímalo Dymila. „A půjde to vůbec?“ Dodal vzápětí. „Půjde a druhou stanici postavíme na Marsu.“

A tak jsme i udělali. I když Dymil zpočátku uvažoval, jestli nemá svolat velkou radu společenství a o všem jí informovat. Nakonec se, ale rozhodl, že by tím zástupce světů pouze znervózněl. Načež by nám další pokračování mohli i zatrhnout.

O miniaturní stanicích igutli jsem si nedělal sebemenších iluzí. Dobře jsem věděl, že u této technologie je velikost nesmírně důležitá. Jenže to se

vztahuje pouze na gunyty. Samotné hangáry a gunyty museli být postaveny s nesmírnou pečlivostí. Ono by totiž mohlo být vcelku zajímavé, kdyby měl gunyt přistát ve stanici která je, byť jen o centimetr menší.

Ale to bylo vše. Dalším limitem byla planeta. Přesněji, její gravitace. Mars byl postačující, ale už se nepříjemně blížil k hranici, pod kterou igutli nefunguje. Průnik do mimo prostoru jaksi vyžadoval určitou gravitační sílu a obejít se to nedalo. Alespoň jsem tomu tehdy věřil. Kdo mohl tušit, že existuje jiný typ stanic, které fungují i na Měsíci.

Nejvíce jsem se však obával, komplikací se stavbou malého hvězdoletu. Nicméně zde se zase jednou ukázalo to, že jsem na Trigu stále ještě cizincem. Ono totiž Trigané mnou požadovaný hvězdolet měli.

Jen nebyl jednomístný, ani dvomístný. Nýbrž třímístný. To však nevadilo. Podstatné bylo to, že byl dostatečně malý a vešla se do něho jedna malá stanice s dostatečným množstvím zásob jídla. K tomu ho navrhli tak, aby se dal jednoduše připravit pomocí stanic igutli do cílové soustavy, kterou měl podrobně zkoumat.

A tak neuplynul ještě ani měsíc od návštěvy mých dávných přátel a já byl na cestě k rodné Zemi. Karel s Marií sice chtěli letět se mnou, ale já byl jednoznačně proti. Stačilo, že budu riskovat svůj život. Natož další dva. Také se do hvězdoletu nevešlo dostatek zásob pro případný návrat.

Tak mě alespoň symbolicky přišli vyprovodit na Mars. Společně s mou Alaný a Dymilem. Loučení pochopitelně bylo dlouhé. Má milovaná žena mě pouštěla jen nerada. Vždyť jen cesta na Zem bude trvat více jak měsíc. Pak najít vhodné místo pro stanici a nakonec jí i postavit. A to ještě není jisté, jestli tam vůbec přistanu. Co když budu muset letět zpátky?

Každopádně si беру jednu mezihvězdnou vysílačku. Takže budu mít neustálé spojení se základnou. Navíc je velmi nepravděpodobné, že mé vysílání zachytí někdo třetí. Tedy, Země určitě ne. Kdo ví co, se tam děje? A pro jistotu jsem se vybavil trochou zlata a stříbra.

To, kdybych na Zemi potřeboval získat nějaké ty peníze. Sice jsem ani jeden kov neměl opatřen puncem, ale vzhledem k tomu, že jsem měl oba kovy ve formě prstýnků a řetízků. Domníval jsem se, že i tak je udám za dobrou cenu.

Nicméně jsem doufal, že je nebudu potřebovat. Před odletem Aurory Borealis mi Eliška slíbila, že domek po mých rodičích nikdy neprodá a až se na stará kolena vrátím. Bude tam na mě čekat můj pokoj. Takže jsem měl jasno, kam poletím.

Navíc si mí rodiče vybrali místo k životu na vršku jednoho kopce s nádherným výhledem na řeku Jizeru. Tudíž tam nehrozí rozvodnění řeky a navíc, sklep je suchý a tak se domnívám, že s patřičnými úpravami tam postavím svou malou stanici igutli. A hvězdolet schovám ve stodole. Tedy pokud ještě stojí a pokud to bude nutné.

Konečně jsem u cíle. Každý den jsem několikrát použil palubní dalekohled a pozoroval Zemi, ale ony záblesky jsem nezahlédl ani jednou. Což mě postupem času jen utvrzovalo v oné domněnce o masivní sluneční erupci a následných explozích satelitů.

A tak jsem očekával spoustu malých úlomků, obíhající kolem planety. Jaké pak bylo mé překvapení, když jsem na místo toho objevil spoustu družic na stabilních drahách. Nic zde nenasvědčovalo oné domnělé katastrofě. Tak co sakra způsobovalo ony podivné záblesky? Snad to zjistím na Zemi.

Docela mě zajímalo, jak se lidé budou tvářit, až přistanu. Zpráva o zkáze naší výpravy dorazila před nějakými pěti lety. A teď se vrací jeden z přeživších. To bude pěkné překvapení. A až se dozvedí o existenci přátelského společenství. To teprve bude to správné pozdvižení. Ale teď se pokusím navázat spojení.

„Tady je Tomáš Janek. Pilot jednoho z výsadkových člunů Aurory Borealis. Kterou před sedmnácti lety poškodil asteroid. Při čemž zahynula téměř celá posádka. Přežili jsme jen tři. Nyní se vracím na Zem. Na palubě malého triganského hvězdoletu. Odhadovaný čas přistání je za tři hodiny. Žádám o upřesnění místa přistání.“

Pro jistotu jsem zprávu odeslal několikrát. Na odpověď jsem však čekal marně. Přiznávám, že mě to dost zarmoutilo, ale pak mi došlo, že je ještě moc brzo. Zprávu zachytí. O tom nepochybuji. Ale na odpověď si musím počkat. Nejprve na Zemi musí pochopit o co jde. Pak to předat svým nadřízeným, kteří teprve rozhodnou, jak odpovědět. Jenže uplynula celá hodina. Pak druhá. A stále nic. „Co se to děje? Že by zprávu nezachytily? Tomu nevěřím.“

Mé úvahy přerušil silný světelný záblesk. Naštěstí jsem si již oblékl skafandr a tak mě jeho hledí včas ochránilo zrak tím, že se ztmavilo jako v případě použití fotometu.

Co to sakra bylo? Proletělo mi hlavou ve zlomku vteřiny. Vypadalo to jako výstřel z fotometu. Jenže set sakra silného fotometu. Naštěstí mě to minulo. A to o pořádný kus.

A další. Kruciš. Oni po mě snad střílejí z fotometu. Tentokrát to bylo o dost blíž. A další. Tak tohle už bylo o chlup. Pro jistotu změním kurz. Původně jsem mířil domů. Na rodnou Evropu. Nyní směřuji nad severní pól. Jestli si tam někdo myslí, že jsem nějaký zpropadený kus šutru. Tak teď by mohl být spokojený a přestat po mě střílet.

Zabralo to. Už nestřílí. Takže držet kurz nad pól a ve správný okamžik změním směr a jako by dopadnu někam do Arktidy. Ve skutečnosti řízeně sestoupím k povrchu a v nízké výšce, mimo záběr radarů, poletím domů. Do Čech.

V Evropě je naštěstí noc. Takže mě snad nikdo neuvidí. Po tomto přivítání si budu muset dávat obzvlášť velký pozor. Z Arktidy poletím nízko nad mořem až k Německu. Odkud se vydám podél Labe až do Čech. A potom... Co potom? Zkusím nejprve Elišku. Ta mi dozajista pomůže. A vysvětlí, co se to tady sakra děje.

Po zbytek letu vesmírem jsem se snažil tvářit jako kámen. A vzhledem k tomu, že po mě už nestříleli. Usuzuji, že jsem vypadal přesvědčivě. Ruda by ze mě měl radost. Takový krásný balvan jako jsem byl nyní já. Nikdy, během své kariéry geologa dozajista neviděl.

Pro větší věrohodnost jsem vypnul anti prostorové motory a nechal tak většinu na gravitační síle Země. Motory jsem hodlal zapnout až v atmosféře. Podle rychlých propočtů, bych měl dopadnout někde poblíž pólu.

Před samotným dopadem jsem spustil anti gravitační motory. Díky čemuž jsem neskončil jako asteroid, za který jsem se vydával. Jestli mě někdo sledoval až sem. A přijede se podívat na kráter. Tak ho čeká velice zajímavé překvapení.

Každopádně. Já jsem na Zemi a momentálně v bezpečí. Konečně doma. Tedy, skoro doma. Ještě pár tisíc kilometrů. Ale co je to? Proti desítkám světelných let. Jenž mě od domova dělily ještě před několika měsíci.

No nic. Teď hybaj na jih. Hezky podle mého spěšně vymyšleného plánu. K moři jsem se dostal poměrně brzy. Teď se dostat k Německu a tam najít, kde do moře ústí Labe. Ale to už bude hračka. Zemi přeci znám a také mám mapy z databáze na Auroře. Sice nemám napojení na satelitní navigaci, ale mám navigační počítač z jednoho výsadkového člunu.

Ústí jsem našel snadno. Jen na města jsem při tom zbrklém plánování jaksi pozapomněl. Přes ně jsem pochopitelně letět nemohl. Po tom kosmickém uvítání jsem se rozhodl prozatím utajit svůj návrat. Přeci jen.

Můj hvězdolet je sice malý, ale ne zas tak moc malý. Byť potichu letícího objektu, jenže o velikosti běžného kamiónu, by si určitě někdo všiml. A tak jsem každé město obletěl velkým obloukem. Je noc a lidé na venkově budou spíše spát.

Už se blížilo ráno, když jsem konečně doletěl do cíle své cesty. Rozhodl jsem se prozatím přistát v lese. Když jsme s Eliškou byli malí, často jsme si hráli v nedalekém lese. Běhali jsme mezi stromy a na pasece nám táta postavil malý domeček u kterého jsme si opékali buřty.

Chaloupka tam nebyla už když jsem odlétal, ale ta paseka tam snad ještě bude. Doufal jsem. A také, že byla. Jenom to už nebyla žádná paseka, ale regulérní křoví. Ale to se mi vlastně hodí. V křoví se hvězdolet spíš schová, před okem náhodného houbaře.

A tak jsem konečně přistál. Jenže byla ještě noc. Sice se její konec kvapem blížil, ale přesto. Nebudu se k sestřence dobývat v noci. Musím ještě několik hodin počkat. Rozhodl jsem se, že si půjdu na pár hodin zdřímnout. Ostatně jsem byl vzhůru téměř celý den. Naposledy jsem zkontroloval přístroje a pak jsem se odebral na kutě.

Asi nikterak nemusím zdůrazňovat, že jsem si zapomněl nastavit budíka. Jelikož jsem zaspal. Když jsem se probudil, palubní hodiny se blížily ke třetí hodině odpolední. Nu což. Alespoň nebudu otravovat hned po ránu. Beztak by všichni z domu museli jít do práce. Kdo ví, jestli bych vůbec někoho zastihl? Takhle to bude lepší.

V klidu jsem se najedl a pečlivě upravil svůj zevnějšek. Přeci jen. Jdu na návštěvu ke své sestřenici po nějakých třiceti čtyřech letech. A rozhodně chci, aby mě poznala. Teď ještě aby mě opravdu poznala a já poznal ji. Pro jistotu jsem měl s sebou tablet s fůrou fotek. Včetně těch pořízených na Zemi.

35. Eliška

„Tomáši?“ Oslovila mě postarší žena na invalidním vozíku.

„Dobrý den.“ Pozdravil jsem zdvořile tu ženu. A v tom mi to došlo. Vždyť je to Eliška.

„Eliško?“ řekl jsem nejistě.

„To není možné? Vždyť Aurora byla zničena u Luytnovy hvězdy. Říkali, že to nikdo nepřežil. Přišlo mi i oznámení o tvém úmrtí.“

A sakra. Co se to tu děje. Pomyslel jsem si.

„Můžu jít dál?“

„Jsi-li člověk, tak pojď. Jsi-li duch. Vrat' se do hrobu.“

„Tak si na mě sáhni, Eliško. Duchové přeci nejsou hmotní.“ Vyzval jsem ji s úsměvem.

Skutečně si na mě sáhla. Byť opatrně, jen jedním prstem. Potom do mne dloubla pěstí a nakonec mě tou pěstí udeřila do ruky. „Mizero. Jak to, že jsi tady živý, když máš být tam někde a mrtvý.“ Pronesla trochu pohněvaně. Ale bylo na ní vidět, že je ráda, že mě vidí.

„Pojď už konečně dovnitř. Ať nám nevyneseš spaní.“ Pozvala mě dovnitř, když mě uznala za dostatečně živého. „Dáš si něco k pití či jídlu?“

„Prve jsem jedl. Ale čajem bych nepohrdl. Neměl jsem ho ani nepamatuju.“

„Tak tu chvílku počkej. A udělej si zatím pohodlí.“ Načež odjela do kuchyně.

„Tak povídej. Co se to s vámi stalo a kde se tu bereš?“

„Co se přihodilo Auroře jistě víš. Zpráva, kterou jsme vyslali po nehodě k Zemi dorazila už před nějakými pěti lety.“

„Nehodě?“ Zeptala se překvapeně Eliška. „Jistěže. Vždyť to v ní Marie vysvětlila dost podrobně. K tomu ta spousta záznamů, co jsme do ní s Rudou přidali.“

„Moment. Ty mi tady tvrdíš, že tu zprávu jste posílali ty, Marie a Rudolf. Jediní Češi na palubě Aurory Borealis?“

„Jistě? Kdo taky jiný?“ Odpověděl jsem jí. Jak byla před okamžikem překvapená ona, tak teď jsem byl překvapený já. A ne málo. O zprávě ví, ale už neví, co v ní bylo a kdo ji posílal? Tady něco divně zavání.

„Tady mi něco nehraje.“ řekla Eliška po několika vteřinách ticha. „Dej mi minutku. Všechny zprávy doručené z Aurory jsou na internetu. Hned

najdu tu poslední. I když bych ti ji mohla převyprávět slovo od slova. Zpaměti.“

„Tady to je. Překlad do češtiny sice není moc kvalitní, ale přesto je dostačující.“

„Překlad do češtiny?“ Zeptal jsem se s nehraným překvapením. „Vždyť Marie mluvila ve zprávě česky?“

„O tom nic nevím. V poslední zprávě mluví nějaký Georg. Američan. Tuším, že to byl vrchní technik na Auroře.“

Tak teď mi poklesla čelist až na zem.

„Tady je vrchní technik Aurory Borealis George Hering. Byli jsme napadeni nějakými mimozemšťany. Nevím proč na nás zaútočili. Ani odkud se vzali. Prostě se tu objevili a bez jakéhokoliv důvodu a varování na nás zaútočili. Já jsem jediný, kdo to běsnění přežil. Ale dlouho tomu tak nebude. Zbývá jediný funkční reaktor a ten je už přehřátý. Nejspíš brzy vyletí do povětří. Dávejte si na ty bestie dobrý poz...“

Jestli mi prve poklesla čelist až na zem? Tak teď mi spadla až do sklepa.

„Co na to říkáš?“ Zeptala se po chvíli Eliška.

„Co to je za hovadinu? Jaký útok? Jaký mimozemšťani? Jaký vrchní technik George Hering?“

„Chceš říct, že je ta zpráva falešná?“

„Jo. Od začátku, až do konce.“

„Vrchním technikem na Auroře sice býval Američan George Hering, ale několik hodin před zkázou výpravy ho velitelka nahradila Miguelem. A George nechala zamknout v jeho kajutě. George totiž neustále tvrdil, jak je vše v perfektním stavu. A když jsme měli přistát na planetě. Ukázalo se, že na místo dvanácti člunu funguje jen pět. S toho jeden ani neodstartoval a druhý se musel vrátit do hangáru o několik minut později.“

„Samotnou Auroru nenapadli žádní mimozemšťané, ale zasáhl ji jeden asteroid. Na planetě jsme objevili živé rostliny, ale také spoustu čerstvých impaktních kráterů. Proto jsme požádali radaristy, aby provedli důkladný průzkum okolí.“

„Načež prohlásili, že ho už mají hotový a široko daleko není jediný balvan. Pak radary vypnuli a šli slavit objevení oněch rostlin. Krátce na to se k planetě přiblížil roj asteroidů a jeden se oťel o bok. Aurora to sice přežila, ale o posádce se to říct nedá.“

„Tou dobou jsme na povrchu planety byli se třemi čluny. Dva čluny se vydaly zpět na Auroru. Jenže se na ni nedostali. Nám vysadil antigrav a než

se mi ho podařilo opravit, byla už noc a tak jsme se do kosmu vydali kryti planetou. Když jsme se dostali na poškozenou Auroru, už byli všichni mrtví. A jen tak mimochodem, bývalého šéf technika George jsme našli zamčeného v jeho kajutě.“

„To je strašné. Ale jak je možné, že tady o tom nikdo neví.“

„Těžko říct. Každopádně vše, co jsem ti řekl, bylo obsaženo i v naší zprávě.“

„Nechápu, jak je možné, že se ty dvě zprávy tak liší.“

„To ani já, Eliško.“

„Co ještě bylo v té zprávě?“ Zeptala se mě Eliška. Chtěl jsem vyprávět dál, ale zabránil mi v tom příjezd auta.

„To je Ivan.“

Málem jsem zapomněl. Eliška se vdala za jakého si Ivana a měli spolu dvě děti.

Po krátkém seznámení a dlouhém opakování rozporných zpráv a mnoha Ivanových dotazech na různé podrobnosti jsme se konečně dopracovali k Eliščině otázce. Jenže má odpověď už byla celkem stručná a krátká. Ostatní části našeho vysílání se spíše týkaly technického stavu Aurory. A pro laika nebyly moc zajímavé.

„A co se s vámi dělo dál? Po odeslání té zprávy.“ Vyptávala se dál Eliška.

„Dělo se toho spousta, ale teď bys pro změnu mohla chvíli mluvit ty.“

„Já? A o čem? Tady se toho moc nedělo.“

„Myslíš? A co ten vozík? Na kterém sedíš.“

„Na tom není nic zvláštního. Před lety se světem prohnala jedna taková nepříjemná pandemie. Nakazilo se dost lidí. Někteří i zemřeli. No a já to tehdy také chytla. Samotný průběh nemoci nebyl nikterak vážný, ale ty následky. Když se mé tělo zbavilo viru. Bylo dost zesláblé a rozhašené. Trvalo celý rok, než jsem se z toho dostala.“

„Jenže od té doby jsem slabá na nohy. Bez berlí se vůbec nedokážu postavit a s nimi jen na pár minut. Podle doktorů to způsobila nějaká ta deformace, co mi zůstala po té nehodě v dětství. A tak jsem skončila s invalidním vozíkem a invalidním důchodem.“

„No dobrá. K tomu se ještě vrátíme později. Teď by mě ještě zajímalo, co víte o těch velkých fotometech na oběžné dráze? V době našeho odletu se vědci zapřísahali, že fotometry nikdy nedají nikomu jinému než kosmonautům mířícím do hlubin vesmíru.“

„To je pravda.“ Ujal se odpovědi Ivan. „A také to dodrželi. Je tomu asi dvacet let, co Američani postavili vlastní. Samozřejmě tvrdí, že je vyvinuli jejich vědci, ale rok před tím někdo přepadl fabriku, která je pro vás kdysi vyrobila. Plánky fotometů sice neukradli, ale trezor, ve kterém byli uzamčeny, byl vylomen a nákresy rozházeny okolo.“

„Od té doby se nahlas šeptá, že si je tam amíci přišli ofotit. Oni totiž dost hlasitě požadovali, aby byli předány do jejich schopných a důvěryhodných rukou. Samozřejmě se dušovali, že je budou střežit jako oko v hlavě a dodržovat všechny dohody. Jenže jakmile je získali, hned s nimi vyzbrojili svou armádu.“

„A co ten vesmír?“ Připomněl jsem svou původní otázku. „Eliška ti pustila tu zprávu. Oni ji totiž použily jako záminku k vypuštění několika družic. Přesný počet prohlásili za tajný. Nezná ho ani rada bezpečnosti OSN.“

„Ale abych řekl pravdu. I když se jejich záměr ukázal jako lživý. Přesto, jak se včera ukázalo, nebyl neúčinný.“

„Jak to myslíš?“ Zeptal jsem se. I když jsem tušil, co mi odpoví. A nelíbilo se mi to.

„Před několika dny astronomové zaměřili menší asteroid mířící na Evropu. Sice byl malý a dozajista by shořel v atmosféře. Ale amíci se ho pokusili sestřelit. Nepovedlo se jim to, ale dokázali ho odklonit na severní pol. Což je dobré znamení pro budoucnost. Co kdyby se k Zemi přiblížilo něco většího.“

„To nebyl žádný asteroid. To jsem byl já v malém výzkumném hvězdoletu.“

Oba zcela ztuhli sotva jsem ta slova dořekl.

„Naštěstí mají problém s přesným zaměřením cíle.“

„Po jistou dobu se říkalo, že ty jejich satelity jsou dost odfláknuté. A vzhledem k tomu, že ta hrozba z vesmíru je bohapustá lež. Tak tomu i věřím.“ Prohlásil Ivan.

„Mám takový pocit, že to vbrzku napraví. Jenže to už bude pozdě.“

„Co tím myslíš?“ Zajímalo Elišku.

„Jak bych to nejlépe vysvětlil. Zkrátka. Asi tak tři hodiny před přistáním jsem k Zemi odvysílal zprávu. Ve které jsem říkal, kdo sem a odkud letím. A pro jistotu jsem ji několikrát zopakoval.“

„Ty myslíš, že po tobě stříleli úmyslně?“ Odtušil Ivan.

„Odpověď jsem nedostal. A vzhledem k těm rozporům.“

„Pokusili se ti zabránit v přistání.“

„Vypadá to tak, Ivane.“

„Ale proč by to měli dělat?“ Nemohla to stále pochopit Eliška. „Jsi tady. Živý a zdravý. A to je hlavní.“ Ukončila naše dohady Eliška.

„Teď nám, ale už řekni, co s tebou bylo dál? A jak jsi se dokázal vrátit domů? A kde máš ostatní? Co jsi celou tu dobu dělal?“ Spustila Eliška kanonádu otázek.

„Zdá se, že tomu neuteču.“

„To se ti nezdá.“ Odvětila nedočkavě Eliška. „A už vyprávěj.“ Dodala ještě.

„Po odeslání zprávy jsme se rozhodli, že zkusíme štěstí u druhé planety v soustavě. Planeta Mračoun, jak ji někdo nazval, totiž nebyla vhodná k životu. Opravit Auroru nebylo nikterak obtížné. Poškozený trup jsme pochopitelně neopravili, ale nutné rozvody ano. A tak jsme mohli letět.“

„Druhá planeta se až neskutečně podobá Zemi. Dokonce jsme tam našli vyšší formu života. Vlastně, ona našla nás. Nebo spíš našeho robota. Myslela si totiž, že je k jídlu. Pro přistání jsme si vybrali oblast, ze které jsme zachytávali slabé energetické stopy.“

„Několik dní po přistání jsme našly její zdroj a s ním i Alaný. Kolegyni trošečníci. Jejich hvězdolet tam dorazil jen o půl tamního roku dříve než my.“

Z údivu, jaký se těm dvěma objevil ve tvářích. By se dal napsat, přinejmenším dvoudílný román.

„Vy jste se potkali se skutečnými ufony?“ Zeptal se po chvíli překvapeného ticha Ivan.

„Jo.“ Potvrdil jsem mu stručným slovem.

„Jak vypadají? Jsou nám alespoň trochu podobní? A jak jste se s ní domluvili?“ Vychrlila na mě Eliška další záplavu otázek.

„Domluvili jsme se celkem snadno. Jejich jazyk, říkají mu trig, je do značné míry podobný tomu našemu. K tomu tam Alaný měla řadu elektronických knih. A s tím si náš počítač hravě poradil.“

„A jak vypadají? Posuď sama.“ Načež jsem na tabletu zobrazil naši rodinnou fotku. Pořízenou den před odletem na Zem. „Vždyť to jsou normální lidi.“ Konstatoval Eliška. „To bude ta Marie a vaše děti.“ Usoudil Ivan.

„Drazí příbuzní.“ Za deklamoval jsem. „Dovolte abych vám představil svou rodinu. Toto je má manželka Alaný.“

„Tahle kočka, že je ufonka?“ Vylétlo z Ivana.

„Jo, je.“ Zopakoval jsem svou dřívější odpověď. „A ta drobotina jsou naše děti. Trojčata. Dívinka se jmenuje po tobě, Eliško. A kluci jsou Ujky a Tujky.“

„A který je který?“ Zeptal se Ivan s úsměvem. „Vím já. Hod' si korunou.“ Navrhl jsem mu. „Chceš nám tím říct, že nedokážeš poznat který z tvých synů je který?“ Zeptala se mě Eliška káravým tónem.

„A ty to snad dokážeš?“

Chvíli se dívala na fotku a pak přiznala, že to nedokáže.

„No tak vidíš. Jediný, kdo ty dva rozezná jsou oni a samozřejmě, že toho jak se patří využívají. Jedině Eliška je vždycky pozná.“

„Ale jak je to možné? Vždyť mezi námi a jimi musí být obrovská genetická propast?“ Nešlo do hlavy Ivanovi.

„Možná tě to překvapí, ale není. Naše dva druhy jsou naprosto identické. Je zde jen několik drobných rozdílů. Ale ty jsou povětšinou uměle vytvořené a vcelku zanedbatelné.“

„To nechápu.“ Přiznal Ivan. „Vždyť vědci o takové shodě odmítali, byť jen uvažovat.“

„Trigané na to mají nějakou teorii o podobných podmínkách na podobných světech. Ale před námi poznali šestnáct inteligentních forem života. A každá byla jedinečná. Jistě, nějaké základní podobnosti zde jsou. Ale to jsou spíše, dvě ruce, dvě nohy a základní silueta těla.“

„Takže ty jsi poznal sedmnáct inteligentních civilizací. Samozřejmě se započtením Země.“ Usoudil Ivan.

„Osmnáct. Musíš do toho započíst i Trigany. Vlastně sedmnáct.“

„Tak se rozhodni.“ Usmál se Ivan. „Sedmnáct. Na světě Mojgo se obyvatelé vyhladili jadernou válkou. Krátce poté, co je Trigané objevili.“

„To je strašné.“ Povzdechla si Eliška.

„To mi připomíná, že jich vlastně není sedmnáct ani osmnáct, ale devatenáct.“

„Tak teď v tom mám trochu guláš, Tomáši.“

„Ani se ti nedivím Eliško.“ Dal jsem jí za pravdu.

„Po odečtení civilizace Mojgo, byla Země sedmnáctou civilizací. Samozřejmě se započtením té triganské.“

„Jenže před několika lety objevil jeden průzkumný hvězdolet planetu Ugur. Na ní před nedávnem také proběhla jaderná válka. Naštěstí to někteří

přežili. A tak jsme je mohli evakuovat. Navíc se ukázalo, že v oceánech Uguru žije druhá inteligentní forma života.“

„To je strašné.“ Okomentovala Eliška dění na Uguru. „A co se vlastně stalo s vaší Aurorou?“ Napadlo Ivana.

„To je dlouhý příběh. Po nějaké době na planetu Izilá, tak jí Trigané pojmenovali, přiletěl druhý triganský hvězdolet. Jenže igutli, kterou vezl byla cestou poškozena. A samotný hvězdolet také nebyl v ideální formě.“

„Nakonec jsme se rozhodli, že nastoupíme do Aurory a společnými silami se pokusíme o přelet ke hvězdě DX Cancri. Odkud Trigané přiletěli. Jenže asi v půli cesty jsme vlétli do červí díry. Po hodině jsme se objevili poblíž planety Nutyt. Naštěstí také obydlené Trigany. Jen to bylo o nějakých dvacet světelných let jinde. A to je asi vše. S Aurorou jsme zakotvili na oběžné dráze, kde je dodnes.“

„Takže Aurora Borealis nebila zničená?“

„Ne, Ivane.“

„A je stále schopná letu?“ Zajímalo pro změnu Elišku.

„Není.“

„Škoda. Co se jí stalo?“

„Abych byl upřímný. Tak trochu jsme jí vyrabovali.“

„Vyrabovali? Proboha proč?“ Nechápal Ivan.

„To je vcelku prosté. Trigané a ostatně celé společenství miluje hudbu. A ta naše je pro ně a to doslova, neodolatelná. Jako příklad uvedu skutečnost, že triganské hvězdolety vždy nesli označení EJ nebo EK a pořadové číslo. Ten, který vyslali směrem k Zemi však pojmenovali podle oblíbené skladby.“

„Jaké skladby?“ Zeptala se Eliška, když jsem se na okamžik odmlčel.

„Vltava.“

„Tak to je pecka.“ řekl uznale Ivan. „Ale jak hudba souvisí s rabováním Aurory?“ Dodal vzápětí.

„Jednoduše. Trigané jsou velice stará civilizace. Jejich morální vyspělost nás zdaleka převyšuje. Biologie, neboli medicína taktéž. Ale technicky jsme na tom pro změnu lépe my. Zkrátka jsme z Aurory odnesli všechno, co dokázalo přehrávat hudbu.“

Takto jsme si povídali dlouho do noci. Také přišel na přetřes můj vzhled. Elišce se nezdálo, že jsem takřka nezestárl. Ivan to přisuzoval relativitě a zpomalení času během letu. Ale to jsem mu snadno vyvrátil. Také jsem jim

přislíbil, že až navážeme spojení s Trigem. Pošlu na ně svou ženu, aby je také trochu poladila a hlavně dala Elišce do pořádku nohy.

36. Spojení a plány

Ještě též noci jsem, se souhlasem Elišky a Ivana, přemístil hvězdolet do jejich stodoly. Naštěstí pro mě jí dávný stavitel postavil dostatečně velkou. Sice jsme z ní museli vytahat těch pár věcí, co tam Ivan měl a jejich auto muselo taktéž zůstat na dvorku. Ale můj malý kosmický koráb se tam vešel. Byť vrata zůstávala po zavření poněkud vyboulená, ale petlice to bezpečně udržela.

Ráno jsem se pustil do práce. Včera večer jsme s Ivanem zašli do sklepa a přeměřili ho. Přičemž se ukázalo, že malá stanice igutli by se dovnitř vešla. Jenže kolem ní by už moc místa nezbylo. A to nemluvím o komplikacích při samotné montáži.

Tudíž jsem bez dlouhého váhání rozhodl, že ve sklepě vyhloubím chodbu a na jejím konci komoru kde postavíme samotnou stanici. Můj plán se však nezamlouval Ivanovi. Prý, že to bude práce na několik let. Když jsem mu vysvětlil, že ke hloubení použiji rezonanční tavičku. Přičemž jsem mu musel vysvětlit, co to je? Ta rezonanční tavička.

Poté mi dal svůj souhlas a dokonce přislíbil, že si v práci vezme dovolenou, aby mi mohl pomáhat. K tomu zavolá syna Františka, aby přijel na víkend domů.

„Kluk studuje medicínu a za pár týdnů bude skládat závěrečnou zkoušku. Tudíž se teď šprtá o sto šest. Takže se alespoň trochu odreaguje.

Z vesmíru jsem si mimo tavičky přivezl i jednu antigravitační plošinu. Na které jsem hodlal přesouvat jednotlivé části stanice. Teď však poslouží i k přemístování vytěženého kamene. K oné tavičce jsem měl i několik forem. Po krátkém uvážení jsem si vybral jednu z těch menších. Přeci jen, zadní část sklepa je tvořena žulovou skálou. A ta je poměrně těžká.

Ve sklepě byla spousta volného prostoru a tak jsem ty žulové kostky hezky skládal na hromadu. A musím říct, že než se Ivan vrátil z práce. Měl jsem jich pěknou hromadu. Ono se to nezdá, ale taková hromada kamene, byť dobře srovnaná, vypadá že je velká. Ale vzniklý tunel je při tom poměrně malý.

„U všech ďasů! Co to je?“ Zvolal Ivan. Když uviděl všechn ten vytěžený kámen.

„Co? Kde?“ Dělal jsem úmyslně hloupého.

„Tohle.“ Načež prstem ukázal na hromadu kamene.

„Jo tohle? Ale to je jen menší hromádka kamení. Dost mě překvapuje, že sis jí vůbec všimnul,“ řekl jsem s úšklebkem.

„Já ti dám menší!“ Pohrozil mi Ivan dobrácky.

„To nemusíš. Klidně si ji nech. Já si udělám novou.“ Odvětil jsem s úsměvem.

„Co budeme dělat s takovým množstvím kamene?“ Zeptal se mě po chvíli.

„Napadlo mě, že bychom ho mohli použít jako dlažební kostky. Má na to vhodný rozměr. Navíc, díky rezonančnímu přetavení nemá žádné praskliny a je i tvrdší.“ „A co s ním chceš dláždit? Dálnici?“

„Nevím jak teď, ale v dobách mého mládí by dálnice z dlažebních kostek byla lepší, než ta asfaltová.“

„Dnes to platí dvojnásob.“ Usmál se Ivan. „Ale teď vážně. Co s nimi?“ „Ale já to vážně myslel. Pokud budeš chtít. Můžeme s nimi vydláždit dvůr. Nebo je zkus prodat.“ Navrhl jsem mu.

„Dole ve vsi chystají rekonstrukci návsi. A hodlají tam použít spoustu asfaltu. Což se pro změnu nelíbí lidem. Jenže obec má málo peněz a asfalt je o dost levnější.“

„No vidíš. Tak jim ty kostky zkus nabídnout za nějakou rozumnou cenu. Nebo, pro mě za mě. Klidně zadarmo. A třeba hned.“ Ještě jsem dodal.

Následujícího dne jsme naložili několik kostek do Ivanova auta. Načež se s nimi vydal na radnici. Nakonec se rozhodl, že je nabídne za symbolickou cenu. Ovšem s podmínkou, že si obec zajistí vlastní dopravu a přijede si pro kámen příští týden.

Nutno poznamenat, že starosta byl z Ivanovi nabídky doslova nadšený a okamžitě ji přijal. Byť zatím nezávazně. Takovouto věc musela schválit celá rada. Ta se však měla sejít až za týden. Nicméně starosta Ivanovi přislíbil, že to se členy rady probere večer v hospodě. A ráno se u něho staví s rozhodnutím.

Po zbytek dne jsme vyváželi natěžené kostky ven na dvůr. Tak aby je starosta mohl vidět. Skládali jsme je na stejné hromádky. Takže se dalo snadno spočítat kolik toho kamene je a na kolik plochy vystačí. Což se ukázalo jako dobrý nápad. Neboť starosta druhého dne skutečně přijel a přivezl si i vedoucího nastávající rekonstrukce.

Pátečního odpoledne nás od práce vyrušila Eliška. Volal jí študák František, že je na cestě a za čtvrt hodiny bude dole ve vsi. A jestli by pro

něho nemohl Ivan dojet s autem. Což samozřejmě mohl. A tak jsme to pro ten den zabalili. Ostatně nás čekalo zdlouhavé vysvětlování.

Ivan se zanedlouho vrátil i s Františkem. A nebyli sami. S Františkem přijela i jeho sestra Jana. Chtěl rodiče překvapit a tak matce nic neřekl. Klacek jeden. A překvapení to opravdu bylo. I když ne takové, v jaké doufal Franta. Zprvu zde na ně čekala návštěva ze záhrobí. Čili já.

Druhým a méně veselým překvapením bylo Janino oznámení o zrušení chystané svatby. Neboť přistihla svého nastávajícího s jinou. Načež ho vyzvala, aby laskavě vypadl z jejího bytu a sama ihned odjela za rodiči.

Napůl žertem jsem jí řekl. „Nic si z toho nedělej. Za pár dní ti představím dva své přátele. Jmenují se Kánli a Igól. Uvidíš, že se ti budou líbit. Jsou to správní hoši.“

„A nejsou moc mladí?“ Zeptala se s úsměvem. Evidentně pochopila, že se ji snažím rozveselit. „Mám ráda, když je chlap o trochu starší. Kar... ten zmetek byl starší o pět let.“ Dodala zprvu vesele, ale ke konci opět zasmušile.

„A víš, že ani nevím kolik jim je. Nikdy jsem se jich na to nezeptal.“ „Tak alespoň přibližně. Odhadem.“ Navrhl František. „Odhadovat věk u Triganů je téměř nemožné.“ „Tak to alespoň zkus.“ Vyzvala mě Jana. „Dobrá, ale bude to, bez jakýchkoliv záruk.“ Na okamžik jsem se musel zamyslet. Alaný bylo téměř sto, když jsme se potkali na Yzilá. Těm dvěma by mohlo být podobně.

„Mohlo by jim být tak něco mezi jedním a dvěma sty lety.“

„Cože?“ Vyprskla smíchy Jana. „říkala jsem o něco starší. A ty mi nabídněš dvě mumie.“ Dodala notně pobaveným tónem.

„Ale já si nedělám legraci. Ve společenství je dvě stě let rané mládí.“

„Cože?“ Bylo jediné na co se František zmohl. Než, obrazně řečeno, narazila jeho brada na desku stolu.

„Tak se podívej na mě. Jsem starší než tvá matka. A zdá se ti, že tak opravdu vypadám?“

„To jistě ne. Ale ty jsi cestoval rychlostí světla. Tak jsi stárl pomaleji.“

„To bylo před osmnácti lety. A když jsme odlétali ze Země tak mi bylo dvacet pět let. Takže i když nezapočtu sedmnáctileté období mezi Zemí a Yzilá. Jako, že bych měl. Mělo by mi být čtyřicet tři. Potažmo šedesát. Ta relativita toho moc neubrala. Tak co, vypadám na toho starého dědka?“

Pak jsem jim musel vysvětlit vše o triganském prodlužování života a triganské biologii. Včetně našich plánů o přivedení a sponzorování

pozemských studentů na triganské biologické univerzitě. Načež jsem ještě musel vysvětlit, jak je možné, že ta studia hodlám financovat.

Během sobotního dopoledne jsme dokončili práci na komoře pro malou stanici igutli. Pro standardní stanici jsem hodlal komoru rozšířit a protáhnout. Po jejím dokončení by se tato malá stanice měla demontovat a přesunout zpět na Mars a odtud dále do společenství.

Ale nejprve jí musíme postavit zde a uvést do provozu. Naštěstí jsme na to byli čtyři. Tudíž nám šla práce od ruky. A tak nebylo divu, že stanice byla večer hotová. Už jí jen spustit a připojit do sítě. I když slovo síť je poněkud nadsazené. Vždyť v té síti budou jen dvě stanice, navíc obě v jedné sluneční soustavě.

Ozvalo se trochu silnější puf.

„Co to bylo?“ Zeptala se polekaně Jana.

„Snad se nic nerozbilo?“ Dodal František. „To byl, drazí příbuzní, gunyt.“ Načež jsem otevřel vzduchotěsné dveře do přepravní komory. A skutečně. Za nimi již nebyla prázdná komora. Byly tam další dveře. A za nimi lístek se vzkazem.

„Gratulujeme k úspěšnému spojení. Pokud dorazil gunyt v pořádku? Pošlete prosím odpověď.“ Přečetl jsem nahlas. „Co jim odpovíme?“ Zajímalo Elišku, kterou jsme sem dovezli na plošně, aby se tohoto okamžiku mohla také zúčastnit.

„To je prosté.“ řekl jsem nahlas a začal psát. „Gunyt se vzkazem dorazil v pořádku.“ To byla ostatně běžná odpověď. „Můžete přijít.“ Pokračoval jsem dál. „Všichni se tu na vás těší.“ Tyto dvě věty už běžné nebyly. Bylo to heslo, říkající, že je vše v pořádku. Kdybych je nepřipsal, znamenalo by to, že se zde děje něco nekalého a mají okamžitě přerušit spojení se stanicí.

Krátce po odeslání zprávy přistál v naší stanici další gunyt. Ale tentokrát z něho vystoupili dva lidé. Rudolf a Marie.

„Vítejte doma.“ Přivítal jsem své dva přátele.

„Díky.“ Odpověděla Marie. „Máme ti vyřídit srdečné pozdravy od tvých sousedů, přátel a všech ostatních obyvatel slovutného města Kocourkova.“ Neodpustil si Ruda.

Po stručném seznámení a objasnění Rudolfových slov. Jsme se přesunuli nahoru do obývacího pokoje. Kde jsem nově příchozím musel podrobně vysvětlit, co se zde událo. Hlavně jim nešel do hlavy rozpor, mezi zprávou námi odeslanou a tou zveřejněnou amíky. Leccos již věděli z mého vysílání, ale tohle na ně bylo stále moc. Ostatně i na nás ostatní.

„Marie, Rudo. Teď bych vás rád požádal o malou ukázkou toho, co ve společenství znamená geno biolog. Koukněte se prosím tady na ty dva staříky a dejte mi je do kupy.“ „Nemohlo by to počkat do zítřka?“

„Mohlo, Rudo. Ale tady mladej za pár týdnů skládá závěrečnou zkoušku.“

„A?“ Pobídla mě Marie, když jsem se odmlčel.

„Co a? Kluk studuje na řezníka.“

„Chirurga.“ Opravila mě Jana.

„To je to samé. Odbyl jsem ji mávnutím ruky. A co vlastně děláš ty?“ Zeptal jsem se. Jelikož mi právě došlo, že jsme o tom dosud nemluvili.

„Jsem veterinářka.“ Prozradila mi hrdě.

„Takže také řeznice.“

„No dovol?“ Obořila se na mě.

„Nedovolím. A teď se pozorně dívej, jak pracují skuteční lékaři.“ Načež oba zmiňovaní vytáhli z kapsiček své čalí. Následně pacientům odebrali kapku krve. A to zcela bezbolestně. A po několika vteřinách položili čalí na své hlavy. Dál následovala, nezasvěcenému nic neříkající rutina.

„Já mám hotovo.“ Prohlásil po chvíli Ruda.

„Dej mi ještě chvíli.“ Požádala Marie. „Hotovo.“ Přiznala po chvíli.

„Tak začni, třeba ty Rudo. Byl jsi hotový jako první. Tak toho nejspíš nebude tolik.“ Rozhodl jsem.

„Máš pravdu, moc toho není. Ivane, oči už nemáš jako zamlada, na levé ucho slyšíš o dost hůř než na pravé. Zuby máš samou plombu a některé nemáš vůbec. To vše napravíme během několika dní. S výjimkou zubů. To potrvá déle. Nicméně si rozmysli. Co s nimi. Chybějící jsou jasné. Tam nechám narůst nové. Co se ostatních týče? Doporučuji ti nechat si je vyměnit za nové současně s těmi chybějícími.“

„Dále máš jeden malý žaludeční vřed. Možná, že o něm ještě ani nevíš. Jinak se dá říct, že jsi zdravý. Nějaké to vyladění tvého organismu ti jen prospěje. Předběžným odhadem tě dokážu omladit o patnáct až dvacet let.“

„A co Eliška?“

„Zabere to pár týdnů, ale chodit bude. Zřejmě v důsledku té nehody v dětství má nepatrně poškozenou páteř. To by nebylo až tak strašné, ale je tu ještě něco, už nepoznám, co přesně to bylo, ale odhaduji, že ses před lety nakazila nějakým virem. Ten napadl poškozené místo páteře a výsledek vidíš sama.“

„Dále máš jeden ledvinový kámen a zuby také už nejsou co bývaly. Doporučuji ti to samé, co Ruda Ivanovi. Jen bych s tím počkala, až budeš mít spravenou páteř. Co se finálního doladění a omlazení organismu týče, vidím to podobně jako Ruda. Jen bych ještě navrhla zrovna vám dát úpravu prodlužující život.“

„S tím samozřejmě počítám.“ Poznamenal jsem. „A u těchhle dvou také.“ Ještě jsem dodal.

„Nechápu.“ Ozval se František. „Jak můžete stanovovat takové diagnózy? A bez přístrojů. Přitom o nich mluvíte jako o obyčejné rýmě? Navíc to stihnete za několik minut.“ A tak jsme opět museli vysvětlovat.

Následující den byla neděle. A my jsme se opět sešli v obývacím pokoji. Tentokrát, abychom naplánovali budoucí kroky.

„Celé ty roky jsme se těšili, jak nás lidé uvítají. A oni na nás zatím stříleli. A ta falešná zpráva? To také nemůžeme jen tak přejít. Vždyť je to urážka celé posádky Aurory Borealis.“

„V tom s tebou souhlasíme, Tomáši. Jenže, co s tím chceš dělat?“ Dal mi Ruda za pravdu.

„V první řadě bychom se měli ohlásit na velitelství letu.“

„Obávám se, že to bylo zrušeno.“ Oznamil nám Ivan.

„Ale Česká kosmická kancelář snad funguje?“

„To ano, ale netuším, jak by vám mohla pomoci.“

„V první řadě musíme dokázat, že my jsme my. Čímž v podstatě prokážeme, že amíci lžou.“

„Pak bychom mohli nahrát na internet pravou zprávu.“ Navrhla Marie.

„To se Američanům nebude líbit.“ Prorokovala Eliška.

„To nebude. Obzvláště když ještě zveřejníme zprávu, kterou jsem odeslal na Zem krátce před přistáním. A také jak mi na ni odpověděli.“

„Nejspíš vás prohlásí za podvodníky a lháře.“ Usoudila Eliška. „V tom s tebou souhlasím, ale ať to řádně dokáží.“

„V posledních dvaceti letech se s něčím takovým amíci neobtěžují. Něco řeknou a to je pro ně dostatečný důkaz. A kdo to zpochybňuje je pro ně podvodník a lhář.“ Prozradil nám Ivan.

„A co dál? Nezapomněl jsi na naši dohodu. Ohledně studentů biologie na Trigu?“ Připomněla mi Marie. „Nezapomněl. Dokonce si myslím, že přinejmenším jeden zájemce o studia, sedí s tebou u stolu.“ Načež jsem výmluvně pohlédl na Františka.

„Já mám také zájem.“ Ozvala se pohotově Jana. „No tak vidíš. Už máš dva.“ Okomentoval to Ruda.

„A co Trigané? Chtěli jsme, aby mohli na Zemi studovat elektrotechniku.“ „Obávám se, že budou muset nějakou dobu ještě počkat. Ale mohli bychom se pokusit sehnat nějaké kvalitní přehrávací aparatury.“

„Jenže ty stojí peníze. A ty jaksi nemáme.“ Konstatoval Ruda.

„Ale budeme mít. Země má dopravní potíže. Ropa už téměř došla a elektromobily se ukazují jako nevyhovující.“

„Zulyty.“ Došlo Rudovi. „Ano. mohli bychom někomu nabídnout licenci. Popřípadě je dovážet ze společenství.“

Ještě hodnou chvíli jsme uvažovali nad budoucností. Co udělat a jak to udělat, ale nic podstatného jsme už nevymysleli. Jen nějaké ty drobnosti. Byť některé se jevily vcelku nadějně.

37. Oficiální kontakt

Měsíc. Tak dlouho nám trvalo, než jsme zprovoznili velkou stanici mimo prostorové přepravy igutli. Drobné zdržení nám způsobila změna v plánované orientaci podzemní prostory. Hlavní východ jsem plánoval přes dům, ale jak mě upozornil Ruda, dopravovat větší předměty ze stanice sklepem bude poněkud obtížné. Ne-li nemožné.

A tak jsme hloubenou komoru natočili směrem ke stodole. Tam jsme hodlali vyhloubit nový a větší tunel. Také jsme nezvětšovali stávající komoru, ale rozhodli jsme se pro novou. Umístěnou hlouběji. To kvůli síle stropu. Jistota je jistota. říkal s oblibou Ivan.

Samozřejmě jsme během těchto dní neměli čas na zahálku. K mému nemalému překvapení nám přišli pomoci se stavbou Kánli s Igólem. Občas se stavila i Alaný. Ale vždy jen na chvíli. Většinou jsem chodíval já domů, za rodinou.

Ale stavbě jsme se nemohli věnovat nepřetržitě. Sice jsme původně chtěli zprovoznit velkou stanici a až pak jít navštívit českou kosmickou kancelář. Jenže časová prodleva mezi příletem a ohlášením se mi moc nezamlouvala. Nechtěl jsem, aby mi nějaký rýpal pokládal otázky typu. Proč až teď? Více jak měsíc po vašem údajném příletu.

Týden vysvětlím, aniž bych musel prozradit existenci stanic igutli. Ale měsíc? To už je horší. Takže jsme se nakonec rozhodli, že návštěvu kosmické kanceláře nebudeme nikterak odkládat. A absolvujeme jí hned v úterý.

Nejprve jsme chtěli hned v pondělí. Jenže jsme narazily na nesnáz s dopravou. Hromadnou dopravou jsme nemohli a Ivan musel do práce, ale slíbil nám, že si prodlouží dovolenou i na tento týden. Nicméně v pondělí do práce musí.

A tak jsme v úterý ráno nasedli do Ivanova značně ojetého elektro auta. A vyrazili do Prahy, kde sídlila česká kosmická kancelář. V níž jsme doufali, že začneme. Kde jinde by měli mít naše záznamy.

Cesta nám utekla celkem rychle. A to kvalitě českých dálnic na vzdory. Už za mého mládí to stálo za starou bačkoru, ale teď? Teď to doopravdy připomínalo minové pole. A i těch aut jezdilo o dost méně. Inu nedostatek ropy je znát. Nejvyšší čas na příchod triganských zulytů.

„Dobrý den.“ Pozdravil jsem muže sedícího za stolem. „Dobrý den i vám.“ Odpověděl zdvořile. „S čím vám mohu pomoci?“ Zeptal se poté, co

jsme vešli do jeho malé kanceláře. „Nebo víte co? Pojděte vedle. Do zasedací místnosti. Sem, jak vidím, se nevejdeme. Tam si můžeme udělat pohodlí.“

Načež nás zavedl do sousední místnosti. Kde nás hned po vstupu udeřil do očí jeden velký portrét bývalého šéf technika George. A tři menší portréty nás tří. Všechny čtyři portréty byly opatřeny černou smuteční páskou v rohu.

„Tak. S čím vám mohu pomoci? Pánové a dámo?“

„Upřímně řečeno jsem poněkud překvapen.“ Ujal jsem se slova. „V první řadě byste nám mohl pomoci tím, že nám vysvětlíte, proč zde máte pověšený obraz toho lempla George Heringa? Bývalého šéf technika Aurory Borealis. A proč je na našich portrétech ta černá páska?“

Myslím, že kdybych řekl. Jsem ďábel a teď si tě od nesu do pekla. Úředník by byl překvapený o dost méně. Takhle na nás vytřeštil oči, doslova a do písmene. Načež se otočil, aby si prohlédl ony portréty. Pak se opět podíval na nás. Načež to s ním seklo.

Vzkřísili jsme ho během chvílky. Ale hodnou chvíli ještě nebyl schopen slov. Až po několika minutách opatrně pozdvihl ruku a prstem ukázal na Ivana. „A to je kdo?“ Zeptal se téměř šeptem. „Toho si nevšímejte. To je jen Ivan. Taxikář. My jaksi nemáme na zaplacení.“ Pronesl jsem žertem.

„Taxikář.“ Povzdech si úředník.

„Přestaň blbnout, Tomáši.“ Napomenul mě Ivan. „Nejsem žádný taxikář. Tady Tomáš je můj příbuzný. A já je sem prostě dovezl. Nic víc v tom není.“

„Jak je to možné? Vždyť pan Hering říkal, že všichni na palubě jsou mrtví. A Aurora brzy exploduje.“

„Tu pohádku jsme viděli.“ Pokračoval jsem. „Docela by mě zajímalo, jak ten lempl George mohl poslat zprávu na Zem. Když tou dobou byl na přímý rozkaz velitelky sesazen ze své funkce a uvězněn ve své kajutě.“

„Sesazen a uvězněn?“ Zopakoval nechápavě úředník. Naštěstí již začínal nabývat sil.

„Ano, ale to vše bylo ve zprávě, kterou jsme vám poslali. Včetně ústní zprávy, kterou nahrála tady Marie. Pochopitelně tam nechybělo podrobné hlášení o stavu Aurory.“

„A musím přiznat, že mě dost překvapilo, když mi sestřenice přešla tu padělanou zprávu.“

„Padělanou?“ Stále tomu nemohl uvěřit onen úředník. „Moment.“ Probral se úředník. „Sestřenice? Proč jste přistáli u vaší sestřenice? A Proč jste se řádně neohlásili a nepřistáli na nějakém oficiálním letišti? A jak jste vlastně přiletěli?“

„Vypadá to, že už vám je lépe.“ Pronesl Ruda s úsměvem.

„Ale já jsem se ohlásil. Tři hodiny před přistáním jsem se několikrát pokusil spojit se Zemí. Jenže mi nikdo neodpověděl. Tedy vlastně odpověděl. Jenže na místo vysílačky použil nějaký orbitální fotomet. Naštěstí ty šmejdi neumí pořádně mířit.“

„Počkejte moment. Já to nějak nedokážu pochopit.“ Zarazil mě úředník. „Vy tři jste čeští členové z výpravy hvězdoletu Aurora Borealis. Vy jste pilot výsadečkového člunu Tomáš Janek?“ Přikývl jsem na souhlas. „Vy jste Rudolf Prokop, geolog?“ „Správně.“ Potvrdil Ruda. A vy jste bioložka Marie Kolaříková?“

„Ne. Už sedmnáct let jsem Prokopová. Ale jinak správně.“ Neodpustila si Marie drobnou opravu.

„Budiž. Jenže podle oficiální zprávy vás všechny zabili mimozemšťané někde u Lutejnovy hvězdy.“

„Špatně.“ Pronesl jsem. „To je podle podvržené zprávy. Pokud vás zajímá pravá a jediná opravdová zpráva. Tak zde je.“

Načež jsem mu podal přenosnou paměťovou jednotku.“

„Podívám se na to později.“ Pronesl úředník. „Teď mi prosím řekněte, co se doopravdy stalo. Od zničení Aurory, až po to, jak jste se dostali zpět na Zem.“

„Ale Aurora nikdy zničená nebyla.“ Odvětila Marie. Čímž úředníka opět vykolejila. Ale jen na okamžik.

Líčení našich osudů jsem se ujal opět já. V poslední době jsem to vyprávěl tolikrát, že už to pro mě byla téměř rutina. Navíc cestu zpět na Zem jsem absolvoval zcela sám. O tom jsem však pomlčel. Stejně jako o stanici igutli. Těch několik dní, co uplynulo od mého návratu. Jsem stručně označil jako čas nutný na zjištění toho, co se zde přihodilo a proč se po mně střílelo.

Po mém dlouhém a podrobném vyprávění. Kde jsem se jen letmo zmínil o událostech na planetě Ugur a mém zapojení do záchranných akcí. Čímž jsem Zemi udělal velmi dobrou reklamu. Avšak ta hanebná střelba na přilétající hvězdolet mou snahu proměnila v prach. Slovo vzal úředník. V první řadě potvrdil, že je vedoucím úřadu. Tudíž dostatečně kompetentním.

„To, co jste mi řekl, Tomáši. Je doslova úžasné a fascinující. Ale také děsivé. Protože zpráva, kterou Američané zveřejnili, je bezesporu falešná. Jenže, proč? Proč to udělali? To mě na tom právě děsí.“

„Každopádně, než podnikneme nějaké kroky. Musíme si zajistit pádné důkazy. Především o tom, že vy jste skutečně vy. V archivu máme uložené vzorky vaší DNA. Tím asi začneme. Bez toho se obávám, že váš vzhled bude spíše působit opačným dojmem. Ono totiž vypadáte téměř stejně jako na portrétech za mnou. Jinými slovy. Vůbec jste nezestárli.“

„To vám snadno vysvětlím.“ Ujala se slova Marie. „Trigané jsou po biologické stránce tisíce let před námi. A s DNA dokáží učiněné zázraky. Například nám vyladili naše organismy natolik, že jsme v podstatě omládlí. K tomu nám třem věnovali genetickou úpravu prodlužující život až na desetinásobek. Nemluvte o několika dalších zajímavých úpravách. To vám říkám jen proto, že testy DNA nemusí vyjít na sto procent. Ale přesto budou dostatečně průkazné.“

„Fascinující. Budeme s těmito změnami muset počítat. Každopádně. Já vám věřím každé slovo. Ale pro zvýšení vaší věrohodnosti by bylo dobré, kdybychom nějak dokázali, že Aurora stále existuje. A nikdy nebyla napadena. To by byl dost pádný důkaz. Škoda, že je tak daleko?“

S přáteli jsme si vyměnili výmluvné pohledy. Pak jsem řekl. „Není.“

„Co, není?“ Zeptal se vedoucí úředník.

„Aurora není tak daleko. Tedy. Je i není.“

„Opět vám nerozumím.“

„Chápu. Jednu věc jsme vám zatajili. A než vám jí prozradíme. Jsme nuceni vás požádat o slib, že o ní nikomu neřeknete. Alespoň na čas.“

„Máte ho.“ Odvětil úředník.

„Tak tedy. Ten týden, co jsme tu již strávili. Jsme mimo jiné stavěli, samozřejmě tajně, stanici mimo prostorové přepravy igutli.“

„Co si mám, pod tím pojmem představit?“

„Okamžitý mezihvězdný přepravní systém.“ Odpověděl jsem co možná nejstručněji a zároveň nejvýřečněji.

„To znamená, že se můžeme zajít podívat na Auroru?“ Pochopil vedoucí úřadu význam stanice.

„Ano i ne.“

„Jak tomu mám rozumět?“ Nechápal úředník. „To je v celku prosté. Stanici igutli nesmí projít žádný barbar.“

„Copak jsme nějakí barbaři?“ Rozčílil se vedoucí úřadu.

„Vy zřejmě ne. Ale ti, co po nás stříleli, dozajista jsou. Alespoň podle triganských měřítek. Ono totiž Trigané jsou zapřísáhlí pacifisté a násilí se jim doslova hnuší.“

„V tom by mohl být problém.“ Pochopil vedoucí úřadu.

„Nevím, jak dobře jste se stihli obeznámit se situací na Zemi. Ale pravdou zůstává, že dochází ropa. A to rychle. A co je horšího. V posledních, asi tak, patnácti letech se začaly objevovat země, o nichž Američané prohlásili, že tam jsou problémy s demokracií. Načež je vojensky obsadili.“

„Asi vám nemusím říkat, jaké ztráty na civilistech tam byly. Jako obvykle to Amíci označili za vedlejší ztráty a odmítli se o tom, byť jen bavit. K tomu se také jako obvykle, chvástali tím, jak zemi z modernizují a pozvednou do jednadvacátého století.“

„Jenže. To jediné, co tam pokaždé udělali, byly ropovody k pobřeží. Když veškerou ropu odvozili do států, začali prohlašovat, že tamní lidi jim neustále hází klacky pod nohy a jejich laskavé pomoci si vůbec neváží. Načež ponechali zem v troskách a odešli.“

„Strašné. A co na to rada bezpečnosti OSN?“ Napadlo Rudu.

„Američané ji v podstatě ignorují.“

„Koukám, že jsme se vrátili do strašné doby.“

„Obávám se, že máš pravdu, Marie.“ Dal jsem jí za pravdu. „Jenže jestli chceme připojit Zemi ke společenství. Tak musí být celá planeta jednotná a civilizovaná.“

„Takovéto jednání k tomu zrovna moc nepřispívá. A to ani nemluvíme o tom ohavném systému hvězdných válek, tam nahoře, na oběžné dráze. Co na to mezinárodní dohoda o vesmíru beze zbraní?“ Napadlo mě. „Prohlásili, že v případě celoplanetárního ohrožení musí takováto dohoda ustoupit stranou.“

V podobném duchu jsme debatovali ještě hodně dlouho. Úředník, jak se nám později představil se jmenoval Emil Dlouhý. A velice ho zaujal zájem společenství o naši pozemskou hudbu. Oproti tomu ho překvapil nedostatek elektrotechniky.

Nakonec nám slíbil, že na zítřejší dopoledne zajistí testy DNA a spíše jen pro formu sejmutí otisků prstů. Navíc se spojil s vládní kanceláří a domluví schůzku s vládou. Načež jsme se rozešli.

„Následujícího dne jsme se dostavili na domluvený odběr vzorků. K našemu nemalému překvapení nás, již očekával pan Dlouhý. S velmi

dobrou zprávou. „Zástupci vlády, čili premiérka a několik ministrů nás přijmou krátce po poledni.“ Oznamil nám zářící štěstím. „Sice na nás mají pouhou čtvrt hodinu. Pak se musí vrátit zpět na zasedání sněmovny. Nicméně ještě nevědí, oč se jedná.“

„Ale co testy. Neměli bychom mít s sebou výsledky testů DNA?“ Napadlo Marii.

„Také, že budeme. V dnešní době trvá analýza DNA jen něco málo přes hodinu.“

„Tak dlouho? Mě to nezabere ani dvě minuty.“ Pronesl Ruda s úšklebkem. A tak jsme museli přiznat a vysvětlit naše mimozemská studia. A samozřejmě, především zdejšímu lékaři, předvést čalí, včetně jejich analytických dovedností. Zázrak triganské biologie.

„Dámy a pánové, věnujte mi prosím pozornost.“ Vyžádala si premiérka pozornost. „Před okamžikem jsem se spolu s několika kolegy dozvěděla závažné informace, které vám musím neprodleně předložit. Proto odsouvám stávající program na později. Neboť ony informace jsou natolik fatální, že nesnesou odklad.“

„K tomu vyzývám všechny, aby se neprodleně dostavili do jednací síně. Neboť se bude jednat za zavřenými dveřmi a veškerá spojení s vnějším prostředím bude odpojeno. Také žádám zástupce médií, aby nás opustili. V závislosti na výsledku této mimořádné schůze vás budeme informovat až po jejím skončení.“

„Zástupce české televize prosím, aby přišli za mnou sem dolů. Své věci si zatím nechte nahoře. To je vše, děkuji za pochopení a spolupráci při této výjimečné situaci.“

„Děkuji, že jste přišli.“

„Není zač, paní premiérko.“ Odpověděl redaktor. „Chci vás požádat, abyste setrvali zde s námi a pořídili kvalitní záznam našeho jednání. S kamerou můžete zůstat nahoře na balkóně nebo se přesunout sem dolů. To ponechám zcela na vás. Nicméně jsem nucena vás požádat o slib, že nic, co zde uslyšíte, uvidíte a natočíte, nebudete nikterak šířit a ani se o tom zmiňovat. A to do doby, kdy vám dám svolení. Pak to teprve zveřejníte a záznam poskytnete volně k šíření a vysílání.“

„To je to tak závažné?“ Zeptal se redaktor premiérky.

„Ano. Je.“

„To, co vám nyní řeknu. Mě velice zarmucuje, ale zároveň velice těší.“ Začala premiérka. „Jako malá jsem s napětím sledovala cestu Aurory

Borealis. Přitom jsem toužila být na její palubě. Nevím jak vy ostatní, ale já jsem sledovala celý její let až do toho hořkého konce. Bez kapky studu přiznávám, že zprávu o smrti mých dětských hrdinů Marie Kolaříkové, Tomáše Janka a Rudolfa Prokopa jsem, jak se patří obrečela.“

„Teď si říkáte, že to je stará historie. Jenže ona není. To, co jsem se před chvílí dozvěděla, mění vše. Stručně řečeno Američané předložili světu falešnou zprávu o zkáze Aurory Borealis.“ Na okamžik v sále zavládlo naprosté ticho.

„Teď se ptáte. Jak může, ta potrhlá ženská něco takového vůbec vyslovit? A zde je odpověď.“ Načež se na velké obrazovce za jejími zády objevila smutná tvář české kosmonautky Marie, která k všeobecnému překvapení odvyprávěla zcela odlišný příběh, než byl ten americký.“

„Zajímavé, že?“ Pronesla premiérka, když zpráva skončila. „Nyní si asi říkáte. Jak můžeme vědět, že není falešná tahle zpráva? Na to vám odpovím druhou, mladší zprávou. Tato zpráva byla vyslána k Zemi před několika dny. Přesněji, dvě hodiny před tím, než Američané začali střílet na ten malý asteroid, co mířil na Evropu.“

„Je to jen audio.“ Ještě dodala. Pak se přehrál mé volání Země. Ohlašující můj přílet a žádost o souřadnice k přistání. V okamžiku, kdy skončila má zpráva, jsme vstoupili do sálu. Kde nás přivítalo ticho. Přítomní byli patrně v šoku. Neboť se toho právě dost změnilo.

„Toto jsou naši tři navrátilivší se kosmonauti. A jak sami vidíte jsou živí a zdraví. Některé z vás teď asi napadají otázky jako. Jsou to opravdu oni? Nemohou to být jejich dvojníci? Nebo jejich děti? Nevím jak vy, ale já jsem již tyto otázky položila. A pan Dlouhý, vedoucí české kosmické kanceláře. Mě ujistil, že to oni jsou. Dnes dopoledne si to ověřil pomocí testu DNA, otisků prstů a skenu oční sítnice.“

„Ale co dál? Američané se zachovali neodpustitelným způsobem. Nejen, že úmyslně lhali celému světu, ale také se pokusili zavraždit tři naše občany. A to jen proto, aby utajili svou nechutnou lež. Něco takového nelze odpustit.“

„Proto navrhuji, abychom si s našimi kosmonauty promluvili o událostech, jež se jim přihodily ve vesmíru. A následně rozhodli o dalších krocích. Můj osobní názor je. Okamžitě vše zveřejnit. A pohnat Američany k zodpovědnosti. Svět si zaslouží znát pravdu.“

V poslanecké sněmovně jsme zůstali dlouho do večera. Museli jsme vylíčit vše, co jsme dělali a s kým jsme se setkali. Neobešli jsme se ani bez

dalších video záznamů. Největší zájem však vzbudily dvě události.

První událost byli Trigané. A to jejich fyzický vzhled a naprostá genetická shodnost s námi. Někteří přítomní tomu zprvu nechtěli uvěřit a tak jsem musel vytáhnout i rodinné album. S Alaný a trojčaty. Premiérka se mě s úsměvem zeptala, který z chlapců je který. A já jsem jí k pobavení všech přítomných odpověděl stejně jako onehdy Elišce.

Druhá událost nebylo nic jiného než Ugur. Pokusil jsem se to přejít letmou zmínkou, ale slova, jaderná válka všechny zaujala a hned o tom chtěli vědět vše. Včetně mého zapojení do oněch záchranných akcí.

Zaujali ji i mé technické úspěchy. Mé znovu vynalézání gramofonu je sice upřímně pobavilo, ale nad dalšími objevy jen žasli. A stejně tak žasli nad biologickými dovednostmi Marie a Rudy. A jejich dvě roztomilé čalí. To už je kapitola sama o sobě. Ale nutno říct, že premiérka z nich byla naměkko. A to doslova.

Po vyslechnutí všeho, co jsme jim byli schopni říct. Začali poslanci diskutovat o dalších krocích. Nevím, jestli se to někdy v historii už stalo, ale všichni přítomní poslanci se shodli jako jeden, že se to musí co nejrychleji zveřejnit.

Větší problém nastal v tom jak? Návrhů padlo mnoho. Jenže použít jsme mohli jen jeden. A tak se nakonec shodli, že premiérka urychleně požádá o mimořádné a diskrétní, zasedání europarlamentu. Kde jim přehraje sestřih dnešního jednání s tím, že vše, co zde dnes bylo řečeno. Zveřejníme za tři dny.

38. Zveřejnění

Vystoupení české premiérky v europarlamentu nejprve vyvolalo zděšení a posléze bouřlivou diskuzi. Zástupci všech členských zemí, s výjimkou Německa, souhlasili s českým návrhem. Jen němečtí zástupci požadovali důkladné prověření všech předložených záznamů doprovázenou řádným výslechem údajných kosmonautů a pečlivé prověření jejich totožnosti.

Výsledky českých testů nekompromisně označily za neprokazatelné. To, že pro své tvrzení nemají jediný důkaz, je nezajímalo. Navíc požadovali, aby do prověřování byli od počátku zapojeni i američtí zástupci. A do řádného prověření vše podléhalo nejpřísnějšímu utajení.

Nicméně byli jedinými pochybovači. A tak byl český plán posvěcen i euro parlamentem. Němečtí zástupci požadovali, aby o tom byli Američané informováni předem. Ale to bylo odmítnuto a němečtí zástupci byly vyzváni, aby respektovali rozhodnutí většiny a Američanům nic neříkali.

Jenomže druhého dne se ukázalo, že Němci se rozhodnutím europarlamentu rozhodli neřídit. Následujícího dne totiž zavolali české premiérce přímo z Washingtonu a doslova jí nařídili, aby nic nezveřejňovala a na vše rychle zapomněla. Naštěstí naše premiérka nebyla žádná husa a celý rozhovor si nahrála. A přidala ho k zveřejňovaným materiálům.

Třetí den po vystoupení v europarlamentu uspořádala česká vláda velkou tiskovou konferenci. Při níž vše uveřejnila. Premiérka měla dlouhý proslov o tom, co se stalo a nezapomněla se zmínit ani o tom telefonátu z USA. Následně médiím a široké veřejnosti sdělila několik internetových adres na kterých jsou všechny záznamy, od této chvíle veřejně přístupné.

Spojené státy následně vše označili za lež a hanebnou pomluvu. Popřeli i pravost onoho nestoudného telefonátu. A aby toho nebylo málo, někdo se pokusil zablokovat všechny české servery, na nichž byly ony záznamy uveřejněné. Jenže zde dotyční narazili. Tyto servery sloužily pouze ke čtení a nedalo se na ně nikterak zapisovat a tudíž bylo téměř nemožné je heknout.

Tak se je pokusily alespoň přetížit počtem připojených uživatelů. Jenže i zde narazili. Samotný systém byl na velkou návštěvnost připraven a tak se útočník pokusil o mnohonásobné připojení z jednoho počítače. Zde však Čechům přišli na pomoc technici z Itálie se svým programem na odhalení a blokování duplicitních přístupů.

Po několika dnech přišli s vylepšením svého programu o něco jako zaměřovač těchto útoků. Díky čemuž se ukázalo, kdo stojí za snahou o sabotáž serverů. Američané vše opět popřeli. Nicméně jejich pirátské útoky ustaly.

Krátce nato se na všech amerických ambasádách objevily billboardy s nelichotivými portréty nás tří a nápisem. Proradné bestie. Na jedné straně a na straně druhé portrét George Heringa. A nápisem. Takto vypadá skutečný pozemský hrdina.

K tomu ho začala všechna americká média opěvovat a velebit. Kdežto nás jen pomlouvali a ostouzeli. Dokonce padl návrh postavit tomu neschopnému technikovi sochu v nadživotní velikosti. Naštěstí zůstalo jen u nápadu.

To vše nás dost rmoutilo, ale na druhou stranu nás těšilo, že zbytek světa je na naší straně. Tedy až na Němce. Ti byli na straně Američanů. Ale to bylo spíše jen oficiální stanovisko. Většina běžných občanů mediální propagandu ignorovala. Neboť v internetových diskuzích, kterými se brzy internet jen hemžil, byly názory jednoznačné.

Asi měsíc po našem celosvětovém odhalení se na mě obrátila paní premiérka.

„Tomáši, chtěla bych vás o něco požádat.“

„Vaše žádost je předem splněna.“

„Tím si nejsem tak jistá. Jde totiž o Auroru Borealis. Chci vás požádat, jestli byste jí nemohl předvést několika lidem. A samozřejmě pořídít záznam.“

„Neříkala jste mi nedávno, že přítomnost stanic igutli bychom měli prozatím, držet v tajnosti?“

„To ano, ale napadl mě malý kompromis. O stanici na Marsu ví široká veřejnost již od počátku. A vy jste sem přiletěl malým hvězdoletem. Vzpomínám si, že jste říkal, že je určen pro podrobný průzkum hvězdných systémů. A za běžných okolností na něm pracuje tři až pět lidí.“

„To ano. Jenže tento tip hvězdoletu je dost pomalý. Navíc vzdálenost mezi Zemí a Marsem se od mého příletu podstatně zvětšila. Sice nevím o kolik, ale odhaduji, že pod dva měsíce to nebude. Plus cesta zpět.“

„A nedalo by se to nějak urychlit?“

„Jedině, kdybychom na hvězdolet přimontovali atomo iontový motor a reaktor. Takové jako jsme měli na výsadkových člunech.“

„Zjistím, co by se s tím dalo dělat. Ale jinak proti nejste?“

„To nejsem. Jenom ti lidé musí být důvěryhodní a prověřeni.“

„To je samozřejmé.“

„Také si sebou nesmí brát žádné zbraně a když se setkají s mimozemšťany, musí se chovat slušně a zdvořile.“

„Udělám, co bude v mých silách. A kolik lidí se do hvězdoletu vejde?“

„To vám teď nedokážu říct. Připravte jich, řekněme, deset. S tím, že přesný počet bude znám později.“

„Chápu. Požádá o pomoc europarlament. Ponechám na nich výběr desíti vhodných kandidátů. S tím, že konečný počet bude nejspíš nižší. A konečný výběr provedeme na místě.“

„A co nějaký kameraman?“ Vzpomněl jsem si na to, co prve říkala premiérka. „Maličkost. Malou kameru může mít klidně každý. Nepotřebujeme mít záběry na špičkové úrovni.“

Ještě toho dne mi premiérka zavolala, že sehnala motor i s reaktorem. Akorát, že jsou ve Švýcarsku. Ale do dvou dní oboje přivezou do Čech. My si to budeme muset pouze zkompletovat a do reaktoru vložit palivo. Švýčari totiž obojí používali jako exponát v muzeu a tek měli reaktor bez paliva. Zato vše udržovali v perfektním stavu.

Samotná montáž nám zabrala další dva dny. Nakonec jsme se vrhli na vnitřní uspořádání. Přidali jsme několik lůžek a dva kyslíkové generátory. Triganské byly koncipované pro šest lidí. Kdežto nás poletí sedm. Takže kdybychom zapnuli i ten záložní. Kyslík by nám vystačil. Jenže jsme neměli žádnou zálohu. Proto jsme přidali dva do rezervy.

Nakonec jsme naložili zásoby potravin. Díky přidanému motoru nám cesta zabere zhruba měsíc. Proto jsme naložili zásoby na jeden a půl měsíce s tím, že zásoby na zpáteční cestu naložíme na Marsu. Věřím, že mí pasažéři rádi ochutnají triganské jídlo. V opačném případě by minimálně jeden člověk musel zůstat doma.

„Šťastný let a brzy se nám vraťte.“ Popřála nám paní premiérka, když naše sedmička nastupovala do hvězdoletu. „Let snad šťastný bude, ale odlet se nám asi moc příjemný nebude.“ Odpověděl jsem jí a ukázal na blížící se auto s americkými vlaječkami.

„Ti nám tu ještě scházeli.“ Povzdechla si premiérka. „Co tu vůbec chtějí?“

„Pochybuji, že vám jedou popřát šťastnou cestu.“ Odvětila premiérka. Americká strana o našem odletu věděla od nás. Jinak by ty šílence mohlo

napadnout, že na nás začnou střílet. Ale proč sem jedou jejich představitelé, mi bylo opravdu záhadou.

„To je americký velvyslanec.“ Prozradila mi premiérka. Poté co auto zastavilo a vystoupilo z něho několik mužů. A všichni s výjimkou jediného, vyslance, byli po zuby ozbrojení.

„Nevěděl jsem, že ochranka diplomata se smí po českém území pohybovat ozbrojená samopaly?“ Zeptal jsem se šeptem premiérky.

„To také nesmí.“ Odpověděla mi normálním hlasem.

„Dobrý den, paní premiérko.“ Pozdravil velvyslanec zdvořile premiérku. Mě při tom okázale ignoroval. „Tohle je plukovník Alan Shemale. Naše spravedlivá vláda rozhodla, že se zúčastní výpravy k troskám Aurory Borealis. A dohlédne na řádný průběh výpravy.“

„Nevím, pane velvyslanče, jestli se jedná o pouhý omyl nebo o úmysl. Ale ochranka cizího diplomata se po našem území nesmí bez povolení, schváleného mnou a ministrem vnitra, pohybovat ozbrojena samopaly. Takže ať vaši muži pomalu odloží své zbraně na zem a zdvihnou ruce nad hlavy.“

„Co si to dovoluujete, ženská!“ Obořil se na premiérku velvyslanec.

„Okamžitě!!!“ Zařvala na něho rozčilená premiérka.

„Máte povolení se bránit, pánové.“ řekl svým strážcům velvyslanec. Ale to už se k premiérčině a naší ochrance přidala letištní ostraha. A Američany přečíslili více jak čtyřnásobně. Po krátkém vzájemném přeměřování se velvyslanec rozhodl kapitulovat.

„Vaši muži budou vzati do vazby, kde setrvají až do objasnění tohoto incidentu. Vám samozřejmě poskytneme pro návrat naši ochranku. Ale počítejte s tím, že ještě dnes vás budu oficiálně kontaktovat. A budu od vás požadovat řádnou omluvu za urážku, které jste se vůči mně dopustil. A v nejbližších dnech budete vypovězen z území České republiky.“

„Plukovník Alan Shemale musí odletět se skupinou průzkumníků k troskám Aurory.“ Bylo jediné na co se ještě velvyslanec zmohl.

„Nemusí. Za první. Byl právě zatčen za nedovolené ozbrojování a ohrožování Českých občanů. Za druhé. Co ty další zbraně? Které jsem na něm viděla? To si je hodlal vzít s sebou?“

„Vždyť letí mezi vesmírné bestie.“ Odsekl naštvaný velvyslanec.

„Jak jistě víte, Trigané jsou pacifisté, mírumilovní a přátelští. Násilí se jim hnusí. Vašeho po zuby ozbrojeného vojáčka, by na své území rozhodně

nepustili. A s ním ani ostatní. Ale to nejspíš byl váš záměr. Že?“ Nečekaje na odpověď pokračovala dál.

„Konečně za třetí. Pokud jste někoho chtěli poslat s výpravou. Měli jste nám to říct předem a domluvit se s námi. A ne se sem přiřítit na poslední chvíli a začít nám na našem vlastním území diktovat, co musíme.“ Tím premiérka s velvyslancem skončila.

Následně se obrátila na velitele své ochranky, aby zařídil doprovod pro velvyslance. Jak se vzápětí ukázalo, velitel již měl vše připravené. Načež nastala poměrně kuriózní situace. Mezi zatčenými byl i velvyslancův řidič. A tak musel velvyslanec osobně usednout za volant své limuzíny. Neboť odmítl svěřit řízení Čechům a Češi odmítli propustit zadrženého řidiče.

Krátce nato jsme odletěli na Mars. Zpočátku panovaly obavy, že by se nás mohli pokusit sestřelit. Proto jsem obzvláště pečlivě sledoval naše okolí. K tomu se záběry z vnějších kamer. Posílali na Zem v živém přenosu.

Jak jsem se po návratu dozvěděl. Sledovanost našeho odletu byla rekordní. Smutnou skutečností byl fakt, že Američané posléze požadovali okamžité propuštění svých, protiprávně zadržených občanů. Navíc popírali, že by tito muži u sebe měli nějaké nepovolené zbraně. Ačkoliv to bylo jasně vidět na pořizovaném záznamu. Který byl ostatně odvysílán taktéž v přímém přenosu.

Odlet a samotný let proběhl hladce. Sice jsme se museli poněkud uskromnit, co se osobního prostoru týče, ale vydrželi jsme to. Aspoň si nikdo slůvkem nepostěžoval. Obecnou náladu pak zlepšovalo časté spojení se Zemí pomocí mé mezihvězdné vysílačky.

Během mého krátkého pobytu na matičce Zemi jsem stihl vyrobit několik exemplářů. Většinu jsem jich obratem ruky poslal do společenství. Ale čtyři jsem si ponechal. Jednu jsem nechal Elišce s Ivanem, druhou jsem svěřil do rukou České kosmické kanceláře. Potažmo premiérky, která k ní měla neomezený přístup.

Třetí jsem svěřil europarlamentu. Ta byla nejvytíženější. Mých šest pasažérů ji používalo k příležitostnému informování europarlamentu. A především. Ke každodennímu spojení se sobě blízkými lidmi. A konečně čtvrtý exemplář jsme měli na palubě my.

Po necelém měsíci letu jsme přistáli na Marsu. Za jiných okolností by se to dalo považovat za historický okamžik. Ale lidé na Marsu již byli několikrát, ale tentokrát to bylo odlišné. Vždyť jsme měli poprvé přistát na mimozemské základně.

Lidé ze Země žádali přímý přenos našeho přistání, ale tentokrát jsem musel odmítnout. Situace na Zemi byla nejistá a kdo ví, co se komu urodí v hlavě za hovadinu. Klidně by se mohli rozhodnout, že na triganskou základnu pošlou pár raket. Vždyť techniku má Země již nějakých padesát let.

Proto jsem se během přistání uzavřel v pilotní místnosti. Díky čemuž nikdo z cestujících neviděl, kde přistáváme. Navíc jsem v posledních dnech upravoval naši rychlost tak, abychom přistávali na noční straně. Na ni není vidět ani tím nejvýkonnějším teleskopem.

Setkání s Trigany pozemskou delegaci poněkud zaskočilo. Celou tu cestu se těšili na setkání s mimozemšťany, až úplně zapomněli, že Trigané jsou stejní jako my. Naštěstí jsme se záhy přesunuli na Nutyt, kde nás přišlo přivítat i několik nelidských návštěvníků této nádherné planety.

Po krátkém zdržení jsme nastoupili do stroje, který Trigané postavili speciálně kvůli letům na Auroru. Naše pozemské výsadekové čluny se již před mnoha lety odebraly tak říkáje, do věčných lovišť. Ne, že by byli totálně nepoužitelné, ale bez vskutku důkladné údržby se staly letu neschopnými. Sice jsem je mohl opravovat, ale proč ztrácet tolik času, když je k dispozici něco vhodnějšího.

Důkladná prohlídka Aurory nám zabrala několik hodin, ale pak jsme se vrátili zpět na Nutyt. Následně jsem plánoval návrat na Mars, ale delegáti mě nečekaně požádali, jestli by nebylo možné navštívit ještě nějakou jinou planetu. Prý když se kvůli tomu musí letět až na Mars, tak by to byl hřích nevyužít takové příležitosti.

Po krátké poradě s vedoucími představiteli planety. Jsem dostal svolení ukázat jim nějaké světy. Ale musím se za všechny osobně zaručit. A před vstupem na planetu požádat o povolení tamní představitel. Asi nemusím zdůrazňovat, že jsem s tím souhlasil. Čímž se náš pobyt ve společenství protáhl o dva dny.

39. Setkání s prezidentem

Návštěva pozemšťanů ve společenství proběhla bez potíží. Odlet z Marsu na Zem se nesl v radostném duchu a vzájemné výměně dojmů z navštívených světů. Toto opojení, sice po několika dnech začalo opadat. Ale vzhledem k tomu, že delegáti průběžně líčili vše, co viděli svým nadřízeným a posléze i příbuzným. Byla ona atmosféra stále cítit.

„Dámy a pánové.“

„Kdo je u vás dáma?“ Zareagoval na mé oslovení jeden z pasažérů. A vzhledem k nedostatku soukromí na palubě hvězdoletu. Byla posádka tvořena výhradně muži. Tudíž byla jeho otázka celkem na místě.

„Třeba ten, kdo se ozve jako první.“ Odvětil sem pobaveně.

„Blížíme se k Zemi. Tak si radši sedněte na svá místa a připoutejte se.“

„Proč se máme připoutat už teď? Vždyť je Země ještě daleko.“ Zajímalo delegáty.

„To je, ale když jsem se vracel posledně. Narazil jsem na tak silný uvítací výbor, že mě to málem srazilo na podlahu.“

„Vy se domníváte, že by po nás mohli Američané začít střílet?“ Vyslovil na hlas mou obavu nejstarší delegát.

„Proč riskovat.“ Odpověděl jsem.

„V tom s vámi souhlasím.“ Pokračoval. „Ale o nás už ví celá planeta. Navíc jste se již ohlásil na řízení letu. Jsem si jistý, že si Američané po nás nedovolí vystřelit.“

„V to také doufám, ale vzpomeňte si na náš odlet. Jak si připochodovali na poslední chvíli. K tomu přišli po zuby ozbrojení. A to navzdory skutečnosti, že cizí občané nesmí na území České republiky mít v držení automatické zbraně.“

„Já vím. Jejich tehdejší chování je neodpuštělné. A to nemluvím o tom, jak se velvyslanec obořil na vaši premiérku. Za to by se měl oficiálně omluvit.“

„V tom s vámi souhlasím.“ Chtěl jsem ještě něco dodat, ale zabránily mi v tom světlé paprsky fotometné palby. Naštěstí jsme všichni měli nasazené ochranné brýle, které okamžitě ztmavly.

„Tak tady to máte,“ řekl jsem trochu ironicky. Spojte se někdo s velením letu. Já se teď musím věnovat řízení. Výstřely létaly všude možně v naprosto nepravidelných směrech. Vypadalo to jako kdyby satelitní síť

ovládal slepec. Proto jsem ve vesmíru poletoval sem tam, jako splašená kobyla.

Trvalo několik minut, než jsme se ze Země dozvěděli, že americký obranný systém od nás neobdržel požadovaný identifikační kód. A tak zahájil automatickou palbu. Dle parametrů nastavených již při výrobě jednotlivých satelitů.

O několik dalších minut později palba konečně ustala. Zbylé dvě hodiny letu již byly klidné. Jen vysílačka občas něco vychrlila. Ale to nebylo nic, co bych neočekával. Země se mi zkrátka snažila usnadnit přistání, jak jen to šlo.

Na letišti nás přišlo přivítat několik vrcholných představitelů europarlamentu. V doprovodu české premiérky. A spousty novinářů, včetně české televize. Která opět vysílala živý přenos našeho návratu z dalekých hvězd. A tak začala tisková konference, která, jako předzvěst nového věku, vstoupila do dějin Země.

„Jaká byla cesta?“ Zeptal se redaktor. „Cesta byla dobrá. Jen ten ohňostroj při návratu byl odpálen poněkud předčasně. A nejhorší na tom bylo to, že se nikomu nelíbil.“ Zažertoval jeden z delegátů. Čímž donutil k úsměvu všechny přítomné.

„Co Aurora Borealis?“

„Ohledně Aurory. By v podstatě stačilo říct, že vše, co nám již dříve sdělili naši navrátkivší se kosmonauti, je pravda. Aurora Borealis obíhá kolem krásné planety Nutyt. Zvnějšku je vidět ono poškození na jejím boku. Přesně jako ve zprávě. Pouze ten, kdo se dostanete blíže a bude pečlivě sledovat a porovnávat onen šrám s dříve předanými záznamy. Může si povšimnout drobných oprav provedených až po odeslání původní zprávy.“

„Uvnitř to také odpovídá popisu. Navíc jsme provedli kontrolu černých schránek a přivezli jejich záznamy. A jak jistě víte. Tak černé skřínky byly vyrobeny tak, aby se jejich obsah nedal zfalšovat. Navíc je vyráběli Američané. A za jejich nezfalšovatelnost se zaručili. Tudíž po analýze získaných dat bude nad slunce jasné, kde je pravda. A Američané to budou muset uznat.“ Něco mí říkalo, že se tak nestane.

„Na místo několika hodin jste tam strávily několik dní. Můžete nám popsat, co jste tam viděli a zažili?“

„Můžeme daleko víc. Navštívili jsme deset světů. A poznali mnoho zajímavých a přátelských bytostí. A všude, kam jsme přišli, jsme pořizovali

záznamy. O které se s vámi rádi podělíme.“

„Na jedné planetě nás dokonce pozvali do kina na promítání pozemské opery Prodaná nevěsta. A i když operu zrovna moc nemusím, tak ta atmosféra, jaká tam panovala. Z toho učinila nezapomenutelnou událost.“

„Několik následujících desítek minut strávili delegáti popisem všeho, co viděli ve společenství. Všeteho, co viděli na vlastní oči. Všeteho, co je zaujalo. A i když tam strávili jen několik dní. Měli toho k vyprávění opravdu hodně. Vždyť jen ty dojmy z toho, že navštívili jinou planetu by vystačily na sepsání menší knihy.

Nakonec se jeden z novinářů obrátil i na mě. „Kdy se i my budeme moct podívat do vesmíru?“

„Tak to by zajímalo i mě.“ Odpověděl jsem mu. „Všechny bytosti žijící ve společenství jsou mírumilovné. A byť jen myšlenka na to, že by někomu měli ublížit je pro ně nepředstavitelná.“

„Všem bytostem ve společenství se násilí doslova hnuší. A teď se, prosím rozhlédněte kolem sebe. Kolik je násilí v našem světě. Pokud ho zrovna nevidíte. Tak si zkuste pustit televizi. Tam v podstatě už nic jiného není. Ve společenství neznají ani vraždu ze žárlivosti. Či obyčejnou hospodskou rvačku. Společenství nás právem považuje za barbary.“

„A nezapomínejte na to, jakého přivítání se mi dostalo při mém prvním návratu. A porovnejte to s tím dnešním uvítáním. Poprvé to Američané svedli na asteroid. Ačkoliv mé vysílání měli zachytit. Navíc na mě stříleli zblízka. Dnes po nás jejich systém střílel údajně automaticky. Docela by mě zajímalo, proč onehdy také nestřílel automaticky? Obzvláště když o mě, údajně, věděli několik dní a označovali mě za asteroid?“

„To zní jako byste nevěřil, že se jednalo o automatickou reakci obranného planetárního systému?“ Zeptal se mě redaktor.

„Tak to zní správně. Náš návrat byl ohlášen několik dní předem. A americká strana o tom byla informovaná. Tak proč tu automatiku nevypnula?“

„Místo toho to sváděli na nás, že prý voják, kterého přivezli na poslední chvíli a snažili se nám nařídit, abychom ho vzali s sebou. Měl odeslat identifikační kód, který systém vypne. To, že jsme toho kašpara sebou nevzali. Asi nepovažovali za podstatné.“

„A ještě jedna věc. Proč by měli Evropané žádat Američany, o svolení přistát v Evropě, když se vrací z kosmu?“

Tato otázka posléze vyvolala značné protesty proti obrannému systému. Celý svět, nejen Evropa, byl od počátku proti němu. Jenže Američané to nebrali v potaz a udělali si, co chtěli. A nyní se ukázalo, že toho dokáží i zneužít.

Asi týden po návratu z kosmu jsem obdržel pozvánku na oficiální schůzku s prezidentem republiky a premiérkou. Oč na schůzce půjde v pozvánce sice nebylo, ale moc věcí, o kterých se mnou mohli chtít mluvit tito dva představitelé. Moc nebude.

„Pane prezidente, dovoluňte abych vám představila Tomáše Janka. Jednoho ze tří českých kosmonautů pozemského hvězdoletu Aurory Borealis.“

„Vítejte Tomáši a posadte se.“ Vyzval mě pan prezident, současně s potřesením ruky.

„Asi by vás zajímalo, pane Janku, proč tato oficiální schůzka? Členové europarlamentu jsou uchvázeni dovezenými záznamy ze společenství. Proto nás požádali, abychom od vás zjistili, jaké jsou naše možnosti. Jednak zřízení přímého spojení se společenstvím. A předně je zaujala mimozemská technologie osobní dopravy.“

„Vím, že jste byl velmi dlouhou dobu mimo domov. Možná teď budu opakovat to, co jste již slyšel. Ropa již téměř došla. To, co zbývá, si Američané usurpují pro sebe. Nám tak nezbývá nic jiného než elektromobily. Jenže ty se v současnosti ukazují jako neefektivní.“

„Jsou příliš těžké. Což začíná působit značné potíže. Mají malý dojezd, šetrné nabíjení trvá dlouho. Rychlé zase značně zkracuje životnost baterií. A to nemluvím o potížích s tak masovou recyklací starých akumulátorů. K tomu je vše strašně drahé. Nemluvě o komplikacích objevujících se v zimě, za nízkých teplot.“

„Umístit stanici igutli na Zem bude snadné. V tom bych neviděl žádný problém. Jenže. Podle triganských měřítek jsou pozemšťané barbaři. A oni se a to právem, obávají zneužití vlastních technologií. Jak jim zaručíte, že stanici nikdo nezneužije?“

„Mohli bychom jí umístit na bezpečné místo a nechat střežit vojáky.“ Navrhl mi prezident.

„Očekával jsem podobnou odpověď. A to je to, čeho se obávám nejvíc. Přítomnost ozbrojených mužů v blízkosti stanice by už mohli považovat za zneužití.“

„V tom případě máme problém.“

„Ano, ale věřím, že se nějak vyřešit dá.“

„Co se týká dopravy. Tak tam to vidím o něco lépe. Ale když mi dovolíte. Vezmu to trochu oklikou.“ Nečekaje na souhlas jsem pokračoval. „Asi už víte, že celé společenství se zamilovalo do pozemské hudby. A to hned v prvních dnech po našem příchodu na planetu Nutyt a posléze Trigo.“

„Zatím co já jsem triganským technikům pomáhal do nově stavěného hvězdoletu začlenit pozemskou technologii. Hlavně tři motory a tři reaktory. Jen tak na okraj. Triganské hvězdolety nedostávají jména. Jen dvě písmena a číslo. Tento hvězdolet byl jedinou výjimkou. Protože měl letět k Zemi. Dostal jméno po velice oblíbené skladbě jménem Vltava.“

„Marie a Rudolf Prokopovi během této doby cestovali po celém společenství a pořádali veřejné koncerty. K tomu promítali několik filmů. Bohužel jich nebylo mnoho. Ve většině se vyskytuje nějaké to násilí. Nicméně taková Noc na Karlštejně sice obsahovala šermířský souboj, ale ten ještě přijali.“

„Tato činnost měla dva vítané následky. Za prvé, dělali Zemi dobré jméno, které bylo dost pocuchané střelbou na můj hvězdolet. A za druhé, nám to přineslo značný finanční zisk. K tomu přičtete značný výnos z komunikačního zařízení, kterým se mi podařilo propojit několik stanic igutli. A pak ještě výnosy z gramofonů a gramofonových desek.“

„Drtivou většinu takto získaných prostředků jsme ukládali do triganské banky. Kde jsou dodnes. A musím říct, že jich tam je už opravdu dost. Teď si asi říkáte, jak to souvisí s dopravními prostředky? Ten účet jsme si zřídily pro dnešek. Nebo spíš pro den, kdy se vrátíme na Zem.“

„Tehdy, v prvních týdnech našeho pobytu na Trigu jsme pochopili, že bychom ony peníze mohli použít pro budoucnost Země. Plánovali jsme, že jimi budeme financovat studia pozemšťanů na triganské geno biologické universitě. Jak jistě víte, tak Trigané jsou v tomto oboru o stovky, ne-li tisíce let napřed.“

„A nyní se dostáváme k dopravě. Trigané nám, obrazně řečeno, utrhnou ruce za kvalitní hudební aparatury. My, za část našich úspor koupíme zulyty a převezeme je na Zem, kde je prodáme za Eura. Za ty nakoupíme přehrávače a prodáme je ve společenství. Jen se obávám, že bude nezbytně nutné nějak zajistit, aby nebyly zulyty zneužívané. Trigané by nesli dost nelibě, kdyby někdo na jejich stroj namontoval kulomet.“

„V tom vidím obtíž.“ Konstatovala premiérka. „Jak zabránit majiteli, aby prodal svůj zulyt někomu, kdo mu nabídne nějakou velice zajímavou částku.“

„Možná, že by se do nich dal za montovat nějaký vysílač.“ Napadlo prezidenta. „Ale jak je sem chcete dostávat? Když tu není ta stanice.“

„Upřímně pochybuji, že by se je dalo dovážet přes Mars. Teď je relativně blízko, ale za nějakou dobu bude za sluncem a to mi přijde poněkud daleko. Navíc je tu ten problém s Američany.“

„Máte na mysli ty jejich orbitální fotometry? Pane prezidente.“

„To také. Ale je tu ještě jedna nesnáz. Když se jejich velvyslanec, v živém přenosu, tak neurvale obořil na naši paní premiérku. Vyzval jsem ho, aby se jí formálně a uctivě omluvil. On mi na to vzkázal, že. Cituji.“

„Já se té čubce nemám za co omlouvat. Naopak ona se musí omluvit mě. A to neprodleně.“

„Ještě téhož dne jsem ho vypověděl ze země. Nutno říct, že si jeho nadřízení dost hlasitě stěžovali. A o omluvě nechtěli nic slyšet. Prý omluvit se musíme my jim. O pár dní později přiletěl nový velvyslanec. Když mi předával pověřovací listiny, měl tu drzost zeptat se mě. Kdy se paní premiérka hodlá omluvit.“

„Takže jsem ty listiny odmítl převzít s tím, že dokud se jeho předchůdce a Spojené státy americké řádně neomluví. Žádného jejich velvyslance nepřijmeme. Od té doby jsou naše vztahy značně napjaté. K tomu před několika dny požádali o vaše vydání. Prý vás musí řádně vyslechnout a ověřit vaši totožnost. Asi nemusím zdůrazňovat, že jsem odmítl.“

„Docela by mě zajímalo, jak chtějí ověřovat mou totožnost. Když všechny mé vzorky odebrané před odletem byly uloženy zde, v Čechách. Dost pochybuji, že by je uznali jako důvěryhodné.“ Usoudil jsem. „Také mě to napadlo.“ Přitakal prezident.

„Co budeme dělat s tou stanicí igutli?“ Připomněla nám paní premiérka, proč jsme tady.

„Měl bych jeden nápad. Myslím, že by mohl pomoci, ale také by mohl uškodit.“ řekl jsem po chvíli přemýšlení.

„Jsme jedno velké ucho.“ Vyzvala mě premiérka, když jsem se odmlčel.

„Mohli bychom to pojmout jako pokus.“

„Pokus?“ Zeptal se prezident.

„Ano. Z hlediska společenství je Země tragicky přelidněná. Sice nevím, kolik má v současnosti obyvatel, ale na tom ani nezáleží. Podstatné je, že nás. Čechů je nějakých jedenáct milionů. Naštěstí jsme poměrně malou zemí. Což nám může i pomoci.“

„Jednu věc jsme vám zatajili, pane prezidente. Zde v Čechách již máme několik stanic igutli.“

„Tak proč jste s delegáty euro parlamentu letěl až na Mars?“ Zeptal se mě překvapený prezident. „Kvůli bezpečnosti. Nevěděl jsem, jak by svět zareagoval na přítomnost stanic.“

„To беру.“ Odtušil prezident.

„Ona o tom věděla?“ Zeptal se a ukázal na premiérku. „Nevěděla.“ řekl jsem bez váhání. Načež si nás prezident přeměřil pohledem a pak řekl. „Ona to věděla. Nu budiž. Pokračujte.“ Vyzval mě o okamžik později.

„Jistě jste slyšel, jak se mí dva přátelé činili za dobu, kdy jsem byl v kosmu.“

„Vím o tom. Navštěvovali nemocnice a léčili neléčitelné pacienty.“

„Ano. Proto bych začal v Čechách. Zkusil bych na Trigo poslat několik stovek zájemců o studia tamní biologie. A do Čech přivést zulyty.“

„Až si na ně lidé zvyknou a začnou jim důvěřovat. Mohli bychom je uvolnit pro další stát.“ „Přesně o to nám jde. Jenže je tu ještě jedna drobná komplikace. A to jsou peníze. Respektive. Budou na to mít i naši občané? A jakou mají ty stroje životnost? A kde berou energii?“

„Cenu vám teď ještě nedokážu říct. Nejprve budeme muset určit nějaký směnný kurz. Nicméně se domnívám, že cena bude únosná. Sice nevím, kolik stojí nový elektromobil, ale věřím, že zulyty budou levnější. Co se životnosti týče. Tak ta je padesát let. Poté se zulyty v podstatě se šrotují. Sice by mohly ještě nějakou dobu létat, ale již nejsou považovány za spolehlivé. Abyste tomu lépe porozuměli. Zulyty mladší padesáti let, neznají slovo porucha.“

„Energii získávají z akumulátorů. Jenže ty jsou o mnoho lepší než ty současné, pozemské.“

„Zajímavé. A jaký mají dolet? A jak dlouho se dobíjejí akumulátory?“ Ještě chtěl vědět prezident.

„Přesné číslo nevím, ale někde jsem zaslechl, že na jedno nabití dokáže zulyt obletět celé Trigo. A to je velikostně srovnatelné se Zemí.“

„Tak to je hodně.“ Utrousila premiérka.

„Co se týče dobíjení? Musím se přiznat, že to vůbec nevím.“

„Já myslel, že jste se zulytem létal?“

„To ano. Jenže s dobíjením to je poněkud jinak než u elektromobilů. Trigané přiletí se zulytem do dobíjecí stanice. A tam jim technici vymění

vybitý akumulátor za nabitý. Celý proces zabere asi tři minuty. Pak na délce dobíjení nezáleží.“

„To, ale znamená vybudovat síť oněch stanic?“

„To sice ano, ale vzpomeňte si na benzín. Kolik bylo v republice čerpacích stanic. Pro zulyty jich bude potřeba o hodně méně. A navíc. existuje několik základních typů zulytů, ale akumulátor mají všechny stejný.“

40. Oficiální žádost

Po návratu od prezidenta jsem nejprve uspořádal malou poradou se svými společníky. Její závěr zněl. Požádat o pomoc velkou radu společenství. A tak jsem se vydal na Trigo. Za Dymilem, vedoucím úřadu pro kosmonautiku a vesmír. Pod jehož pravomoc Země dosud spadala.

Po krátkém a přátelském rozhovoru došlo i na důvod mé návštěvy. Čili pozemskou žádost o pomoc s dopravní krizí. Vysvětlil jsem mu, co jsme na Zemi vymysleli a zdůraznil jsem náš problém se zabezpečením stanice igutli.

Dokud o nich nikdo neví jsou v bezpečí, ale zveřejnění jejich přítomnosti vše změní. řekl jsem mu. Načež mi slíbil, že neprodleně požádá o svolání velké rady. Nicméně to zabere nejméně čtyři dny. A také mi doporučil, abych přizval některé ze zástupců pozemské vlády.

Hned nato jsem se vydal domů, do Kocourkova. Za svou rodinou. Jednak jsem je neviděl několik dní a už mi opravdu chyběli. Navíc mi bylo nad slunce jasné, že zasedání bude trvat několik dní a posílat premiérku do hotelu, kde bude sama na cizí planetě, se mi moc nechtělo. Alaný proti nebyla.

Poté co jsem své rodině popsal vše, co se na zemi událo. Vylíhl se v mé hlavě nápad. Načež jsem se ho jal realizovat. Požádal jsem Alaný o odvoz k úřadu pro kosmonautiku a vesmír. Kde byla jediná stanice igutli s trvalým napojením na Mars. Načež jsem se rozloučil s dětmi.

Zde však nastala drobná nesnáz. Mé tři ratolesti vyslovily přání navštívit mou rodnou planetu. Chtěl jsem jim to odmítnout, ale když se k jejich žadonění přidala i má žena. Podlehl jsem jejich přesile.

Dymila jsem ještě zastihl v kanceláři. Krátce jsem mu vysvětlil, co mě napadlo. Načež jsme se rozloučili se slibem, že se mu ozvu hned jak to na Zemi dojednám. Ještě mě upozornil, že Země je z jejich hlediska stále barbarskou planetou. Takže si mám dávat obzvlášť velký pozor. Když tam беру svou rodinu.

„Dobrý den, paní premiérko.“ Zavolal jsem jí hned jakmile jsem se na Zemi dostal k telefonu. „Potřebuji s vámi něco důležitého probrat. Myslíte, že bychom se ještě dnes mohli setkat?“ Měl jsem štěstí a premiérka měla volnou půl hodinu, ale až odpoledne. Což mi ostatně vyhovovalo. Od Ivana jsem si vypůjčil auto, naštěstí se mi podařilo obnovit si řidičský průkaz a s celou rodinou jsem vyrazil do Prahy.

Cesta nám ubíhala celkem pomalu. Neboť jsme několikrát zastavovali. Nejvíc nás zdržela návštěva skanzenu v Přerově nad Labem. Svou rodinu jsem musel vydávat za návštěvu z ciziny. Čímž ostatně také byly. Každopádně, tato zastávka měla u dětí obrovský úspěch. Dokonce se jim ve skanzenu tak líbilo, že mě po návratu na Trigo požádali. Jestli bych jim na zahradě nemohl nechat postavit jednu takovou chaloupku.

„Tak s čím vám mohu pomoci, Tomáši?“

„Co byste mi řekla, kdybych vás pozval na menší výlet.“

„Výlet?“

„Ano. Ale nemusíte se ničeho obávat. Nebude moc dlouhý. Jen něco mezi dvěma a třemi měsíci.“

„Tři měsíce? Tomu říkáte menší výlet? A kam mě to vlastně lákáte? Na Mars?“ V tom se zarazila. Neboť jí došlo, co jsem jí právě navrhl.

„Po ranní schůzce s panem prezidentem jsem se přesunul na Trigo. Vaši žádost jsem předložil Dymilovi, vedoucímu úřadu pro kosmonautiku a vesmír. Potvrdil mi to, co jsem si myslel už předtím. Takovouto záležitost musí schválit velká rada společenství.“

„Tudíž jsem ho požádal o její svolání. To by mělo trvat nejméně čtyři dny. K tomu mi Dymil doporučil přivést jednoho zástupce pozemské vlády. Hned v prvním okamžiku jste mě napadla vy. Jenže tu je jeden podstatný problém. Oficiálně na Zemi není jediná stanice mimo prostorové přepravy.“

Tudíž, pokud by vaše účast měla být oficiální, což by měla, musíme letět přes Mars. Což by znamenalo ony tři měsíce.“ „Zajímavá nabídka. Opustit republiku na tak dlouhou dobu bych asi mohla. Ale řeknu to takhle. Co na to říká vaše manželka? Jí nevadí, že byste měl strávit takovou dobu s cizí, svobodnou ženou? A v tak malém prostoru.“

„V tom nevidím žádný problém. Zkrátka jí nic neřekneme.“ Pronesl jsem s úsměvem.

„To by šlo.“ Odpověděla taktéž s úsměvem ve tváři. Ale bylo na ní vidět, že si není zrovna moc jistá.

„Ale teď vážně. Ve skutečnosti na Mars letět nemusíme. Domnívám se, že bude stačit, když hvězdolet trochu zmodernizují. Přidám do něj auto pilota a dálkové řízení.“

„A navíc. Pro nás to bude bezpečnější.“

„Copak. Snad se nebojíte nějaké nehody?“

„Ano. Bojím se té fotonové.“

„Myslíte si, že se opět spustí automatická palba?“

„Moc bych na to nesázel.“ „Ale co budu dělat během té cesty, když nebudu cestovat? A co když k té fotonové nehodě opravdu dojde?“

„Odpověď na první otázku je, že si uděláte neoficiální dovolenou ve společenství. Můžete strávit celou dobu na Trigu, nebo vás vezmeme na okružní jízdu po planetách společenství. Poznáte různé lidi a rasy. Uvidíte, jak se žije lidem ve společenství.“

„Jenže já nemám žádné tamní peníze. Takže si nemohu pronajmout ani pokoj v hotelu.“

„Pouhá drobnost. Peněz máme ve společenství víc než dost.“

„A co když se Američanům povede ten hvězdolet sestřelit?“

„Abych byl upřímný. Domnívám se, že by nemuselo být špatné, kdyby se jim to povedlo. Samozřejmě až při návratu.“ „Tak to vám pěkně děkuju.“

„Není zač.“ Odvětil jsem s úsměvem. „A co já? To si pak jako mám jít lehnout do rakve?“

„Proč byste to dělala? Nebylo by lepší pak odněkud vyskočit se slovy. Já sem živá. To koukáte? Co?“ Premiérka se na mě pobaveně usmála. Pak, ale zvázněla a zeptala se mě. „A jak byste to vysvětlil?“ „Celkem jednoduše. Na vašem místě bych prohlásil, že jsme přestali věřit v americkou čest, nebo poctivost. A proto jsme ještě před vaším odchodem do společenství. Na Zemi postavili jednu stanici igutli.“

„A co když nás nesestřelí?“

„Tak budeme dělat jako že nic. A postavíme stanici, kterou přiveze hvězdolet.“

„Koukám, že to berete poněkud lehkovážně.“

„To jen tak vypadá. Ve skutečnosti to myslím zcela vážně. Samozřejmě tu je jistá nezanedbatelná možnost, že nám velká rada nedá souhlas. Pak se ale budu muset opravdu snažit bezpečně přistát.“

„Ještě jste mi, ale neřekla, zda mé pozvání přijímáte?“

„To víte, že přijímám. Za pár týdnů začnou prázdniny. Tudíž by má nepřítomnost neměla mít větší dopad na republiku. A prezident mi to jistě také schválí. Jenže, je tu ještě moje dcera. Nechce se mi ji nechávat celou tu dobu u babičky.“

„Kolik jí je let?“

„Za měsíc jí bude deset.“

„Tak ji vezměte s sebou. Můžete jí to dát jako předčasné dárky k narozeninám.“

„A co tam bude dělat? S nikým se tam nedomluví.“

„O to se nebojte. Ten můj tříčlenný gang je ve stejném věku. A navíc Eliška se naučila trochu česky. Takže když vašemu dítěti dáme automatický překladač. Plus tři mí raubíři. Vznikne nám, a to beze vší pochyb, děsná čtyřka.“

„Toho se právě bojím.“ Odvětila rozesmátá premiérka. „Fakt je, že by to pro ni mohla být zajímavá zkušenost. K tomu by se mohla něco málo naučit z tamního jazyka. Pokud by se jednoho dne chtěla vydat po mých stopách. Takováto zkušenost by jí rozhodně nebyla na škodu.“

„Takže jsme domluveni?“ Zeptal jsem se. S nadějí v hlase.

„Já jsem pro, ale nejprve si o tom musím promluvit s prezidentem. To on bude mít v tomto případě poslední slovo. I když si myslím, že bude souhlasit. Když ne pro nic jiného. Tak proto, že tím naštvete Američany. Od onoho incidentu jim nemůže přijít na jméno.“

Dva týdny nato, jsme jako by odletěli. Já, paní premiérka a její dcera Marie. Pojmenovaná po první české kosmonautce Marii. To, že jsme náš záměr zveřejnili týden před odletem, mělo hned několik různě zajímavých následků. Europarlament se o tom dozvěděl ještě dříve. A s výjimkou Němců nám všichni popřáli úspěšnou cestu. A hlavně bezpečný návrat.

V den, kdy jsme onu zprávu uveřejnili oficiálně, ozvali se našemu prezidentovi Američané. Stroze mu oznámili, že s námi poletí nějaký jejich senátor s tříčlennou ochrankou. Následně se jich pan prezident zeptal, kdy se spojené státy uráčí oficiálně omluvit paní premiérce? Načež volající beze slova zavěsil.

V den odletu nás přišel vyprovodit obrovský dav lidí. Navíc do areálu vjely dvě americká diplomatická vozidla. Z jednoho vystoupil nepřijatý velvyslanec. A čtyři muži. Evidentně senátor s ochrankou. Jakmile k nám došli. Oslovil jeden z mužů pana prezidenta. A to rozkazovačným a povýšeným tónem. Nepřipouštějícím odpor.

„Jsem senátor Andrej a tito pánové jsou má osobní ochranka. Naše zavazadla jsou v druhém autě. Zařídte, aby je naložili do hvězdoletu. Jeden z mých ochránců na to dohlédne a druhý zatím zkontroluje, jestli je stroj, pro mne bezpečný.“

„Pane Andreje.“ Jal se odpovídat pan prezident. „Já jsem prezident České republiky. A ne nějaký americký pasáček vepřů. Tak buďte tak laskav a mluvejte se mnou, tak jak se s osobou v mém postavení sluší a patří.“

„A co se vaší ctěné osoby a osob vašich bodyguardů týče, mám pro vás špatnou zprávu. Nikam neletíte a k hvězdoletu se ani nepřiblížíte. Pokud chcete, můžete sledovat odlet se mnou tady odsud, ale to je vše.“

„Na to nemáte právo.“ Zněla první reakce amerického senátora. „Máme dohodu. Nemůžete ji jen tak porušit. To si Spojené státy americké nenechají líbit.“

„Doufám, že to nebyla výhrůžka, pane senátore. Pokud by to tak bylo, musel bych vás na místě nechat zatknout a v poutech deportovat ze země.“

„To jste mi špatně rozuměl.“ Odvětil notně zkrotlý senátor.

„To je dobře.“ Pronesl prezident. „Už pro to, že žádnou dohodu nemáme.“

„Ale vždyť to s vámi pan velvyslanec domluvil telefonicky?“

„Jaký velvyslanec?“

„Přeci náš velvyslanec. Přidělený do Čech.“

„Chápu.“

„No tak vidíte, že je to, jak říkám.“

„Není. Dovolte, abych vám to vysvětlil. Před několika dny mi skutečně telefonoval člověk z vaší ambasády. Jenže jsme se na ničem nedohodli. Pouze mi sdělil, možná by se dalo říct, že mi to nařídil, že poletíte také. Ale to je vše. Já mu na to odpověděl otázkou. Kdy se Spojené státy hodlají omluvit za vulgární urážky naší paní premiérky? Načež volající zavěsil.“

„A ještě jedna drobnost. O které zřejmě nevíte. Před nějakou dobou jsme vyhostili vašeho velvyslance, protože byl drzý a urazil naší paní premiérku. Muž, který ho měl nahradit byl ještě drzejší. A tak jsem ho odmítl přijmout. Tudíž zde nemáte žádného velvyslance.“

„Rozumím, ale od toho je snadná cesta. Spojím se s nadřízenými a oni sem pošlou nového diplomata.“

„To můžete, ale já žádného velvyslance nepřijmu, dokud se vaše země veřejně neomluví za ony urážky.“

„O žádných urážkách nic nevím. Pokud se tak opravdu stalo, naše vláda se vám dozajista omluví. Jenže byste museli dokázat, že se tak opravdu stalo.“ Odpověděl senátor klidně. Na jeho tváři však bylo znát, jak to v něm vře.

„Vše je již dostatečně prokázané. Ostatně, ta první, mnohem mírnější urážka byla vyslovena v živém vysílání. Během prvního odletu do Vesmírné společnosti. S evropskými delegáty na palubě. S těmi delegáty, které se

váš systém pokusil rozstřílet během návratu na Zem.“ Neodpustil si pan prezident to popíchnutí.

Americký senátor byl a to bez jakýchkoliv pochyb, dobře obeznámen s událostmi proběhnuvších při prvním odletu. Tudíž se, byť jen navenek, smířil s tím, že nikam neletí. A zaujal nabízené místo po boku pana prezidenta. Přičemž se nezapomínal tvářit jako ta nejdůležitější osoba v širokém okolí.

Po byť formálním, ale o to víc srdečném rozloučení se naše trojice odebrala do hangáru. Jistě, mohli jsme mít hvězdolet připravený venku a nastoupit do něho všem na očích. Ale to bychom v něm museli i odletět. A to jsme přeci nechtěli. Naším plánem bylo použít rychlejší igutli.

A tak jsme se ukryli do menšího karavanu stojícího u zadního rohu hangáru. Do karavanu, ve kterém jsem měl umístěný ovladač dálkového řízení. Naštěstí po nás nikdo nestřílel. Tudíž jsem do činnosti autopilota nemusel nikterak zasahovat.

Skryti v karavanu jsme zůstali více jak hodinu. Jednak jsem musel dohlížet na odlet hvězdoletu. Co kdyby se stalo něco nepředvídaného? A já musel okamžitě zasáhnout. A paní premiérka si na řízení karavanu netroufala. A za druhé jsme museli počkat, než odejdou přihlížející. Nebo alespoň většina z nich.

Další hodinu nám zabrala cesta k domu již značně omládnuvších Elišky a Ivana. Karavan jsme schovali do stodoly. Stejně jako tomu bylo před několika měsíci s hvězdoletem. Jen toho místa zabíral o poznání méně. Následně jsme prostřednictvím tajné chodby vešli do stejně tajného podzemí, kde už na nás čekala igutli. Stanice mimo prostorové přepravy.

„Dámy, vítejte na Marsu.“ řekl jsem o minutu později. „Už? Vždyt' jsem si ani ničeho nevšimla.“ Podivila se premiérka. „řikal jsem vám, že tento způsob dopravy je okamžitý.“ Připomněl jsem svá dřívější slova. „Můžeme se kouknout ven?“ Zeptala se malá Marie. „To víš, že ano.“

„Ale teď mě napadá. Tím, že jsme na místo hvězdoletu použily igutli. Jsme udělali strašnou chybu.“

„Proboha. Jakou?“ Zeptala se mě trochu polekaná premiérka.

„Vaše dcera. Oficiálně se stala nejmladší kosmonautkou lidstva. Ale ve skutečnosti tomu tak není.“

„Ach tak. To se mi ulevilo. Už jsem se bála, že to bude něco horšího.“

„Nu což, tak to budeme muset napravit.“ Pronesl jsem jakoby nic.

41. Opět ve společenství

„Ale tihle lidé, byli s vámi, když jste mi přišel navrhnout tuto dovolenou.“ Všimla si premiérka. „Vy jste je poznala?“ Hrál jsem překvapeného. „A oni se tak snažili, aby je na Zemi nikdo nepoznal.“

„Vítejte na Trigu.“ Ujala se uvítání malá Eliška. Ta jediná, která v mé rodině uměla česky. Tedy trochu česky. „Táty si nevšímejte. Má jeden z těch svých dnů, kdy si myslí, že je vtipný.“

„Nejsi poněkud prostořeká, dcero?“ Privil jsem s předstíraným pohoršením.

„To nevím. Ty jsi mě učil tomuhle jazyku. Já jsem Eliška a tohle je Ujky. Ne tohle je Ujky. Už se zase prohodili. Tohle je Tujky. A tohle je naše máma Alaný.“ Představila mou rodinu, má malá dcerka. „Všichni doufáme, že se vám u nás bude líbit.“ Čímž ukončila své uvítání. A nutno přiznat, že skvělou češtinou. Čímž mě dost překvapila.

„Děkujeme ti za vřelé přivítání. Mě říkejte Kamilo a má dcera se jmenuje Marie. Pojmenovala jsem jí po první České kosmonautce. A teď z ní tvůj otec udělal první dětskou kosmonautku planety Země.“

„Ono těch nej je poněkud víc.“

„A jaká nej?“ Hned zajímalo Elišku.

„Tak počítej. Je první dětskou kosmonautkou. Jako první pozemské dítě vystoupila do volného prostoru. Jako první dítě stanula na Marsu. Jako první dítě použila stanici igutli. A konečně. Jako první pozemské dítě stanula na planetě Trigo. Více jak jedenáct set světelných let od rodné Země. No kolik ti to vyšlo.“

„Pět.“

Po sečtení všech Mariiných prvenství jsme společně nasedli do velkého zulytu, který si Alaný vypůjčila speciálně pro naše hosty. Krátce poté jsme už pluli vzduchem k našemu domovu. Kde budou hosté ze Země pobývat po následující tři měsíce.

„Vítejte v Kocourkově.“ Pronesl jsem na adresu našich hostů. V okamžiku, kdy jsme přeletěli pomyslnou hranici obce.

„Takhle zpětně musím přiznat, Eliško. Že tvůj otec opravdu není moc vtipný.“ Pronesla Kamila na můj účet.

„Já vím, ale podle čeho tak usuzujete vy? A právě teď? Když už táta nevtipkuje dobré čtvrt hodiny?“

„A co ten Kocourkov?“

„Co s ním má být?“ Nechápala Eliška, co tím Kamila Myslí. Zato já ano. A rozhodl jsem se jí v tom nechat.

„Přeci mi nechceš namluvit, že tvůj otec dal jméno zdejší osadě. Neříkám, že to není možné, ale přijde mi to krajně nepravděpodobné.“

„V to máte pravdu. On žádnou osadu nepojmenoval.“

„Ale Kocourkov je přeci z pohádky?“ Připojila se do debaty Marie.

„To sice je.“ Rozhodl jsem se vložit do diskuze. „Ale tato osada se opravdu jmenuje Kocourkov. a podle historických záznamů to je jedna z nejstarších, ne-li úplně nejstarší osada na planetě.“

„Ale co to jméno?“ Stále to nešlo do hlavy Kamile.

„Nevím. Prostě to tak je. V době našeho příchodu jsme o tom s Trigany několikrát mluvili, ale nakonec jsme to označili za neuvěřitelnou shodu náhod.“

„Nemůže se jednat o chybu překladu?“

„Ne, Kamilo. Nemůže. To jméno se totiž vůbec nepřekládá. V češtině zní úplně stejně jako v trigu. Snad jen Trigané trochu protahují předposlední písmeno.“

„Fascinující.“ Uzavřela to Kamila. Ale to už jsme byli před naším domem.

„Vážně vám tu nebudeme překážet?“ Zeptala se Kamila, už asi podesáté. „Jak jistě vidíte, Kamilo. Náš dům je dost velký na to, aby se v něm pohodlně složily dvě hlavy navíc. A od doby, co se od nás odstěhovaly naše děti. V něm je místa víc než dost.“

„Co prosím? Vaše děti se od vás odstěhovaly? Ale jak by to bylo možné?“

„Celkem snadno. Mají totiž vlastní dům.“

„Co prosím?“

„Ale. Však to za chvíli uvidíte. Dost možná, že se k nim brzy nastěhuje i vaše Marie.“

„Co prosím?“

„Ale to nic.“

„Eliško. Co kdybys ukázala Marii váš nový dům?“

„Ano.“ Vypískla nadšením. Načež popadla Marii za ruku a už ji vedla na zahradu za domem.

„Nebude vám vadit když...“

„Samozřejmě, že ne. Chovejte se tu jako doma.“

„Jé.“ Ozvalo se zpoza rohu. To malá Marie poprvé spatřila dům mých dětí. A o několik okamžiků následovalo Kamilino. „To si snad děláte srandu. Kde se to tu vzalo? Vždyť ta chalupa vypadá jako z Ladových obrázků.“

„To máte tak, Kamilo. Když jsem vás šel lanařit na tuto, řekněme, dovolenou. Byl jsem rodinnou přinucen vzít je sebou na Zem. A cestou k vám jsme se stavili v Přerovském skanzenu. Nu a dětem se to tak líbilo, že si na nás vymohly tuto repliku. A od té doby tu nemáme chvíli klidu.“ Povzdechl jsem si.

„Proč tu od té doby nemáte klid?“ Nechápala Kamila.

„No kvůli té chajdě. Je jediná v celém společenství. K tomu ukazuje, jak se kdysi dávno žilo na Zemi. Tedy, bráno z pozemského hlediska. Pro spoustu zdejších, to bylo nedávno. Ještě za jejich života.“

„A jak se o tom ti lidé dozvěděli? Vždyť je ta chalupa docela pěkně schovaná.“

„Naše děti mají v okolí docela dost kamarádů.“

„Chápu. Drby se šíří rychlostí blesku i ve společenství.“

„Asi tak nějak. Děti mají rodiče a rodiče mají zase přátele.“

„Naštěstí jsem ze Země přivezl plány k více chalupám. Takže ti, co nám postavili tuhle chaloupku. Teď staví celý skanzen. I když jen malý, asi deset chalup. Zato ve skutečné velikosti. Díky čemuž zájem o nás rychle opadá.“

„Ale jedna věc mi tu nesedí. V tom Přerovském skanzenu jste byli před několika týdny. Jak jste ostatně sám řekl.“ „To, ano.“ Přitakal jsem. „Tak mi prosím vysvětlíte, jak je možné, že jste dokázali postavit zmenšenou repliku jedné chalupy za několik dní?“

„Pravdou je, že jsme ji stavěli tři dny.“

„Ale no tak? Vždyť na Zemi by za tu dobu nestihli ani pokácet potřebné množství stromů.“

„Tak si ji pořádně prohlédněte. Nenajdete na ní ani kousek dřeva.“

„Chcete mi namluvit, že tohle není dřevo? Vždyť to na pohled vypadá jako dřevo a podle hmatu také.“

„A přesto to dřevo není. Blíž, než ke dřevu to má k umělé hmotě.“

„Jak to vyrábějí? Vždyť my máme problém napodobit dřevo už jen vzhledem.“

„Jak tu hmotu vyrábějí nevím. Ale jeden den jsem si u jedné zdejší firmy dojednal tuto stavbu. Předal jsem jim plány a vysvětlil vše potřebné. Druhý den přijeli. Postavili si tu několik forem. Potom vytáhli rezonanční tavičky

a začali odlévat. Stěny měli hotové asi za tři hodiny. Pak začali dělat střechu. Ta jim dala nejvíce práce, ale i tak. Neuplynul den a půl a střecha byla hotová. Zbylý čas zabral vnitřek. Podlahy a pec. Ta se jim ale moc nepovedla, a tak ji museli předělat.“

„Fascinující. Postavit dům za tři dny.“

„A to ještě nevíte, že jeho životnost je nejméně pět set let bez nutnosti, jakékoliv údržby.“

„Neuvěřitelné.“ Nevycházela Kamila z údivu.

„A co to jsou ty rezonanční tavičky?“

„To je technologie objevená kdysi dávno na planetě obojživelných bytostí Uzálal. Tato technologie ve své podstatě způsobuje, že se pevné neorganické látky změní na tekuté. Tudíž se dají odlévat či tvarovat. Třeba i prstem. Ostatně, podobným způsobem jsme psali jména našich druhů v hrobce na Yzilá.“

„A propó Yzilá. Dalo by se tu planetu navštívit? Chtěla bych vzdát úctu zesnulým kosmonautům.“ „S Alaný a dětmi, jsme si pro vás připravili něco jako poznávací program společenství. Během vaší dovolené navštívíte mnoho světů. Ale to jen neoficiálně.“

„Na váš oficiální pobyt. Jsem připravil oficiální návštěvu dvou světů. Yzilá, kde jsem doufal, že uděláte právě to, o čem jste se prve zmínila. A ta druhá je Uzálal. Tam předáte oficiální dar.“

„Dar? Ale já žádný dar nemám. Počkat, vy myslíte ty dvě fotografie a láhev vody?“

„Ano.“

„To mi nepřijde jako vhodný oficiální dar.“

„A opak je pravdou. Již jsem říkal, že Uzáni jsou obojživelné bytosti. Na své domovské planetě mají takové zvláštní muzeum. V něm vystavují neskonale nudné exponáty. V uzavřených čirých nádobách mají vzorky vod, nabraných u pramenů významných řek z celého společenství.“

„A vzhledem k tomu, že vodu milují stejně jako hudbu. A skladba pojmenovaná po řece. Je doslova fascinuje. Proto tam mají již od vyslání hvězdoletu Vltava k Zemi. Připravený čestný a zcela výjimečný podstavec. Přiřevněný popisek nejen, že mluví o řece, ale také o oné skladbě a hvězdoletu.“

„A aby toho nebylo málo. Tak na tom podstavci stojí jeden z prvních gramofonů a jedinou deskou.“

„Nechte mě hádat, že by na ní byla nahrávka Vltavy?“

„Vy už jste tam byla?“ Zeptal jsem se s hraným překvapením. Následně jsme se oba usmáli.

„A teď si představte, že jim přinesete to, po čem touží již řadu let. A k tomu další unikát. A to fotografii pramene, na kterém vaše dcera nabírá vzorek oné vody. Plus portrét autora oné skladby.“

„Kdo by se nadál, že flaška obyčejné vody bude ideálním diplomatickým darem.“ Usoudila Kamila.

„V tom s vámi zcela souhlasím, ale ještě vás musím upozornit. Sami Uzáni to muzeum berou velice vážně. Na druhou stranu se tomu sami velice vysmívají. Ostatně směje se tomu každý.“

„Takže ono to je takový vtip?“

„Těžko říct. Jak jsem řekl. Směje se tomu každý, ale to muzeum založili před desítkami tisíc let. A stále se o něj starají, udržují ho a občas i doplní.“

Těch několik následujících týdnů uteklo jako voda. Najednou nastal čas, kdy jsme měly s hvězdoletem přistát na Marsu. A zahájit tak naší oficiální návštěvu společenství. Obě dívky se oblékly do svých pozemských šatů a společně jsme zamířili do sídla rady pro kosmonautiku a vesmír.

„Vítejte na planetě Triga.“ Přivítala nás opět má dcera Eliška. Opět česky. Jen to tentokrát bylo na kameru a za přítomnosti Dymila, vedoucího úřadu pro kosmonautiku a vesmír. Následně jsme se všichni odebrali do zasedací místnosti. Kde jsme dojednali podrobnosti. Na závěr nám Dymil přislíbil, že ještě téhož dne požádá o svolání velké rady společenství. Kdy přesně se rada sejde nám dá vědět později. Nicméně to nebude dřív jak za tři dny.

Vzhledem k tomu, že bylo pozdní odpoledne. Vyrázili jsme nejprve k nám domů. Jakoby se ubytovat. Samotný den jsme pak završili návštěvou planety Gujgi a relaxací na jedné z tamních modrých pláží. Asi nemusím, říkat. Jak byli obě pozemšťanky překvapené. Když spatřily ten modrý oceán a modrý písek na jeho pobřeží. Ostatně nebyly samy. Pořízený záznam vyvolal stejný údiv i na Zemi.

A to nemluvím o vzorku onoho pozoruhodného písku. Který Kamila nabrala pro pozemské vědce. Ostatně, písek nebyl jediným vzorkem, který pozemským vědcům přinesla. Na Yzilá sebrala několik rozličných semínek. Z Uzálaj, domovské planety Uzánů si odnesla malý vzorek tamní mořské vody. V podstatě z každé planety si odnášela nějaký ten vzorek opatřený podrobným popisem a několika doplňujícími fotografiemi.

Po návratu na Zem celou svou sbírku s dokumentací předala vědcům, kteří ji za to málem nosili na ramenou. Někteří sice trochu brblali, že vzorky nejsou uzavřeny v hermetických boxech. Ale i tak z nich byli nadšení. A s radostí se pustili do práce.

Ráno jsme, dle předem ohlášeného programu, vyrazili na návštěvu planety Yzilá. Kde paní premiérka zamýšlela vzdát úctu zesnulým kosmonautům z pozemského hvězdoletu Aurora Borealis.

„Páni.“ Pronesla Kamila v okamžiku, kdy spatřila to obrovské jezero před jeskynní trosečníků.

Tak totiž Trigané nazvali místo, kde jsme kdysi přebývali.

„Škoda, že sem si nevzala rybářský prut.“ Povzdechla si vzápětí.

„Ty jsi rybářka?“ Zeptal jsem se překvapeně.

„Ani ne, ale můj otec je vášnivý rybář. Jako malou mě brával sebou na ryby a pokoušel se ve mě vzbudit podobnou vášeň. Jenže marně. Těch ryb mi bylo vždycky líto. Ale myslím si, že kdybych mu z vesmíru přivezla nějakou to čudlu. Radostí by se zbláznil.“

„Jestli chceš, tak ti nějaký ten prut seženu. V tom bych problém neviděl. Ale s tou čudlou už ano.“ „To jako, že tu nejsou žádné ryby?“

„Ale jó. Ryby tu jsou. Jenže... Pojď se radši podívat.“ Načež jsem obě dámy zavedl zpět do jeskyně.

„Tady máš vystavenou jednu čudlu.“

„To si ze mě děláš legraci?“

„Nedělám. Když jsme s Karlem vytáhli ze dna potopený triganský hvězdolet. Měl v přistávacích nohách zapletenou jednu tuhle choborybu. Naštěstí už mrtvou. Já jsem tehdy řekl něco jako. Když mě ta čudla nekousne do zadku tak mě nezajímá. A Trigané jí tak zkrátka začali říkat.“

Za několik minut jsme opět vyšli ven a nasedli do zlytu, který nás zavezl ke hrobce. Kde Česká premiérka položila několik jako projev úcty zesnulým. Celý tento krátký obřad byl za pomoci mezihvězdné vysílačky přenášen na Zem. Kde, jak jsem se dozvěděl po návratu ze společenství, byl, na přání samotného papeže, živě vysílán na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu. A po jeho skončení osobně odsloužil mši za zesulé.

A co bylo nejzajímavější? Tak podobné projekce a i mše se odehrály po celém světě. Včetně USA. I když tam to neprošlo tak hladce. Američané se totiž pokoušeli v kostelech vystavovat veliké portréty George Heringa i s tím jejich nápisem. Jediný pravý pozemský hrdina. Ale většinou jim to duchovní nedovolili a tak ho vystavili alespoň před chrámy.

Vrcholem všeho byl velký plakát, který někdo vyvěsil na katedrálou v New Yorku. Na něm byli vyobrazeny naše tři portréty doplněné nápisem. Oběste ty všivé zrádce. Církev se od toho ihned distancovala a onen čin odsoudila slovy. Skutečný křesťan by něco takového nikdy neučinil.

V odpoledních hodinách jsme se přesunuli na Uzálaj, kde Kamila, společně se svou dcerou Marií, předaly přinesené dary. A že to byla vcelku hezká podívaná. Naštěstí jsme jí také vysílali na Zem.

Velká rada zasedla čtvrtého dne, od podání žádosti. Dymil se ujal slova jako první. Nejprve vysvětlil delegátům, jaký je stav Země. Mluvil o tom, že je Země rozdělená do mnoha rozličných států. Většina z nich vzájemně spolupracuje, ale některé se starají jen o sebe.

Přičemž ostatními v podstatě pohrdají. Byť se tváří, jako, že se snaží všem pomáhat. Jako odstrašující příklad uvedl zveřejnění falešné zprávy. Vyslané z Aurory Borealis. Dále upozornil na pozemské nesnáze s dopravou. Kvůli kterým jsme ostatně přišli. Pak delegátům představil Kamilu a předal jí slovo.

Kamila dlouho mluvila o tom, jak se Země v posledních dvaceti letech změnila. Zdůraznila rychle docházející zásoby fosilních paliv. Také vysvětlila nastalou situaci kolem elektromobilů. Potíže s akumulátory a jejich výrobou a následnou recyklaci. Nezapomněla se zmínit o jejich krátké životnosti a vysokých výrobních nákladech. Kvůli kterým jsou ony elektromobily nedosažitelnými, pro spoustu lidí.

Na závěr přednesla delegátům všechny mé návrhy. Včetně obav, které jsem vyslovil. K tomu ještě musela vysvětlit důvod mých obav o bezpečnost stanice igitli. Jako poslední vyslovila slova obdivu k dovednostem zdejších geno biologů a na Zemi dosud nevídaných úspěchů Marie a Rudolfa.

Po Kamile se ujal slova už od pohledu starý Trigán. Hovořil o tom, jak se společenství pozvolna rozšiřuje. A každé mírumilovné planetě poskytuje své technologie. On sám je pro poskytnutí prostředků společenství lidem Země. Jako komplikaci však vidí ty státy, které pohrdají ostatními a ty co se již dvakrát pokusily zničit náš hvězdolet. Navíc ignorovaly stanovené pravidlo, že do společenství nesmí vstoupit ozbrojeni. Čímž narážel na pokusy Američanů letět s námi.

Po něm se nečekaně přihlásil zástupce Xilinů. Obyvatel planety Xilin. Inteligentní bytost vzdáleně se podobající asi metr vysokým a tlustým klokanům s hlavou značně se podobající té šimpanzí.

„Vážení delegáti.“ Začal svůj proslov. „Zcela souhlasím se ctihodným Gugatem. Neposkytnout naše prostředky lidem Země by bylo špatné. Vím, že planeta Země je, bráno z našeho pohledu, tragicky přelidněná. Z tohoto důvodu vidím značnou komplikaci v prodloužení života na deseti násobek. Obávám se, že se tam lidé pak nevejdou.“

„Poskytnout jim další planetu, aby došlo alespoň k částečnému uvolnění je nedostačující a vzhledem k jejich nejednotnosti si dovoluji říct, že i potenciálně konfliktní.“

Každému z přítomných hned došlo, na co tím naráží. Některé národy by si mohli uzurpovat novou planetu jen a jen pro sebe.

„Proto navrhuji v tomto konkrétním případě postupovat obezřetně.“

„V poskytnutí našich zulytů, bych problém neviděl. Snad jen zajištění, že na ně pozemšťané nebudou montovat zbraně. Ale o to se jistě naši hosté dokáží postarat. Největší nesnáz vidím v tom, co nám prozradila paní premiérka. A to je zajištění samotné igutli.“

„A zde pozemšťanům můžu pomoci já a mí kolegové. Asi vás zajímá jak? Řešení je prosté. Stanici ochráníme dvojím způsobem. Jako poslední ochranu bych viděl silnou nálož umístěnou pod samotnou stanicí. Ta by v krajním případě igutli zcela zničila. A zabránila tak jejímu zničení.“

„Jako prvotní ochranu navrhuji použít nově objevenou technologii energetické bariéry. Je mi jasné, že nevíte o čem se jedná. Ve stručnosti se jedná o slabou vrstvu, chcete-li blánu, tvořenou energetickými částicemi. Sice jsme to vyvíjeli jako dodatečnou ochranu našich staveb na technických světech s agresivní atmosférou.“

„Každopádně se tato bariéra ukázala jako neproniknutelná. S výjimkou vchodu, který se dá chránit druhou bariérou. Co se stanice igutli týče. Domnívám se, že by se v ní dalo zhotovit něco jako přestupní stanice. Asi tak jak to pozemšťan používal na nešťastném Uguru.“

Poté ještě musel Xiliňan odpovědět na řadu otázek ohledně jejich bariéry, ale nakonec se delegáti shodli, že by to mohlo stačit. Načež dali hlasovat o tom, jestli uvolnit pro Zemi žádané technologie. Během hlasování jsme, já i premiérka, byli napjatí jak struna. Ale to bylo zbytečné. Neboť nám rada dala souhlas. A to jednohlasně.

O tuto potěšující zprávu jsme se ještě onoho dne podělili se Zemí. Několik následujících dní ještě pokračovala oficiální návštěva společenství. Ale pak jsme se museli vrátit na Mars. Samozřejmě jen na oko. Ve

skutečnosti jsme zůstali ve společenství, kde jsme navázali na utajenou dovolenou.

Nicméně i ta jednoho dne skončila. A Kamila s Marií se musely vrátit na Zem. Obohaceny o několik genetických úprav, včetně prodloužení života. Obtěžkáni Kamilinými vzorky, velkou spoustou suvenýrů a ještě větší spoustou triganského šatstva. Jsme se vrátili do Čech.

Za pomoci stěžujícího si Ivana na ženy a jejich názor na to, kolik šatů je přiměřené množství. Jsme vše naložili do karavanu, se kterým jsme posléze odjeli do letištního hangáru. Zde jsme zůstali ukryti po několik následujících hodin.

Zatím co Kamila s Marií podřimovaly. Já prováděl dálkovou kontrolu našeho hvězdoletu. Když se nečekaně ozvala vysílačka. Trochu mě to překvapilo. Neboť zprávu o našem příletu jsem odvysílal již včera. Speciálně kvůli tomu jsem předešlého dne navštívil Zemi. Byť jen nakrátko.

„Vetřelecký a špionážní hvězdolete. Posíláme vám souřadnice, na kterých vám nařizujeme přistát. Pokud našeho rozkazu neuposlechnete. Zahájíme palbu z planetárního obraného systému. Potvrďte prosím přijetí rozkazu.“

„Kamilo, pojd' se na něco podívat.“ Probudil jsem spící premiérku.

„Tak co tu máte zajímavého, Tomáši?“ Následně sem jí přehrál onu zprávu. A během těch několika vteřin jsem si našel mapu.

„Ty souřadnice nás vedou sem. Do pouště ve Spojených státech.“

„Můžeme jim odpovědět?“

„Ano.“

„Tak mě spojte.“

„Hotovo. Můžete mluvit.“

„Tady je premiérka České republiky. Jsem na palubě triganského výzkumného hvězdoletu. Vracím se na Zem z diplomatické mise ve společenství. V současné době se nalézáme v neutrálním prostoru a zanedlouho zahájíme přistání v Čechách.“

„V ani jednom případě nemají Spojené státy Americké právo po nás požadovat, nebo dokonce nařizovat, abychom přistáli na jejich území. Ke kterému se ostatně ani neblížíme. Pokud na nás zaútočíte. Bude to bráno jako úmyslný útok na diplomatickou delegaci. A budou s toho vyvozeny patřičné důsledky.“

Několik minut bylo v éteru ticho. Pak se vysílačka opět ozvala.

„Splňte rozkaz. Jinak zahájíme palbu.“ Zaznělo stroze.

Kamila na to odpověděla podobně.

„Náš let pokračuje dle dohodnutého harmonogramu. Vy nemáte sebemenší právo, něco nám nařizovat. A pokud na nás vystřelíte, byť jen jediný a takzvaně, varovný výstřel. Bude váš čin označen jako teroristický útok.“

Za pár minut prolétlo kolem hvězdoletu několik fotometných výstřelů. Monitor naštěstí nedokázal přenést veškeré to světlo a tak byl náš zrak v bezpečí.

„Všechny šli vedle. Zřejmě varovné výstřely.“ Vysvětlil jsem Kamile. Načež se opět ozvala vysílačka.

„To bylo poslední varování. Splňte rozkaz a přistaňte na určených souřadnicích. Jinak budete zničeni.“

„Rozkazy od ubohých teroristů nepřijímáme.“ Zněla Kamilina odpověď. „A jen tak pro formu. Celý náš rozhovor, včetně kamerového záznamu z vašeho neúspěšného teroristického útoku na diplomatický let v neutrálním prostoru je nepřetržitě přeposílán na kontrolu letu.“

Zbytek letu proběhl bez potíží. Amíci zjevně pochopili, že jejich rozkazy nás nikterak nezajímají. A zabít nás, takříkajíc v přímém přenosu, se neodvážili. Už tak si uřízli pěknou ostudu svým požadavkem a střelbou na diplomatický let v neutrálním prostoru. Byť se jednalo jen o varovnou palbu. Přesto bylo jejich počínání hanebné a neodpustitelné.

42. Před soudem

Po přistání hvězdoletu a fingovaném vystoupení, které skryl hangár, nás čekala tisková konference. Kde měla paní premiérka sdělit národu výsledek naší cesty. Očekávali jsme, že se budou zajímat i o mně a o malou Marii.

A zpočátku se to tak i vyvíjelo. Jenže když se novináři dozvěděli to nejpodstatnější, přesměrovali veškerou svoji pozornost na Marii. Jak jsme se záhy dozvěděli. Marie se během naší nepřítomnosti stala světovou osobností číslo jedna. Snad každý sledoval kosmickou cestu první dětské kosmonautky.

Ve všech kruzích. Odborných i laických. Na univerzitě i v hospodě. Všude se mluvilo o desetileté české dívence, která se dobrovolně vydala do kosmu. Celý svět, s výjimkou Ameriky, jí obdivoval a držel jí palce.

Zato Američani. Ti spustili masivní kampaň, v níž nás nestoudně pomlouvali. Obviňovali nás z nestoudného zneužívání nezletilé dívky k vlastnímu prospěchu a zviditelňování sebe samých. Později zacházeli dále a vymýšleli si různé nechutnosti. Jenže je nikdo neposlouchal. Dokonce se pokoušeli vměšovat do internetových diskuzí. Jenže v okamžiku, kdy začali šířit své lži. Zpravidla zasahovali moderátoři diskuzních fór a bez pardonu je vylučovali z diskuzí.

Po tiskové konferenci jsme jeli přímo na hrad. Tam nás již očekával pan prezident a několik zástupců z europarlamentu. Všichni chtěli vědět, jak jsme dopadli ve společenství. Samozřejmě již většinu věděli. Jednak sledovali tiskovou konferenci. A také jsme byli ve spojení s prezidentskou kanceláří pomocí mezihvězdné vysílačky. Přesto nevěděli vše. Mnoho podrobností jsme do vysílačky neříkali.

„Vítejte doma, přátelé.“ Přivítal nás prezident republiky. „Posaďte se k nám a vyprávějte. Jak jste pochodili?“ Vybídl nás prezident.

„Velká rada společenství schválila vše, o čem jsme zde mluvili před odletem. Včetně těch podmínek, o kterých jsem mluvil.“

„Jaké podmínky?“ Zeptal se mě jeden z euro pánů.

„Poskytnou nám zulyty. Samozřejmě i s akumulátory a dobíjecí technikou. Ale mají podmínku, že jejich technické prostředky nebudou nikterak zneužity.“

„Co si máme představit pod pojmem zneužity?“ Zajímalo jiného euro pána. „Namontování raketometu na zulyt, by dozajista bylo zneužitím.“

„Takže ty zulyty jsou pouze pro civilisty.“ Odušila euro žena.

„Přesně. Na nás bude zajistit, aby tomu tak opravdu bylo. Jako další je stanice mimo prostorové přepravy igutli. Tu musíme zajistit tak, aby jí nemohl projít nikdo, kdo nebyl, řekněme prověřen.“

„Společenství nestojí o nějaké bezohledné dobyvatele divokého západu. Proto nikdo nesmí do společenství pronést jedinou zbraň. Ba ani s ní nesmí vstoupit do objektu stanice.“

„Tak ji umístíme na vojenskou základnu a obestavíme plotem. Vojáci ji budou střežit zvenčí a kontrolovat, aby dovnitř nikdo žádnou zbraň nepropašoval.“ Navrhl první euro pán.

„To by se jim také nelíbilo. Obyvatelé společenství jsou mírumilovní a násilí, čili i zbraně, se jim hnuší. A teď si zkuste představit, že sem přijde na návštěvu nějaký diplomat a objeví se přímo uprostřed vojenské základny.“

„To by nebylo moc hezké.“ Konstatoval prezident.

„V tom máte pravdu.“ Dal jsem mu za pravdu. „Nejspíš by se na místě otočil a utekl. A to doslova.“

„Tak co navrhuje?“ Zeptala se opět ta postarší euro žena. „Ono je to celkem prosté. Vybereme vhodné místo. A tam postavíme stanici. Vše potřebné jsme si přivezli. Vědci na Xilinu nedávno objevily technologii silového pole. Tím obalíme celou budovu a dovnitř se už nedostane nikdo nepovolaný. Navíc trvají na tom, aby byla stanice podmínovaná.“

„To podmínování se mi ani trochu nelíbí. Na druhou stranu chápu obavy mimozemšťanů z případného vpádu.“

„V tom s vámi souhlasí i mimozemšťané, pane prezidente.“ Přisvědčila premiérka. „Co se těch výbušnin týče.“ Pokračovala dál. „Navrhuji, nikomu se o nich nezmiňovat.“

„Teď, když dovolíte, budu chvíli mluvit já. Máme tu totiž takovou nepříjemnou situaci.“ Vzala si slovo ona euro žena. „Asi vás to nepřekvapí, ale týká se to Američanů.“

„Máte pravdu. Nepřekvapilo nás to.“ Odpověděla Kamila. „O vás nejde, paní premiérko. Jedná se o pana Janka.“

„O mě?“ Zeptal jsem se překvapeně.

„Američani na vás vydali mezinárodní zatykač. Interpol a všechny země, s výjimkou Německa a Austrálie, ho odmítly uznat. Evropská unie a Česká republika, byly oficiálně vyzvány, aby vás předaly do rukou justice Spojených států Amerických. Asi nemusím zdůrazňovat, že jsme je odmítli a to dost jednoznačně.“

„Zajímavé.“ Zareagoval jsem. „Nikdy v životě jsem na Americké území nevkročil ani špičkou nohy. Takže by mě docela zajímalo. Z jakého zločinu mě mohou vinit? Když to má řešit jejich soud.“

„Nejedná se o nic menšího, nežli je zrada celého lidstva. Zfalšování poslední zprávy odeslané z Aurory Borealis. Sabotáž černých schránek na Auroře Borealis. A vydávání se za kosmonauta Tomáše Janka. A ještě několik dalších, bezpochyby také smyšlených zločinů, kterými nebudu zdržovat.“

„Koukám, že si toho stihli navymýšlet celkem dost. Ale jedno nechápu, jak ty domnělé zločiny souvisí s americkou justicí? Neměl by mě soudit český soud? Nebo když jsem viněn ze zrady celého lidstva. Tak mezinárodní soud?“

„V tom s vámi zcela souhlasím, Tomáši.“ Podpořila mě Kamila.

„Jste občan České republiky a tudíž zcela spadáte pod naši justici. Ta americká žádost je proti mezinárodnímu právu. Navíc je to celé absurdní.“

„Přesně to jsme jim řekli i my.“ Sdělila nám euro žena. „My jsme je také poslali do háje. Samozřejmě zdvořile.“ Připojil se prezident.

„Jak na to zareagovali?“

„Trvají na svém. Máme vás vydat neprodleně po návratu z kosmu. Což je, pochopitelně, zcela absurdní požadavek.“ Odpověděla euro žena.

„Mám nápad. Jak se zdá. Tak oni pravdu nikdy nepřiznají. Tak jim zkuste, ne oznamte jim, že pokud se se mnou chtějí soudit. Tak jediné před mezinárodním soudem a za přímé účasti médií, která mohou soudní proces vysílat živě do celého světa. Také byste je mohli zkusit požádat o vydání teroristů zodpovědných za napadení našeho hvězdoletu.“

„Zkusím to, ale dost pochybuji, že to přijmou. Obzvláště po projevu, který měl americký prezident k národu. V něm vás veřejně obvinil a občanům slíbil, že udělá vše, proto aby vás dostal před spravedlivý americký soud.“

„Tak to udělejte jako on.“

„Jak to myslíte, pane Janku.“

„Vcelku jednoduše, madam.“

„Uspořádejte tiskovou konferenci. Zdůrazněte na ní význam mezinárodního práva a mezinárodního soudu. Pak vyzvěte Američany k jejich respektování. Stejně tak, jako to dělají všechny civilizované země. Následně oznamte, že pokud na té žalobě proti občanovi České republiky trvají. Tak mě musí obvinít buď před českým soudem nebo mezinárodním

soudem. Ale v žádném případě nemohou požadovat mé vydání do jejich země. Na to nemají žádné právo.“

„To by mohlo fungovat. Samozřejmě to musíme trochu zaonačit, ale v podstatě to je trefné.“ Usoдил první euro muž.

„A nebojíte se, že by ten soud mohli vyhrát?“ Ještě se zeptal.

„Ani v nejmenším. Ještě před odletem do společenství jsem totiž něco zjistil. A to jim zasadí tak velkou ránu, že skončí dřív, než začnou.“

Vše proběhlo přesně tak, jak jsme si mysleli. O mezinárodním soudu, Američané zprvu nechtěli ani slyšet. Argument, že zradu celého lidstva může soudit pouze mezinárodní soud. Nikoliv jednotlivý stát. Neuznávali a svůj požadavek odůvodňovali slovy. Vždyť mi jsme Američani. Nicméně, po veřejném projevu předsedy euro parlamentu se rybička chytla. A soud mohl začít.

„Ctihodní soudci mezinárodního soudu.“ Začal americký žalobce svou zahajovací řeč. „Sešli jsme se zde, abyste posoudili míru viny obžalovaného Tomáše Janka. Tento muž se hanebně vydává za pozemského kosmonauta, který tragicky zahynul před mnoha lety.“

„Nestydatě zneužívá podobnosti s oním kosmonautem. Navíc se spojil s kosmickými tvory, kteří jsou, jak se domníváme, zodpovědní za zničení hvězdoletu Aurora Borealis. Čímž nespáchal nic jiného než zradu celého lidstva.“

„Aby svůj hanebný čin nějak podpořil, nezdráhal se vytvořit falešnou zprávu o zkáze Aurory Borealis. Během jejího zveřejnění také nevybíravě, až drze ostouzel pozemského hrdinu George Heringa. Čestného, vzorného, pracovitého a vždy příkladného muže.“

Dále ještě následovalo několik smyšlených zločinů. Avšak již lehčího charakteru. Na závěr upozornil žalobce na můj věk a neodpovídající vzhled. A k tomu několik drobných urážek mířených na mou adresu. Navíc mě obvinil z toho, že jsem přímo zapříčinil, že český prezident odmítá uzнат amerického velvyslance v Čechách. Nakonec se mě jeden ze soudců zeptal, jestli chci na slova pana žalobce nějak reagovat. Chtěl jsem.

„Vážení soudci, obvinění proti mně vznesená, jsou jistě značně závažného charakteru. A tudíž jsem dvojnásob šťasten, že všechna tato obvinění jsou zcela falešná. Nebo spíše úmyslně lživá a hanebná. Obzvláště když žalující strana nemá jediný skutečný důkaz, kterým by svá tvrzení podpořila. Včetně označení George Herynga výrazy jako šlechetný, pracovitý či příkladný. To vše je snadno prokazatelná lež.“

„A abych k vám byl upřímný. Tak musím přiznat, že se těším na to, jak pan žalobce bude dokazovat mou vinu. Obzvlášť tu část, kde tvrdí, že já nejsem já. K tomu jen připomenu, že před odletem Aurory Borealis ze Země mi byly sejmuty otisky všech prstů. Oskenovány sítnice obou očí a odebrán vzorek krve a DNA. A to dvakrát. Poprvé v Čechách pro Českou kosmickou kancelář. A po druhé přímo v sídle Evropské kosmické agentury. Kde byly ony vzorky uchovávány až dodnes.“

Také by mě zajímalo, jak pan žalobce hodlá dokázat, že jsem zodpovědný za to, že bývalý americký velvyslanec v Čechách je hulvát, který se neumí chovat.“

„Pane žalobce, můžete začít s dokazováním svých obvinění.“ Vyzval předseda soudu Amerického žalobce.

„Děkuji, ctihodnosti. Pronesl úlisně. „Nejprve bych rád zdůraznil, že prokázat to, že obžalovaný skutečně není tím, za koho se vydává, je momentálně značně komplikované. Neboť obžalovaný s námi odmítl spolupracovat.“

„Proč jste odmítl spolupracovat?“ Zeptal se mě předseda soudu. „Nic takového jsem neudělal. Americká strana mě nikdy o spolupráci nepožádala.“ Odvětil jsem stručně.

„To je prokazatelná lež.“ Obořil se na mě žalobce.

„Tak to dokažte.“ Vyzval jsem Američana.

„Když jste se před několika týdny vracel z té vaší údajné diplomatické mise, byl jste požádán abyste přistál na území Spojených států Amerických. To nemůžete popřít.“

„Ale ano, můžu. Neboť se nic takového nestalo. Sice je pravda, že během našeho návratu z diplomatické mise do společenství. Nás vaši lidé kontaktovali, ale rozhodně o nic nežádali. Ba naopak. Drze nám nařídili, abych s hvězdoletem přistál na americkém území. Pokud neuposlechnu jejich rozkazu, zahájí palbu a zničí nás.“

„To je jen další z vašich lží.“ Obvinil mě žalobce.

„Celý rozhovor se odehrál během přímého přenosu, který byl vysílán na internetu. Miliony lidí to slyšeli na vlastní uši.“

„To mohu potvrdit.“ Ozval se jeden ze soudců. „Celý přenos jsem také sledoval.“

„Jak vidíte, ctihodný soudce. Žaloba nemá, jak dokázat, že já nejsem já. Tvrzení, že jsem odmítl spolupracovat, je jen jedna z mnoha amerických lží. Tvrdí, že nejsem Tomáš Janek, ale důkaz pro to nemají ani jeden. Ba

naopak. Již jsem zmínil odebrání mých vzorků. Krátce po našem návratu, jsme já a mí dva druzi, na které žaloba patrně pozapomněla, absolvovali srovnávací testy. Otisky našich prstů a sken sítnic se shodly na sto procent.“

„Test DNA se shodoval na devadesát devět a půl procenta. Ona půlprocentní odchylka byla zapříčiněna drobnými genetickými vylepšeními. V mém případě to bylo genetické odstranění appendixu, vousů, prodloužení potenciálního věku dožití až na desetinásobek. A samo opravný gen pro chrup. A jen tak na okraj. Včera jsem podstoupil druhý srovnávací test v sídle ESA. Se stejným výsledkem.“

„Tyto testy jsou neprůkazné.“ Suše to odmítl uznat žalobce. „Ve státech máme metody, jak bezpečně prokázat, že jste podvodník.“

„Pak tak učíňte.“ Vyzval ho předseda soudu. „Obviněný by se musel osobně dostavit do států.“

„Proč? To by vám nestačil vzorek jeho krve? A s čím ho vlastně chcete srovnávat? Vy snad máte vzorky DNA kosmonauta Tomáše Janka? A pokud ano, tak kde jste k nim přišli?“ Doslova zavalil předseda svými otázkami pana žalobce.

„Neznám odpověď na žádnou z vašich otázek. Vím jen, že to nějak jde.“

„To jako důkaz už z principu stačit nemůže.“ Konstatoval předseda soudu. „Postupme tedy k dalšímu bodu obžaloby. Když tento bod není žalobce schopen prokázat.“

„Dalším zločinem údajného pana Janka je vytvoření falešné zprávy. Údajně odeslané z Aurory Borealis. Její vydávání za pravou a následné zneuctění pozemského hrdiny. Pana George Herynga.“

„Mám zde dvě podrobné zprávy, které vytvořili špičkoví američtí odborníci. Jejich závěry jsou zcela spolehlivé a důvěryhodné. V jedné z nich potvrzují, že zpráva údajného pana Janka je falešná. A to s jistotou devadesáti osmi procent.“

„Oproti tomu druhá zpráva potvrzuje pravost původní zprávy. Přesnost určily jako devadesát čtyři procent. S odůvodněním na její hektičnost. Vzniklou v důsledku onoho neblahého útoku mimozemšťanů.“

„Zajímavé. Vaše dvě zprávy mají přesnost označenou jako devadesát osm a devadesát čtyři procent. Díky čemuž je prohlašujete za naprosto důvěryhodné a spolehlivé. Kdežto má totožnost byla potvrzena čtyřikrát sto procenty, dvakrát devadesáti devíti a půl procenty. Což je o dost víc než u těch vašich zpráv. A přesto si troufáte tvrdit, a to bez jediného důkazu, že prokázání mé totožnosti je neprůkazné.“

„To je něco jiného, údajný pane Janku.“ Odvětil stroze žalobce. „Ani bych neřekl, údajný pane žalobce.“

„Ctihodnosti, ať mě údajný pan Janek přestane urážet.“

„Jak vás urážím, údajný pane žalobce?“ Zareagoval jsem dřív nežli předseda soudu.

„Ctihodnosti.“

„Souhlasím s obviněným. Jak vás uráží?“

„Tím, že mě označuje údajným žalobcem. O mé totožnosti není ani těch nejmenších pochyb. Na rozdíl od obžalovaného.“

„Pane žalobce, o vaší totožnosti opravdu není těch nejmenších pochyb. Jenže o totožnosti obviněného pana Janka taktéž není těch nejmenších pochyb. Soud je obeznámen s výsledky obou jeho testů na totožnost. A od vás jsme žádný důkaz o opaku neobdrželi. Tudíž o jeho totožnosti také nemůžeme pochybovat. A když ho nazýváte slovem údajný urážíte vy jeho. Tak s tím prosím přestaňte. Oba.“

„A nyní pokračujte.“

„Když dovolíte ctihodnosti? Když už obžaloba není schopná předložit žádný konkrétní důkaz o mé vině. Jak je ostatně dobrým zvykem v civilizovaných a demokratických zemích. Předložím já, důkazy o tom, že americké obvinění je úmyslná lež a podvod.“

„Nic takového dokázat nemůžete.“ Pronesl s posměšným úšklebkem pan žalobce.

„Prosím. Dokazujte tedy.“ Vyzval mě předseda soudu.

„Předpokládám, že všichni víte, co se nám přihodilo u hvězdy Prokyon. Smrt tolika našich přátel všemi silně otřásla. S někým více a s někým méně. Vedoucí technik George Hering patřil mezi ty, s kým to otřásla víc. Sice již před tím býval poněkud náladový a měl sklony k zahálce a alkoholu. Ale to vše bylo v únosné míře.“

„Jenže po Prokyonu začal být doslova líný a nedbalý. Během letu k Luytenově hvězdě se na něho vršila jedna stížnost za druhou. Velitelka výpravy Rosetta Parmi si ho několikrát pozvala na pohovor. Pan Hering vždy vše popřel a tvrdil, že je vše v nejlepší pořádku.“

„Krátce před příletem k Luytenově hvězdě. Jsme se my piloti sešli s velitelkou a stěžovali si, že technici, pod vedením pana Heringa neuvedli do provozu schopného stavu, předpisy požadovaný počet strojů. Zprovoznili jich pouze pět. A jen tak na okraj. Z těch pěti jeden ani neodstartoval a druhý se porouchal asi tak dvě minuty po startu.“

„Teď si asi říkáte. Proč nám to tady ten člověk vypráví? Odpověď je prostá. Po příletu do systému Luytenovy hvězdy byla z Aurory odeslána zpráva pro Zemi. Včetně podrobného hlášení o stavu hvězdoletu a hodnocení všech členů posádky. Včetně pana Herynga. A zde mám vytištěnou její kopii. Velitelka v ní pana Heringa rozhodně nepopisuje jako vzorného, schopného a vždy příkladného muže. Ba naopak. Tot' vše k tvrzení o hrdinství tohoto muže.“

„Jako další je zde ta pečlivá americká analýza obou verzí poslední zprávy z Aurory. Nyní vám zde, přímo před vámi, dokáži, že zpráva, kterou jsme zveřejnily. Je pravá. A ta americká je nestoudný a beze vší pochyb úmyslný podvod. Podvod celého lidstva. Zrada celého lidstva. Zločin, ze kterého viní oni mě.“

„Před zahájením soudního líčení jsem požádal, aby zde byli umístěny tyto čtyři monitory. Nyní vám ukážu proč. Jen ještě podotknu, že ti, kteří se na tento proces dívají v televizi. Si vše, co nyní uvidí mohou sami ověřit prostřednictvím internetu. Stačí navštívit nějaký streamovací server. Tam naleznou vše potřebné.“

„Takže první monitor. Zde spustím poslední audio zprávu odeslanou z Aurory před odletem od hvězdy Prokyon. Bez zvuku. Ten pro můj důkaz není podstatný. Vlastně ani celé video nepotřebujeme. Bohatě by postačoval snímek obrazovky.“

„To samé uděláme s druhým videem. To bylo odesláno po příletu k Luytenově hvězdě. Jako třetí dám do řady naši zprávu. A na čtvrtý umístím tu americkou. A teď bych poprosil o jednoho dobrovolníka, či dobrovolnici.“ Po chvíli váhání se přihlásilo několik přihlížejících. Vybral jsem si jednu postarší seriózně se tvářící ženu.

„Děkuji madam. To oč vás chci požádat, je pouhá drobnost. Pozorně si prosím prohlédněte ty čtyři obrazovky. Hledejte na nich dva nepříliš výrazné rozdíly. Pokud je oba najdete. Stanete se nesrovnatelně větší odborníci na určování pravosti videí, nežli jsou ti špičkoví, američtí. Trochu vám napovím. Lidí si nevšímejte.“

Žena se svého úkolu zhostila opravdu dobře. Bohužel si ničeho nevšimla. A tak jsem ji propustil. Načež jsem vše musel vysvětlit já sám. Ostatně jsem s tím tak trochu počítal.

„Přiznávám, že jsem tento výsledek čekal. Nevadí. Vše vám hned vysvětlím. Povšimněte si prosím první obrazovky. Přesněji, jejího horního rohu. Uvidíte tam jeden menší monitor. A když se podíváte důkladněji

povšimnete si i loga výrobce. Je to poměrně nová, tedy tehdy to byla nová, značka. Jmenuje se KLV.“

„Nevím, jestli to někdo z vás ví, ale když byla Aurora Borealis stavěna. Tato společnost vyhrála soutěž o hlavního dodavatele všech palubních obrazovek.“

„Teď se prosím zaměříme na druhou obrazovku. Na stejném místě si můžete povšimnout monitoru s nápisem Igltet. To je jméno společnosti, která dodala všechny záložní monitory. Monitory určené pro případnou výměnu poškozených kusů.“

„A co z toho plyne. V podstatě jen to, že během cesty od Prokyonu k Luytenově hvězdě byl onen monitor nahrazen jedním záložním. Teď si prosím povšimněte třetí obrazovky. Uvidíte tam taktéž nápis Igltet. A na čtvrtém je opět KLV.“

„To nic nedokazuje.“ Vyhrkl zběsile žalobce. „Ten monitor mohli kdykoliv vyměnit za jiný.“ Navrhl.

A já se na to zeptal. „Kde by ho vzali? A proč by to dělali?“

„Nejspíš ho opravili.“ Oznamil suše pan žalobce.

„Ne, neopravili. Ve zprávě odeslané po příletu k Luytenově hvězdě je zmínka, že byl tento monitor zcela zničen. Popis je u toho značně přesný. Tudíž nemůže jít o žádný omyl.“

„Ale jestli vám to jako důkaz nestačí? Povšimněte si tedy co ten monitor ukazuje.“ Po těchto slovech se zvedl samotný předseda soudu a šel se podívat. „Nedalo by se to nějak zvětšit.“ Pronesl po chvíli zkoumání. „Můj zrak již není, co býval v dobách mého mládí.“ Ještě dodal.

Mladý technik obsluhující monitory okamžitě zvětšil určené místo. A to na všech obrazovkách. „Vždyť to jsou hodiny a datum.“ „Ano.“ Přisvědčil jsem mu. „Velitelka je tam vždy nechávala zobrazit.“

„Samozřejmě si to budeme muset ověřit, ale takhle se mi zdá, že první tři data jsou v pořádku. Odpovídají skutečnosti. Ale toto poslední je shodné s tím prvním. I časový údaj je téměř shodný. Rozdíl je necelá minuta. Ale když se podívám na to, kolik videa bylo přehráno. Nestydím se říct, že se zcela shodují.“

„Jako by je někdo zkopíroval.“ Podotkl jsem.

„Ano.“ Dal mi za pravdu předseda soudu. „Vím, že čas na palubě Aurory. Neplýnul stejně jako zde na Zemi. Tudíž si ty údaje budeme muset nejprve prověřit. Před tím, než učiníme nějaký závěr, ale prozatím to vypadá, že

video zveřejněné panem Jankem je pravé.“ Pronesl předseda soudu, když se vrátil na své místo.

„To není možné.“ Vzal si slovo americký žalobce. „Datum nic nedokazuje. Pan Janek ho určitě zfalšoval. Nebo se velitelka Aurory zmýlila při jeho nastavování. Odborníci jasně prokázali, že jeho video je falešné.“

„Řekl jste, že jsem datum určitě zfalšoval. To mi zní jako kdybyste mě z toho obviňoval?“

„Také že ano.“ Pronesl klidným a vyrovnaným tónem pan žalobce. „Na to vám odpovím takto. Nevyslovil jste podezření, ale obvinění. Což znamená, že pro své obvinění musíte mít důkaz. Tudíž vás žádám, abyste nám předložil onen důkaz o tom, že jsem zfalšoval vaše falešné video.“

Pan žalobce nám trochu pobledl, ale klidným tónem pravil. „Asi mi trochu povolily nervy. Díky čemuž jsem se poněkud unáhlil v úsudku. Nicméně ten důkaz mám. Zde je výsledek analýzy provedené našimi špičkovými odborníky. A ta je naprosto jednoznačná.“

„Smím do ní nahlédnout?“ Zeptal jsem se. Neboť jsem jí doposud neviděl. „Jistě. Sám alespoň shledáte, že je v naprostém pořádku. A její závěry jsou nezpochybnitelné.“

„Pokud je tak dobrá, jak tvrdíte. Tak tam dozajista bude zmínka o tom monitoru a datu.“ Pronesl jsem současně s otevřením předložené složky. „Aha, nebude. Ono tu nic není. Jen dva listy papíru. Jeden říká, že vaše verze je pravá. A ta druhá říká, že ta má je falešná. Ale nevidím tu nic, co by to dokazovalo. Ani zmínku. Tomuhle říkáte nezpochybnitelné závěry? Vždyť tu žádné nejsou.“

„To je, samozřejmě, jen závěrečná zpráva.“ „A to jako má být dostatečný důkaz? Prohlášení, že je video záznam falešný a nic víc. Ani náznak, jak k tomu ti vaši špičkový odborníci došli? Vždyť takový papír vám může napsat každý.“

„To je standardní postup.“ Odsekl žalobce.

„Tak si to trochu shrňme. Nejprve jste tvrdil, že já nejsem já, ale nemůžete to dokázat, protože si od vaší země nenechám drze poroučet. Teď předkládáte list papíru, na který někdo napsal to video je falešné. Bez jakéhokoliv dalšího vysvětlení, či důkazu.“

„Já vám tady, přímo před vašima očima, předvedl důkaz o tom, která zpráva je falešná. A vy mi na to řeknete, jen to, že jsem vaši nahrávku zfalšoval. A samozřejmě to nemáte, jak dokázat, ale to vám nevadí. Že?“

„Však ona pravda vždy nakonec vyjde na světlo.“ Odpověděl mi žalobce.

„V tom s vámi souhlasím. A jestli vám tyto dva důkazy nestačily, přidám ještě třetí. Bývalý šéf technik, ve svém proslovu tvrdí, že na Auroře funguje poslední reaktor. Jenže k vyslání zprávy k Zemi bylo zapotřebí energie, ze tří reaktorů. V případě minimální spotřeby ostatních systémů, by možná stačily dva reaktory. Ale jeden? To je naprosto vyloučené.“

„Vaši padělatelé patrně opomněli fakt, že reaktory na Auroře byli stavěny na co možná nejdelší výdrž, Co se životnosti paliva týče. Proto byl i jejich výkon mnohem nižší, než jak tomu je u běžných tipů, používaných na Zemi.“

„Ctihodný soude, domnívám se, že i tento bod obvinění byl dostatečně prokázán. Jako falešný. Padělatelé prostě udělali chybu, když pro své falzum použili jako základ starší nahrávku. Sice nejsem odborník na podobné analýzy, ale to, co jsem zde předvedl a řekl je snadno dohledatelné a ověřitelné.“

„Dokumenty jsou archivovány v kosmických agenturách a kancelářích. Video zprávy se nalézají na internetu a jsou umístěny na mnoha serverech. Z tohoto důvodu je nařčení pana žalobce, že jsem to jejich video zfalšoval. Naprostý nesmysl. A možnost, že by velitelka výpravy chybně nastavila datum je také holý nesmysl. Změnit palubní čas a datum bylo téměř nemožné.“

„Chcete se k tomu nějak vyjádřit, pane žalobce?“ Zeptal se předseda soudu.

„Ano, ctihodnosti. Předložili jsme soudu mnoho důkazů na podporu našich obvinění. Pevně věřím, že tento ctihodný mezinárodní soud je všechny pozorně prostuduje a zváží. A na jejich základě vynese spravedlivý verdikt. Spojené státy Americké nechtějí nic jiného než zachování spravedlnosti a veřejné odhalení hanebných podvodníků.“

„Soud se nyní odebere k poradě. Sejdeme se zde za tři dny.“ Ukončil přelíčení předseda.

43. Druhé kolo

Ze spánku mě vytrhl nějaký hluk na chodbě. Zavřel jsem oči abych zase usnul, ale hluk na chodbě náhle zesílil. Najednou se ozvaly dvě velmi hlučné rány. První, co mě napadlo bylo, že se na chodbě střílí. Jenže kdo by střílel uprostřed noci a ještě k tomu ve druhém patře hotelu.

Už jsem se chystal, že vstanu a půjdu se podívat, co se to děje, ale pak jsem si pomyslel, že jsou na chodbě dva muži ochranky. Které mi, tak říkáje, vnutila Kamila v okamžiku našeho odletu. A tak jsem klidně ležel a snažil se usnout.

Jenže to netrvalo dlouho. Vlastně jen několik vteřin. Pak někdo vyrazil dveře mého pronajatého pokoje. Načež dovnitř vtrhla jakási postava. V rychlosti se rozhlédla po místnosti. A jakmile mě spatřila. Zakřičela Alláhu akbar! Namířila na mě rukou a prásk. Načež se mi hrudí rozlila příšerná bolest.

Pak jsem zaslechl další tři rány, ale další bolest se nedostavila. Následně jsem trochu rozmazaně zahlédl, jak se k zemi kácí dva muži. Po chvíli jsem zahlédl třetí postavu. Ležící ve vyražených dveřích a s napřaženou rukou. Poznal jsem v ní Otu Přeučila. Jednoho z našich ochránců.

Hrudník mě bolel jako sto pověstných čertů. Nicméně vědomí jsem zatím neztrácel. Což bylo dobré. Jenže mi bylo jasné, že krvácím. Jak moc, jsem nevěděl. Ostatně v pokoji byla tma. Světlo pronikající do pokoje dveřmi nebylo příliš silné.

Bylo mi jasné, že s kulkou v hrudi dlouho nevydržím. Jenže bolest byla strašná. Tak strašná, že jsem se nedokázal ani pohnout. Přeci jen. Jsem jen obyčejný člověk. Nejsem superhrdina z Hollywoodských filmů. Pro kterého je kulka v hrudi, pouhé škrábnutí. Které si jen obváže obvazem a jde dál. Pak jsem z chodby zaslechl Rudův hlas. A to bylo vše. Ztratil jsem vědomí.

Když jsem opět nabyl vědomí, seděl u mě Ruda a jeho malá čalí seděla na jeho rameni. Jenže jsme už nebyli v hotelovém pokoji. Podle všeho to byl nemocniční pokoj. Neboť za Rudou jsem viděl další dvě postele. Na první ležel náš ochránce Ota Přeučil. Na druhou jsem viděl jen částečně, ale také tam někdo ležel.

„Lež.“ Vyzval mě Ruda.

„Co se stalo? A co je s Přeučilem? A Záhrobský?“

„Oba budou v pořádku. Stejně jako ty. A co se tvé první otázky týče? To bude složitější. Ty ses probral jako první. Naši dva ochránci by se měli

probrat asi tak za hodinu.“

„Ve tvém pokoji to vypadalo, že se těžce zraněnému panu Přeučilovi podařilo doplazit do dveří. Odkud dokázal zneškodnit dva útočníky. Jednoho trefil do hlavy. Takže jsem mu už nedokázal pomoci. Ale druhý mizera to přežije. Asi to je ironie osudu, ale ten největší darebák dopadl ze všech nejlépe. Každopádně ho ve vedlejším pokoji udržujeme v umělém spánku.“

„Jak dlouho jsem byl v bezvědomí? Pár hodin. Už bude svítat.“

„A co místní lékaři? To tě nechali na nás pracovat?“ „Jó, příteli. Ty máš víc štěstí než rozumu. A to nejsi žádný blbec.“ Pronesl Ruda s úsměvem.

„Když jsi se poflakoval po společenství v doprovodu naší krásné paní premiérky a její slavné dcery. My jsme zde tvrdě pracovali. Na prosbu z europarlamentu jsme na Karlově universitě uspořádali několik přednášek o triganské biologii a geno biologii.“

„Nejprve pro tamní profesory a studenty medicíny. A poté pro zahraniční hosty. Dokonce se nám stala taková kuriózní situace. Jednu přednášku jsme museli odložit o půl hodiny. Protože se nám do sálu nahrnulo tolik novinářů, až zabrali všechna místa. Takže jsme museli čekat až odejdou a pustí dovnitř předem nahlášené zdravotníky.“

„A možná tomu nebudeš věřit, ale se záchrankou k vám přijela jedna z našich tehdejších posluchaček. Člověče, ta mi tu udělala takovou reklamu, že se mi tu i dveře klaní až k zemi. Všichni mi takříkajíc šli na ruku. Tedy, až na jednoho mladého doktůrka. Naštěstí brzy dorazil primář a mladíka poslal domů.“

„A co místní policie? Zjistili už něco?“

„Ne. Ti dva darebáci u sebe neměli nic podle čeho by se dali identifikovat. A jak jsem ti prve říkal. Toho, co přežil, držíme v bezvědomí.“

„Proč?“ Nechápal jsem. „Proč ho nevyslechnou?“

„Měl jsem dost práce s vámi třemi. A to mi ještě hodně pomáhali zdejší.“

„Až na toho mladíka.“ Připomněl jsem Rudovi, co mi prve sám prozradil.

„Až na něj, ale ten není zdejší. Je tu na několikátýdenní stáži.“

„Ale to jsi mi neodpověděl. Proč ho už neprobudili a nevyslechli?“

„Neboj. Slíbil jsem jim, že se na něj také podívám, ale až se probereš. Za chvíli jim ho probudím. Pak se budou moct předvést zdejší strážci zákona. Nicméně, jeden z nich přešlapuje na chodbě a nemůže se dočkat až se probudíte.“

„Tak ho sem pošli.“ Vyzval jsem Rudu. „Ať už to mám za sebou.“

Za několik minut vešel do místnosti muž. No muž? Spíš mužík. Na výšku nemohl mít víc jak půl druhého metru. Spíš míň. Nejprve se mi představil a vyslovil svou lítost nad tím, co se mi v jejich krásném a obvykle velmi klidném městě stalo. Pak mi ještě sdělil, že o tomto incidentu osobně informoval českého vyslance.

Ten se neprodleně spojil s Prahou. Kam vše tlumočil. V důsledku toho sem přiletí česká premiérka. A to ještě dnes. Pak se přeptal na můj stav a jak se cítím. Načež vyslovil mnoho slov obdivu k triganské medicíně. Poté se mě začal vyptávat na noční události. K jeho velké lítosti jsem mu toho moc neprozradil. Neboť jsem toho skutečně moc nevěděl.

Ke konci našeho rozhovoru mi ještě řekl, že ho muslimský původ útočníků dost překvapuje. Neboť v posledních třiceti letech se islám značně změnil a přestal se uchylovat k násilí. On sám o žádném takovém činu neslyšel více jak deset let.

V okamžiku, kdy se natahoval po klice. Jsem ho zavola zpět. Napadlo mě něco dost ošklivého, ale vcelku logického. Načež jsem mu, samozřejmě mimo záznam, vysvětlil příčinu mého pobytu v tomto městě a nepohodlnost mé osoby pro jisté kruhy. Už na mě již třikrát stříleli. Nicméně to už věděl. Jak mi posléze prozradil.

Nakonec jsem mu navrhl, aby si vyzkoušel, jestli ten muslim je opravdu muslim. Zprvu nechápal, jak by se to dalo vyzkoušet. Ale to jsem mu hned objasnil. Muslimové nesmí jíst vepřové maso. Tedy pokud se to za dobu mé nepřítomnosti nezměnilo. Nezměnilo. Potvrdil mi záhy.

Takže jsem navrhl, aby mu dali k obědu vepřové maso. A aby mu při předávání oběda sdělili, co dostává. Nijak to nezdůrazňovaly. Jen prostě sdělily. Pokud to je muslim? Okamžitě odmítne. Pokud se za něj jen vydává. Může se stát, ale také nemusí, že to s klidem sní.

„Slyšeli jsme pane Janku, že se vás někdo pokusil zastřelit.“ Začal předseda soudu. „Já i mí kolegové hluboce litujeme toho co se vám přihodilo. Zároveň nás velice těší, že jste, jak vidím, nebyl zraněn.“

„Ani nevíte jak rád bych řekl, že se nemýlíte. Bohužel, skutečnost je opačná. Raněn jsem byl a to velice vážně. Útočník mne střelil do hrudi. Do těchto míst.“ Načež jsem ukázal pravou stranu svého hrudníku. „Nejhorší na tom je, že na nás použil zakázanou tříštivou municí.“

„Tak co tady děláte? Proč neležíte v nemocnici? Když vás ti islamisté tak zřídili.“ Pronesl pan žalobce s posměšným úšklebkem. V ten moment jsem

zpozorněl. Na okamžik jsem se obrátil k paní premiérce sedící hned za mnou a něco jí tiše řekl. Načež vstala a na okamžik opustila soudní síň.

„Protože triganská medicína dokáže téměř nemožné.“ Odpověděl jsem po chvíli panu žalobci.

„O tom už vím své.“ Odfrkl si pohrdlivě žalobce. „V nemocnici, do které vás, pane simulante, převezli, pracoval jeden z našich špičkových odborníků. Jenže ho odtamtud vyhodily kvůli jinému podvodníkovi s morčetem. Který se tu hanebně vydává za lékaře. Přičemž nemá žádný diplom, kterým by se mohl prokázat.“

„Tak to by stačilo, pánové.“ Vyzval nás předseda mezinárodního soudu. „To, o čem zde mluvíte s tímto soudem nikterak nesouvisí.“

„Naopak, ctihodný soude. Všim, co jsem zde řekl, se snažím dokázat, jak je tento člověk a jeho dva společníci podlý a nedůvěryhodný. Předstíral vážné zranění, které mu měl způsobit muslimský terorista. Přitom je zcela evidentní, že je v naprostém pořádku.“

„Ctihodnosti, již jsem říkal, že triganská medicína dokáže téměř zázraky. A mí dva přátelé, kteří se mnou byli v kosmu, na Trigu onen obor vystudovali.“

„A vy jste se tam jen válel, že.“ Rýpl si do mě pan žalobce.

„Ne, já jsem úspěšně vystudoval triganskou techniku. A mimo toho jsem vykonal několik činů, které ve společenství pozvedly jméno Země.“

„Jinak souhlasím s panem žalobcem, že ten náš rozhovor s tímto soudem úzce souvisí. A jestli soud chvíli posečká, dostaví se jeden člověk, který do všeho vnese jasno.“

„Nuže dobrá. s uzavřením téhle nemilé epizody počkáme na příchod vašeho svědka.“ Rozhodl předseda.

„Prozatím se budeme věnovat dřívějším událostem. Tento soud se spojil s několika místními odborníky a předložil jim kopie vašich zpráv, pane žalobce. A všichni do jednoho je označily za nesmysl. Který sice něco tvrdí, ale už nic nedokazuje.“

„A tak jsme tyto odborníky pověřili, aby se na ony záznamy podívali a posoudili jejich pravost. A zde máme jejich zprávy. A víte co, pane žalobce. Jsou podrobné, vysvětlují, jak ke svým závěrům došli a ukazují na konkrétní body v záznamu. Navíc se všechny shodují.“

„Všichni námi oslovení odborníci prohlásili, že neviděli přenos, ba ani záznam z tohoto soudu. Přitom si všichni všimli onoho rozdílu v datech. Dále zde uvádí, že video pana Janka bylo natočeno v jednom kuse, bez

přerušení. Kdežto to vaše je plné střihů. A jsou do něho dodatečně vkládány některé prvky. Stručně řečeno, Americkou verzi poslední video zprávy prohlásily za falešnou.“

Krátce před tím, než předseda vyslovil svá slova, vešel do soudní síně mini policista.

„Ctihodný soude, právě dorazil svědek o kterém jsem se prve zmiňoval. Rád bych vás požádal o minutu. Neboť onen muž není obeznámen s aktuálním děním u tohoto soudu.“

„Prosím, ale stručně. Pak se zrovna může posadit na lavici svědků.“
Povolil nám předseda.

„Děkuji.“

Ve stručnosti jsem policistovi vysvětlil, co zde bylo vyřčeno. A pro jistotu jsem se ho ještě zeptal, jestli někomu neprozradil náboženskou příslušnost onoho střelce. Neprozradil. Takže to stále věděli jen tři lidé. Já, detektiv a lékař, který zločince ošetřoval.

„Ctihodný soude, nejprve bych rád předvolal na lavici svědků zde přítomného pana žalobce.“

„To je velmi neobvyklá žádost, pane Janku.“ Pronesl předseda soudu. „Já vím ctihodnosti, ale potřebuji se pana žalobce na něco zeptat a jako svědek bude pod přísahou. Jsem si jist, že je to čestný muž a pod přísahou mi odpoví přímo a nebude se nikterak vyhýbat odpovědi.“

„Budiž, ale je to neobvyklé.“

„Děkuji pane předsedo.“

„Pane žalobce, nejprve bych se vás chtěl zeptat. Odkud víte, co se mi přihodilo v pokoji hotelu kde jsem byl ubytován?“

„Něco z médií a něco od onoho mladého lékaře.“

„Děkuji. A co víte o tom, kdo na mě zaútočil?“ Jen to, co bylo v televizi. Prý na vás zaútočili dva muslimští teroristé.“

„Děkuji. To je prozatím vše.“

„Není zač.“ odvětil pan žalobce s posměšným úšklebkem.

„Nyní předvolávám pana,“ na okamžik jsem se zarazil, jak se vlastně jmenuje, „detektiva místního policejního útvaru.“ Dodal jsem. Předseda soudu na mě vrhl tázavý pohled, ale nic neříkal. Já na to jen nepatrně pokrčil rameny. Jakoby v omluvě.

„Pane detektive, mohl byste se soudu představit?“ Požádal jsem detektiva.

„Jmenuji se Gerhard Kramer. A jsem policejní detektiv pověřený vyšetřit pokus o vraždu zde přítomného pana Janka.“

„Děkuji. Teď nám, prosím prozradte, na co jste ohledně onoho útoku přišel? Samozřejmě jen pokud to nepodléhá utajení v rámci vašeho pátrání.“

„Abych byl upřímný. Tak musím přiznat, že toho moc nemáme. Ani jednoho z útočníků se nám nepodařilo identifikovat. Nevíme, jak se k vám dostali, odkud přišli. A co je nejhorší. Nevíme, kde mohli přijít k nábojům, kterými stříleli.“

„A je něco, co víte?“

„Ano. Je zde jeden člověk, kterého podezíráme, že je jejich komplic.“

„Pane žalobce.“ Obrátil se detektiv přímo na něj. „Po skončení tohoto soudního líčení mě laskavě doprovodíte na policejní stanici. Budete nám muset hodně vysvětlit.“

„Co to má znamenat? Já s tím přeci nemám nic společného.“ Obořil se pan žalobce na detektiva.

„To byste nám měl vysvětlit. Pane Kramere.“ Vyzval ho předseda soudu.

„Milerád. Před okamžikem zde řekl, že na pana Janka zaútočili dva islamisté. A mě zajímá, jak to může vědět.“

„Říkali to v televizi.“ Vyhrkl ze sebe pan žalobce.

„Na kterém programu to bylo?“ Blesku rychle se zeptal detektiv.

„Na HFT.“

„Určitě?“

„Ano. Jsem si tím naprosto jistý.“

„Ověříme si to.“ Podotkl detektiv.

„Ale proč o tom mluvím? To, že se jedná o muslimy, věděli jen tři lidé. Samozřejmě jeden z nich jsem já a ten druhý je pan Janek. Třetí je lékař pečující o vězně. A oba tyto pány jsem požádal, aby se o tom nikde a nikomu nezmiňovali. Obzvláště, když se toto zjištění ukázalo být falešné.“

Krátce po tomto odhalení se porota mezinárodního soudu odebrala k hodinové poradě. Jejímž výsledkem byl verdikt zprošťující mě veškerých obvinění. K tomu mezinárodní soud prohlásil americkou zprávu z Aurory za falešnou. Načež podal návrh, aby se tohoto podvodu ujala OSN.

Pan žalobce odešel od soudu v doprovodu policistů na stanici. Odkud putoval rovnou za mříže. Neboť se jeho tvrzení o médiích nepotvrdilo. K tomu ho přeživší terorista označil za svého komplice.

USA odmítly uznat rozsudek mezinárodního soudu. A prohlásily soudní jednání za zmanipulované. Krátce nato se k nim připojila Austrálie a

Německo. I když v Německu to mezi lidmi začínalo vřít.

Nepomáhaly televizní debaty s umně sestříhanými záběry soudu. Kde se komentátoři a jacísi rádoby odborníci snažili lidem dokázat manipulaci soudu. Nestyděli se ani označit odborníky soudu, kteří prováděli analýzu video záznamu z Aurory, za podvodníky a šarlatány. Zde však narazili. Neboť dotčení odborníci podali a to jako jeden, žalobu pro křivé nařčení a úmyslné šíření lživé pomluvy.

Německý nejvyšší soud jim, k obrovskému překvapení televizních stanic, vyhověl. Načež museli televizní stanice zaplatit vysoké odškodné postiženým. A k tomu byly nuceny vše uvést na pravou míru a řádně se omluvit. A to srovnatelnou formou s tou, kterou byly lži vysloveny. Tudíž nestačilo jen tak, letmo se o tom zmínit.

44. Technologie

Dva týdny po skončení mezinárodního soudu jsme konečně začali stavět první oficiální stanici mimo prostorové přepravy. Byla to právě ta stanice, kterou přivezl triganský hvězdolet, řízený pozemským počítačem. Ironií osudu byla skutečnost, že se do něj klasická stanice nevejde. Proto přivezl jen její malou verzi. Speciálně postavenou pro Zemi.

Navíc to byla ta samá stanice, kterou jsem už jednou na Zemi postavil. Po postavení dvou velkých stanic jsme tuto mini stanici demontovali a odeslali zpět do sídla rady pro kosmonautiku a vesmír na Trigu.

Hned prvního dne stavby se objevil jeden velmi nepříjemný problém. A to architekti. První stanice měla být pouze provizorní stavbou. Tudíž je nezajímala. Ale ta druhá, velká stanice. U ní spustili hlasité nářky.

Stěžovali si, že neproběhlo řádné výběrové řízení na vypracování projektu. Někteří a nebylo jich mnoho, ještě poukazovali, že neproběhlo výběrové řízení pro stavební firmy. Marně jsem jim říkal, že plány pro stavbu jsou převzaty ze společenství a že všechny stanice musí být stejné.

Většinou to stačilo, ale několik jedinců to nepřijalo a začalo nám vyhrožovat soudem. Jeden obzvláště aktivní architekt to dokonce dotáhl do televize, která o tom odvysílala rozsáhlou a nelichotivou reportáž. V podstatě z nás dělali podvodníky, kteří berou poctivým lidem práci.

Nakonec jsem to vyřešil tím nejprostším způsobem. Aktivistu jsem vyzval k tomu, aby vypracoval jednoduchý návrh stavby. Nic podrobného, jen ty nejzákladnější rysy. A pak jsme se sešli v televizní debatě. Kde se vše mělo vyjasnit.

Architekt přinesl do televize vskutku pěkný návrh. Jenže byl k ničemu. Zeptal jsem se pana architekta, kde je na jeho výkresu komora pro gunyt? A on mi samolibě odpověděl, že tam nic takového není zapotřebí. Pak jsem se ho zeptal, kde budou tlumiče vymoření? Což je v podstatě pružné lůžko pro gunyt. Opět mi řekl, že tam nic takového nebude.

Poté jsem se ho ještě zeptal. K čemu jsou tyto místnosti. A ten bambula mi samolibě odpověděl, že to jsou čekárny a toalety. Následně mi na nákresu ukázal místnost pro malou restauraci a několik důležitých míst. Tedy důležitých? Jen podle něho.

Nakonec jsem se ho zeptal, jestli to myslí vážně? Tato otázka ho poněkud rozhněvala. A nejen jeho i moderátor mě napomenul. Abych prý pana architekta neurážel. Odpověděl jsem, že nemám žádný důvod pana

architekta urážet. Neboť to pan architekt zvládá sám. A to velmi dobře. Toto prohlášení se setkal se značnou nevolí obou pánů. Pan architekt dokonce prohlásil, že by mě za toto tvrzení mohl i zažalovat.

Řekl jsem mu, že na to má právo. Ale vzhledem k faktům, o které se pan architekt zcela evidentně vůbec nezajímal, což by každý skutečný profesionál udělal, nemá šanci soud vyhrát.

Pak jsem se jal vysvětlovat. Musel jsem jim a televizním divákům vysvětlit, jak igutli funguje. Co je to gunyt. A proč pro něho ve stanici musí být místo. To pan architekt celkem ochotně přijal. Nicméně už nebyl ochotný přijmout, že celou stanici hodláme postavit podle mimozemských plánů.

Až zarputile trval na tom, že když má stanice stát na Zemi. Musí jí navrhovat pozemšťan. Argument, že všechny stanice igutli v celém společenství jsou stavěny zcela stejně. Neboť je používá mnoho odlišných bytostí a je zapotřebí, aby se každý z nich do stanice vešel a uvnitř se bez potíží vyznal.

Moderátor mé důvody vcelku přijal, ale architekt prohlásil, že jsem nepředložil žádný podstatný argument. Proč nebylo vypsáno výběrové řízení. A prohlásil, že se obrátí na soud. Tím naše debata skončila.

Následný soud byl velmi krátký. Samozřejmě jsme ho vyhráli. Poněvadž stát není povinen vypisovat výběrové řízení na zhotovení plánů nějaké stavby, když je obdržel zdarma od třetí strany.

Samotná stavba proběhla bez dalších komplikací. Instalace silových polí nám nečinila žádných potíží a bariéry fungovaly přesně tak jak měly. A tak jsme se brzy dočkali uvedení velké stanice mimo prostorové přepravy do provozu.

Ještě téhož dne jsme začali přivážet objednané zulyty. A na místo nich putovala do společenství slušná řádka hudebních přehrávačů a hudebních nosičů. Toto byl první skutečný krok do nového věku planety Země.

Ani ne týden po uvedení igutli do provozu. Začaly českou republiku křížovat první zulyty. Ale tyto zulyty byli poněkud odlišné od těch používaných ve společenství. Česká vláda rozhodla, že by bylo dobré tuto technologii lidem nejprve nějak bezpečně předvést. A tak jsme objednali speciální zulytbusy. V podstatě se jednalo o stejný typ jako jsme používali na nešťastném Uguru. Jen neměli posílené akumulátory a dodatečné opláštění chránící před radiací.

A tak se stalo, že po zaškolení se z řidičů elektrobusů stali řidiči, nebo možná piloti, zulytbusů. Díky čemuž šli elektrobusy do šrotu. Zulytbusy se velmi rychle ujaly. Jednak byly rychlejší. Ale co bylo nejdůležitější? Výrazně nižší náklady na provoz. Tudíž levnější jízdné. A to lid zaujalo.

Zprvu byla potíž s dobíjením. V prvních týdnech jsme měli jen tři dobíjecí stanice. A ještě k tomu napojené na veřejnou rozvodnou síť. Ze které jsme čerpali drahou energii. Navíc ne moc ekologickou. Sice elektrárny již dávno upustily od uhlí, ale zemní plyn, který používaly. Pro změnu přidával do ovzduší velké množství oxidu uhličitého.

Ale i zde nám pomohlo společenství. poskytli nám, jako bezplatný dar, deset dobíjecích stanic s vlastními oxovodíkovými generátory. Ty jsou skutečně ekologické, neboť oxovodíková paliva se vyrábí z vody a spotřebou se ve vodu opět přemění.

Toto palivo jsme prvních několik měsíců museli dovážet, ale pak se nám podařilo uvést do provozu vlastní výrobu oxovodíkových paliv. Krátce na to druhou a třetí. Ale to už jsme uvolnily zulyty pro osobní dopravu. Navíc jsme se rozhodli, že zcela nahradíme zemní plyn za oxovodíkový plyn. Ten je o osmdesát procent levnější a má pětinasobnou výhřevnost, tudíž ho bude i nižší spotřeba. A je zcela ekologický.

Navíc jsme k jeho výrobě brali špinavou vodu z řek a při přeměně na palivo se z ní oddělí veškeré nežádoucí a mnohdy i jedovaté svinstvo. Které by jinak zůstalo nadále v řece a znečišťovalo tak přírodu.

V budoucích letech dokonce došlo k vybudování několika obrovských podzemních vodojemů. Ty byly umístěny na pečlivě vybraná místa. A plnily se vždy, když přišla velká voda. Díky čemuž se radikálně snížily následky přívalových dešťů a záplav.

Každopádně současnost byla taková, že jsme opět stáli před dalším problémem. Asfalt, co s ním? Do dvou let zcela opustíme pozemní vozidla. Zbydou jen veteráni. A udržovat kvůli několika vozidlům celou silniční síť by byl hodně drahý nesmysl. Jenže tu je ještě mezinárodní doprava. Co snít?

Nakonec jsme to vyřešili nákupem stovky speciálních zulytů. Tentokrát šitých na míru Země. Nebo spíš kamióňů. Pro upřesnění. Kamióň najede do speciálního zulytu a ten s ním přeletí na určené místo v republice. Případně na druhou stranu hranic, to bude asi častější. To vše levně a rychle.

Dva roky uplynuly jako voda. Likvidace asfaltových komunikací už byla v plném proudu. Když se nám podařilo konečně rozjet vlastní továrnu na výrobu zulytů. Úspěch to byl o to větší, že jsme ji celou postavili bez

pomocí Triganů. Jistě, nestavěli jsme na zelené louce. Měli jsme všechny plány a potřebné díly ze společenství, ale na Zemi nebyl jediný Trigan, který by nám pomohl či poradil. Ostatně stejně tomu bylo s první továrnou na oxovodík.

Jenže tento fakt nám opět způsobil pár drobných nesnází. Český trh je takříkajíc nasycený. Moc zulytů už nepojme. K tomu ta jejich dlouhá životnost. Tak nám nezbyde nic jiného, než se začít rozšiřovat. Ostatně to bylo součástí naší dohody s europarlamentem.

Ale kam? V tom asi bude drobná nesnáz. Neboť o zulyty již projevila zájem řada zemí. Včetně Německa a Spojených států amerických.

Jenže s těmi to nebylo vůbec snadné. Jak také jinak, že? Do našeho sídla nedaleko Prahy přišlo na návštěvu několik mužů. Jeden z nich se představil jako americký velvyslanec přidělený do Čech. Okamžitě jsem se ho zeptal. Kdy se americký prezident veřejně omluvil České republice a české premiérce? Za ty urážky. Že vás pan prezident přijal jako amerického velvyslance?

Muž něco nasupeně odpověděl, ale cedil to skrz zaťaté zuby. Takže jsem mu nerozuměl. Pak pokračoval v představování. Jeho doprovod byl složen ze samých vysokých armádních šarží. Výjimku tvořil pouze jeden muž. Jehož diplomat označil za předního odborníka v letecké technice.

Kámen úrazu nastal hned na začátku. První, co je zajímalo bylo. Jak rychle mohou zulyty létat? Jaký mají výškový dostup? Jakou mají nosnost? A jak se na ně připevňují zbraně? To je zajímalo ze všeho nejvíc. Byť se na to nezeptali jako první.

Nevím, jestli mám říct, že je mé odpovědi nepotěšily, nebo nezajímaly. Ne ty první. Rychlost, dostup, dolet a maximální rychlost. Ty je dokonce potěšily. Ale se zbraněmi jsem je zklamal. Pokusil jsem se jim vysvětlit, že zulyty jsou triganskou technologií. A oni nám jí věnovali pod podmínkou, že jich nezneužijeme. Což vojenská stíhačka obložená střelami a kulometry dozajista je.

Jeden generál byl dokonce tak drzý, že prohlásil. „Na nás se toto omezení nevztahuje. My nemluvíme s mimozemšťany, ale s vámi.“

Chvilí jsem na něho nevěřicně zíral. Pak jsem mu řekl. „Ta podmínka je závazná pro celou planetu.“

„Jenže my jsme s ní nesouhlasili a stále nesouhlasíme.“ Vložil se do debaty diplomat.

„Zulyty jsme dostali s touto podmínkou a kdo s ní nesouhlasí. Nebude mít zulyty.“

„Na to nemáte právo!“ Vyhrkl na mě nahněvaný diplomat.

„Co prosím? Já, že nemám právo dodržovat uzavřené dohody? To si snad ze mě děláte legraci, pane diplomate.“

Po této drobné rozmíšce jsme se rozešli. Kupodivu v naprostém poklidu. Jenže následky našeho rozhovoru se začaly projevovat již za několik dní. A to ne moc čestným způsobem. A rozhodně ne legálním.

Zulyty jsme se snažili zajistit několika způsoby. A všechny se nyní ukázaly jako vysoce efektivní. I když lidský faktor selhal hned na začátku. Skupina Američanů oslovila jednoho muže, který jim svůj zulyt prodal za částku převyšující cenu několika zulytů.

Jenže zde zafungovala první pojistka. Zulyty se daly prodávat pouze přes prověřené a důvěryhodné prostředníky. Nešlo to z ruky do ruky. Prostředník totiž musel do paměti zulytu vložit nového vlastníka. Pokud se s ním pokusil letět někdo cizí. Námi přidaný řídicí počítač to vyhodnotil jako pokus o krádež. Načež se uzamkl a vypnul. K tomu začal vysílat zprávu o krádeži.

Tak jsme zachytili první pokus. Před soudem se všichni, včetně původního vlastníka pokoušeli hájit tím, že to nevěděli. Jenže každý, kdo si kupoval zulyt prošel podrobným zaškolením. A jeho první mu byly oznámeny podmínky provozu a prodeje již vlastněného zulytu.

Další pokus o krádež proběhl podobně. Jen se odehrál v sousedním Rakousku. Kam zulyty mohly létat. Byť jen do vzdálenosti padesáti kilometrů od českých hranic, ale zlodějům to stačilo. Zde se pokusili odcizit zulyt z parkoviště. Jenže to proběhlo podobně. Počítač zaznamenal neoprávněnou manipulaci. Načež odeslal zprávu a policisté z nejbližší stanice si s tím už hravě poradili.

Třetí případ se odehrál v Polsku poblíž hranic s Německem. Ten zprvu probíhal stejně jako druhý. Až na jednu změnu. Tentokrát Američané poslali z Německa do Polska malý ozbrojený konvoj. Který měl kradený zulyt doprovázet přes hranice s Německem kde by již byli v bezpečí.

Nejprve se ozbrojenému konvoji postavila do cesty malá policejní skupina. Kterou Američané bez vyzvání napadli. Z pěti policistů to přežili jen dva. Ti naštěstí utrpěli ne příliš vážná zranění. A tak podali hlášení. Následně na americký konvoj vlétla polská armáda. Helikoptéry před ně vysadily početný oddíl vojáků a samy je podpořily ze vzduchu.

Proti takové přesile neměli američtí zloději šanci. Všichni se vzdali, následně putovali do vězení a posléze i před soud. Kde čelili obviněním z krádeže, nepovoleného ozbrojování a trojnásobné vraždy. Americká strana se pokoušela protestovat v OSN, ale marně. Namísto úspěchu obdrželi výtku, že se jako stát pokoušejí úmyslně okrádat jiný stát. To samozřejmě popřeli.

Po tomto posledním incidentu již další pokusy o krádež zulytu nepřišly. Trochu mě překvapilo, že se nepokusili ukrást zulyt někde u německého pohraničí. Ale německá vláda s tím zřejmě nechtěla mít nic společného. Ostatně ta už stála jen na jedné vratké noze. Takovýto incident by jí tu nohu dozajista podrazil.

45. Pomluvy

Pokusy o zcizení zulytu sice ustaly. A na několik měsíců zavládl klid. Jenže to by Amerika nesměla být Amerikou. A tak se jednoho dne začaly šířit, převážně internetem, různé zprávy. A rozhodně nebyly příjemné. Ani pravdivé. Zakrátko se potvrdilo, že za nimi stojí Američani. Opět.

Nejprve nás začali vinit z lecčeho. Jako první padlo obvinění, že jsme celý svět podvodem připravili o mimozemské technologie. Samozřejmě se neobtěžovali svá tvrzení podpořit nějakým důkazem. A když se nás někdo zastal. Hned obdržel nálepkou čechofil. Jenže z toho si nikdo nic nedělal. Ba naopak.

Jako další přišli s tím, že si veškerou mimozemskou techniku uzurpujeme jen pro sebe. Namísto toho, abychom jí využily pro blaho lidstva. Jak by učinili slušní lidé. Jenže i zde narazila kosa na kámen. Vždyť celý svět věděl, že Česko je jen první vlaštovka. Takový pokusný králík, aby se vidělo, jak to lidé zvládnou. A až to Češi zvládnou. Poskytnou mimozemské prostředky další zemi. A pak další a další.

Jenže to se amíkům nehodilo. Oni je chtěli teď hned. A to bez ohledu na všechny dohody, které jsme s mimozemšťany museli uzavřít, abychom je dostali. Ty podle nich platily jen pro nás. Vždyť jsme je uzavřeli my. Oni ne. Tak se jich přeci netýkají. Na to jsme jim vzkázali, že postupem času dostane každý stát tyto prostředky, ale před tím bude muset přijmou dohody uzavřené s mimozemšťany.

Pak se na nás pokusili zatlačit na zasedání OSN. Český prezident se rozhodl zúčastnit se onoho zasedání osobně. Jak se ukázalo, udělal dobře. Sice Amerika neměla šanci uspět. Vždyť se již chystalo rozšíření do Rakouska. A nově se jednalo s Japonskem.

K tomu došlo tak, že mě jednoho dne navštívila poměrně stará Japonka. Velice sympatická to žena. K mému velkému překvapení mě oslovila česky. Byť značně zkomolenou češtinou. A po zdvořilostním seznámení mě, jménem Japonska. Požádala o mimozemské technologie.

Předběžně přislíbila, že její vlast, přijme všechny mimozemské dohody, o kterých vědí. Včetně té, že pokud oni sami budou někomu tyto technologie poskytovat. Vyžádají si od nich závazné přijetí těchto podmínek.

Nakonec jsem se jí zeptal, kde se naučila našemu jazyku? Odpověděla mi asi takto. „Já kdysi, před moc a moc dávno. Mladá být. V Praze na studia

přijela. Tehdy tam naučit já se.“ Rozumět jí bylo celkem dobře. Jen jsem jí musel bedlivě naslouchat a slova si v hlavě poskládat do vhodnějšího pořadí.

Po tomto vysvětlení jsem ji zavedl na úřad vlády, kde nás již očekávali. Tam jsem se jen v rychlosti pozdravil s premiérkou Kamilou. Načež jsem se odebral pryč. Neboť toto jednání se mě již netýkalo. Pro mě byl podstatný až konečný výsledek.

A tak jsem se vydal zpět do továrny na zulyty. Jenže začínalo léto a venku bylo tak krásně. Proto jsem se rozhodl trochu se pozdržet a skočit si na Václavák na zmrzlinu. Od Kamily jsem věděl o cukrárně, kde prodávali výbornou točenou zmrzlinu vlastní výroby. Koupil jsem si svou oblíbenou. Jahodovou. A skutečně chutnala po jahodách.

Posadil jsem se s ní na lavičku pod nedalekým stromem. A v klidu si rozjímal. Když tu najednou si ke mně přisedl nějaký muž. Odhadem mu mohlo být tak třicet. Takže vypadal, že je stejně starý jako já. Až na to, že jsem byl o dost starší, než jsem vypadal. A pak mě najednou oslovil.

„Je od vás moudré, že nedáváte všem všechno a najednou, Tomáši.“ Že by někdo od Američanů? Napadlo mě. Avšak mylně. Jak se brzy ukázalo. „Technologie je úžasná věc, ale ve špatných rukách se z ní snadno stane prokletí.“

„Už je tomu dávno, ale kdysi jsem toho hodně nacestoval a poznal jsem velkou spoustu lidí. Takříkajíc průřez celou populací severní polokoule. O té jižní nic nevím. Nikdy jsem se s jejími obyvateli nepotkal. Ale o těch ze severní polokoule vám mohu říct toto.“ Nechápal jsem oč tomu muži jde, ale jeho slova mě zaujala. A ten výraz ve tváři. Ten jsem vídal jen u velmi starých Triganů, kteří toho již hodně zažili.

„Evropané a Asiaté byli až na nějaké ty výjimky slušní a poctiví lidé. Nikdy jsem si na ně nemohl stěžovat. Dokonce jsem poznal tři muže. Dva z nich byli dobrými přáteli již od dětských let. Když dospěli jeden se stal rabínem a ten druhý imámem. Přesto to jejich přátelství nikterak nepoškodilo. A to se prosím stalo v dobách vašeho dětství. Později se spřátelili i s jedním farářem.“

„Jen před jedním národem vás musím varovat. A to není nikdo jiný než Američané. Na ně si Tomáši, dávejte obzvlášť velký pozor. Na Evropu a Asii přijde asi tak jeden až dva špatní lidé. Na tisíc dobrých. Samozřejmě to není absolutní měřítko. Ani do toho nepočítám uvězněné zločince. Nicméně tím chci říct, že ve Spojených státech. To je téměř naopak.“

„To vidíte Ameriku trochu moc černě.“ Promluvil jsem poprvé za celou dobu. „Ani moc ne.“ Odpověděl ten muž klidně. Víte ono totiž Američané jsou nakažení velice vážnou a neléčitelnou chorobou.“

„Ale, že se o tom neví?“ Zeptal jsem se pobaveně.

„Ono se nejedná o fyzickou nemoc, ale o duševní.“ Odpověděl neznámý muž klidně. „Oni se totiž považují za vyvolené. A to mi můžete věřit. Vím to takříkajíc z první ruky.“

„Je pravda, že nás každou chvíli z něčeho nařknou. Ale s dokazováním se neobtěžují.“ Poznamenal jsem.

„Přesně. A když jim předložíte důkazy o vlastní nevině.“

„Neuznají je.“ Doplnil jsem. „Nebo je rovnou prohlásí za falešné. A opět bez dokazování. Navíc pro sebe požadují neoprávněné výhody.“

„To by mohlo být jejich prohlášení, že dohody s mimozemšťany neuzavřeli oni, a tak je nemusí dodržovat.“ Pomyslel jsem si. Ovšem nahlas.

„Správně.“ Dal mi za pravdu onen člověk.

„Jak říkám. Dejte si na ně pozor. Heslo, když ne my, tak nikdo. Jim není příliš cizí. Jakožto násilné domáhání se toho, co pro sebe požadují. Ačkoliv na to nemají žádné právo.“ řekl onen muž. Načež se postavil, aby mohl odejít. „Počkejte. Kdo jste? A nechcete se k nám přidat?“ Zeptal jsem se. „Přidat se k vám nechci. Na to jsem momentálně moc líný. A kdo jsem? řekněme, že jsem Jaromír Anratus.“

Anratus. Zvláštní jméno. Možná řecké. Každopádně ten muž, byl zvláštní, ale mluvil upřímně. Tím si jsem jistý. Teď ještě kdyby mi poradil jak dál. Protože, ti Američané se opravdu chovají, jak říkal. Jako kdyby si doopravdy mysleli, že jsou vyvolení. Jenže to by znamenalo velký problém.

Následujícího dne začalo zasedání OSN. To zasedání, které si vyžádaly Spojené státy Americké. Takže jsem myšlenku na podivné setkání se stejně podivným panem Jaromírem Anratusem pustil z hlavy. Neboť jsem sledoval průběh jednání.

Jako první vystoupil zástupce USA. Hovořil dlouho a nestydím se říct, že falešně. Jen se snažil přítomným delegátům vlichotit. Zdůraznil dosud světem nepochopenou snahu ochránit planetu před útokem z vesmíru. A podobné záležitosti. Ve výsledku vlastně nic neřekl. Jen několik prázdných frází.

Nakonec předal slovo dalšímu Američanovi, kterého označil za vysoce důvěryhodného, spolehlivého a čestného muže. Muže, který je s celou

problematikou nejlépe obeznámen a vše vylíčí v těch pravých barvách. Neboť se již dva roky pohybuje v samém středu dění.

„Dámy a pánové, dovoluňte abych se představil.“ Pronesl onen ohlášený muž. Muž, kterého jsem okamžitě poznal. „Jmenuji se Edvard McFly a již tomu budou dva roky, co zastávám post amerického velvyslance v Čechách. Asi všichni víte, co se v té zemi za tuto dobu událo. Ano, mám na mysli využívání vyspělých mimozemských technologií.“

„Ptám se. Jak Češi využívají dary vesmíru? A sám si odpovím. Využívají jí pro své blaho. A s okolním světem se odmítají dělit. Nebo snad někomu z vás něco někdy dali? Zase odpovím sám. Nedali. A ani nedají. A proč ne? Na to si už dozajista dokáže odpovědět každý sám.“

„Já jen poznamenám, že jsme je před nějakou dobou žádali o technologii zlytů. Odmítli nás. A to dost drzým způsobem. Proto se obracíme na vás. Na zástupce celého světa. Jestli dnes nezakročíme, zítra už může být pozdě pro nás pro všechny.“

Pak ještě označoval jako nedůvěryhodný a sebestředný národ který nectí dohody jenž sám uzavřel. Zkrátka nedostatek argumentů nahradil falešnými pomluvami a urážkami. Dlouho mluvil o vzájemné mezinárodní solidaritě a o tom, jak by si civilizované země měli pomáhat.

Pak se ujal slova český prezident. A upřímně řečeno. Vůbec si nebral servítky. S trochou té nadsázky by se dalo říct, že Američany poslal do háje.

„Drazí přátelé.“ Začal svůj proslov. „Nejprve bych rád zde před zástupci celého světa vyslovil své rozhořčení. Rozhořčení nad drzostí a proradností. Nestydím se říct, až zločinným jednáním muže, který zde mluvil přede mnou.“

„Jistě si všichni vzpomínáte, jak před dvěma lety odlétala výprava europarlamentu. Tehdy letěli s panem Jankem prověřit skutečný stav našeho hvězdoletu Aurora Borealis. Při té příležitosti přivezli černé skřínky z Aurory. Odborníci se shodli na tom, že jsou pravé. A neměli o tom ani těch nejmenších pochyb.“

„Jejich pravost potvrdil i vyslaný tým amerických expertů. A jaký byl výsledek analýzy získaných dat? Jednoznačně prokázaly pravost tvrzení pana Janka a jeho dvou přátel. Jenže Američané prohlásily, že záznamy v černých skřínkách byli zfalšované. Přitom ty skřínky sami vyrobili a až do té doby tvrdily, že je nemožné zfalšovat jejich obsah. A vidíte. Obsah se jim nehodí, tak své skálopevné tvrzení změnili.“

„To jsem řekl jen tak na okraj. To hlavní oč mi jde je odlet k Auroře samotný. Americká strana o plánované cestě věděla s dostatečným předstihem, přesto se nikomu neobtěžovali sdělit, že chtějí na Auroru vyslat svého zástupce. Namísto toho přijel jejich velvyslanec v doprovodu několika mužů vyzbrojených samopaly až k hvězdoletu a paní premiérce oznámil, že jejich voják poletí s výpravou.“

„Jistě si také vzpomenete, že před nějakými patnácti lety. Zde na tomto místě. Spojené státy Americké prosadily dva své návrhy týkající se mezinárodní diplomacie. Ten první návrh říká asi toto. Vysoce postavený diplomat se smí po zemi, do níž je přidělen pohybovat v doprovodu ozbrojené ochranky. Ta však smí mít jen osobní zbraně. Pokud se velvyslanec chystá na nějakou společenskou akci a jeho ochranka si není jistá bezpečností a chce mít při ruce větších zbraní. Musí požádat o svolení tamní vládu.“

„Tehdejší velvyslanec tak neučinil. Navíc jeho muži začali pomocí svých nelegálních zbraní ohrožovat samotnou paní premiérku. Naštěstí její ochranka a letištní ostraha. Dostatečně přechýslily Američany, kteří po krátkém váhání odložili své zbraně. Načež a to zcela podle práva je paní premiérka nechala zatknout. Tehdy se na ní americký velvyslanec drze obořil slovy. Co si to dovoluujete ženská.“

„Vzhledem k jeho diplomatické imunitě jsem ho pouze vyhostil z republiky. Během několika dní do Česka dorazil nový velvyslanec. Když se ke mně přišel akreditovat. Zdvořile jsem se ho zeptal kdy se jeho předchůdce hodlá omluvit paní premiérce. On mi na to odpověděl, že jeho předchůdce se nemá za co omlouvat. Omluvit se musí ta čubka.“

„Ano, slyšeli jste dobře. Skutečně takto nazval naši paní premiérku. Proto jsem odmítl přijmout jeho akreditační dokumenty. A zde se dostáváme k druhému bodu, který byl před oněmi patnácti lety přijat. Pokud hlava státu z nějakého důvodu odmítne přijmout akreditační dokumentaci nastupujícího velvyslance. Onen muž nemůže zastávat post velvyslance a ni se tak nazývat.“

„A jak nám před chvílí pan Edvard McFly předvedl. Nikterak ho toto pravidlo nezatěžuje. Před několika týdny jsem pořádal jistou ne příliš formální schůzku. Pozval jsem na ni všechny velvyslance v Čechách, jeho jsem pochopitelně nezval. Jenže se o schůzce nějak dozvěděl a přišel na ni. A dost hlasitě se rozčiloval, že ho na ni ostraha nechce pustit. K tomu

vykřikoval, že on je velvyslanec Spojených států amerických a takové jednání si nenechá líbit.“

„Proto vás žádám. Neberte vážně slova toho muže. Je to hanebný podvodník a lhář. Ostatně to, co zde řekl byly také samé lži. Sice je pravda, že nás žádali o zulyty. Také je pravda, že jsme je odmítli. Ale odůvodnění, proč jsme je odmítly je prachsprostá lež.“

„Je totiž zajímavé jen jejich vojenské využití. Ptali se jek na ně namontovat kulometry a řízené střely. O civilní využití se nikterak nezajímali. Upozornění, že nám je mimozemšťané poskytl s podmínkou, že je nikterak nezneužijeme. Odbyli tvrzením, že dohodu s mimozemšťany máme my. Jich se netýká. Jenže ta dohoda platí pro celou Zemi. Kdo ji nepřijme. Nesmí dostat technologie.“

„Co se týče dalších obvinění toho muže. Jen připomenu dohodu s europarlamentem. Česko je v tomto případě jen testovací zemí. Až se vše zaběhne a osvědčí, poskytneme tyto technologie dalším zemím, které ovšem přijmou mimozemské podmínky.“

„Ostatní slova pana McFly považuji za ubohé žvásty, a proto na ně nebudu nijak reagovat. Ostatně. Začínáme se chystat na první rozšíření mimozemských technologií do dalších zemí světa. Ale neptejte se mě, které to budou. Máme několik kandidátů. Mezi kterými se ještě rozhoduje. Každopádně to je otázka několika měsíců. Nejpozději však na jaře.“

Těmito slovy, pan prezident ukončil svůj projev k OSN. Světová média následně uspořádala něco jako hon. Předbíhali se v tom, kdo odvysílá víc kompromitujících materiálů na účty amerických velvyslanců. A nejvíc toho našli na člověka, který ani velvyslancem nebyl. Ano byl to Edvard McFly.

Následně byl z Čech odvolán a na jeho místo dosazen nový diplomat. Jenže ani on se nestal velvyslancem. Neboť americký prezident se stále odmítal omluvit za výroky svých podřízených. Tolik k čestnému a zdvořilému chování. A vzájemné solidaritě a spolupráci všech národů světa.

Americká média se pochopitelně k celosvětovému lovu na diplomaty nepřipojila. Ba naopak. Až plačtivě se rozplývali nad hanebnými pomluvami. Jimiž byli jejich vždy tak čestní zástupci kompromitováni. A neuplynulo snad ani jednoho dne kdy by se nepohoršovali nad nespravedlností, jaké se jim dostalo v OSN.

Rozšíření technologií do Rakouska jsme nakonec odložili kvůli nesmyslu, který jsem takřka okamžitě vyvrátil. Jenže v lidech to zanechalo stopu pochybností.

Nějaký americký ústav publikoval, jakousi studii o zulytech. V ní prohlašoval, že pohonná jednotka zulytů vydává jakési blíž nespecifikované a nebezpečné záření. Přesné účinky na člověka dosud nejsou známy, ale už teď vědí, že dlouhodobé vystavení jejich účinkům je životu nebezpečné.

Tento nesmysl jsem samozřejmě snadno vyvrátil. Navíc jsem se, prostřednictvím médií, amerických vědců zeptal. Jak na toto tvrzení přišli, když nemají k dispozici jediný zulyt? Odpovědi se mi nikdy nedostalo. Snad jen, následný zákaz používání zulytů na americkém území. Ale to rozhodně nebyla odpověď na můj upřímně míněný dotaz.

Až za několik měsíců jsem se dozvěděl, že to byl výňatek ze zprávy o antigravitačních motorech použitých na Auroře. A nikterak nepotvrzené podezření, že by nemuselo být zdravý prospěšné pohybovat se dlouho za pracujícím motorem. Z oné zprávy pocházelo také. To vše samozřejmě patřičně upravené na zulyty.

46. Přepadení

Zbýval nám týden do spuštění operace Rakousko. Potíže vzniklé v důsledku americké studie o zulytech. Získané bez studia jediného zulytu. Již byly za námi a nyní byly rakouské přípravy v plném proudu. Když mě časného rána probudil telefon. Volala mi Kamila. Co tak časně? Stihl jsem si ještě pomyslet. Předtím než jsem hovor přijal.

„Tomáši, okamžitě přilet' na vládu.“

„Co se děje, Kamilo? Že to tak spěchá. Spadl vám snad parlament?“ Zavtipkoval jsem.

„Kéž by.“ Odpověděla s nervózním a také trochu vyděšeným tónem v hlase. „Útočí na nás Američani.“ V ten moment ve mě zatrnulo.

„Hned tam budu.“ Odpověděl jsem. Netrvalo mi to ani patnáct minut a byl jsem na místě.

„Co se děje Kamilo?“ Obrátil jsem se na premiérku v okamžiku kdy se za mnou zavřely dveře místnosti.

„Děje se to, že nás napadla americká armáda.“

„Oni nám vyhlásili válku?“ Zeptal jsem se. Neboť jsem tomu stále nemohl uvěřit.

„Ne. S něčím takovým se oni neobtěžují.“ Odpověděl mi ministr obrany.

„Jejich první nálet stihl zničit všechny naše stroje dřív, než jsme si toho všimli.“ Pokračoval ministr obrany. „Vojenské základny zlikvidovali pomocí řízených střel odpálených ze středozevního moře a Německa.“

„Přes hranice s Německem se převalilo několik tisíc jejich vojáků a tanků. Ty svině střílí po všem, co se pohne. A je jim jedno, kdo to je. Nerozlišují, jestli to je ozbrojenec či malé dítě. Před chvílí jsme dostali jednu nahrávku. Je na ní vidět, jak rozstříleli prchající pár se třemi malými dětmi.“

„Naštěstí se většině lidí podařilo prchnout v zulytech, ale i tak už máme tisíce mrtvých. A stále přibývají další. Vím, že to, co teď řeknu bude znít odporně, ale tím, že tak masakrují naše krajany se dost zpomalují. Jestli s tím nepřestanou. A já o tom nepochybuji. Tak tu budou nejpozději v poledne.“

„A co na to naši spojenci?“ Napadlo mě. „Už jsme vyslali žádost o pomoc, ale Američani zakázali všem členům severoatlantické aliance, aby nám, jakkoliv pomohli.“

„A co oni na to?“

„Ještě nic. Je příliš brzy. Ten útok začal před půl hodinou.“

„Chápu. Česko je malá země. Než se svět rozkouká. Budeme obsazeni.“

„Přesně.“ Dal mi za pravdu ministr obrany. „Proto jste tady vy. Víme, že mimozemskou technologii nesmíme použít jako zbraň. A samozřejmě to zcela respektujeme, ale přesto. Nedalo by se něco dělat?“

„Nevím.“ řekl jsem po pravdě. „Mimozemšťané jsou pacifisté. ani nemají zbraně.“ Připomněl jsem známí fakt. „Dejte mi chvíli na přemýšlení.“ Požádal jsem ministra. Načež jsem se na několik málo minut uchýlil do ústraní. Kde jsem mohl v klidu myslet.

„Něco bych měl.“ Oslovil jsem přítomné. „Spousta policistů pilotuje zulyty velice zručně. A zulyty ve všech ohledech, kromě zbraní, dalece předčí každou stíhačku. Pokud se pletu, tak mě opravte, pane ministře. Ale kdyby zulyt přiletěl ke stíhačce, hezky zezadu, a opatrně jí, řekněme, šťouchl do křídla. Co by se stalo? Já se domnívám, že by šla stíhačka přinejmenším do vývrtky.“

„To asi ano. Ale co zulyt? Nežrítíl by se? Přeci jen. Je dost malý a ve srovnání s bojovým letounem i dost lehký.“ Obával se ministr. „Toho se neobávám. Zulyty používají antigravitační motory. Proudění vzduchu na ně takový vliv mít nebude. Nejspíš to s nimi jenom pořádně zamává. Ale antigrav je udrží ve vzduchu.“

„Ale co helikoptéry?“ Napadlo ministra. „Mohli by po nich házet kameny.“

„Co že?“ Zděsil se ministr obrany. „Slyšel jste dobře. Házet kamení ze zulytů by nám u Triganů ještě mohlo projít. A zkuste si představit. Co se stane s rotorem, když do něj narazí pěti kilový kus poctivé žuly.“

„Aha. To by mohlo fungovat.“ Uznal ministr. „Tedy. Za předpokladu, že se trefí.“ Ještě dodal.

„Ale co s pozemním vojskem?“

„Napadlo mě, že by se dalo použít něco podobného jako s vrtulníky.“

„Chcete jít proti tankům s dlažebními kostkami.“ Ušklíbl se ministr. „To asi sotva. Ale napadlo mě, že by jim mohli zulyty naházet větší šutry přímo do cesty. Tím by je dost zpomalily.“

„Mezi tím vezmeme všechny buldozery, co najdeme. K tomu rezonanční tavičky. Těch máme dostatek. Tavičkou, nastavenou na nižší stupeň snadno změkčíme část země a buldozér ji pak lehce a hlavně rychle shrne. Následně ji tavička, tentokrát nastavená na nejvyšší stupeň vytvrdí. Tím získáme velice pevný val. A až se přes něj ti teroristé dostanou narazí na

další val. A když nám vše vyjde. Přesuneme se za ně a uzavřeme je do pasti.“

„To zní hezky. Ale co potom s nimi?“

„No co? Budou odříznutí od zásobování. Ustoupit nebude kam. Pokračovat taky nepůjde. Nevím jak vy, ale já bych je tam nechal.“

„Nechal? Jak nechal?“

„No přeci. Vyhladovět. Pak se, za krajíc chleba, jistě rádi vzdají.“

Následně se daly věci do pohybu. A k mému velkému překvapení šlo vše přesně tak, jak jsem odhadoval. Tedy až na jedno – řízené střely. Na ty jsem zapomněl. Naštěstí policejní piloti ne. Poté co některou z nich zaměřili. Přiblížili se k ní a začali po ní házet dlažební kostky. Ti odvážnější do ní prostě šťouchli.

Teroristé se snažili, jak to šlo, ale námi vytvořené valy byly čím dál tím vyšší a širší. Navíc po opětovném vytvrzení, se i sypká hlína měnila na tvrdý kámen. Pochopitelně, že takové valy nedokázali odolat výbušninám. Jenže těch měli omezené množství. A zásobovací linie se jim rychle rozpadla. Navíc udělali chybu, když se rozdělili do více skupin, než měli na začátku.

Plus prostý český důvtip. Jeden řidič buldozéro totiž můj původní nápad poněkud vylepšil. Napadlo ho vyhloubit za oním valem něco jako koryto. V podstatě shrnoval zeminu jako ostatní. Jenže stranu, která byla vzdálenější od valu zařídil rovně a hlouběji. Takže to v podstatě vypadalo, jako když je za valem mírný svah a na jeho konci pevná zeď. Naštěstí si ostatní buldozeristé, tento nápad rychle předávali dál.

K tomu se projevila další americká chyba. A tou nebylo nic jiného než jejich výzbroj. Fotometry jsou vysoce účinná zbraň. Obzvlášť když chcete vyřadit nepřátelský tank. Nebo vraždit nevinné civilisty. Jak jsme se později dozvěděli, tak jejich ruční fotometry dokázaly vystřelit až sedmdesát krát na jednu baterii. A tank nejméně stokrát.

Jenže v tom byla právě ta chyba. Výstřel z fotometu, je téměř nehmotný. Pravdy, je to velice silný energetický náboj. Jenže jeho hmotnost je téměř nulová. Navíc to je energie. Jinými slovy. Výstřel z fotometu se dá přirovnat k blesku. Je to silné. Je to efektní. Ale bude chvíli trvat, než se tím prorubete velice tvrdou skálou.

A tak nebylo divu, když večer bylo po všem. Všechny skupiny byli izolovány a znehybněny. Většina z nich se stáhla k sobě. A tak bylo možné posunout val blíž k oné skupině a uvěznit teroristy na menším území. Díky

čemuž jejich bojeschopnost poklesla na minimum. Navíc se během dne ozývali všichni spojenci s nabídkou pomoci.

Tedy všichni. USA a Německo se pochopitelně neozvaly. Navíc tyto dvě země začaly do světa vysílat zprávy ve kterých lícily, jak udatní američtí vojáci hrdinně brání lidstvo. Lidstvo, které ohrožují bestie z vesmíru. Bestie, které stojí za zničením Aurory Borealis. A povražděním její posádky. Navíc popisovali, jak udatní američtí bojovníci osvobozují jedno město za druhým a jak je místní radostně vítají. Nikde nebyla ani zmínka o tom, jak vraždili civilisty. A ani zmínka o tom, že se jejich postup totálně zastavil.

Nyní nastal čas věnovat se mrtvým. Tisíce dobrovolníků se vydalo do míst, kterými se přehnali američtí osvoboditelé. A zprávy, které nám posílaly byly otřesné. A to je ještě slabé slovo. Města i vesnice. Všude byla jenom smrt. Ty kreatury opravdu zastřelily každého, koho potkali. Na záběrech bylo vidět mnoho domů s vyraženými dveřmi. A uvnitř byla jen smrt.

Skutečně všude. Ty hyeny si vůbec nevybírali a stříleli po všem. I po domácích zvířatech. Viděl jsem záběr malé holčičky držící v náručí kočku a kousek od ní ležel pes a její rodiče. Samozřejmě všichni zastřelení. Jak to jen ty bestie chtěly vysvětlit světu. Takový masakr. Jak jen tomu mohou říkat záchrana celého lidstva?

V poledne se vyjasnil i důvod té brutality. Američané vydali prohlášení v němž tvrdili, že mimozemšťané podnikly masivní protiútok. Brutálně vraždí vše živé včetně svých spojenců Čechů. Proto se rozhodli k drastickému a také velice riskantnímu řešení. Pokusí se otočit fotometné satelity proti Zemi.

Neváhal jsem ani okamžik. Vyrazil jsem k nejbližší stanici igutli a neprodleně jsem odcestoval na Trigo. Do sídla rady pro kosmonautiku a vesmír. Tam jsem si z bezpečného sejfu vyzvedl jeden z fotometů pocházejících z Aurory a obratem jsem se vrátil na Zem. Ještě že je igutli tak rychlá.

Ani na Zemi jsem neztrácel čas. Nejkratší cestou a nejvyšší dostupnou rychlostí jsem doletěl do hangáru kde parkoval triganský výzkumný hvězdolet. Okamžitě, bez jakéhokoliv otálení jsem otevřel vrata hangáru a odstartoval. Pár vteřin na to zasáhl hangár výstřel z orbitálního fotometu.

Namířil jsem si to přímo do vesmíru. Naštěstí měli Američani nad Českou republikou jen jeden satelit. A zřejmě si mého odletu nevšimli.

Takže po mě nikdo nestřílel. A to ani když jsem se dostal do vesmíru.

Bleskurychle jsem se nasunul do skafandru. Hned na to jsem se přiblížil k fotometnému satelitu. Zvláštní, že si mě dosud nikdo nevšiml. Vždyť mě musí mít na radarech ostatní satelity. Zapnul jsem všechny kamery a zaměřil jsem je na satelit. A v ten moment ve mě zatrnulo.

Fotonové satelity drželi Američani v přísné tajnosti. Samozřejmě se o nich dobře vědělo, ale jejich technické parametry a vzhled samotný. Už nikdo neznal. Proto mě vzhled onoho satelitu značně překvapil. Měl tvar koule o průměru asi tří metrů. Z povrchu vystupoval jeden metrový hrot. To musela být samotná hlaveň.

To samotné nebylo až tak podstatné, ale to, co mě vyděsilo. Byly tři čáry na těle satelitu. Asi by se dalo říct, že dělili satelit do trojrozměrného kříže. Jedna byla po obvodu. Jako poledník. Druhá a třetí pak byly rovnoběžky. Jen je dělilo devadesát obvodových stupňů.

A v jedné té čáře se pohybovala hlaveň fotometu. Takže tolik k nebezpečnému a složitému natáčení satelitu. Ty bastardi je stavěli již s tím, že je budou chtít použít proti Zemi. Ty řeči o obraně planety byly jen zastírací kecy.

Dlouho jsem se na satelit nedíval. Když už nic jiného tak výstřel, který z něho právě vyšlehl, mě nutil ke spěchu. Honem do přechodové komory. Během několika minut jsem byl na místě. Namířil jsem svůj ruční fotomet na ten velký a vystřelil.

Energie uvolněná mým ručním fotometem, byť byl nastavený na plný výkon, se nemohla ani zdaleka rovnat té, jež vyvíjel ten orbitální. Proto zřejmě dokázal vystřelit jen jednou za několik minut. Každopádně jeden výstřel stačil a satelit se odporoučel do věčných lovišť. Pro jistotu jsem zlikvidoval všechny satelity v nejbližším okolí.

Následujícího dne začala přijíždět pomoc z okolních zemí. Generální štáb všem nejprve popsal situaci. Poté následovala žádost o dobrovolníky se silnými žaludky, kteří pomohou s mrtvými. Ti, co zbyli a že jich byla většina, posílili strážní pozice kolem amerických teroristů.

Dva týdny. Tak dlouho trvalo, než se vzdali první. Pak to šlo vcelku rychle. Všechny ostatní jednotky se vzdaly do týdne. Nejspíš dost napomohlo, že jim nefungovalo rádiové spojení. A to jak mezi skupinami. Tak i s velitelstvím. Každopádně nám to poskytlo dostatek času na přípravu.

Jakmile byli teroristé zajištěni a hrozba fotometných satelitů prozatím zažehnána. Svolovala vláda společnou poradou s generálním štábem. Mě si

pozvali také. Zřejmě kvůli fotonovým družicím. Sice jsem zničil všechny blízké družice, ale Američané mohli nad nás přesunout jiné. Nebo vypustit nové ze Země. Každopádně jim to zabere přinejmenším dva dny.

„Takže, co uděláme s izolovanými nepřáteli?“ Začal pořadu prezident. Jenže mu nikdo neodpověděl. „Co vy, Tomáši? Byl to přeci váš nápad. Postavit kolem nich ty valy.“

„Vidím několik možností, pane prezidente.“

„Můžeme je prostě propustit. Tím dost podstatně podkopeme ty americké řeči o krvelačných mimozemšťanech. Ale já osobně bych tuto nejjednodušší variantu nevolil.“

„Proč ne?“ Zeptala se premiérka.

„Spravedlnost. Povraždili příliš mnoho nevinných lidí. A to jim nemůže projít jen tak, bez trestu.“

„V tom s tebou zcela souhlasím.“ Dala mi za pravdu premiérka.

„Další možnost je podobná té první. Jen se liší v tom, že by jim Marie s Rudolfem něco udělali, řekněme, že by jim na tvář vytvořili nápis vrah. A geneticky ho zafixovali tak, aby se nedal odstranit ani překrýt. Ale, abych byl upřímný. Nevím, jestli něco takového vůbec jde. Navíc mě docela děsí, jak potom budou Američani naříkat, že jsme jim poškodili jejich šlechetné vrahy.“

„To si dovedu dost dobře představit.“ Konstatovala ministryně zahraničí. „Už jen, jak si pořád stěžují, že odmítáme uznat jejich velvyslance.“ Dodala vzápětí. „Na jejich velvyslance teď zvysoka kašlu. Já chci vědět co s těma řezníkama budeme dělat?“ Ozval se prezident.

„Napadá mě třetí možnost. Není pochyb, že to jsou řádní američtí vojáci. Jenže Amerika nám nevyhlásila válku, že?“

„To nevyhlásila.“ Potvrdil ministr obrany. „Takže. Podle Ženevských konvencí to nejsou váleční zajatci. Tudíž se na ně konvence nevztahují. Zkrátka to jsou teroristi.“

Proto bych je postavil před soud. A vzhledem k tomu, co učinili a kolik jich je, vybral bych jen několik zástupců. A soudil je hromadně.“

„To je sice hezké, ale co potom?“ Ozval se ministr spravedlnosti. „Nepochybuji o tom, že u soudu vyfasují doživotí. Ale jsou jich tisíce. Co s nimi? Kam s nimi? A kdo je bude hlídat? Na to nemáme lidi.“

„Hlídači nebudou zapotřebí. Bude stačit několik kuchařů. Nebo může vařit pár vězňů. Pak by bylo potřeba několik strážů. Ale moc by jich být nemuselo.“

„Vždyť ti utečou.“ Usoudila Kamila.

„Neutečou. Nebudou mít kam.“

„Můj nápad spočívá v tom, že postavíme zbrusu novou věznici. Se světem ji spojíme stanicí igitli. A nikomu neřekneme, kde přesně je. Zvědavcům budeme říkat jen to, že je na Marsu.“

„Na Marsu? Jak chceš stavět věznici na Marsu?“ Zeptala se nechápavě premiérka.

„Jednoduše. Vybereme vhodné místo. Pomocí taviček tam vyvrtáme tunel a na jeho dně postavíme igitli. Potřebné díly budeme vozit přes triganskou stanicí. A jakmile spustíme tu naši. Jednoduše uzavřeme vchod a na povrchu vše důkladně zamaskujeme. A pak už budeme stavět ryze v podzemí.“

„A co s vytěženou horninou? Vozit všechnu na Zem se mi moc nezamlouvá.“ Pronesla jedna ministryně. „Tak ponecháme vchod otevřený po dobu stavby. A horninu budeme nechávat někde na Marsu.“

„To už zní lépe.“ Podotkla ona ministryně.

Můj návrh byl opět přijat. Nicméně jsme ještě museli dohodnout podrobnosti. Jak velké cely postavit? Kolik na nich bude teroristů? A podobně. Rozmazlovat jsme je rozhodně nehodlali. Na druhou stranu jsme chtěli dodržet jistý standard. I když ministr spravedlnosti navrhoval postavit jim cely po vzoru hrabě Monte Christo. Ale to bylo rychle zavrženo. I když mnoho z přítomných se nechalo slyšet, že by si to ty kreatury zasloužily.

V den, kdy se začali vzdávat první teroristé jsme ještě neměli věznici zcela dokončenou. Pro první vlny vězňů jsme měli místa dost. Jenže jejich přísun nám značně komplikoval dostavbu. A tak jsme nakonec prorazily druhý tunel. A ten první jsme konečně uzavřeli.

Nebýt těch tisíců mrtvých, tak bychom z dokončení obrovského Marsovského komplexu měli radost a důvod k oslavě. Vždyť jsme dokázali postavit, nebo spíš, vyhloubit. Několik tisíc místností a mnoho kilometrů chodeb. A to vše během několika týdnů. Něco takového ještě žádní pozemšťané nedokázali.

Jak se nám vzdávaly jednotlivé skupiny teroristů. Snažili jsme se pořizovat seznam zadržených osob. Jenže to by Američané nesměli bít Američany. Policisté se zadrženého zeptali na jméno a státní příslušnost. To se ještě obešlo bez potíží. Obzvlášť to druhé.

Kámen úrazu nastal v okamžiku, kdy po nich chtěli místo trvalého pobytu. Kvůli přesnější identifikaci. Drtivá většina teroristů začala recitovat

své osobní číslo. Jenže policisté je odbývali tvrzením.

„Spojené státy Americké nám válku nevyhlásili. Tudíž nejste váleční zajatci a ženevské konvence se na vás nevztahují. A teroristi žádná osobní čísla nemají. A ani hodnosti. Takže pokud chcete, aby se vaši blízcí dozvěděli, co se s vámi stalo. Budete muset spolupracovat o něco víc.“

Popravdě řečeno. Moc to nezabíralo. A tak policisté zapisovali do seznamu. Pořadové číslo, číslo cely, národnost a jméno. Mezi teroristy se nalézaly i ženy. Jenže pro ty měli ochránci zákona druhý seznam a oddělenou část věznice.

47. OSN

V celém světě to doslova vřelo. Zatímco spojené státy nařikaly nad tím, jak jejich udatné obránce lidstva a míru. Krutě zmasakrovali vesmírné bestie. Tak Češi a jejich nejbližší sousedé a taktéž členové NATO. Veřejně ventilovali své znechucení nad odporným činem spáchaným Američany. A požadovali vydání všech osnovatelů před mezinárodní soud.

Svět byl povětšinou na straně Čechů. Většinu pochybovačů přesvědčil mezinárodní soud. A potvrzení pravosti video zprávy o konci výpravy pozemského hvězdoletu Aurora Borealis. Nyní, však svět čelil dalším protichůdným informacím. Proto se naše vláda rozhodla obrátit se přímo na OSN.

„Vážení zástupci celého světa.“ Zahájila česká premiérka svůj projev. „Všichni jistě víte, proč jsme se zde dnes sešli. Je tomu již víc jak dva měsíce. Co se stala Česká republika obětí masivního teroristického útoku. Tento útok byl veden vládou Spojených států amerických. A to za plné podpory Německa.“

„Současně s tím americké letectvo zaútočilo na většinu českých kasáren. Čímž povraždily většinu našich vojáků. Zbytek vojenské techniky zničili řízenými střelami vypálenými ze středozemního moře a z Německa.“

„Jejich krvežíznivá pěchota vtrhnuvší do naší země. Začala chladnokrevně vraždit naše občany. Prchající civilisty stříleli do zad. Násilně vnikali do domů a uvnitř zavraždily vše, co našli. Nesmílovali se nad nikým. Vraždili jak lidi, tak domácí zvířata.“

„Vrcholem americké věrolomnosti bylo použití fotonového satelitu. Z takzvaného planetárního obraného systému. Systému, který vybudovaly proti vůli světa. Systému, o kterém tvrdily, že nikdy nebude použit proti Zemi. Systému, o kterém tvrdily, že je technicky zcela vyloučené obrátit ho proti povrchu Země.“

„Pravdou však je, že nám lhali už tehdy. V okamžiku, kdy na nás jeden z těchto satelitů zaútočil. Pan Tomáš Janek odstartoval s triganským hvězdoletem a útočící satelit zničil. A zničil i ty okolní. Přitom pořídil důkladnou video nahrávku. Na ní je vidět, že tyto satelity již byly stavěny s úmyslem střílet na Zem. Na pořízených záběrech je dobře vidět, jak snadno se dělová věž pohybuje po povrchu družice a může být zaměřena takřka kamkoliv. Není zapotřebí žádný riskantní manévr. Jak nám Američané tvrdili.“

„A proto vláda České republiky rozhodla bedlivě sledovat vesmírný prostor nad naším územím, a pokud do něho vnikne některá z těchto zákeřných zbraní. Bude následovat její okamžité zničení.“

„Na to nemáte právo!“ Neudržel se zástupce USA. „A vy nemáte právo vraždit česká mimina.“

„Dále. Česká republika, v okamžiku napadení požádala své spojence z NATO o pomoc proti útočícím teroristům. Avšak na místo očekávané pomoci se nám dostalo zrady. Náš dosavadní spojenec. Spojené státy americké nejen, že nám nepřišel na pomoc, ale dokonce měl tu drzost zakazovat ostatním spojencům, aby nám přispěchali pomoci.“

„Z tohoto důvodu vláda České republiky rozhodla s platností k dnešnímu dni zcela opustit severoatlantickou alianci. A to ze dvou důvodů. První jsem již řekla a ten druhý, vlastně také. Není to nic jiného než zrada od vlastního spojence. Od Američanů, kteří do naší země vyslali své vrahy.“

„Takovouto zradu nelze tolerovat. Česká republika nehodlá mít za spojence někoho, kdo neváhá zaútočit na svého spojence a to bez jakéhokoliv varování.“

„To je hanebná pomluva!“ To opět vykřikl Američan. „A z NATO vystoupit nemůžete. Máte smlouvu.“ Ještě dodal.

„Měli jsme smlouvu. Vaše země ji zničila ozbrojeným vpádem do naší země.“ Odpověděla mu premiérka stroze.

„Možná, by vás zajímalo, jak probíhalo samotné přepadení? Krátce po vpádu se do vzduchu vznesli naši šlechtění policisté v zulytech. A vydali se vstříc agresorovi. A to beze zbraní. Jediné, co měli s sebou, byly kameny. Ty házeli na vrtulníky. Ostatní letouny, jakožto i střely, jednoduše přitlačily k zemi. Tím jsme získali zpět kontrolu nad naším vzdušným prostorem.“

„Před pozemními jednotkami jsme vybudovali velice pevné valy, které je nakonec zastavily. Následně jsme roztroušené skupiny teroristů, těmito valy celkově izolovali. Po nějaké době jim došly zásoby a oni se vzdali. Asi bych měla dodat, že Američani zavraždili téměř tři sta tisíc Čechů. Kdežto my jsme ty teroristy zajali téměř beze ztrát. Pouze posádky vrtulníků zahynuly. Podle našich odhadů jich nebyla ani stovka.“

„Chcete nám, říct, paní premiérko, že slavnou americkou armádu, vybavenou nejmodernějšími zbraněmi. Porazila hrstka vašich policajtů?“

„Víceméně ano. Pomáhali jim řidiči mnoha buldozerů a nákladních zulytů.“

„Fascinující. Tomu říkám husarský kousek. To dozajista vstoupí do dějin.“ Prohlásil francouzský delegát.

„My bychom se raději obešli bez těch dějin.“ Odvětila premiérka. Francouz jen soucitně pokýval hlavou.

„A co jste udělali s uvězněnými vojáky?“ Zajímalo jednoho blízko sedícího delegáta.

„Povraždily je! Do jednoho! Bestie krvelačné!“ Opět se rozkřičel Američan.

„Podle sebe, soudím tebe. Že? Pane Američane? V současné době jsou všichni ve vězení a čekají na soud.“ Odpověděla premiérka klidným hlasem.

„Vzhledem k tomu, že třicet tisíc teroristů zavraždilo tři sta tisíc lidí. Rozhodli jsme se postavit je před soud. Hromadný soud. Pochopitelně nehodlám nikterak předbíhat rozhodnutí Českého nejvyššího soudu, který dostal tento proces na starost. Ale vzhledem k počtu zavražděných lidí je možné, že dostanou nejvyšší trest.“

„Nemůžete je zabít! Na to nemáte právo! Byla by to sprostá vražda!“ Opět se neudržel americký zástupce. „Česká republika je civilizovaná a morálně vyspělá země. My jsme se takovýchto barbarských manýrů zbavili již před tři čtvrtě stoletím. Takže se o životy svých elitních vrahů bát nemusíte.“

„Čechy trochu znám. Jako malý jsem tam jezdil na prázdniny k babičce. Proto by mě zajímalo, kde máte uvězněné ty zločince?“ Zajímalo Švýcarského delegáta. „Vaše země není příliš rozsáhlá. Navíc osídlení tam bývalo dost husté. Vzpomínám si, že jste mívali ceduli s koncem jedné obce a ceduli se začátkem druhé. Často umístěny na jednom sloupu.“

„To je trochu složitější. Ale hned zkraje vám řeknu, že je o všechny teroristy dobře postaráno. Co se umístění samotné věznice týče. Příliš vás nepotěším. Sama ho totiž neznám. Ačkoli jsem ho nedávno navštívila. Jediné, co vím je, že se nalézá někde v podzemí Marsu.“ Kdybych delegátům řekla, že se všichni smaží v kotlích a Lucifer osobně přikládá do ohně. Asi by to v delegátech vyvolalo mnohem menší překvapení.

„Pořídily jste seznam zajatců?“ Chtěl vědět americký delegát.

„Samozřejmě, že ano. Po schůzi vám ho předám. Ale moc vám asi nepomůže.“

„Proč by nám neměl pomoci?“ Nechápal Američan.

„Všichni teroristé nám sdělili svá jména. Ale to je asi tak vše. Několik set udalo doplňující identifikační údaje. Jako například město, ze kterého pochází. Nicméně drtivá většina už nic dalšího neřekla.“

„Jak to? Jsou to přeci vojáci. Každý americký voják má osobní identifikační číslo.“

„Voják snad. Jenže toto nejsou vojáci, ale teroristi. A ti, jak známo nemají žádná identifikační čísla a ani hodnosti.“

„Jsou to váleční zajatci! A tak s nimi musíte zacházet, jak vyžadují ženevské konvence! Musíte předat červenému kříži jejich osobní identifikační čísla a respektovat jejich hodnosti!“ Opět se rozčílil pan Američan.

„A přesně to uděláme. Ovšem jen, když budeme mít nějaké ty válečné zajatce. Doposud nemáme ani jednoho.“

„A teď jste se usvědčila ze lži. Prve jste tvrdila, že jste zajali třicet tisíc amerických vojáků.“

„Ne to jsem netvrdila. říkala jsem, že jsme zajali třicet tisíc teroristů. A na ty se ženevské konvence nevztahují. K tomu, abychom ty lidi mohli označovat za válečné zajatce. Totiž chybí jedna důležitá věc. Se kterou se vaše strana jaksi neobtěžovala. I když jak vidím nyní se dožadujete výhod z ní plynoucí.“

„A s čímpak jsme se neobtěžovali?!“ Vykřikl svou otázku téměř nepřičetný americký delegát.

„Neobtěžovali jste se nám vyhlásit válku. Jak ostatně ženevské konvence vyžadují. Tudíž nemáte ani toho nejmenšího práva, něčeho se dožadovat. Nestydím se nazvat vaše slova, tou nejhorší urážkou ženevské dohody. Požadovat její dodržování, když vy sami jí nestydatě ignorujete? To je vrchol vší arogance. Urážka celého lidstva.“

„Říkáte, že máte teroristy uvězněné na Marsu. Zajímalo by mě, jak jste je tam dopravily? A hlavně, kde jste je ubytovali? Vždyť tam nejsou žádné věznice.“ Chtěla vědět Indická delegátka.

„Odpovědi jsou vcelku prosté. Jistě víte, že v Čechách máme mimozemskou stanici mimo prostorové přepravy. A na Marsu je také jedna. Jakmile jsme definitivně zastavily postup teroristických jednotek. Začali jsme uvažovat co s nimi. Jak jsem již říkala. Česko je civilizovaná země. Zabít je nemůžeme. Propustit také ne. Za své činy si zaslouží spravedlivý trest. Tudíž nás napadlo vězení. Jenže kde? Mars byl zkrátka ideální řešení. A tak se pan Janek spojil s Trigany a požádal je o pomoc.“

„Trigané nám nakrátko umožnili používat jejich Marsovskou základnu. Pomocí rezonančních taviček a zulytů byla brzy vyhloubena první část věznice. V ní jsme postavili vlastní igutli. Takže jsme se již obešli bez triganské základny. A pak se začalo stavět. Čím byl komplex větší, vešlo se tam víc dělníků a práce šla stále rychleji a rychleji. Stavba celé věznice zabrala zhruba dva měsíce.“

„Vy jste dokázali postavit na Marsu podzemní věznici pro třicet tisíc lidí za pouhé dva měsíce?“ Zeptal se nevěřícně zástupce Velké Británie. „Plus mínus týden, přesný údaj nevím.“

„A kam jste dávali vytěženou horninu? Vozili jste ji na Zem pomocí stanice igutli?“ Zajímalo téhož tazatele.

„Na Zem jsme si přivezli jen nějaké vzorky. Takže, kdybyste měli zájem o jejich studium? Ozvěte se nám. Rádi vám nějaké přenecháme.“

„Ostatní horninu vozily zulyty někam na povrch Marsu. Kam přesně nevím. Musela bych vám to zjistit. Jedno vám však mohu říct již teď. Triganská základna, podzemní věznice a halda vytěžené horniny se nalézají na třech různých místech. Pokud najdete jedno z nich. Neznamená to, že zbylá dvě jsou hned vedle. Ba naopak, jsou daleko.“

„Jak je ta věznice veliká? Nejsou tam vězni natěsnaní jeden na druhého?“ Napadlo Francouzku delegátku. „Opět neznám přesná čísla, ale chodeb tam jsou kilometry. Dále má věznice pět pater a dvě od sebe izolované oddělení. Mužské a ženské. Samotné cely mají asi tak deset metrů čtverečních. Plus malá koupelna. Umývadlo, záchod a sprcha. A v jedné cele jsou dva vězni.“

„Paní premiérko.“ Oslovil mě Japonský zástupce. „Mohl bych vás trochu zdržet?“ Zajímalo ho.

„To víte, že ano.“ Odpověděla jsem mu. „S čím vám můžu pomoci?“

„Má vláda mě požádala, jestli bych od vás nemohl zjistit, jak to v současnosti vypadá s mimozemskými technologiemi pro Japonsko? Samozřejmě chápeme vaši situaci a pokud vám nějak můžeme pomoci. Rádi tak učiníme.“

„Za nabídku pomoci vám děkuji, ale zatím to vypadá, že jí nebude zapotřebí. Co se technologií týče. Myslím, že bychom to mohli probrat nad šálkem kávy.“

„Bude mi potěšením.“ Přijal mou nabídku Japonec.

„Paní premiérko.“ Tentokrát mě oslovil americký delegát. „Přejete si?“ Zeptala jsem se neutrálním tónem. „Právě jsem telefonicky hovořil s naším

panem prezidentem. Momentálně je zde ve městě a rád by se s vámi setkal.“

„A proč?“

„To nevím, náš rozhovor byl krátký. Spěchal jsem abych vás zastihl dříve, než opustíte budovu.“

„Jak dlouho to bude trvat? Za dvě hodiny mi letí letadlo. A ještě potřebuji probrat důležité věci s Japonským delegátem.“

„Jen několik minut. Nanejvýš čtvrt hodiny. Samozřejmě plus cesta.“

„Dobrá, dejte mi chvilku. Musím říct japonskému zástupci, že se trochu opozdím.“

Aniž bych čekala na jeho odpověď. Vykročila jsem směrem k Japonci, který se během našeho rozhovoru taktně vzdálil. Vysvětlila jsem mu ,oč mě Američan požádal. On mi na oplátku nabídl, že pojedje za mnou a počká na mě před hotelem. Nebo kde to vlastně americký prezident je. Samozřejmě jsem souhlasila.

48. Premiérka

„Pane Janku, všeho nechte a ihned přijďte prosím na vládu. Máme tu další pohromu.“ Ozvalo se z mého telefonu. Sotva jsem ho zvedl.

Co se zase děje? Že by Kamila zbořila budovu OSN? Pomyslel jsem si cestou na vládu. Nebo něco s vězni? To už mi přišlo reálnější. Každopádně se důvod tohoto spěchu dozvím už za malý okamžik.

„Děkuji, že jste přišel, pane Janku.“ Přivítal mě prezident, který byl taktéž přítomen. „Posaďte se prosím.“ Vyzval mě prezident.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se ještě dřív, než jsem si sedl. Prezident počkal až se usadím a až pak odpověděl. Naštěstí. Jinak bych si asi sedl na zem.

„Naše paní premiérka je nezvěstná. Po jednání v OSN ji americký delegát požádal, jestli by se nemohla krátce setkat s jejich prezidentem. Který měl být rovněž ve městě. Souhlasila. Nicméně už měla domluvenou schůzku s japonským delegátem. Ten jí navrhl, že pojede za ní a počká venku.“

„Asi po deseti minutách vyšli z hotelu dva muži. Mezi sebou vedli spoutanou ženu s kuklou přes hlavu. Japonec si byl zcela jist, že se jedná o naši premiérku. Proto zapnul na svém telefonu kameru a pořídil krátký záznam. Naši odborníci nyní zjišťují, zda se skutečně jedná o paní premiérku. Každopádně ji od té doby nikdo neviděl.“

„Podle předběžného vyjádření americké strany to vypadá, že nastoupila do svého letadla. Ale je to jen předběžné. Ještě to prý prověří. Nicméně letadlo přistane v Praze za nějaké dvě hodiny. Takže než v Americe něco zjistí. My zde budeme vědět, na čem jsme i bez nich.“

„Proč se prostě nespojíte s letadlem a nezeptáte se, jestli je na palubě?“ Napadla mě ta nejjednodušší možnost, jak vše vyřešit.

„To jsme již zkusili. Jenže se nám nedaří navázat spojení s letadlem. Pro jistotu jsme k němu vyslali letku policejních zulytů. Teď letí vedle něj jako doprovod.“

„A oni se s nimi dokázali spojit?“

„Vysílačkou jim to také nešlo. Tak chvíli poletovali kolem letadla. Piloti jim nakonec odpověděli krátkou změnou kurzu.“

„Takže nám nezbývá nic jiného než čekat.“ Konstatoval jsem.

O dvě hodiny později, letadlo bezpečně dosedlo na ranvej Pražského letiště. Doprovod policejních zulytů se ukázal jako nanejvýš užitečný. Neboť letadlo mělo porouchanou vysílačku, a tudíž se nemohlo spojit

s řídicí věží. A tak se policejní zulyty seřadily před letadlo a navedli stroj na bezpečné přistání.

Jenže a to i navzdory americkému tvrzení v něm premiérka nebyla. Těsně před přistáním se nám americká strana znovu ozvala. Přímo na letišti si ověřili, že nastoupila do letadla. Dokonce našli i několik svědků, kteří ji bezpečně poznali.

„Co budeme dělat?“ Zeptal se prezident na setkání vlády, která se sešla po krátké přestávce.

„V letadle nebyla.“ Ujal se slova ministr vnitra. „A vzhledem k tomu, že letadlo letělo bez mezipřistání, nemohla ani nikde vystoupit. Tudíž je nad slunce jasné, že musela zůstat ve státech.“

„Takže bych se v první řadě spojil s americkou stranou. A požádal je, aby ji našli. A pokud budou i nadále tvrdit, a já o tom ani na okamžik nepochybuji, že paní premiérka nasedla do letadla a odletěla s ním zpět do Čech. Neváhal bych a obrátil se na Interpol.“

„Také bych informoval OSN. Paní premiérka sice není oficiální český zástupce v OSN, ale byla pozvána jako host. Proto se na ni vztahuje diplomatická imunita jako na řádného zástupce. Navíc nesmíme zapomínat na video které nám poskytl japonský delegát. Soudě podle onoho videa se nestydím prohlásit, že byla unesena Američany.“

Jak řekl ministr vnitra. Americká strana trvala na svém. Nahrávku pořízenou japonským delegátem označily za mylně vyloženou. Na záběrech měla být údajně jiná žena která byla, shodou náhod, zatčena v době, kdy v onom hotelu pobývala naše premiérka.

Na vyžádání nám americká strana zaslala několik fotografií oné ženy, pořízených krátce po zadržení. Jenže již na první pohled to byla zcela jiná osoba. Pro jistotu jsme se Američanů ještě zeptali, jestli nám poslali správné fotografie. Prohlásili, že ano. A ještě k tomu dodali, že si to znovu ověřili. Prý aby nedošlo k omylu.

Jenže pro nás to byl jen další důkaz, že lžou. Žena na fotkách sice měla velice podobnou postavu. Jenže kámen úrazu byl zakopán v pleti. Byla totiž velmi bledá. Kdežto Kamila byla po nedávné dovolené na Trigu opálená a na snímcích od Japonce byly dobře vidět její ruce a nohy. Zkrátka amíci se nás opět snažili podfouknout.

Od únosu už uběhly tři týdny a po Kamile jako by se slehla zem. Amerika trvala na svém. Interpol nic nezjistil a OSN v podstatě nemohla nic dělat. Tou dobou mě navštívil jeden Ind. Nejprve mě požádal o slib, že

nikomu neprozradím, od koho mám informace, které mi chce předat. Jediné, co mi byl ochoten prozradit bez slibu. Bylo to, že se to týká naší zmizelé premiérky. Nutno říct, že jsem mu slib okamžitě dal.

O chvíli později jsem již volal ministrově vnitra. A žádal ho o okamžitou schůzku s vládou a panem prezidentem. A když jsem mu řekl, o čem se jedná. Přislíbil mi její okamžité svolání. Trvalo to asi hodinu, ale pak mi zavolal asistent ministra vnitra a oznámil mi, že schůzka začíná za půl hodiny.

„Nebudeme ztrácet čas a půjdeme rovnou k věci.“ Začal jsem. „Jsou to asi dvě hodiny, co mě navštívila jistá nejmenovaná osoba. Prosím, neptejte se mě na ni. Ta osoba mě požádala, abych o její existenci nikomu nic neříkal. A já to samozřejmě hodlám splnit.“

„Ona osoba mi předala jistý záznam, který pořídil jeden nejmenovaný satelit jedné nejmenované země. A na něm je naše paní premiérka. Navíc jsou samotné záběry datovány k dnešnímu ránu. Takže je dost pravděpodobné, že tam stále bude.“

„No a kde tedy je?“ Nevydržel prezident to napětí. „Kuba. Přesněji Guantanámo.“ Na několik nekonečných vteřin zavládlo a to doslova, hrobové ticho. Které prolomil až ministr vnitra.

„Tak přece v tom mají prsty Američani.“

„Vy jste o tom pochyboval? Pane kolego.“ Utrousila ministryně školství.

„Musíme ji odtamtud dostat. A to rychle.“ Prohlásil prezident. „To musíme.“ Dal mu za pravdu ministr obrany. „Ale jak? Američani vše popřou a premiérku přemístí jinam. A my jí pak už nikdy nenajdeme.“

„Tak tam pošlete přepadové komando. A přivezte Kamila zpátky.“ Pronesla ministryně zemědělství.

„Žádné komando nemáme. My vlastně nemáme ani tu armádu. Ty zbytky, co máme, se za armádu nedají označit ani ve snu.“ Vysvětlil jí ministr obrany.

„Tak ten zbytek zrušte. Beztak celou invazi zvládla policie. A troufám si tvrdit, že armáda by to nesvedla o nic lépe.“ Očekával jsem, že tímto výrokem popudím přinejmenším jednoho ministra. Avšak opak byl pravdou.

„Z mých úst to asi bude znít jako rouhání, ale zcela s vámi souhlasím, pane Janku.“ řekl ministr obrany.

Následně jsem z kapsy vyndal svůj telefon a nevíšimaje si ostatních, jsem zavolal Marii.

„Ahoj Marie.“ Pozdravil jsem.

„To je dost, že se zas taky jednou ozveš, mizero.“ Zazněla odpověď.
„Mám tě danou na hlasitý hovor, Marie.“

„No a? Stejně seš mizera. Starým kamarádům se ozveš jednou za uherský rok.“

„Jsem na zasedání české vlády. A je tu i náš pan prezident. A kdy naposled ses ozvala ty mě?“ Vteřinové ticho. Pak se opět ozvala Marie.

„Mizero, to jsi mi to nemohl říct dřív?“

„Marie, to jsi mě nemohla pustit ke slovu dřív?“ Odpověděl jsem jí posměšně. „Ale teď vážně. Něco od vás potřebuju.“

„To mi je úplně jasné. Tak co to bude?“

„Potřebuju nějak uspat nepřátelské vojáky na nepřátelském území. A pokud možno tak, abych se k nim nemusel přiblížit.“

„Zbláznil ses?“

„Jo, hned jak jsi zvedla ten telefon.“

„Vtipné.“ Odsekla mi.

„Tak co půjde to?“

„Nevím. S Rudou se nad tím zamyslíme.“

„Fajn, ale zamýšlejte se rychle. Spěchá to. Minulý týden bylo pozdě.“

„Ozvu se ti až něco budu mít.“ Načež ukončila hovor.

„Jestli jsem to pochopil správně? Tak zamýšlíte vypustit na Američany něco uspávacího a potom si jednoduše dojít pro paní premiérku.“ Usoudil ministr obrany.

„Přesně tak. Pošleme tam to přepadové komando, jak navrhovala tady paní ministryně. Akorát nebude vojenské, ale policejní. A... moment. Ještě mě něco napadlo.“

Opět jsem zavolal Marii. Tentokrát jsem to nedal nahlas. „Marie.“

„Co je? Ještě nic nemáme. Ani jsme nezačali.“ Zaznělo ze sluchátka.

„Jen pár doplňků. Potřeboval bych, aby to uspání trvalo minimálně dvě hodiny. Na druhou stranu také potřebuji, aby se uspaný člověk dal hodně rychle probudit.“

„Nejsi zrovna moc skromný.“

„Zdání klame. A hybaj do práce.“

„Omlouvám se za přerušení. Napadlo mě totiž, že když Američani nelegálně uvěznilí naši paní premiérku, my bychom jim to mohli oplatit. Po uspání a obsazení celého tábora probudíme Kamilu a na místě ji trochu vyzpovídáme. Pokud by se ukázalo, že o jejím nezákonném uvěznění věděli. Dá nám to jakési právo odeslat je na Mars, k ostatním teroristům.“

„To se Američanům nebude líbit.“ Pronesl ministr vnitra trochu škodolibým tónem.“

„Ať si. Nám se zase nelíbí, že na nás útočí a unášejí naše diplomaty. A ještě mají tu drzost a lžou nám do očí.“ Pronesl prezident nahněvaně. A pak ještě dodal. „Souhlasím se vším. I s tím zrušením armády. Beztak momentálně žádnou nemáme. A když jsme ji měli, byla nám vcelku k ničemu.“

Krátce před tím, než nad Guantanámem vyšlo slunce. Přeletěl nad táborem jeden policejní zulyt a vyhodil tam několik pětcentimetrových kuliček. Kuličky byly vytvořeny z velmi tenké blány a uvnitř se skrývaly vysoce uspávací bakterie. Jak kuličky dopadaly do tábora, praskaly. Samotné nárazy vymršťovaly bakterie do okolního prostoru.

Během pěti minut všichni v táboře spali. Naši policisté tak měli volné ruce. Premiérku našli během deseti minut. Na místě jí podali přípravek rušící účinek uspávacích bakterií. A o několik minut později se Kamila probudila. Po krátkém rozhovoru naložili všechny přítomné a odvezli je do Čech. Odkud jsme je přesouvali na Mars. Kde byli umístováni do cel a ponecháni klidnému spánku, do doby, kdy spavé bakterie samovolně zahynou. Což mělo trvat jeden den.

Po návratu premiérky do Čech následovala důkladná lékařská prohlídka, které se ujala Marie. Kamilino zotavování trvalo dva dny. Sice ji občas nepříjemně vyrušovali kvůli informacím, týkajících se jejího únosu a následného věznění. Ale také měla jedno příjemné vyrušení a to byla návštěva její dcery Marie. Kterou jsem po poradě s ministrem vnitra pro jistotu ukryl na Trigo. Ke své rodině, se kterou se ostatně dobře znala.

Během oněch dvou dní se toho ve světě událo poměrně dost. Nejprve jsme Kubánské vládě diskrétně oznámili, že Guantanámo je prázdné. Bez jediného Američana. Následně si Kubánci vzali zpět své právoplatné území.

Oproti tomu Američané po Kubě požadovali okamžité navrácení jejich koncentračního tábora. Ale tentokrát zůstali jen u slov. Výjimečně nevyslali své vojáky k zabránění toho, co chtěli. Jak tomu ostatně bývalo v posledním čtvrt století obvyklé.

Jak klidně prošlo navrácení kubánského území Kubě. Tak neprošla ztráta amerických vojáků. Nejprve se z toho pokusili obvinít Kubu samotnou, ale s tím brzy skončili. Kubánská vláda je totiž vyzvala. Aby své obvinění buď okamžitě dokázali, nebo se za něj okamžitě omluvili. Samozřejmě Američani neudělali ani jedno.

Následně začali obviňovat ze zmizení svých vojáků kde koho. Zvláštní bylo, že obvinili snad každého, koho mohli i nemohli. S výjimkou Česka a mimozemšťanů.

A do toho jsme se ozvali my. Nikterak jsme nastalou situaci nekomentovali. To jediné, co jsme učinili, bylo podání žádosti o další mimořádné zasedání OSN. Na dotazy ohledně důvodu onoho zasedání. Jsme odpovídali, že se to týká genocidy spáchané americkými teroristy v Čechách a nadcházejícího soudu s nimi. A ještě něčeho. Dodávali jsme neurčitě.

49. Stěhování národů

„Vážené delegátky a vážení delegáti.“ Zahájil svůj krátký projev český delegát v OSN. „Nejprve mi dovoluňte, abych vám, jménem České republiky, poděkoval za to, že jste vyšli vstříc naší žádosti ohledně tohoto setkání. A také za vaši podporu při hledání naší paní premiérky.“

„Důvodem, proč jsme o toto setkání požádali je nadcházející soud s teroristy, kteří vpadli do naší vlasti a povraždili více jak tři sta tisíc lidí. Toto však již víte. Na četné dotazy jsme odpovídali právě těmito slovy. Jenže jsme k tomu dodávali. A ještě něco navíc. A tím právě začneme.“

„Dámy a pánové, přivítejte paní Kamilu Hurtovou. Premiérku České republiky.“ Načež do tichého sálu vešla naše premiérka. A nejkratší cestou došla k českému zástupci, který jí právě uvolňoval místo před mikrofonem.

„Drazí spolu pozemšťané.“ Zahájila svůj projev k lidstvu. Před několika měsíci americká armáda zákeřně napadla Českou republiku. Svého loajálního spojence. Tímto odporným činem Spojené státy americké zradily všechny morální zásady, která do té doby hlásaly.“

„Ihned po vpádu začali zcela chladnokrevně vraždit mé spoluobčany. Vraždili naprosto bezohledně. Bylo jim jedno koho. Mladého či starého. Dospělého či malé dítě. Člověka či zvíře. Američtí teroristé nebrali žádné ohledy. Zkrátka zabíjeli vše živé.“

„My jsme proti nim vyslali naše elitní policejní jednotky. Vybavily jsme je mimozemskými zulyty. Ručními paralyzéry, rezonančními tavičkami, buldozery a dlažebními kostkami. To bylo vše, co měli. A stačilo to k porážce třiceti tisíc elitních amerických vrahů. Vrcholem všeho je fakt, že jsme teroristy porazily takřka beze ztrát na jejich straně. Zahynulo pouze několik posádek vrtulníků. Kterým kameny poškodily listy rotorů.“

„A jak na tuto epochální porážku zareagovala americká vláda? Vydala lživé prohlášení o tom, jak mimozemšťané zmasakrovali jejich nebohé vrahy a nyní vybíjí Čechy. Načež se rozhodli obrátit své fotonové satelity proti Zemi. Údajně to měl být složitý a riskantní manévr. Ve skutečnosti však pouze přesunuli dělovou věž na povrchu satelitu. Čímž jen ukázali pravý účel těchto zbraní.“

„Pak jejich satelit zahájil palbu. A víte, kam mířil? Nevíte, že? První výstřel šel na sídlo naší vlády. Nebýt prozíravosti pana Tomáše Janka, který krátce před oním útokem umístil jedno silové pole na naši budovu. Dopadli

bychom jako naši nešťastní vojáci. Kteří zahynuli v kasárnách po raketových útocích.“

„Nějakou dobu po přepadení jsme se obrátily na vás. Na zástupce celého lidstva. Nicméně, než jste něco mohli podniknout. Přišla další americká zrada.“

„Jejich zástupce mě věrolomně vylákal do jednoho hotelu, kde měl být jejich prezident, který se se mnou chtěl setkat. Jenže mě po několika minutovém a zcela nesmyslném, rozhovoru, unesli. To že jsem měla diplomatickou imunitu delegáta OSN jim nikterak nepřekáželo. Co následovalo poté, jistě dobře víte.“

„Nevíte však, co se dělo se mnou. Stále spoutanou mě převezli na Kubu do Guantanáma. Kde jsem pobývala až do vysvobození. Ale jestli si myslíte, že jsem tam byla na nějaké dovolené, tak se šeredně mýlíte. Mučili mě tam. Chtěli po mě, abych jim potvrdila, že jejich útok na Českou republiku byl v naprostém pořádku a vše probíhalo tak, jak říkali oni.“

„Také chtěli, abychom jim vydali všechny mimozemské technologie. Které jsme si sobecky přivlastnili. A odmítáme se o ně s kýmkoliv podělit. To, že jejich zločinné napadení oddálilo připravované rozšíření do Rakouska a Japonska. Označovali za lež.“

„Amerického pohostinství v podobě elektro šoků a častého mytí hlavy jsem si užívala již několikátý týden. Když mě osvobodili naši policisté. Ano slyšíte správně. Osvobodily mě řadoví policisté. Nebudu nikomu říkat, jak to dokázali. Ale dokázali to opět bez jediné ztráty na životech.“

„Posádka americké základny se v současnosti nalézá na Marsu, kde čeká na soud. Před kterým bude čelit obvinění z úmyslného porušování základních lidských práv. Spolupráci na únosech lidí. Jejich nelegální věznění a mučení. Neboť všechny tyto body jsou mezinárodně zakázané a všichni na základně věděli, co se tam děje.“

„Tato budova je hlavním sídlem OSN již desetiletí. Po celou její existenci spojené státy ručili za bezpečnost všech delegátů. Jenže to se mým únosem změnilo. Proto nyní probíhají dvě operace, které nařídila naše vláda. Zaprvé. Právě teď probíhá odsun všech našich diplomatů a přidružených pracovníků, zpět domů, do Čech.“

„Současně s tím probíhá vyklízení české kanceláře v budově OSN. Po skončení tohoto jednání odejdeme i my. A nevrátíme se, dokud nám Spojené státy americké nebudou opět schopny, nebo spíš ochotny, zajistit bezpečnost pro naše lidi.“

„Nebojíte se, že vám v tom Američané zabrání?“ Zajímalo jednoho delegáta.

„Ne.“ Odpověděla mu paní premiérka. „Rozhodli jsme se použít zulyty.“

„Na to nemáte právo!“ Vykřikl americký zástupce. „Používání zulytů na území Spojených států amerických je zakázáno! Něco takového si vůči nám nesmíte dovolit! V naší zemi musíte respektovat naše zákony!“

„Proč bychom měli respektovat vaše zákony, když je nerespektujete ani vy sami?“

„Ostatně to je vaše věc. Ale pak si nestěžujte, až vás sestřelí některá z našich stíhaček.“ Pronesl Američan posměšně.

„A jak by to asi udělala? Vždyť vaše stíhačky jsou tak strašně pomalé. A neobratné.“

A byla to pravda. Zulyt dokázal vyvinout několikanásobně vyšší rychlost než stíhačka. Navíc to dokázal během několika vteřin. A to nemluvě o výškovém dostupu nějakých padesáti kilometrů. Nebylo divu, že Američané o tuto technologii tak moc stáli.

„Vím, že naše stávající činy jsou víc než neobvyklé. Ale sami posuďte. Copak můžeme po těch všech podvodech a zradách ještě této zemi věřit?“

„My jsme nikoho nepodvedli a ani nezradili!“ Vybuchl americký delegát.

„A co byl můj únos? Co byl váš ozbrojený vpád do mé vlasti? Co byla vaše falešná zpráva z Aurory? Co bylo vaše tvrzení, že vaše fotonové satelity není možné namířit proti Zemi? Co bylo vaše tvrzení o tom, že mimozemšťané masakrují naše lidi a vaše elitní vrahy? Co je vaše tvrzení o tom, že zulyty vyzařují vysoce škodlivé záření? Obzvlášť když jste nikdy žádný zulyt neměli k dispozici.“

„To všechno jsou jen a jen vaše podvody a lži!“ Křičel americký zástupce. „A vás nikdo neunesl! Naopak. To vy jste zákeřně přepadli naši základnu Guantanámo a unesli jste naše vojáky! A nyní je ještě obviňujete z toho, že mučili lidi! Taková drzost! Obvinit z něčeho takového nás! Nejčestnější národ světa!“

„Čestnost a nevinnost svých vojáků, budete moci, již brzy, dokázat před mezinárodním soudem. Touto dobou jsou předávány tomuto ctihodnému tribunálu veškeré podklady. Jež jsme nashromáždili o zločinech spáchaných na Guantanámu.“

„My jsme žádné zločiny nespáchali. To vy! Vy jste zákeřně přepadli naši základnu. To vy se budete zodpovídat před soudem. Ale ne před tím zmanipulovaným mezinárodním soudem, ale před jediným skutečně

spravedlivým a nezávislým soudem. Soudem Spojených států amerických.“ Pronesl Američan kupodivu klidným hlasem.

„Pane, nařkl jste mezinárodní soudní tribunál z toho, že je zmanipulovaný.“ Ozval se španělský zástupce. „Žádám vás, abyste své tvrzení prokázal, nebo odvolal.“

„Nemusím nic prokazovat. To už je dávno prokázáno.“ Odpověděl Američan povýšeným tónem.

„Vážně? A kdy se tak stalo?“ Podivoval se Španěl.

Američan na něho nejprve pohlédl úkosem a pak pravil. „Při soudním procesu s tím podvodníkem Jankem a jeho padělanou zprávou z Aurory. Soud tehdy odmítl naše důkazy o tom, který ze záznamů je pravý a namísto toho si nechal udělat vlastní analýzu. A samozřejmě v naprostém rozporu s tou naší. To je dostatečný důkaz zmanipulovanosti soudu. Nemyslíte?“

„Pane kolego, měl jste někdy ty dvě zprávy v rukách? A prostudoval jste si je?“

„To s tím nikterak nesouvisí.“ Odvětil suše Američan.

„Ale ano. Souvisí. Sice nejsem specialista, ale daná problematika mě zajímá již od dětství. Díky čemuž se v ní docela dobře vyznám. A řeknu vám toto. Americká zpráva říkala. Americký záznam je pravý. Český záznam je falešný. Nic víc.“

„Druhá analýza tvrdí opak. Jak jste ráčil poznamenat. Jenže také a to dost podrobně, vysvětluje proč se odborníci tak rozhodli. Popisuje chyby v záznamu, které mohli vzniknout pouze při jeho dodatečné úpravě. Včetně několika chyb v samotném záznamu. A to nemluvím o samotné Auroře Borealis. Která stále existuje a nese poškození odpovídající českému videu. Nikoliv americkému.“

„To je jen důmyslný podvod.“ Odfrkl si Američan.

Poté se u pódia vystřídala řada delegátů, ale výsledkem nebylo nic převratného. Vesměs nám vyjadřovali podporu. Byť jen morální. Výjimkou byl německý zástupce, který měl plamenný proslov o tom, jak jsou Češi zákešní a bezcitní. Jako důkaz uvedl stále platné Benešovy dekrety. Také nás, naprosto nesmyslně a lživě, obvinil z toho, že jsme jim po druhé světové válce ukradli Sudety.

Jeho projev měl jen jeden jediný důsledek. Zato fatální důsledek. V Německu vypukla vzpoura. I když to je značně přehnané označení. Spíše se jednalo o demonstrace. Ale tak masivního charakteru, že vláda neměla na výběr a podala demisi. V následujících volbách s drtivým náskokem

zvítězila nová strana s názvem Mit Tschechien ins All. Nebo-li MTA. V češtině to byla zkratka slov. S Čechy do vesmíru.

Nicméně to se stalo až později. To nejdůležitější se stalo krátce po Němcově proslovu. A nezpůsobil to nikdo jiný, než náš známý japonský delegát.

„O tom, že Američané věrolomně unesli premiérku České republiky, nemůže být nejmenších pochyb. Navzdory všem americkým tvrzením o opaku. Možná si teď říkáte, jak si tím můžu být, tak jistý? Má odpověď je prostá. Sami Američané to totiž dokázali.“

„Podívejte se na tuto fotografii. Je to mnou pořízený snímek ženy, již Američané zatkli. Pokud si někdo dá tu práci a prohlédne si záběry z bezpečnostních kamer v této budově. Shledá, že osoba na mé fotografii a česká premiérka si jsou podobné jako vejce vejci.“

„A zde máme druhý obrázek. Na něm, vidíme ženu, o které nám tvrdí, že jí zatkli v onom hotelu. A tento snímek pořídili krátce nato. Jenže si rače povšimnout rukou obou žen. Ta před hotelem je opálená. Kdežto zatčená žena je poměrně bledá.“

„To nic nedokazuje.“ Ozval se po dlouhé době Američan. „Bledost pleti mohl způsobit policejní fotoaparát, nebo osvětlení v místnosti.“

„To by asi možné bylo.“ Připustil Japonec. „Ale pak mi vysvětlete.“ Pokračoval dál. „Jak to, že barva šatů je na obou snímcích naprosto stejná?“

„V takovýchto věcech se nevyznám.“ Přiznal Američan. „Ale odborníci nám to jistě dokáží vysvětlit.“

„O tom nepochybuji. Každopádně si stojím za svým. A vládě své vlasti hodlám v co možná nejkratší době navrhnout toto. Zákaz fotonových satelitů nad naším územím. Jako druhý bod hodlám navrhnout. Stažení našich zástupců z OSN. A to do doby, než bude zajištěna bezpečnost všech delegátů. A za třetí. Přesun sídla OSN ze spojených států do bezpečnější lokace.“

V okamžiku, kdy jsem zaslechl tato slova. Jsem málem spadl ze židle. Ještě štěstí, že jsem seděl v křesle. Jinak bych asi opravdu spadl. A nebyl jsem v tom sám. Když kamera zabrala delegáty. Výrazy v jejich tvářích byly dostatečně výmluvné.

„A kam ho navrhujete přesunout?“ Zeptala se jakási žena. Po dobrých dvou minutách ticha.

„Nemůžete přesunout sídlo OSN ze Spojených států amerických.“ Vypadlo z šokovaného Američana. „My jsme přeci nejvyspělejší a

nejdemokratičtější zemí světa.“

„Nejvyspělejší zemí rozhodně nejste. O mnoha zemích světa se dá říct, že jsou vyspělejší než vy.“ Zareagoval na ta slova Japonec. „Ale pokud trváte na tom nejvyspělejší. Tak to je v současnosti Česká republika. Že? Pane kolego?“ Japonec si neodpustil drobné rýpnutí. „A s tou demokracií to také není tak jednoznačné.“

„To je urážka, pane!“ Neudržel se Američan a opět zvýšil hlas.

„Tak kam navrhuje přestěhovat hlavní sídlo OSN?“ Ozvala se původní tazatelka. „Když náš americký kolega trvá na tom nejvyspělejší. Tak navrhuji. Tu opravdu nejvyspělejší zemi světa. Zemi, která jako první zcela zrušila svou armádu. Zemi, která nám svým přístupem a jednáním může jít příkladem. Navrhuji zemi, jenž mí krajané přezdívali, brána do nebes. Navrhuji, Českou republiku.“

Epilog

Po slovech japonského zástupce se v OSN rozpoutala bouřlivá debata. Většina zástupců zastávala názor, že OSN sídlí v Americe od svého založení. Tudíž by se nikam stěhovat neměla. Nakonec se ale všichni shodli, že tento smělý návrh předloží svým vládám. S tímto rozhodnutím ukončili zasedání.

Jenže zde opět zasáhli Američané. Jejich armáda obklíčila budovu OSN a s výjimkou jejich vlastního delegáta, odmítali kohokoliv pustit ven. Načež prohlásily. Dokud se jim nevzdají zástupci zločinného českého státu. Nikdo z delegátů neopustí budovu. Natož území Spojených států amerických.

Všichni delegáti se nakonec vrátili do jednacího sálu, kde se začali dohadovat nad nastalou situací. Zástupci Austrálie a Německa hlasitě požadovali vydání Čechů. Jenže to odmítali všichni ostatní.

Nakonec jim česká premiérka nabídla evakuaci pomocí našich zulytů. Po krátké poradě všichni přijali. Tedy až na ty dva vlezdoprdelky. Následná evakuace byla rychlá. Než se Američani rozkoukali. Všichni delegáti a jejich spolupracovníci už seděli v zulytech, pilotovaných zkušenými českými policisty. A ti s nimi letěli do jejich vlastí.

Důsledkem tohoto hromadného odchodu byla americká žaloba České republiky u mezinárodního soudu za nezákonné vniknutí na jejich území. V reakci na to se Američané dočkali žaloby u téhož soudu za obklíčení budovy OSN vojenskou jednotkou a bránění delegátům v návratu do jejich vlastí. Tuto žalobu proti USA, podal téměř celý svět.

Dalším následkem tohoto amerického jednání, byla žádost o urychlený přesun sídla OSN do České republiky. Tuto žádost podpořily všechny země. S výjimkou USA a Austrálie. Německem se šířily masivní demonstrace a protesty proti vládě a ta prostě neměla čas na starosti spojené s OSN.

A tak jsme brzy začali se stavbou nové budovy OSN v Čechách. A to nedaleko první oficiální stanice igutli na Zemi. Tentokrát vláda vypsal veřejnou soutěž na návrh stavby. A zájemců se našlo opravdu hodně, včetně těch zahraničních. Tuto soutěž překvapivě vyhrál architekt ze Srí Lanky.

Většina architektů navrhovala klasický mrakodrap. Podobný jako byl ten v Americe. Jenže Srí Lančan navrhl budovu, doslova skvostného vzhledu a dokonale zapadající do Čech. Krátce před zahájením samotné stavby vyšlo najevo, že vítězný architekt strávil v České republice dovolenou, při které

navštívil mnoho českých zámků. Také se seznámil s technologií rezonančních taviček a jejich využití ve stavebnictví ho doslova uchvátilo.

Současně s touto událostí proběhlo rozšíření mimozemských technologií do Rakouska a Japonska. K tomu se ozvali zájemci z Afrického a Jihoamerického kontinentu. Samozřejmě jsme jim technologie slíbili, ale až při dalším rozšiřování. Není možné dát všem vše najednou.

K tomu nás ještě zdržovaly nadcházející soudy s uvězněnými Američany. Vojáci z Guantanáma sice stanuli před mezinárodním soudem, ale i tak nás to zdržovalo. Poněvadž Česká republika působila jako žalobce. Američani se sice pokoušeli všelijakými způsoby soudu zabránit, ale vše bylo marné. Vrcholem drzosti pak bylo jejich prohlášení přímo před soudní porotou. Američany mohou soudit pouze Američané.

Udivený předseda soudu se na to zeptal. Pokud na tomto prohlášení trváte. Musíte uznat, že Čechy smí soudit pouze Češi. A pokud tomu tak je? Tak by mě zajímalo, jak jste mohli před nějakou dobou požadovat vydání pana Janka před váš soud? Čímž předseda soudu narážel na spor mezi mnou a USA, který nakonec skončil před mezinárodním soudem.

Obhájce na to odpověděl, že to je něco jiného. A dál to odmítl rozvést. S odůvodněním, že tu jsou kvůli něčemu jinému. Následně se snažil dokázat nevinu jejich vojáků. Všechny důkazy předložené námi. Včetně podkladů a videozáznamů získaných na základně Kubánci, kteří si onehdy vzali své území zpět. Označoval obhájce za neprůkazné či nedostačující, ale většinou tvrdil, že jsou falešné. Kdežto jeho důkazy měly být nezpochybnitelně pravé.

Soud nakonec rozhodl, že obžalovaní jsou viní, načež jim vyměřil patřičné tresty. Nás pak požádal, jestli bychom se nemohli postarat o jejich, tak říká, ubytování po zbytek trestu. Samozřejmě s tím, že bude muset soud podniknout inspekci na Marsovské věznici. Obhájce okamžitě namítl, že nemůžeme držet jejich vojáky na Marsu. Neboť tam je slabá gravitace. A jak známo dlouhodobý pobyt v nízké gravitaci poškozuje zdraví člověka. Jenže to jsme vyřešili již v počátku. V celém komplexu jsme nainstalovali posilovače gravitace. Tudíž tam je stejná jako na Zemi.

Mezinárodní soudní tribunál pak ještě vydal mezinárodní zatykače na mnoho vysokých Amerických činitelů. Včetně jejich prezidenta. Poněvadž, podle záznamů z Guantanáma, všichni věděli, co se tam děje. A navíc se to dělo na jejich rozkazy.

Současně s tímto procesem proběhl i druhý proces s Američany. Ten však probíhal v Čechách. A to před nejvyšším soudem. Nicméně průběh byl podobný jako v prvním případě. Snad jen s tím, že americký obhájce trval na tom, že jejich muži a ženy plnili pouze zadané rozkazy. A proto nemohou být hnáni k zodpovědnosti.

Soud ho tedy vyzval, aby přivedl všechny jedince zodpovědné za onen teroristický útok. Pokud tak učiní. Soud bude k vrahům shovívavý a vyměří jim malé tresty. Ovšem hlavní strůjci obdrží plný trest. Samozřejmě, že na to americká strana odmítla přistoupit. Následně soud rozhodl, že teroristé opravdu plnili zadané rozkazy. Nicméně způsob, jakým ty rozkazy splnili. A skutečnost, že je vůbec byli schopní splnit, vypovídá o jejich nízké morální úrovni. Proto odsoudil vojáky ke čtyřiceti letům vězení. Důstojníkům pak vyměřil padesát let.

Snad celý svět ony procesy sledoval. A vzhledem k tomu, že teroristé v Čechách zavraždili tři sta tisíc civilistů. Plus téměř všechny vojáky. Byť jejich vrazi nám unikli. Neboť k tomu použily střeli odpálené z Německa a středozemního moře. Stály jednotlivé země na naší straně.

Poté co skončily oba procesy. Začali dostávat spojené státy oficiální vyjádření jednotlivých zemí. A nakonec je dostali od všech zemí. I od Austrálie. Tato vyjádření vždy obsahovala rozhodnutí oné země o zákazu fotonových zbraní nad jejich územím. A státy, které měli na svém území americkou vojenskou základnu. Přidávali požadavek na její zrušení. Obvykle tam byl ještě dodatek. Nejpozději do jednoho roku.

Několik dní po vynesení rozsudku nad Americkými teroristy, jsem dostal balíček od Jaromíra Anratuse. Uvnitř byl prsten s malým, až nenápadným kamenem a dopis.

„Na to abych vám nějak pomáhal, jsem stále příliš líný. Ale přesto jsem se přiměl k tomu, abych pro vás vytvořil tento prsten. Je v něm obsažena silná magie. Proto o něm nikomu neříkejte a skrz kámen hleďte nenápadně. Věřím, že pro vás bude obrovským přínosem.“